

NEW IDEA

ရိပ်ကုလင်စာပေ

မောင်မြေ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

BURMESE
CLASSIC
.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၀ ၅၀၀၉၆၉၀၅၀၄
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၀ ၅၀၁၁၈၈၀၅၀၀

စီစဉ်သူ ။ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၀ ၂၀၀၅၊ ဒီဇင်ဘာလ)

အုပ်စု ။ (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး ။ စိုးအောင်

ကွန်ပျူတာစာစီ ။ Quality

အတွင်းဖလှယ် ။ Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ (စံသည်တော်စာပေ)
၁၀၃၃(က)၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ၁၉ ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး ၀ ၉၀၀ - ကျပ်

“မြေဝင်စား မခင်မြေ”

သူမလောက်လှသူ . . . ဒီရွာ . . . ဒီနယ်တစ်ရိုးမှာ မရှိ။
စာဖွဲ့လို့ မနိုင်သည့်အလှရှိပါလျက် . . . ချစ်ရဲသူတစ်ယောက်မှ
မရှိခဲ့ . . . ။

သူမကို မြေဝင်စားဟု . . . လည်းကောင်း၊ မြေအလမ္မိယ်မဟု
လည်းကောင်း၊ တစ်ရွာလုံးက ယုံကြည်လက်ခံထားကြ၏။

သူမသည် မြေဆိုးများကို ဖမ်းရဲ၏။ မြေနှင့် ကစားရတာကို
နှစ်ခြိုက်ပျော်ရွှင်၏။ သူမရဲ့ သွားဆိပ်သည် မြေအဆိပ်ကဲ့သို့ ပြင်းထန်၏။

သူမကို ရွာသူတို့က မြေဟောက်မ၊ မြေကဝေမ၊ စုန်းမဟု
အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။ အပုတ်ချ ကဲ့ရဲ့ခဲ့ကြသည်။

သူမ လောကခံရဲ့ ရက်စက်မှု သံသရာရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို ခါးသီးလှစွာ
ရက်ရက်စက် စံစားခဲ့ရသည်။

ရွာပြင်သို့ . . . နှင်ထုတ်ခံခဲ့ရသည်။
အမျိုးမျိုး . . . အရှက်ခွဲခံခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး . . . သူမရဲ့အရှက်ကို ခွဲခဲ့သော ဘဝကို သုံးမရအောင်
ဥစ္စားရက်စက်ခဲ့သော ရန်သူကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ဆုံရသောအခါ . . .

ခင်မြေကို မုန်းခဲ့သူများ . . . ။
ကြောက်ရွံ့စက်ဆုပ်ခဲ့သူများ . . . ။

အလှကို အပုတ်ချခဲ့သူများ အားလုံးသည် . . . ။
ခင်မြေရဲ့ သွေးနဲ့မျက်ရည်ကိုကြည့်ပြီး နောင်တရခဲ့ကြတော့သည်။

သို့နှင့် . . . မြေဝင်စား မခင်မြေရဲ့ အဖတ်ဆယ်မရခဲ့သော အမည်နာမ
ဒီသေသများသည် . . . ။

“ဟိတ်”

“အယ် . . .”

မိမိနောက်ဘက်ဆီမှ ကျားဟိန်းသကဲ့သို့ တွက်လာသည့် အော်လိုက်သံကြောင့် လန်ဖျန်ကြက်သီးထပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန်ပေါ်နေသည့် အပူသမား လူရမ်းကား တစ်ဦး တို့ ခင်မြွေ မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

လူရမ်းကားမျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဘယ်မျက်ခုံးမှသည် နှာခေါင်း နှင့် ညာဘက်ပါးပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး ကျနေသည်။ အက်ကွဲမှထစ် ညီမညာ ဝါးဆုတ်ရာကဲ့သို့သော အမာရွတ်ကြီးက သူ့ရဲရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်ဟန်ကို အထင်ကရ သက်သေခံနေသလို။ ရှည်လျားလှသော ဆံပင်ရှည်များသည် အပူသမားလူရမ်းကား၏ ဂုတ်ပေါ်ကျောပေါ်မှာ ဝဲသိုင်း ဖြန့်ကျဲကျနေသည်။

လှုပ်က မည်းမည်းတုတ်တုတ်ဂင်တို့တို့။

ခန္ဓာ ဖောင်ညိုပိုင်

သူသည် ခင်မြေ့ရဲ့ ပွဲဖြိုးပုထိုးတစ်ရပ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အလှကို အာသာငမ်းငမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်မှ တဟီးဟီး တဟစ်ဟစ် အော်ဟစ်ခါလက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်း၍ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာနေသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ညှို့ရိုက်ကိုယ်နံ့နှင့် ချဉ်စုပ်စုပ်အရက်နံ့များက အော်ဂလီဆန်စွာ နှာခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

ခင်မြေ့ကြောက်လန့်ကြီးစွာဖြင့် ပါးစပ်မှအသံထွက်ရင်း နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်လိုက်သည်။ နောက်မှ ကင်းပွန်းခြင်နေပြန်သဖြင့် ဘေးသို့ ကွေ့ရှောင်လိုက်သောအခါ ကွေ့သည်ဘက်မှ လူရမ်းကားက ဝိတ်ထားရင်း ခင်မြေ့လက်ကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ဆောင်ဆွဲလိုက်ပြီး ခင်မြေ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ကြမ်းကြီးအတွင်းသို့ အလိုရမ္မက်ကြီးစွာ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ကင်ပွန်းရွက်များ လွင့်ကျသွားသည်။ ခင်မြေ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း ရှိသမျှခွန်အားနှင့် သူ့မျက်နှာကို ပြန်လည် ကုတ်ခြစ်ခုခံ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

တောထဲမှာ လူကလည်းပြတ်နေသည်။ သူမ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း နံဘေးနံဘီကို အားကိုးကြီးစွာ မျက်လုံးဝေ့ကစား၍ ကြည့်လိုက်သော်လည်း အချည်းနှီး။

လူရမ်းကားသည် သန်မာသော လက်အစုံဖြင့် သူမကို ဖြေဖြင့်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ သည်မှာ လူရမ်းကားက သူမရဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခုကို ရိပ်မိသွားကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရဲရဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ဤတွင် မခင်မြေ့ရဲ့ နဂိုငယ်စီမံ မွေးရာပါစိတ်က ထောင်းကန် ဖြစ်လာပြီး ရုတ်ခြည်း အသားအရေများ ညှိမည်းလာသည်။ သည်နောက် သူမရဲ့ထာဝရ အားကိုးရာ သွားများနှင့် ထိုသူ့ကို ကိုက်ရန်လှုပ်ရှားလိုက်စဉ် လူရမ်းကားရဲ့ ကြီးမားပြင်းထန်သော ဝိုက်လက်သီးတစ်လုံးက ခင်မြေ့ ပါးချိတ်ကို ခွမ်းကနဲလာထိရာ မျက်လုံးများမီးပွင့်ပြီး မူးပြာဝေရီ ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

သူမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ အပေါ်အင်္ကျီသည် လူရမ်းကားလူဆိုးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် စုတ်ပြဲကာ . . . ရင်စေ့ကြယ်သီးများ ပြုတ်ထွက်သွား

ပြီး ပွေးလှစ်နမ့်သည့် အသားစိုင်းများ ဘွားကနဲပေါ်ထွက်သွားခဲ့တော့သည်။ လူရမ်းကားသည် အာသာရမ္မက်ပြင်းထန်သော လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ခွစီးကာ . . . သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို . . .

သူမ အသနားကြီးစွာခံသောမျက်လုံးအစုံ . . . ပူငွေ့သော မျက်ရည် ကော်များဖြင့် လူရမ်းကားကို အသနားခံရင်း ရှိခိုးတောင်းပန်ကြည့်သည်။ လူရမ်းကားမှာကား မူးယစ်ဖိုက်ရိုင်းဇောထန်နေသည်မို့ လူစိတ် ခုံးဝပျောက်နေသည်။

သူသည် ဖါးလျားကျလာသည့် ဆံပင်ရှည်ရှိုင်းရှိုင်းများကို ခေါင်းရမ်းတင်လိုက်ပြီး ပါးမြိုင်းမွေးထူကြမ်းကြမ်းမျက်နှာကြီးဖြင့် ခင်မြေ့ရဲ့ မှန်နှစ် လိုဖြူမွေးနုညက်နေသည့် ပါးပေါ်သို့ မှောက်ချပြီး . . . ကြမ်းတမ်းစွာ . . . ခင်မြေ့ . . . အကြောက်အကန်ရုန်းသည်။ ဘဝအတွက် အသည်း အသန်ရုန်းကန်သည်။

တဏှာလောဘသားသည် အကြင်နာတရားလုံးဝမရှိ။ ကြီးမားသောခွန်အားဖြင့် လွှမ်းမိုးအနိုင်ကျင့်နေသည်။ နောက်ဆုံး နငယ်ပျိုဖြစ်သည့် မိန်းမသားနှင့် သံတွေ့သံခဲလို မာကျောကြမ်းကြုတ်သည့် လူရမ်းကားတို့၏ အားပြိုင်ပွဲမှာ မိန်းမသားခင်မြေ့ အားလျော့လက်မြောက် အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

လူရမ်းကားသည် . . .

သူမအား နှမချင်းမစာနာခဲ့။ သားသမီးချင်း မစာနာခဲ့။

ကြမ်းကြုတ်စွာ အလိုရမ္မက်ကြီးစွာ . . . အကြင်နာကင်းမဲ့စွာ ဗြူမူခဲ့သည်။ ခုတော့ . . . ယင်ဖိုတောင် မသန်းခဲ့ဖူးသည့် တောရိုင်းပန်းပွင့် တစ်ပွင့်သည် တဏှာလူ့ဘီလူးရဲ့ ခြေဖျက်ဆီးမှုကြောင့် . . . ပွင့်ဖပ်ဝတ်ဆံ ဝတ်ပုံများ တစ်စစကြွေမှုကာ . . . မျက်ရည်ဖြစ်ကဲ့သို့ နစ်ပျော့ပြန်ကြသံခဲရလေပြီ . . .

ခုတော့ . . . အပြစ်မဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ သမိုင်းသည် စွန်းထင်းညစ်ပေခဲ့ပြီ။ သာမန် စွန်းထင်းညစ်ပေခဲ့သည်မဟုတ်။ ကြေကွဲမျက်ရည်များနှင့် ဘဝဝန်းကျင်ကို အကြီးအကျယ်လှိုင်းငယက်များ ရိုက်ခတ်ကာ ဘဝပုန်တိုင်းကြီးကို ခါးသီးကြီးလှစွာဖြစ်တည်စေခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဤအရပ်ခရီး အကျဉ်းတန်လွန်းလှသော ပစ္စက္ခသမိုင်းကို ခင်မြေ
နေ့စဉ်ဘဝရောက်သည့်တိုင် မေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်တော့ပေ။

ဒေါ်ခွေးမတစ်ယောက် ဟောဒီဆေးအုန်းသီးကျေးရွာမှာ ကိုငှက်ရိုး
နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော နှစ်ပေါင်းကိုရေတွက်လျှင် (၁၅)နှစ် ခန့်ရှိခဲ့
သော်လည်း သားသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကားခဲ့။

ကိုငှက်ရိုးက လယ်ပိုင်ရှင်ဦးသာဟန်ရဲ့လယ်မှ သူ့ရင်းငှား၊ ဖိုးဦးကျ
လယ်လုပ်ငန်းစသည် အချိန်မှစ၍ ဆောင်းကာလ စပါးရိတ်သိမ်းချိန်အထိ
လယ်သူရင်းငှားဘဝနှင့် ဝမ်းစာရှာဖွေလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း
လယ်ဆယ်ဇကကို နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် ရုန်းကန်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

ကိုငှက်ရိုးသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည် ရိုးသားသည် အရာရာ
စိတ်ချယုံကြည်ရအောင် ကြိုးစားသည်။ သူ့ကြိုးစားမှုလုံ့လများကြောင့်
ဦးသာဟန်တို့လယ်သည် နှစ်စဉ်စပါးအထွက်ကောင်းသည်ဖြစ်၍ ဦးသာဟန်
အလည်း ကိုငှက်ရိုးမှလွဲလျှင် မည်သည့်သူ့ရင်းငှားမှ မပြောင်းလဲခဲ့။

ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမက ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၍ သွေးရင်းသားရင်း
သို့လည်း ဖြစ်နေပြီး အစစမျက်နှာလွဲခဲ့ခဲ့ရသည်။

ကိုငှက်ရိုးမိန်းမ ဗခွေးမသည်အသက်(၃၀)ကျော်၍ (၄၀)နှစ်ဝန်း

၆ နှစ် မောင်နှမ

ကျင်ရောက်လာသည်တိုင် ကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပွေးရသေးသဖြင့် အပျိုများအတိုင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က လှနေဆဲဖြစ်၏။ နဂိုအလှကလည်း ရှိပြီး အချိုးအဆစ်ကျကျနှင့် တင့်တယ်၏။

ဝမ်းပျိုးနှုတ်ချိန် ပျိုးနှုတ်၊ ကောက်စိုက်ချိန် ကောက်စိုက် စပါးရိတ်ချိန် စပါးရိတ်၍ ပဲချိန် ပဲ၊ ထင်းခုတ်ချိန် ထင်းရှု၊ တောသူတောင်သားဘဝလောကဓံကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသူများဖို့ ပကတိကျန်းမာသန်စွမ်းကြသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ကျန်းမာသန်စွမ်းကြပါသော်လည်း ဘဝကံနဲ့နည်းလုံး၍ လားမသိ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကာခဲ့ ကျေးလက်ကောသုတောင်သားများဖို့ ဘာပဟုသုတမူလည်း ကုံလုံကြွယ်ဝစွာမရှိကြ။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဘာအားနည်းချက်ရှိ၍လည်း ဆိုသည်ကို သူတို့ဇနီးမောင်နှံသာမက အနီးဝန်းကျင်ရှိ ရွာသူရွာသားများလည်း မသိကြ။ နားမလည်ကြ။

ခေတ်က လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးအစ . . .

မိမိတို့နေရသည့် အရပ်က . . . မြို့နှင့် ခရီးအတော်ကိုဝေးသည် ရေတစ်တန် ကုန်းကြောင်းတစ်တန် ကားတစ်တန်စီး၍ အချိန်အကြာကြီးသွားမှ မြို့ဆိုသည့်အရပ်ကို ရောက်ရသည်။ သူတို့အရပ်သည် ပစ္စန္ဒရာဇ်အရပ်တည်း။ မီးဖွားရေးကိစ္စရှိလျှင် ရွာအရပ်လက်သည်ကြီး ဒေါ်ချစ်မြကို အားကိုးရသည်။

နေမကောင်း ထိုင်မကောင်း ဖျားနာကိစ္စရှိလျှင် ရွာတောင်ပိုင်းမှ ဗိန္ဒောဆရာကြီး ဦးရွှေတင်တို့ ပယောဂဆရာကြီး ဦးစိုးတို့၊ ရွာဦးကျောင်းမှ ဖိုးသူတော်ကြီးအဘစ်မီးတို့ဆီကိုပြေး ဒီလို အစိုပြုအားကိုး ၍နေရသည့် မဖွံ့ဖြိုးသော . . . ရှေးရိုးရာလေ့ကို အစဉ်တစိုက် ယုံကြည်အားကိုးကြရသော သမရိုးကျ ရွာဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေတစ်ရာနီးပါးခန့်တော့ ရှိသည်။

သည်ရွာမှာ ခုနေကျန်းမာရေးကောင်းနေတုန်းတော့ ဘဝက ဘာမှမဖြစ်။ တနေ့နေ့ကျန်းမာရေးချို့တဲ့၍ အခက်အခဲများကြုံလာခဲ့သည်ရှိသော်၊ မိသားစုဘဝမှာ အဖော်ပြုအားကိုးရမည့် . . . တောင်ငွေကစ်ချောင်း အပိုလေး အရံလေးတော့ ရှိဖို့ကောင်းသည်ဟု ယုံကြည်သည်။

အဲဒါက . . . သားသမီး ရင်သွေး . . .
သူတို့ သားသော်လည်းကောင်း၊ သမီးသော်လည်းကောင်း၊ အနည်းဆုံးတစ်ယောက်မျှတော့ လိုချင်သည်။ လူပိုလူလှမရှိ၍ သူတို့လင်မယားမှာ စုမိဆောင်းမိတာလေး အတော်အတန်ရှိသည်။ ရွာထဲမှာလည်းကိုယ်ပိုင်အိမ်ခြေလည်းရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လင်မယားနှစ်ယောက် အလုပ်အား၍ နားနားနေနေ ရှိသည့်အခါ ဆိုသည်မိကြသည်။ ကိုငှက်ရိုးက ရိုးသားစွာညည်းရာသည်။
ခုနေ . . . သားသမီးလေးတစ်ယောက်လောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် . . .

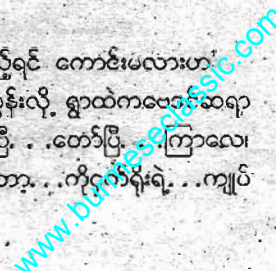
ကျုပ်လည်း . . . လိုချင်တာပေါ့တော် . . . အဲ . . . ဟိုဒင် . . . ဟိုဘာလဲဟ . . . နင်ကလည်း အရင်းမရှိ . . . အဖျားမရှိနဲ့ အရပ်ထဲရွာထဲက မအေးစိန်တို့ . . . မယ်မြတို့ကတော့ . . . တော်မှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိနေရင်လဲ . . .

အဲမယ် . . . ဒင်းတို့က ငါများချို့ယွင်းချက်ရှိသလေး ဘာလေးနဲ့ ငါချို့ယွင်းသလား မချို့ယွင်းဘူးလား . . . နင်ညတိုင်း . . . သိ . . . အဲလေ . . . တော်ကွာ ချွေးမရ . . . ဟင်း

ဟီး . . . ဟီး
နင်ရော မချို့ယွင်းဘူးလား
ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိမလဲတော်၊ ဝါတ်ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာလက်သည် ဒေါ်ချစ်မြကတော့ . . . အချိန်မတန်သေး . . . အဲမကိုက်သေးလို့ပါတဲ့ . . .

ဒီလို လုပ်ပါလားဟာ ချွေးမရ . . .
ဘာတုံးတော့ . . .
ဗေဒင်လေး ဘာလေးထပ်မေးကြည့်ရင် ကောင်းမလားဟ
ဗေဒင်ကလည်း ခဏခဏ မေးရလွန်းလို့ ရွာထဲကဗေဒင်ဆရာ

တွဲလည်းခုံပြီ စစ်ပင်ကွင်းက ဆရာလည်းခုံပြီ . . . တော်ပြီ . . . ကြာလေ၊ ကိုယ့်အကြောင်းလူသိလေပဲဟွန်း . . . နေအုံးတော့ . . . ကိုငှက်ရိုးရဲ့ . . . ကျုပ်

၈ နှိန် ဖောင်ညှိပိုင်

သတိရပြီ...

'ဘာကို သတိရပြန်ပြီဘူး...'

'မဂ္ဂက်ထော်တို့အိမ်မှာ မြို့ကနတ်ကတော်တစ်ဦး ရောက်နေ တယ်တဲ့ မှန်တယ်လို့ပြောကြတယ်တော့... အဲဒါ... ကျုပ်သွားမေးကြည့် ရင် ကောင်းမလားလို့တော့...'

'သူက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲဟာ...'

'အိုတော်... သားသမီး ရနိုင်ခြေရှိမရှိ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂါတ်'

'အောင်မာ ဒင်းကကြီးကျယ်လို့ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂါတ်တဲ့

ထို'

'အဟီး... ရှင်ကလည်းတော် ကျုပ်ကို အထင်သေးလိုက်တာ

အနားအားက ဘကြီးကိုကျော်ခွေးတို့ တရားဝိုင်းက နားစွန်နားများကြားရ

ရှင်ဗဟုသုတပုဒ်အောင် ညှပ်ပြောရတာပါ အဟီး ဟိ ဒီလိုတော့ ကိုဌက်ရိုး

ရဲ့ နတ်ကတော်ဆိုတာမျိုးကလည်း၊ မနောအကြားအပြင် သမားတစ်ဦးပဲ

ဥစ္စာ အကယ်၍များ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ရှင်ဝမ်းမသာဘူးလားတော် ဟင်'

'နင် နတ်ကတော်က... ဗိုက်ထဲကလေး အလိုလိုရောက်အောင်

လုပ်ပေးနိုင်မတဲ့လား... ငါ... ဟိုဒင်းပြု...'

'အို... ကိုဌက်ရိုး... ရှင်တော်တော်ကို အယုတ္တအနတ္တပြောပါ

လား... ဒါကတော့... အဲ... အဲ... တော်... နားရှက်ရောကောင်းလှတယ်

ရှင်ဘာမှ မဝေဖန်နဲ့၊ နက်ဖန် ကျုပ်ဂွက်ထော်တို့အိမ်သွားပြီး... နတ်ကတော်

မေးကြည့်မယ်... ဘာကုန်တာမှတ်လို့တော်...'

'နတ်ကတော်မေးပြီး ကလေးရမယ်ဆိုရင်... နင်ငါနဲ့ လာမအိပ်

နဲ့ ဒါပဲ...'

'ဟင်... ကိုဌက်ရိုး... ကဲ... ကဲ... ကဲ မှတ်ထား၊ အယုတ်တမ

ကောင်ကြီး ကဲ... ကဲ...'

မချွေးမက သူ့လင်ရဲ့ကျောကိုထုသည်။ ဝေါင်တွင်းကျောကို

ဆွဲလိမ်သည်။ ကိုဌက်ရိုးလည်း တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောရင်း မိန်းမ

လုပ်သူကို ဖက်လိုက်ရာ နှစ်ဦးသားကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားကြသည်။ လဲကျ

သွားသည်နှင့် ကိုဌက်ရိုးနားခေါင်းက မချွေးမပါးကို အမှတ်တစ်မှတ် ရှုတ်ချည်း မေးလိုက်ရာ... မချွေးမ ငြီးငြူရင်း... မိန်းမော၍သွားခဲ့လေသည်။

အဲဒီနေ့ရောက်ရင် သုံးဆယ်ငါးနှစ်ပဲ အမေ...
 'ဟွေး... ညီးတို့ကလည်း တယ်ရှည်သင်္ကန်းအေး... ကိုယ့်
 အသက်ကို ပုတ်ထားမုပေါ့... (၃၅)နှစ် တနင်္လာသမီးဟုတ်လား...
 'ဟုတ်ကဲ့... အမေ'
 'ကိုင်... ဒါဆို အမေ... ဆိုင်ရာပိုင်ရာဖြစ်တဲ့... မယ်တော်ကြီးကို
 ပင့်မေးလိုက်မယ်ကွဲ့... မယ်တော်ကြီးက အမျိုးသမီးများကို 'စောင်'ရောက်လေ
 သွားတယ်...
 သို့ကလိုပြောရင်း... အသက် (၅၀)ခန့်ရှိ ပီနီပီနီမည်းမည်း...
 သွားခေါ်ခေါ်... အရပ် ရှည်ရှည် နားရွက်ကားကားနှင့် နတ်ကတော်ခေါ်
 ကြာညိုသည်... ပုဝါလေးရင်ပတ်ပေါ်တင်ကာ... နဖူးပေါ်လက်ဖျက်ပြီး
 နှုတ်ဖျားမှ နတ်ပင့်အလင်္ကာတစ်ပုဒ်ကိုရွတ်လိုက်သည်။ မကြာခင် သူ့တစ်
 ကိုယ်လုံးသည် ကတုန်ကရီဖြစ်လာကာ ဘယ်ညာယိမ်းလာပြီး... နှုတ်
 နှလည်း အသံကြောင်နှင့် စကားများကို မေးရိုက်သံထည့်၍ ဆိုတော့သည်
 'တနင်္လာသမီးလားဟေ့...'
 'ဟုတ်... ဟုတ်... ကဲ့... ရင်'
 'ဟင်... ဟင်... ဟင်... နင်တို့ အခု... ငါ့အကြောင်း
 သိဦးမိလားဟဲ့... ဟင်... အဲဒါ... ငါ... လုပ်တာ... ငါ ဟန်တားတာ။
 နင်တို့... ဟိုဘဝတုန်းက သူ့များမိန်းမတွေ ကလေးတွေမွေးရင်... မွေးလွန်း
 တဲကောင်မ... ရှင်မွေးလွန်းမ... အဲဒီလို ကဲ့ရဲ့နဲ့တာကိုးဟဲ့။ ငါ့ကိုတော့
 ဘယ်တော့မှ ကလေးမယူဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ ညီးအေး... ညီး... အဲဒီ
 ဝင်ကြွေး နင်... ခုဘဝမှာ စံစားရတာပဲ။ ညီးဒီတစ်လက် လုံးဝသားသမီး
 မတွေ့။ လုံးဝမရတာ။ မရဘူး... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟင်... ဟင်...
 ဟင်... ဟင်... အဲ... အဲ... အဲ... အဲ... အဲ...
 ဒေါ်ကြာညို! သူ့နဖူးကို သူ့လက်အုပ်ချီလက်ချောင်းများဖြင့်
 အသန်ကြာ တဖျောင်းဖျောင်းရိုက်ရင်း ဘယ်ညာယိမ်းခွဲပြောဆိုပြီး မကြာခင်
 ငြိမ်ကျသွားလေသည်။
 'ဘယ်နဲ့လဲ... ဘာတွေပြောသွားတုံးဟဲ့...'

၃

'သမီးတော်ကြီးက... ဘာနေ့သမီးလဲဟဲ့...'
 'တနင်္လာသမီးပါ... အမေ'
 'အသက်ကရော... ဟဲ့'
 'ရွာတောင်ဖျားက... လှခင်နဲ့အတူတူပါပဲ အမေ...'
 မချွေးမအပြောကြောင့် နတ်ကတော်ခေါ်ကြာညို မျက်လုံးကျယ်
 သွားသည်။
 'ရွာတောင်ဖျားက လှခင်ဆိုတာဘယ်သူတုံး... သူ့အသက်က
 ရော...'
 'အဲ... အဲ... ဒီမိန်းမ... ဟော... ဟိုကလေးတော့ လှခင်ပဲ
 အမေ... ဟဲ့ လှခင် ညီးအသက်ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲဟင်...'
 သည်မှာ လှခင်ဆိုသည့် အသားမည်းမည်းနှင့် အမျိုးသမီးက
 'ဒီနှစ် ဆလုံဘုရားပွဲကျင်းပတဲ့ လပြည့်နေ့ရောက်ရင် (၃၅)နှစ်
 ပဲ အေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ...'
 'အော်... အေးအေး ရပြီ... အမေ... သမီးတော်ကြီး အသက်

www.burmeseclassic.com

'ဒီတစ်သက်...ကလေး...မရနိုင်ဘူးတဲ့...အမေရယ်...'

မချွေးမက အားငယ်သောမျက်နှာနှင့် နတ်ကတော်ကြီးကို ကြည့်ကာ ကြားရသမျှကို ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

'ဪ... ဒီလိုတဲ့လား... အင်း... ဝစ်ဗေဒ ထိတိုင်းရှခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးပဲပေါ့... သမီးရယ်... ကိုယ်ပိုင်မွေးလို့ မရလည်း... ကိစ္စမသားသမီး တစ်ဦးဦး ကောက်ယူပေးစားပေါ့...'

သို့နှင့် ဆန်တစ်ပြည်နှင့် ငွေငါးမတ်ထုတ်၍ နတ်ကတော် ဒေါ်ကြာညိုလက်သို့ ဝကွက်အပ်နှံကာ... အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့... အိမ်ပေါ်မှာ ကိုငှက်ရိုးနှင့် ဘုရားဒါယကာ ဦးကျောက်လုံးတို့ စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

'ချွေးမ နှင့် ဘယ်သွားနေတာတဲ့ဟ'
'နတ်ကတော်ကြီးဆီ ဟိုကိစ္စသွားမေးတာပါတော်'
'ဘာပြောတဲ့...'

သို့နှင့်... မချွေးမက... မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းစွာဖြင့် နတ်ကတော် ဒေါ်ကြာညိုပြောဟောလိုက်သည့် အကြောင်းများကို အစမှအဆုံးပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုစဉ် နားထောင်နေသည့် ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးကျောက်လုံးက

'အဲဒါ... မြို့နတ်ကတော်... ပြောတာတဲ့လား... ချွေးမ'
'ဟုတ်တယ်... ဘကြီးကျောက်လုံး...'
'ထို့... မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ... နေပါအံ့... သူက အတိတ်

အကြောင်း အနာဂတ်အကြောင်း ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်း အတပ်သိနေရအောင် ရဟန္တာလား၊ ရဟန္တာမလား...'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘကြီးရဲ့'

'ဒီ မိန်းမကြီးက... မိန်းမလည် မိန်းမညာကြီးဟ... ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ သူတွေကို နတ်ဝင်သည်ယောင်ဆောင်ပြီး... ဟို နတ်ချင်းရွတ်၊ ဒီနတ်ပင်ရွတ်ပြီး... နတ်တင်ကြေး သူလုပ်စားနေတာ ကြာပြီဟ... ဒင်းက မြို့ပေါ်က။ ငါလည်း... ငါ့အသိတွေပြောပြလို့ အကြောင်းစုံ သိရတာပါ။'

ဒီမှာ မောင်ငှက်ရိုးနဲ့ မချွေးမတို့ရဲ့ လူဆိုတာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရကို အခြေခံပြီးမှ လူဖြစ်ရတာဟဲ့။ အဲဒါတွေ မညီညွတ်ရင် မပြည့်စုံရင် လူဖြစ်တာတောင် အချို့ကိုယ်အင်္ဂါချို့ယွင်းပြီး... ခြေလက်အင်္ဂါ မစုံလင်တာတွေ မွေးတာမျိုးရှိသကဲ့။ ဒါဆေးကျမ်းအလိုပြောတာ။ အရေးကြီးတာက ရတနာသုံးပါးဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပြီး သဗ္ဗဒေဝနတ်မြတ် နတ်ကောင်းများထံမှာ အလှူဒါနပြုဆုတောင်းကဲ့။ အစားအသောက်ကိုလည်း ရွေးချယ်စားသောက်ကဲ့။ သွေးအားချို့ယွင်းရင်လည်း သားသမီးက ရချင်မှရတာရယ်၊ အေး သွေးအားပုံမှန်ရောက်သွားရင်လည်း ဒီကိစ္စက သူ့ဟာနဲ့သူ အဆင်ပြေသွားတာမျိုးရှိတယ်လို့ ဒို့ဆရာကြီးက ပြောဆိုဆုံးမညွှန်ကြားတာကြားဖူးတယ်...။ နတ်ကတော်ပြောတိုင်းလည်း မယုံနဲ့... ငွေကုန်သဖြင့်နဲ့ နိတ်ညစ်စရာပဲ ကျန်မယ်... ကြားရဲ့လား...'

'ဟုတ်ကဲ့... အဘ... ဟုတ်ကဲ့...'

မချွေးမက ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုရင်း လင်တော်မောင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သည်မှာ ကိုငှက်ရိုးက ဘယ်နဲ့လဲဟဲ့... မေးငေါ့ရင်းမှ ငါသာ အစိကပါကွာ ဆိုသည့်သဘောနှင့် သူ့ရင်သူပုတ်၍ ပြလိုက်ရာ မချွေးမက အဘကျောက်လုံး မမြင်အောင် အသံမထွက်တုတ်ပစ် လိုက်လေသည်။

ဟင်းအိုး နွေးနေသည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်၍ ခွင်ပေါ်မှ ချလိုက်
ပြီး ဝင်လာသည့် လှရင်ဘက်လှည့်လိုက်သည်။
'ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ . . . လှရင်'
'ညည်းဆီပဲ ယောင်းမရဲ့ ညည်းအတွက် ပြောစရာရှိလို့'
'ငါအတွက် ဘာများတုံး မိန်းမရယ် . . . လန်များ လန်ဖိရဲ့ ထော်'
'မလန်နဲ့အေ့ . . . ဒီလို . . . ဒီလို ညည်းတို့လင်မယား ကလေးရှူး
နွေးကြိုပို့လား . . . ဒီမှာ ချွေးမရဲ့ . . . လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က . . . စစ်မင်ကွင်းက
မခံကြီးတစ်ယောက်လဲ . . . ညည်းလိုပဲ သားသမီးလိုချင်လွန်းလို့ . . . ဗေဒင်
ပေး နတ်မေး . . . ယတြာချေ . . . ဟိုလုပ် . . . ဒီလုပ်နဲ့ စုံရောဟဲ့ . . . အဲတော့
သင့်မြတ်ချင်တော့ . . . ဘယ်သူနဲ့ သင့်မြတ်သွားတယ်သိလား . . .'
'ပြောမှ သိမှာပေါ့ ယောင်းမရယ် . . .'
'အေး . . . တို့ရွာထိပ်လှေဆိပ်က ညောင်ပင်ကြီးသီလား . . .'
'ဟို . . . ရွှေညောင်ပင်ရကွစိုး နတ်ကွန်းဆိုတာလား . . . ဟဲ့'
'အေးပေါ့ . . . အဲဒီ ရွှေညောင်ပင် ရကွစိုးကြီးထံမှာ ကန်တော့ပွဲ
နဲ့ သားဆုပန်လိုက်တာ . . . ဘာကြာလဲအေး . . . ။ မခံကြီးကလေးရရော
ဟေ့ . . . အံ့ဩစရာဟဲ့ . . . ကလေးတောင်ကြီးလှပဟဲ့ . . . ။ အဲဒါ မခံကြီး က
ပြောပြလို့ . . . ညည်းကို လာအကြပေးတာ။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ
ညည်းလည်း သားဆုသွားတောင်းကြည့်လိုက်ပါလားအေ့ . . .'
'အဲဒါ . . . တကယ်ပဲလားဟင် . . . လှရင်'
'ဒါတော့ ငါမြင်တာမှ မဟုတ်တာ ချွေးမရယ်၊ မခံကြီးပြောတာ
ထက်ပြောပြရတာ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ညည်း
မိတ်ဝင်စားရင် လုပ်ကြည့်ပေါ့ . . .'
'ဒီနေ့ ဘာနေလဲဟဲ့ . . . လှရင်'
'ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဟဲ့ . . .'
'နေနားအေ့ . . . နက်ဖန် ကြာသာပတေး။ ငါ . . . ကုန်းတန်းသွားစရာ
နည်း။ သန့်ဘက်ခါ သောကြာနေ့ အဲ . . . အဲ . . . သောကြာနေ့ မနက်ပိုင်း
သွားမယ်။ ညည်းရော လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်'

၄

ကိုငှက်ရိုးတို့ သားသမီး ရှူးရှူးနေသည့်သတင်းသည် ပြောရလျှင်
ရွာထဲမှာ လူသိများလှပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ မသွားရဲ မမေးရဲသည်မှာ
ရွာဦးကျောင်းမှ ဘသူတော်ဦးမြစ်မီးဝဲဖြစ်သည်။
ဘသူတော်က . . . ဒီကိစ္စမျိုးတော့ ပြောခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်မှ
ဝဏ္ဏာပေမနှင့် နယ်သောကြောင့် သိပ်မပြောချင်။ သူသည် ဗေဒင်၊ နက္ခတ်၊
အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့် အိတ်ရတ် ကျမ်းကျင်၏။ အနေလည်း တည်၏။ တကယ်
နှင့်လား ငါလား ရေးကြီးခွင်ကျယ်အကြောင်းကိစ္စရှိတော့ ဘသူတော်က
အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးတတ်သည်။

တစ်နေ့ . . .
'ချွေးမရေ . . . ဟေ့ . . . ချွေးမ . . .'
'အေ . . . ဘယ်သူတုံးဟေ့ . . . လှရင်လားဟဲ့'
'အေးဟေ့ . . .'
'လာဟေ့ . . . ယောင်းမရေ ခဏလေး ဟင်းအိုးနွေးနေလို့'

အိုး အေ . . . ချွေးမရယ် . . . သားသမီးအလိုရှိတာ ညည်းတို လင်မယားဥစ္စာ ညည်းတိုပဲသွားကြပေါ့ . . . ပွဲကလေး မန်းကလေးတော့ လှူဒါန်းဒါနပြုဖို့ ယူသွားပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ် . . . ငါပြန်မယ် . . .

'ထမင်းစား သွားပါအုံးလား လှရင် . . .'

'မစားတော့ဘူး . . . ဝင်စရာလေးရှိလို့ သွားပြီတော့ . . .'

လှရင်ပြန်သွားတော့ ချွေးမစိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။ သူ့ ကလေး တစ်ယောက် အရမ်းလိုချင်နေသည်။ သူတို့ တာဝသည် ပျင်းစရာကောင်း နေ၏။ ကိုငှက်ရိုး အလုပ်သွားသောအခါ သူမမှာ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ အထီးကျန်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ပျိုးနတ်၊ ကောက်စိုက်၊ စပါးရိတ် ချိန်ဆို ကိစ္စမရှိ။ အပေါင်းအဖော်များနှင့် အချိန်ကုန်နေရသည်မို့ အပျင်း ကပြေသည်။ အတင်းပြောရင်း ဟေးလားဝါးလား အချိန်ကုန်လိုရသည်။

သူများ မိခင်များ သားသမီးများနှင့် နို့တိုက်ရင်း သားချော တေးဆိုရင်း အော်ရင်းငေါက်ရင်း . . . ငိုရင်း . . . ရယ်ရင်း . . . နေကြသည့် တာဝများကို အားကျသည်။ သားသမီးများနှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့နေသည်ကို မြင်ရ နသာအခါ ရင်ထဲမှာ အရသာတစ်မျိုး ကူးစက်၍ ပီတိများ ဖြစ်ရသည်။ အဲဒီလို ပလိနွဲ့စိဖွဲ့မည့် သားသမီးများရှိရင် သူတို့လိုယုယချင်သည်။

ဖအေအလုပ်သွားနေလျှင် သားအမိနှစ်ဦး အိမ်မှာ ရယ်ကာ မောကာ စားကာနှင့် အပျင်းပြေမည်။ ငိုလျှင် သီချင်းတွေ အကျယ်ကြီး အော်ဆို၍ ချောချင်သည်။ ကိုငှက်ရိုးလယ်တောမှ မောမောနှင့် ပြန်လာလျှင် ကလေးကပြေး၍ အဖေဆိုပြီး ဆီးကြိုလျှင် ကိုငှက်ရိုး ပီတိနှင့် အမောပြေ လိမ့်မည် . . . ။

ချွေးမ ရင်ထဲအတွေးထဲမှာ သားသမီးနှင့် မိဘတို့ရဲ့ အချစ်ဖွဲ့ ပုံအခွင်နှင့် ဖန်ဆင်းထားသော စိမ့်ကိန်းသည် လောထဲတိုက်အိမ်ဆောက်ကာ အစဉ်ကြည့်နူးလျက်ရှိသည်။

သို့နှင့် . . . ကြာသာပတေးနေ့သို့ ရောက်သောအခါ . . . ကိုငှက်ရိုး အတွက် ထမင်းထုပ် ထုပ်ပေးလိုက်ပြီး . . . လှည်းကြိုဖြင့် တုန်းတန်းသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ဖားဖား ငွေတိုးကလေး အပွားရအောင် လှည့်ပေး

အားတာရှိသည်။ သူမ ရစရာရှိသည့် အိမ်နှစ်အိမ်မှ အတိုးအရင်းကလေး ပြန်တောင်းပြီး . . . အိမ်ရှေ့တစ်ခုမှာ ခင်းချရောင်းနေသည့် ဖီးကြမ်းငှက်ပျော သုံးစီးကို အဆင်းကြို၍ ဝယ်လာခဲ့လိုက်သည်။ အုန်းသီးက ကိစ္စမရှိ။ အိမ်မှာ နီးသည်။ လိုရမယ်ရ ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ ဆေးခေါက်နှင့် လက်ဖက် နန်း ကြက်သွန်ကြော်များ ဝယ်၍ လှည်းကြိုနှင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။

ရွှေညောင်ပင်အောက်မှာလည်း လူရှင်းနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း လှေဆိပ်မှာတော့ လှေဆင်းလှေတက် လူသံသူသံကြားရသည်။ ညောင်ရွက် ကြွေများသည် ဥဒဟိုပြန်ကြံနေ၏။

ကိုငှက်ရိုးက အနီးရှိတံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် ညောင်ရွက်ကြွေ အခိုက်များကို စုလှဲကျင်းပြီး . . . လွတ်ရာနေရာမှာ သွားပုံလိုက်သည်။ နတ်ကွန်း ခေ့လည်း ပြောင်ရှင်းသွားခဲ့၏။ ချွေးမက ပါလာသည် တောသပြေပန်း များဖြင့် ညောင်ရေအိုးသုံးအိုးကို လဲလှယ်သန့်စင်ပြီး ပန်းအသစ်များ ဆီးလိုက်သည်။ ညောင်ရေအိုးများသည် သပြေပန်းနုများဖြင့် စိမ်းစိုလှ နေ၏။

ပြီးနောက် ကျောက်ခုံပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်လည်း မီးညှို့ ထွန်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သွေးယူလာသည့် နံ့သာရေများကို ရုက္ခစိုး ခုပ်ထုရော . . . ရွှေညောင်ပင်ကြီးကိုပါ သပြေခက်နှင့် ဖျန်းပက်လိုက်သည်။ နံ့သာရနံ့သည် ညောင်ပင်အောက်မှာ မွှေးယုံကြိုင်လှိုင်သွားခဲ့၏။

သည်နောက် လင်မယားနှစ်ယောက် မြေပြင်မှာ ဖျာခင်းတိုင် လိုက်ပြီး အာရုံဖြူကြသည်။ လေသည် အေးအေးပြေပြေလေးတိုက်နေ၏။ ညောင်ရွက်လေတိုး၍ အရွက်ချင်းထိလှုပ်သံကို ကြားရသည်။ အခင်းပြင် ပြီးသောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက် လက်အုပ်ကလေးချီ၍ ဆုတောင်း ကြတော့သည်။

ရွှေညောင်ပင် အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးခင်ဗျား . . . သားတို့သမီးတို့ ရှိသေ အားကိုးလေးစားစွာဖြင့် ကုသိုလ်ဒါနများပြုပါသည်။ အဘိုးခင်ဗျား သားတော် သမီးတော်များသည် ယခုအခါ ရင်သွေးငယ်တစ်ဦးအလိုဦး ပါ၍ အဘိုးထံမှ သားဆု သမီးဆုများပန်ရပါသည်။ သားကောင်း သမီးကောင်း များ အဘိုးချီးမြှင့်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုးစားပါသည် ဆင်ဗျား . . . သို့ဖြစ်ပါ၍ သားတို့သမီးတို့အား ရင်သွေးငယ် တစ်ဦး . . . ကြာခင် ချီးမြှင့်ပေးသနားပါရန် ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် မေတ္တာရပ်ခံပါသည် အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးခင်ဗျား . . .

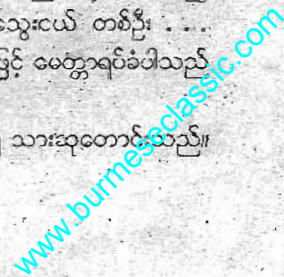
ကိုငှက်ရိုးက တတ်သမျှ မုတ်သမျှပြော၍ သားဆုတောင်းသည်။

၅

လှေဆိပ်၏ အရှေ့နားဆီ၌ ရွှေညောင်ပင်ဟု အမည်ရသော ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိ၏။ ကျိုးပဲ့ယိုင်ရွှဲနေသော နတ်ကွန်းနှင့် ညောင်ပင်ထောင့်ရပ်နေသည့် အဘိုးအိုရုပ်ထုတစ်ခုလည်းရှိ၏။ ဤနေရာ အနီး၌ လှေဦးတိုက် လှည်းဦးတိုက်လည်း ဖြစ်နေသည်မို့ လှေသမား များကလည်း . . . လှေထွက်ခါနီး သပြေပန်းလေး၊ ရေချမ်းလေး . . . ရုက္ခစိုး ကြီးကို ရည်မှန်း၍ ဒါနပြုကြ၏။ ရေလမ်းခရီးမှာ အန္တရာယ်ကင်းရေး ကူညီ ပိုင်းမခို ဆုတောင်းကြ၏။

လှည်းသမားခရီးသွားများကလည်း လမ်းခရီးအန္တရာယ်ကင်းဖို့ ပန်းကလေးဆက်ပြီး ဆုတောင်း ခရီးသွားတာမျိုးရှိကြ၏။ တောရုက္ခစိုး ရွှေညောင်ပင်ဖြစ်၍ . . . သစ်သီးဝလံ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတော့မရှိ။ တောပန်း မျိုးစုံနှင့် ဖယောင်းတိုင်တို့ပဲရှိသည်။ ပန်းများက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။

ကိုငှက်ရိုးနှင့် မချွေးမတို့သည် ရွက်လာသည့် ငှက်ပျောပွဲကို ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုးခုပ်ထုရှေ့ရှိ . . . ဂဝံကျောက်ခုံပေါ်မှာ ရိုသေစွာတင်လိုက် သည်။

မရွေးမကလည်း လင်တော်မောင်နည်းထူ ဆုတောင်းခဲ့သည်။

သမီးတော်ကြီးတို့ ဘဝအတွင်းသို့ ထိုက်တန်သောသား (သို့မဟုတ်) သမီးတစ်ဦး လာရောက်နေထိုင်ခွင့်ရရန် အဘိုးမှကူညီပေးပါ... အဘိုးရှင် သားသမီးများ ရရှိခဲ့ပါက အဘိုး၏စေတနာနှင့် ကျေးဇူးတော်ကို သမီးတို့ မမေ့ပါဘူးရှင်... အစဉ်မပြတ် ကုသိုလ်ဒါနများ ပြုလုပ်ပါမည်ဟုလည်း ကတိပြုပါတယ် အဘိုးရှင်...

သူတို့နှစ်ဦး အတန်ကြာအာဂြိုဟ် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းကြ၏။ ထိုသို့ ဆုတောင်းနေစဉ်... ကန်တော့ပွဲပေါ် ကိုင်းကျနေသည့် ညောင်ကိုင်းသည်... လေပတိုက်ပါဘဲနှင့် တစ်စုံတစ်ဦးက ကိုင်လှုပ်လိုက်သည့်အလား အတန်ကြာမျှ တဝန်းဝန်းလှုပ်ကာ ရွက်ဝါရွက်နုများ ကြွေကျလာ၏။

ကိုငှက်ရိုးတို့ လန်၍မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ညောင်ကိုင်းသည် တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေသည်။ အခြားသော ညောင်ကိုင်းများကား မလှုပ်။ သူတို့နှစ်ဦး ရုတ်ခြည်းထစ်ပျိုး ညောင်ကိုင်းကို သေသေချာချာ ရိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘယ်လိုပင်ကြည့်ကြည့် ညောင်ပင်ညောင်ကိုင်းပေါ်မှာ လှလည်းမရှိ၊ မျောက်လည်းမရှိ၊ ညောင်ကိုင်းသည် လှပပိုင်လုံးဆန်ရှိ၏။ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ... အလှုပ်ကရပ်သွား၏။

သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အသံတိတ်မေးခွန်းများနှင့် ဘယ်သူလဲ... ဘာလဲ... ဘယ်လိုလဲ... ဟူ၍ မေးနေကြ၏။ သက်ရှိနှင့် တူ၍ ဘာဆိုဘာမျှ မတွေ့ရ... သစ်ကိုင်းက သိမ်သိမ်လှုပ်၍ အရွက်များကြွေကျနေသည်။ မကြာခင် အလွန်မွှေးသော ရနံ့များသည် ရွှေညောင်ပင်ဝန်းကျင်မှာ သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေတော့သည်။

သည်ရနံ့များသည် သူတို့ယူလာ၍ ပြန့်ခဲ့သည့် နံ့သာနံ့မျိုး မဟုတ်။ ထိုစဉ်... ကျယ်လောင်သော မြေတွန့်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး လန်၍ ကြက်သီးများထကာ ရွှေညောင်ဘေးဘီဝဲသို့ လိုက်ရှာကြည့်ကြသည်။

တိုတောင်းပြတ်သားသည့် မြေတွန့်သံသည် ခပ်နီးနီးမှ တွန့်သံအသံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကို ကြားရသည်။ မျက်လုံး

နှင့်ခိုင်ဖြင့် လိုက်ရှာသော်လည်း မြေကို မတွေ့ရ။ လင်းမြေတွန့်သံလို့ အသံရည်မဟုတ်... သံတို့ သံပြတ်... မြေဆိုးတစ်ကောင်ရဲတွန့်သံ

မြတ်စွာဘုရား... အန္တရာယ်များ ကြုံရပြီလား...
ရှို့... ရှို့...
ရှို့... ရှို့...

သူတို့နှစ်ဦး... ဝါးဖြင့်လှုပ်ထားသည့် အုန်းပွဲကိုထား၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တောင်းပန်တိုးလှိုးပြီး... စိုစွတ်ရွှံ့ရွှံ့နှင့် သုတ်ခြေတင်ပြန်ခဲ့လေသည်။ နောက်ကို လှည့်၍မျှ မကြည့်ကြ...။

'ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်ဘုတ်ဘုတ်'
'ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်ဘုတ်ဘုတ်'

ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်အရောက်မှာ နောက်ဘက်ဆီမှခြေသံကြား၍ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဟော... ခြေသံများ ပျောက်သွားသည်။ လူလည်း မတွေ့ရ။ မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်း၏။ ထို... ဝေးဝေးက ခြေသံမျိုးမဟုတ်။ ကပ်လိုက်လာသည့် ခြေသံမျိုး။

လှည့်ကြည့်လိုဘာမှ မတွေ့ရတော့... နှစ်ဦးသားလမ်းကို မျက်နှာ လျှောက်ကြပြန်သည်။

'ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်ဘုတ်ဘုတ်'
'ဘုတ်ဘုတ်ဘုတ်... ဘုတ်ဘုတ်ဘုတ်'

ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်အရောက်မှာ နောက်ဘက်မှခြေသံကြား၍ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြသည်။

ဘာမှမရှိ... သူရဲတစ္ဆေများချောက်လေရောသလား၊ မရွေးမရွေးမင်သော လက်နှင့် ကိုငှက်ရိုးလက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်လိုက်သည်။

'ဘယ်သူလဲကွ...
ကိုငှက်ရိုးက ဟန်ကိုယ်ဖို့လုပ်၍ မာထန်ထန်မေးလိုက်သည်။

ဘာမှ မရှိသည့် ဥစ္စာ ဘာပြန်ပြောသံမှ မကြားကြရ။
ရွေးမ... မြန်မြန်လား...

ကိုငှက်ရိုး သူမိန်းမ လက်ကိုဆွဲ၍ ရွာရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်

၂၂ ချစ် ဖောင်ပျိုင်း

လိုက်တော့သည်။ နေရိုက်ပြင်းချိန်မို့ နဖူးမှ ချွေးများစီးကျလာသည်။ ခရီးအတန်ရောက်မှ မန်ကျည်းပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်ခိုဝင်ရင်း ရေအိုးစင်မှ ရေကို အငမ်းမရခပ်သောက်လိုက်ကြသည်။

'ကိုငှက်ရိုး ရှင်ကြားတယ် မဟုတ်လား'

'အေး... မြွေတွန်သံရော... သစ်ကိုင်းလှုပ်သံရော၊ နောက်က

ပြေးလိုက်လာတဲ့ ခြေသံရောဟ'

'ဒီနေရာ... ကြမ်းတယ်နဲ့တူတယ်တော့'

'ငါတို့က... မဟုတ်တာလုပ်တာ မှတ်လို့ဟာ'

'ကိုငှက်ရိုး... ကျွမ်းအထင်တော့'

မချွေးမက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်စဉ်းစားရင်း စကားစလို့က်သည်။ စကားက အဆုံးမရှိ၍ ကိုငှက်ရိုးက-

'ဘာလဲဟ... နင့်စကားက တန်းလန်းကြီး'

မချွေးမက ကိုငှက်ရိုးအနားသို့ တိုးကပ်၍ဘေးဘေးကြားမှာ စိုးသည်အလား တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ မချွေးမရဲ့ ခန့်မှန်းဆို့စကားကို ကြားရသောအခါ ကိုငှက်ရိုး ပျက်လုံးနှစ်လုံးကျယ်သွားခဲ့သည်။ သို့နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာရိပ်လှစ်ခနဲ စဉ်းစားခဲ့သည်။

မချွေးမ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည် စကားကား-

'မဟုတ်မှလွဲရော ကိုငှက်ရိုးရေ... ရွှေညောင်ပင် အဘိုးရုက္ခစိုး

ကြီးက... တစ်ခါထဲများ ကလေးကို ထည့်လိုက်ရောသလား... မသိဘူးတော်...တဲ့

လှေဆိပ်က ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုးထံမှာ သားဆုပ်နံ့ပြီး... မချွေးမ ဘုရားတရားအလုပ်ကို ခိုလှုပ်လာခဲ့သည်။ ဘုရားရှိခိုးတိုင်းလည်း သားကောင်း သမီးမြတ်တစ်ဦး မွေးဖွားခွင့် မွေးစေခွင့် ကြိုရပါလို၏... ဟုလည်း ဆုတောင်းရသည်မှာ နေ့စဉ်ညတိုင်းဖြစ်၏။

ထိုအတူ သားသမီးဆုပ်နံ့သည့် ရွှေညောင်ပင်ရုက္ခစိုးအဘိုးကို သည်း နှလုံးစိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့ပါစေဟု နံနက်တိုင်း မေတ္တာပို့ခဲ့ရသည်။

သို့နှင့် တစ်ပတ်ခန့်အကြာ- ညတစ်ည၏ မိုးသောက်ယံမှာပင်ဖြစ်သည်။ မချွေးမတစ်ယောက်

ဆုဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ရတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ နက်ပြောင်ရည်လျားပြီး လက်မောင်းလုံးခနဲ တုတ်

သည့် မြွေကြီးနှစ်ကောင် သူမတို့ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်က မချွေးမသည် ပူအိုက်လွန်းလှ၍ တောဝလှေအတိုင်း ထမီရင်လျားနှင့် ဆေး

ဆီလိပ် ထိုင်လိပ်နေသည့်အချိန်။

မချွေးမသည် ဒီလောက်တုတ်ခိုင်သည် မြွေကြီးများကို မမြင်ဘူး
၍ ကြောက်လန့်ပြီး ကြောက်သေသေလျက် ကြည့်နေစဉ်မှာပင်၊ သည်မှာ
အနက်ရောင်မြွေကြီးက မချွေးမနေထိုင်နေသခွင့် အိမ်ပေါ်ကြမ်းပြင်သို့
တလိမ့်လိမ့်တက်လာနေသည်။

ကျန်တစ်ကောင်က အိမ်ရှေ့တံစက်မြိတ်ရှေ့ မြေပြင်ပေါ်မှ...
ပါးပျဉ်းကြီးထောင်၍ မိမိတို့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပါးပျဉ်းကြီးသည် ထမင်းတား
ပန်းကန်ပြားခန့်ရှိပြီး... အဝါနှင့်အနက်ရောယောင်သန်းသည့် အရှေ့ခွင့်
တံစက်လက်နေ၏။ မြွေကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးက မိမိအား ရန်လိုသည်
အကြောင်းနှင့် ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးဖျိုးတော့မဟုတ်။

သူ့သဏ္ဍာန်က အိမ်ပေါ်သို့ တက်နေသည့် မြွေနက်ကြီးကို
လိုက်ပြန်သလို စောင့်နေသည့် သဘောမျိုးလိုလိုရှိပြီး ပါးပျဉ်းကြီးကို ဘယ်ညာ
ပျံ့ပေးလိုက် အပေါ်နှင့်အောက် ခေါင်းညိတ်သလို လှုပ်လိုက် လှုပ်ပြီး ယိမ်း
ကသလို လှုပ်နေသည်။

မချွေးမ လှေကားသုံးထပ်မှ တလိမ့်လိမ့်တရွေရွေတက်လာနေ
သည့် မြွေနက်ကြီးကို ကြည့်ကာ အသံများဝင်လာပြီး... ထပြေးရန် ပြင်လိုက်
သည်။ လူသည် ထိုင်ရာမှ ထမရသလိုဖြစ်နေ၏။ ပါးစပ်က ယောက်ျား
လှုပ်သူကို အော်ခေါ်ငှါ ကြားစားနေသည်။ သို့သော်... အော်ဟစ်နိုင်လောက်
အောင် အားအင်က ထူးဆန်းစွာပျောက်ကွယ်နေသည်။

အိမ်ပေါ်တက်လာသည့် မြွေသည် မချွေးမ ဆေးလိပ်လိပ်နေသည့်
ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဦးခေါင်းမော့ထောင်ပြီး... သူ့ရှေ့မှာ ကလေး
သူငယ်လို အရုပ်တစ်ရုပ်လို လာရပ်နေသည်။ သူမ မြွေကြီးကိုကြည့်ပြီး
အကယ်၍ ရန်ပြုလာခဲ့လျှင်... လက်ထဲရှိသည့် ကတ်ကြေးဦးနှင့် ထိုးပစ်
လိုက်မိလည်း ရည်ရွယ်၍ ကတ်ကြေးကို ကိုင်ကာ စော့ချွေးပြန်သော
မျက်နှာနှင့် သူ့ပြန်ကိုယ်ပြန် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သည်မှာ ရှေ့မှမြွေကြီးက ထူးဆန်းစွာ လှေကားပြောသည်ကို
သူမတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြာစမှန်းကြားလိုက်ရတော့သည်။

အမေ...

ဟင်...

မချွေးမ မြွေကြီးနတ်မှ လှေကားသံထွက်လာ၍ လန့်လည်း လန့်၊
အံ့လည်းသြသွားသည်။ အသံက ပိတ်ခလေးသံမျိုး၊ ကလေးမှ မိန်းကလေး
ငယ်၏ အသံပျိုးသို့ ထူးဆန်းစွာသော လှေကားပြောသံ ကိုကြားလိုက်
သောအခါ... စောစောက အကြီးကကျယ် စိုးရိမ်ကြောက် လန့်ခြင်းမျိုးပ
နည်းနည်းလျော့ချင်သလို ရှိလာခဲ့သည်။

အမေ့ကို ပြောစရာရှိလို့...

ဘာ...ဘာ... မြွေက လှေကားပြောနိုင်တယ်... အလိုလေး...
... မြတ်စွာဘုရား... မဖြစ်ဘူး... သွား... သွား... ဝေးဝေးကို သွားကြ
ပါ... ဖ... ဖ... ဖ...

မကြောက်ပါနဲ့အမေ၊ မကြောက်ပါနဲ့အမေ အမေ့ကို ရန်မပြု

ဘူး

မြွေပြောနေသည့် အသံသည် အားကိုးကြီးစွာနှင့် တောင်းပန်ချွေ
သည့်အသံ ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ အလျင်စလို ပြောသည့်အသံမျိုး။

...နင်... နင်... ဘာ... ဘာ ပြောလို့လဲ ငါကြောက်တယ်

...မကြောက်ပါနဲ့ အမေ့အသံ အခုလာတာက မေမေဆီမှာ သပိးနေ
လို့"

"အောင်မလေး... ငါ... ငါဆီမှာ... နေချင်လို့ အလိုလေး မ...
မနေပါနဲ့... တော်... မနေပါနဲ့... ပြန်ပါ... သွားပါ... ပြန်ပြန်ကြပါ"

"ဟင်... ဟင်... အမေ... သမီး... မပြန်တော့ဘူး...
ဒီနေ့ပဲအမေနဲ့ အတူနေတော့မယ်... ဟိုမှာ သမီးရဲ့ အဘိုးလိုက်ပို့တာ"

"မြတ်စွာဘုရား... သူ့ကို သူ့အဘိုးက လိုက်ပို့တယ်ဆိုပါက
အား... သူ့အဘိုးဆိုသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပါးပျဉ်းမီးခွက် ထောင်၍
ယိမ်းထိုးနေသော သူထက်ကြီးသည့် မြွေကြီးပဲ အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

သည်တင် မချွေးမသည် သည်အဖြစ်မျိုး မကြာမှားသမို့ စိုးရိမ်
ကြောက်ရွံ့ပြီး...

မနေပါနဲ့... မနေပါနဲ့ ပြန်ကြပါ... အားလုံးပြန်ပြန် ပြန်ကြပါ

၂၆ မြို့ မောင်ညိုပိုင်

သွားကြပါ...

သူမ၏အသံသည်... အကြီးအကျယ် ကြောက်လန့်နေသဖြစ်သည်။ တုန်ခါနေသည်။

မည်သို့ပင် မိမိက ပြန်နှင့်လွတ်ပါသော်လည်း ပေကပ်ကပ်နိုင်လှသည်။ မိမိရှေ့မှမြေသည် ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်ပြီးနောက် ရေသို့ တစ်ရစ်တိုး၍ လှမ်းလိုက်တော့၏။

“သွား... သွား... မ... မ... လာ... နဲ့”

သူမအော်ဟစ်နှင့်ထုတ်နေစဉ်မှာပင် မြေသည် သူမ၏ကိုယ်ကို ရစ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမလက်မထဲမှ ကတ်ကြေးလည်း လွတ်ကျသွားသည် မချွေးမ အော်ဟစ်နေသည်။ ကြောက်လန့်လွန်း၍ သတိလစ်ချင်သလိုလို မိန်းမောချင်သလိုလည်း ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်... မြေဦးခေါင်းသည်... သူမ၏ ဗျက်မှအောက်ကာ... ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး... ဝမ်းဗိုက်အတွင်း ပျော်လွန်း၍ ကခုန်နေသကဲ့သို့... လှုပ်ရှားလွန်းလွန်းနေရာ... မချွေးမအသက် ပြန်ဝင်လာပြီး အားကုန်ဟစ်၍ မျက်စိခုံမှိတ်ကာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အား... အ... မလေး...”

“ချွေးမ... ချွေးမ...”

“အမလေး... မြေကြီး... မြေကြီး...”

“ဟဲ့... ချွေးမ... ဘယ်မှာတုန်းမြေ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထစမ်း... ထစမ်း...

“ဟင်...”

“နင်... ဘာတွေယောင်မအော်နေတာလဲ”

“အိပ်... မက်... အိပ်... မက်... နော်... ဘုရား... ဘုရား...”

တကယ်မဟုတ်ဘူးနော်...

“ဘာကကယ်ဖြစ်ရမှာဟုန်းဟာ... ကြည့်စမ်း တစ်ကိုယ်လုံး”

ချွေးမတွေစိုလို... ထစမ်း”

ကိုငှက်ရိုး မီးခွက်ကို ယွန်းလိုက်သည်။ မချွေးမ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုရင်း ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှင့်ဖိကာ... ဗွတ်ကာ... ထထိုင်လိုက်သည်

သူမတစ်ကိုယ်လုံး... ချွေးများရွှဲနှစ်နေ၏။ သူမအဝတ်လဲလိုက်ပြီး...

“ကိုငှက်ရိုး ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲတော့...”

“မိုးလင်းတော့မယ်ဟ... ဆွမ်းချက်တုံးခေါက်နေပြီ... နေပါဦး၊ နင်ဘာလို့ ဒီလောက်အလန့်တကြား အော်ဟစ်နေရတာလဲ၊ ယမ်းလုံး ဆန္ဒစွဲချောက်လို့လား၊ ဘီလူးစီးနေလို့လား...”

“ကျုပ်... ကျုပ်... အိပ်မက် မက်နေတာတော့”

“ဟေ... အိပ်မက်... မက်တာ ဒီလောက် အလန့်တကြား အော်ရမလားဟ၊ ခုဟာက... ခုနှစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား... ကမ္ဘာပျက်နေသလား မှတ်ရတယ်၊ ရှိမယ့်... ငါတောင် လန့်သွားတယ်... နေစမ်းပါအုံး... အဲဒီလောက် အသက်ထွက်မတတ် အော်လောက်ရအောင် နင့်အိပ်မက်က ဘာအိပ်မက်မို့လဲ...”

“ဒီလိုတော့... ကိုငှက်ရိုးရဲ့”

မချွေးမက သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ ဆေးလိပ်လိပ်နေစဉ် မြေအနက်ကြီးနှစ်ကောင် ခြံထဲဝင်လာပုံ တစ်ကောင်က အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး တစ်ကောင်က အောက်က စောင့်နေပုံ၊ အပေါ်တက်လာသည့် အကောင်က... လူ့စကားသံနှင့် အမေနဲ့နေချင်လို့ ပြောရာမှ... သူမက နင်လွတ်ခဲ့ပုံ နောက်ဆုံးမြေက သူမကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်၍ ချက်တိုင်ကြားမှသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲဝင်သွားပြီး အထဲမှာ လူးလွန်နေ၍ လန့်အော်ရကြောင်း ရင်းပြုပြောလိုက်သောအခါ...

ကိုငှက်ရိုးက မယားလုပ်သူ၏ အိပ်မက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသွားနှင့် ငေးမောနားထောင်ရင်း... အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

“ကျွ... ကျွ...”

“အောင်မလေး...”

“ဟဲ့... သောက်ပလုပ်တုတ်... ဟာ... သောက်ကြွက်နယ်ဗျာဆောက်...”

အရေးထဲ ကြွက်တစ်ကောင်က အော်ရင်း သူတို့ပေါင်ပေါ်မှ ခြံထဲပြေးသွားလေရာ... သတ္တိကောင်းလွန်းလှသည့် လင်မယားနှစ်ယောက်

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လန့်ဖက်ပြီး ယောင်ယမ်းရေရွတ် တိုင်းထွာနေ တော့သည်။ ကိုငှက်ရိုးလည်း ဇနီးလုပ်သူကို ပြန်လန့်မသွားအောင် ဖက်ထား ရင်းမှ စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် စကားတစ်ခွန်းဆိုလိုက်သည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော . . မိန်းမရေ . . ငါတို့ ရွှေညောင်ပင်အဘိုး ရုက္ခစိုးထံမှာ သားသမီး ဆုပန်ထားခဲ့တာဆိုတော့ . . အခု အိမ်အရောက် လာပို့တာများလား မသိဘူးဟ . . နော်”

“ဟုတ်တယ်တော့ . . ခများများ ဝင်စားချင်လို့ လာတာနဲ့တူရဲ့ တော် . . .”

“အေး . . ဝင်စားချင်လို့သာ . . အမေနဲ့နေတော့မယ်ဆိုပြီး လာနေတာနေမှာဟ”

“ဟင် . . ကြောက်တော့ ကြောက်စရာကြီးတော် . . ကျုပ် ခုထက် ထိ မျက်လုံးထဲက မထွက်နိုင်ဘူး . . ရှင်ဘယ်လို သဘောရသလဲ . . .”

“ငါကတော့ . . ကျိန်းသေဘဲလို့ ထင်တာပဲဟ . . .”

“ဘာကျိန်းသေတာလဲ . . ရှင်ဟာက . . .”

ကိုငှက်ရိုးက အ လွန်းလှသည့် မချွေးမနားသို့ကပ်၍ တိုးတိုး လေးပြောလိုက်သောအခါ . . မချွေးမက ရှက်စနိုးဟန်နှင့် . . .

“အို . . ရှင်ကလဲ” ဟု မူနွဲပြီး ယောက်ျားလုပ်သူ ပေါင်တွင်း ကြောကို အသာဆွဲလိမ်လိုက်သောအခါ ကိုငှက်ရိုးကလည်း . . အဟီး . . ဟုရယ်ရင်း သနပ်ခါးရနံ့ကျန်နေသည့် မချွေးမရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းကို လစ်ခနဲ နှမ်းလိုက်သည်။

“အို . . ကိုငှက်ရိုး . . .”

မချွေးမက . . အို . . ကိုငှက်ရိုးမှ . . ရှေ့ဆက်မတိုးနိုင်တော့။ အကြောင်းကား ကိုငှက်ရိုးသည် . . တဟား ဟား ရယ်မောရင်း၊ မချွေးမ ကို အိပ်ယာပေါ်သို့ လှဲချကာ . . ဘယ်ပါးညှာပါး နှစ်ဘက်ကို သမီးရှည်းစား ဘဝက အတိုင်း နှမ်းပစ်လိုက်သည်။

သည်မှာ မချွေးမကလည်း ငယ်မူငယ်သွေးများ နိုးကြွလာပြီး . . ကိုငှက်ရိုးလည်ပင်းကို တအားသိုင်းဖက်လိုက်သည်။ သွေးကြောထဲမှာလည်း

သွင်းပျင်းဖြစ်လာခဲ့သည် . . ကိုငှက်ရိုးက မီးခွက်ကို ဖူးခနဲ ပူတ်လိုက် သည်။

ထိုနေ့ နံနက်မိုးသောက်ယံသည် မိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံ အချစ်ဆိပ် ဘက်သံများဖြင့် တရွေ့ရွေ့ မိုးလင်းသွားခဲ့လေသည်။

ပါးစပ်ထဲမှ အစာအချို့နှင့် လေများအန်ထွက်လာသည်။ ကိုငှက်ရိုး
က မိန်းမလုပ်သူရဲ့ ကျောက်ဖိ၍ပေးသည်။ ရင်ကို မ၍ပေးသည်။ နှိပ်ပေး
သည်။ သုံးလေးကြိမ်ခန့် အန်ပြီးနောက် သူမ အိပ်ယာပေါ်သို့ အသာပြန်
ထဲနေလိုက်သည်။ တအောင်နေတော့ သူမပြန်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်ယာမှ နိုးလာသောအခါ လူတစ်ကိုယ်လုံး နိုးချိ၍ဖြစ်သည်။
အန်တာတော့ မအန်တော့ သို့နှင့် မျက်နှာထသစ်ပြီး ဘုရားသောက်ဖောက်
ဆုလဲသည်။ ဘုရားကို ရေချမ်းထပ်၍ ဦးခိုက်ခဲ့သည်။ ငြီးနောက် မီးဖိုဆောင်
ဘက်သို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ထမင်းအိုးတည်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ကိုငှက်ရိုးကား ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ပေါက်တူးတစ်လက်နှင့်
လယ်ထဲဆင်း၍ ကန်သင်းဖို့နေသည်။ မနက်စောစောကတည်းက လယ်ပြေ
တိုပေါက်၍ ကန်သင်းဖို့နေလိုက်သည်မှာ အတော်ခနီးရောက်နေ၏။ ကန်သင်း
နီးလည်း မြင့်လည်းမြင့်သလို ရှည်လည်း ရှည်လာခဲ့ပြီ။

ဒီနေရာမှာ ကန်သေးသေးလေးလုပ်ချင်သည်။ လယ်ထွက်ချိန်
ရောက်လျှင် သည်ကန်ကလေးထဲမှာ ငါးမွေးချင်သည်။ ကန်ဘောင်မှာ
ဆွတ်ချဉ်ပေါင်နှင့် ပေါက်ပန်းဖြူပင်များ စိုက်ချင်သည်။ သည်ဘက်နားမှာ
နွတ်ချဉ်ချင်သည်။ ပြီးတော့...လယ်ထွက်ရင် ဟင်းစားရရင်မနည်း ချွေမရုံ
သီးနှင့် ကျောက်ဖရုံသီးလည်း မြေပြင်မှာ စင်မထိုးပဲ စိုက်လို့ရသည်။

လယ်ရှင်ဦးလေးသာဟန်ကို ပြောပြတော့ ကောင်းတာပဲ၊ ဟင်း
စားလေးရတာပေါ့ဆို၍ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်နေပြီဖြစ်၏။

နေသည် တစ်ပုံရိပ်တက်နေ၏။ လူတစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးစေး
များ မြေပွန်များဖြင့် ပေကျုံနေ၏။ အလုပ်ထဲမှာ မည်မျှစိတ်ကို နှစ်နေမိ
သည်မသိ။ ရွာဦးကျောင်းက ဆွမ်းစားကြေးစည်ရှိက်သံ ကြားတော့မှ ပေါက်
ဘူးနားပြီး ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း မချွေးမ ထမင်းဖို့အလားကို
စောင်မျှော်နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာစောင့်ပါသော်လည်း ဇနီးသည်သည် စားချိန်ကျော်
သည်အထိ ရောက်မလာသေး။ ထိုအချိန်၌ လူတစ်ယောက် သူ့ဆီသို့
ဦးသည်၍ ပြေးလာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

အိပ်မက်...မက်ပြီး...နစ်လခန့်ကြာသော နေ့တစ်နေ့

အိပ်ယာမှအထ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မူးဝေတာ
မချွေးမ လဲကျမလို ဖြစ်သွားသည်။ သူမ အားတင်း၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်
သည်။ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အိမ်က ချာချာလည်နေသည်။ မကြာခင် ရင်ထဲမှာ
ဖျို့အန်ချင်သလိုဖြစ်လာပြီး...အိပ်ယာနံဘေးမှာ အန်ချလိုက်သည်။

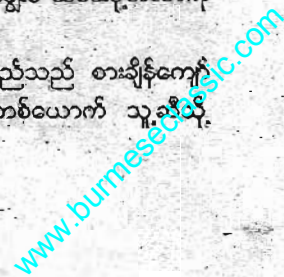
မကြာမီအဖြစ်ဖို့ လင်တော်မောင် ကိုငှက်ရိုးကို အလန်တကြား
အော်ခေါ်ရသည်။

“ကို...ငှက်ရိုး...ကို...ငှက်...ရိုး...အေ့...ဝေါ”

“ဟဲ့...ချွေးမရဲ့...ဘာဖြစ်သတဲ့ ဟ”

“မသိဘူးတော်...မူးတယ်...အန်ချင်တယ်...အေ့...ဝေါ”

ဝေါ”

“ဦး...ငှက်ရိုး...ဦးငှက်ရိုး...”

ပြေးလာသူသည် ပါးစပ်မှလည်း သူ့နာမည်ကို ခေါ်ရင်း လက်ရပ် ခေါ်သလိုလုပ်နေ၏။ အနီးရောက်လာမှ အိမ်နီးချင်းအိမ်မှ ကောင်မလေး မိအေးစိန် ဖြစ်နေသည်။

“ဦးငှက်ရိုး”

“ဟဲ့...အေးစိန်...မောကြီးပန်းကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ...အလန် တကြားဟယ်...”

“ဦးလေး...ငှက်ရိုး...ဟဲ့...ဟဲ့ အမလေး...ဟဲ့...မောလိုက် တာတော်”

“မောရင် ခဏနားဦးဟ...ဘာတွေများ အရေးတကြီးဖြစ်လာ ကြလို့လဲဟယ်...”

အေးစိန်...ရင်ဘတ်ဖိရင်း ပုဆိုးပိုင်းနှင့် ချွေးများကို သုတ်ရင်းမှ “ဒေါ်လေး...ဒေါ်လေး...တော့...”

“ဟင်...ချွေးမလာ...ချွေးမဘာဖြစ်လို့တုံး...”

ဒေါ်လေးဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် သူ့စိုးရိမ်မှု ဒိုင်းခနဲ ခုန်ထွက်သွား သည်။ သူတို့က ချွေးမကို ဒေါ်လေးဟု ခေါ်ကြ၏။

“ဒေါ်လေး...ချွေးမ...မူး...မူးလဲပြီး...အန်နေလိုတော့ အခု အိပ်ယာထမှာ...အဲဒါ ခေါ်...ခေါ်ခိုင်း...လိုက်လို့...”

“ဒုက္ခပါပဲ...ဒီမိန်းမ...ဘာအစားမှားပြန်ပြီလဲမသိဘူး မနက်လဲ တစ်ခါ...ကိုင်း သွားကြစို့ အေးစိန်ရေ...”

သူတို့တူအရီးနှစ်ဦး သုတ်ခြေတင်၍ ပြန်ချလာလိုက်ကြသည်။ အေးစိန်က အသွားအပြန် ပြေးနေရသဖြင့် မောဟိုက်ကာ လျှာပါထွက်နေ သည်။ အရေးထဲ ခလုတ်ပါတိုက်လိုက်သေးသည်။ ကိုငှက်ရိုးလည်း မယား ဇောနဲ့ မိအေးစိန်ကို မထူပေးခဲ့နိုင်၊ အိမ်ဇောနှင့် သွားနှုန်းကို မြှင့်လိုက်ခဲ့ရာ မကြာခင် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်တော့သည်။

အိမ်ဝင်းထဲဝင်လိုက်တော့...မချွေးမနဲ့ဘေးမှာ အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမများနှင့်ရွာလက်သည်ဟောင်းကြီး အမေဒေါ်မြချစ်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒေါ်မြချစ်သည်...ချွေးမကို အမျိုးမျိုးဝမ်းသပ်နေ၏။

“ချွေးမ...ချွေးမ...”

“ဟဲ့ အကောင်...အိမ်အပြင်မှာ ခဏနေ”

သူက စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် လှမ်းပေးရင်း အိမ်ပေါ်တက်ရန် ပြင်လိုက် တွေ့...အမေ ဒေါ်မြချစ်က ဆီး၍အော်လိုက်သဖြင့်...သူ့ခြေလှမ်းများ ဘုန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်...မိန်းမ...မ...ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... အမေ...မြချစ်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး...၊ နင်သာ...အပြင်မှာ ခဏနေ...ဒါ... မိန်းမတွေကိစ္စ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး”

အမေမြချစ်က ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး ဒါ...မိန်းမတွေကိစ္စဆို၍ ခင်ထံမှအပူ နည်းနည်းကျသွားကာ အိမ်ရှေ့က ကုက္ကိုတုံးပေါ်မှာ ထိုင်ချရင်း အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိသည်။ မကြာခင်မှ အိမ်ပေါ်မှ ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ ဒေါ်မြချစ်၏ ပြောသံဆိုသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“မိချွေးမတို့...အစွမ်းကုန်...ကြိုးစားလိုက်တယ်နဲ့ တူတယ် ဟေ့...အဟီး...”

“ကိုငှက်ရိုးကြီးကလည်း အသက်ကြီးမှ အစွမ်းတွေပြန်ပျံတော် အဟေး...ဟေး...ဟေး...”

“မိန်းမတွေနော်...ဟင်း”

“ဘာ...မိန်းမတွေလဲ ဒါကြောင့်...နေတိုင်း မနက်တိုင်း သူများတွေ ထံမင်းချက်နေကြပြီ သူတို့မနီးနိုင်ကြသေးဘူး အသံမကြားရ လို့ လှမ်းနီးရင် မိန်းမက အာဂလောင်သံကြီးနဲ့”

“ဟဲ့...ထွေးရီနော်...မဟုတ်က ဟုတ်က...”

“ခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့အေ...သူချစ်ကိုယ်ချစ် သက်သေဖြစ်တာ ဟေ့”

“ကဲ...ကဲ...ကဲ...ကဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

“အဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ကိုငှက်ရိုး...ကိုငှက်ရိုး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ပါဦးတော့”

ရွာသူ မိန်းမတစ်အုပ်ရဲ့ ဝမ်းသာအားရခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကိုငှက်ရိုး ကပျာကယာ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာလိုက်သည်။

“ကျုပ်...မိန်းမ...နေကောင်းသွားပြီလားဟင်...ဘာ...ဘာ ဖြစ်တာလဲဗျာ”

“တော့မိန်းမ...ဟိုဒင်...ဟိုဒင်...”

“ဟဲ့...ထွေးရီ...”

မချွေးမက ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း ထွေးရီပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။

“ကိုင်း...ကိုင်း...ကောင်မစုတ်တွေ...မြန်မြန်ပြန်ကြပါအေ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်...”

“ဪ... မိန်းမက စောစောတုန်းကတော့ ထွေးရီကို လှူငှက်တို့ လာကြပါအုံးနဲ့... ခုနစ်သံချီ ဟစ်ပြီးအော်တယ်...။ ခုတော့ ညည်းတို့ မြန်မြန်ပြန်ကြပါတော့တဲ့။ ငါတို့ ပြန်တော့ သည်းတို့က ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ အဟီး...”

နှုတ်သီးခေါင်းရှာပါး အနောက်သန် အဆသန်သူကား ထွေးရီပဲ ဖြစ်သည်။ ရွာသူအုပ်စုထဲမှာ အကဲဆုံး... စကားအကြွယ်ဆုံး မိန်းမ။ နေရာတကာလည်း စပ်စပ်ပါ၍ နဲ့စပ်သည် အားကိုးရသည်။

“ဟော်ပါတော့ အေ... ငါ့လင်ကို ငါ့ဖာသာ ပြောပြပါမယ်... ညည်းတို့ဖြန့်...”

“ကဲ...ကဲ...ကဲပါအေ... ညည်းရဲ့ အချစ်ဆုံးလင်တော်မောင် ကြီးကို ညည်းကိုယ်တိုင် နှစ်ကိုယ်ကြား ပါးချင်းကပ် ရင်ခြင်းအပ်ပြီး ရွှေနား တော်ချင်း တော်မှုပါတော့ရှင်... ဟေ့ လှူငှက်တို့ မြခင်တို့... ပြန်ကြမယ် ဟေ့...။ အဟီး... ဒါကြောင့် အိမ်ယာထ နောက်ကျ နောက်ကျနေတာကိုး အေရဲ့... အဟက်... အဟက်... ဟီး...”

“ကဲ...ကဲ... မိန်းမစုတ်... မဟုတ်ကဟုတ်က ကဲ...ဟာ... ကဲ...ကဲ”

ချွေးမက ရယ်ရင်းနှင့် သူငယ်ချင်းမ၏ ကျောကုန်းကို တဘုန်းဘုန်း ထူသည်။ ထွေးရီတို့ အုပ်စုကလည်း ကိုငှက်ရိုးမျှက်နှာကို မချီမချင်ကြည့်၍ “ကိုင်း...ကိုငှက်ရိုးကြီး...ကျုပ်တို့ ပြန်တော့မယ်တော့”

“အေး ဟေ့...အေးအေး...”

“ရှင်ကိုလည်း ကြိုပြောရဦးမယ်တော့...”

“ဘာများတုံး လှူငှက်ရေ...”

“ဒါမျိုးဖြစ်လာရင်...ဟို... အရင်လို သိပ်...”

“သေနာကျမ... သွား”

ချွေးမက ခေါင်းအုန်းဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်တော့မှ ထွေးရီတို့ ထူရှင်တို့ တဟားဟား တဟီးဟီး ရယ်မောရင်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြ တော့သည်။ အမေမြချစ်လည်း ပြန်တော့သည်။

လှူငှင်းတော့မှ ကိုငှက်ရိုးက သူ့မိန်းမအနားသို့ကပ်ရင်း

“ချွေးမ...”

“အင်...”

“နင်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

မချွေးမက ပြောပြရမှာ... ပါးစပ်ရှက်နေ၍ မထွက်ပဲ စပ်ပြီးပြီး ထုပ်ရင်း သူ့ကျောပြင်ကို အရှက်ပြေဆိတ်နေ၏။

“ပြောလေဟာ...။ ငါ့မှာ နင်အတွက် စိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ အေးစိန် ခြာလို့ ပြောချလာလိုက်ရတာ ဟူ။ နင်... အခုထလော ဘာတွေဖြစ်နေတာ ဆိုဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးတော်...”

“မဖြစ်ပဲနဲ့ ဘာလို့... ခဏ ခဏ မှူးနေရတာလဲ”

“ရှင်ကလည်း အတော့်ကို ခုံးဝေးတဲ့ ထူပဲ ကိုငှက်ရိုးရယ်...”

“ဘာကို ခုံးဝေးရမှာလဲဟဲ့...။ လင်နဲ့မယားပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခြာမှပေါ့...။ ငါ့မှာ နင်အတွက်ကြောင့် အလုပ်ကို သွားရတာ မဖြောင့်ဘူး”

“ကိုငှက်ရိုး...”

“ပြော...”

“ကျုပ် အကျယ်ကြီး မပြောချင်ဘူး . . ကျုပ်အနားကိုတိုး”
ကိုငှက်ရိုး နှိုးသည်ရဲ့ ပါးစပ်အနားသို့ နားကိုတိုးပေးလိုက်သည်။
မချွေးမက မျက်လုံးကိုခိုတ်ရင်း ကတုန်ကယင်နှင့် တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်
သည်။

“ဟင် . . တကယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . ဒေါ်မြချစ်က တစ်လကျော်နေပြီတဲ့”

“ဟယ် . . ဝမ်းသာလိုက်တာ . . ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ . . အောင်ပြီ
ဟေ့ . . အောင်ပြီကွ”

ကိုငှက်ရိုး ထ၍ခုန်လိုက်သည်။ အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင့်ခဲ့
သားသမီးရတနာ အခု သူ့မိန်းမရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ။

“အောင်ပြီ . . အောင်ပြီ . . အဲဒါ ငှက်ရိုးကွ”

“အို . . ကိုငှက်ရိုး . . ထအုံး အရှက်မရှိအုံး . . ကဲ ကဲ . . .”

မချွေးမက လင်တော်မောင်ကို ဆွဲချရင်း . . လက်သီးနှုတ်ကျောက်
ထုသည်။ ကိုငှက်ရိုးက ဝမ်းသာအားရနှင့် မချွေးမရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကလေးကို
ပွတ်ရင်း တဆိမ့်ဆိမ့်ကြည့်နှူးလို့ တဟားဟား ရယ်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ
ထွေးရီရဲ့ ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံကို သူတို့နှစ်ဦး ရုတ်တရက်ကြား
လိုက်ရသောအခါ ဖက်များပုသွားကြသည်။ ဖက်ပုသွားသည်နှင့်အမျှ မချွေးမ
ကိုငှက်ရိုးရဲ့ ပေါင်တွင်းကြောကိုလည်း လက်သည်း နှစ်ဝင်သွားအောင်
ဆိတ်၍အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မှ ထွေးရီရဲ့ အော်ပြောလိုက်သံကား . .

“ဘာအောင်တာလဲဟေ့ . . ကျောက်အောင်တာလား၊ လူအောင်
တာလားတဲ့ . . .”

အသက်(၄၀)နားနှိုးလာသည့် မချွေးမတစ်ယောက် ခုမှကိုယ်လေး
ထက်ဝန်ရှိသည့် သတင်းသည် ရွာသူ သူငယ်ချင်းများရဲ့ နှုတ်တင်ဆောင်မ
ကြောင့် မကြာခင်ရွာထဲမှာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ရွာသူ သူငယ်ချင်း
များက မချွေးမကို ပြည်တော်သာကန်မှာဆုံတိုင်း ဝမ်းဗိုက်ကလေးကိုကြည့်
ထက်ညှိုးထိုးကာ . . စကြနောက်ကြသည်။

“ဘာတွေများ စားထားလို့လဲ မချွေးမရဲ့ . . ဗိုက်ကိုပူလို့”

“အိုဟယ် . . နင်တို့ကလဲ . . .”

“ဟင် . . ဟင် . . လေးဆယ်နီးမှ ပွေးမယ်ခရီးစတာပေါ့

ဟုတ်လား ကံပေါတာပေါ့”

“ကံပေါတာ မဟုတ်ပါဘူး အေ . . လူပေါတာပါ . . အဟီး”

“သေနာကျမတွေ နားရှက်စရာကောင်းတယ် . . သွား”

“ကောင်းတယ် . . တဲ့တော့ ဝန်ခံပြီဟေ့ . . ဟား . . ဟား . .

ဟား . . .ဟား"

သူငယ်ချင်းများက ပိုင်းစကြနောက်ကြသည်။ သူတို့စကြ နောက်ကြတိုင်း ချွေးမမျက်နှာပူရသည်မှာ အမော . . .။ သည်ကလေးကိုယ်ဝန်ရှိမှ ချွေးမမျက်နှာပွင့်နေ၏။ သို့သော် သူမက ရှက်နေ၏။ မလွဲသာ၍ အိမ်ပြင်ထွက်ရသည့်တိုင် ဟိုလူဒီလူပိုင်းကြည့်၍ ခြေလှမ်းများ အလိုလိုပျက်ခဲ့ရ၏။ မရှက်ခံနိုင်ရိုးလား။

အသက်(၃၅)နှစ်ထဲရောက်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရသည်ဆိုတော့ ရှက်သည်ပေါ့။ သို့သော် မျက်နှာပူ ရှက်ရသည့်အရှက်သည် ဝမ်းနည်းသည့် အနေအထားမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဝမ်းသာလို့ရှက်ရသည့် အရှက် . . .။

ကိုငှက်ရိုးလည်း . . .ရွာထဲမှာ မျက်နှာပွင့်ရုံသာမက . . . နှာမည်ပါကြီးနေ၏။ တစ်နေ့က ရွာထန်းရည်ပိုင်းမှာဖြစ်၏။ ကိုကြီးသာဒင်တို့ အုပ်စုနှင့် သွားဆုံရပြန်သည်။

"ဝေ . . .ငှက်ရိုး . . ."

"ဗျာ . . .ကိုကြီးသာဒင်"

"လာစမ်းပါဦးဟ . . .ငှက်ရိုးရ . . .မင်းမလဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ နားတယ်ကို မရှိဘူး . . .တစ်ခွက်လောက် ဝင်မော့ပါဦးလား မောင်ရာ . . ."

"သောက်ပါ ကိုကြီးသာဒင် . . .အလုပ်ကတော့ လုပ်ရမယ် ကိုကြီးသာဒင်ရေ . . .အဟဲ . . .ဟဲ . . .ဟဲ"

"အောင်မယ် . . .တုတ်ကြီးရေ အဟဲ . . .ဟဲ . . .ဟဲ . . .ဟဲ စားလူတိုးတော့မယ်ဆိုပြီး အားသွန်ခွန်စိုက် ရှာတယ်ပေါ့ . . ."

"အဲဟဲ . . ."

"ဒီလောက်လည်း မလိုသေးပါဘူး ငှက်ရိုးရာ နောက်တစ်ယောက်တိုးလည်း လောက်ပါတယ်ကွ . . ."

ကိုတုတ်ကြီးကလည်း ကိုကြီးသာဒင်ဘက်မှ ဝင်ကူလိုက်သည်။

"ငှက်ရိုး . . ."

"ဗျာ . . .ကိုကြီးသာဒင်"

"ငါ . . .မသိလို့ မေးပါရစေကွာ . . ."

"မေးလေ . . .ကိုကြီးရ . . ."

"မင်းတို့ (၁၅)နှစ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ . . .ဘာလို့ အခုမှပဲ တလေးရတာတုံးဟ"

"ဟာ . . .ကိုကြီးကလည်း . . ."

"ဟာ . . .ကိုကြီးကလည်း မလုပ်ပါနဲ့ကွ။ နည်းကောင်းလေး နားရှိရင် ငါတို့လည်း ချီးမြှင့်ပါအံ့ . . .မောင်ငှက်ရိုးရ . . ."

"မရှိပါဘူး ကိုကြီးရာ . . .အချိန်တန်လို့ပါ . . ."

"အမယ် . . .အချိန်တန်လို့ပါတဲ့ . . .။ ငါတို့ကြားတော့ ရွှေညောင်ဝင်မှာ သွားပြီး သားဆုတောင်းတယ်ဆိုကွ . . ."

"ဒါတော့ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးသာဒင်"

"အဲဒါဆို ငါလည်း သွားဆုပန်ဦးမယ်ကွ . . ."

"ဗျာ . . ."

"မဗျာနဲ့လေကွာ . . .ငါလည်း အမွှာပူးများရရင် လိုချင်လို့ကွ သဟီး"

"ကိုကြီးသာဒင်ကလည်းဗျာ . . .ကိုကြီးသာဒင်မိန်းမက အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေပြီဥစ္စာ . . .ရနိုင်ပါတော့ မလားဗျ . . ."

"ရတယ်ကွ ငှက်ရိုးရ"

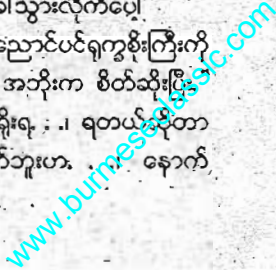
"ကျုပ်တော့ မကြားဘူးပါဗျာ ဒီအရွယ်က သွေးဆုံးသားဆုံး ခုခွယ်ဥစ္စာ . . ."

ကိုငှက်ရိုးက ကိုကြီးသာဒင်ကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသည်မို့ သူ့ကြားနားအားဝရှိသမျှ အတိုင်း ပြောချလိုက်၏။ သည်မှာ ထိုင်မီပြီး ရီဝေနေသည့် ကိုကုလားကြီးက . . ."

"ရတယ် . . .ငှက်ရိုးရ . . .မင်းကိုသာ ခေါ်သွားလိုက်ပေါ့"

"မရနိုင်ပါဘူးဗျာ . . .ကြီးစည်ရာ ရွှေညောင်ပင်ရကွစိုးကြီးကို စိတ်ညစ်အောင်များ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ တော်ကြာ အဘိုးက စိတ်ဆိုးပြီး"

"အား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ငှက်ရိုးရ . . .။ ရတယ်ဆိုတာ မိန်းမ မီးယပ်မိန့် အိုနာကျိုးကန်းကြီးနဲ့ မဟုတ်ဘူးဟာ . . . နောက်"

၄၀ နှစ် မောင်ညိုပိုင်

မယားငယ်နဲ့ ပြောတာဟေ့ . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .”

“ဟင် . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .”

“ဝါး . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .အ ပျံ့ငှက်ရိုးရာ . . .
ဒေ့ . . .ဖို့ . . .”

၉

ချွေးမရဲ့ ကိုယ်ဝန်သည် တစ်နေ့တစ်ခြား ရင်မာ၍လာခဲ့၏။ အရင်
လို အထိုင်အထ သိပ်မလုပ်နိုင်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုငှက်ရိုးကိုယ်ခိုင်
ထင်းဟင်းဝင်ချက်ပြီး မချွေးမကို အနားယူစေရသည်။

သည်အတွက် ကိုငှက်ရိုး အလုပ်များပို့ခဲ့ရသည်။
မနက်စောစော ထမင်းချက်၊ ရေဖြည့်ပြီးရင် လယ်တော လုပ်ငန်း
နဲ့ရသလို သွား . . .။ အလုပ်ပါးလျှင် တောထဲဝင်၍ ပီးနေထင်းများ ကြို
တင်ပို့ရ စုရသည်။

ချွေးမကလည်း ကျပ်ထုပ်အတွက် လိုအပ်သည့် စမုံနက်နှင့် နှင်း
ကင်းကောင်းထောင်း၍ အမှုန်ပြုပြီး ကြိုထောင်းထားသည်။ ပုဆိုး
ကောင်းများကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍ လျှော်ဖွပ်ပြီး အနီးလုပ်သည် သွေးခေးဆန်း
လည်း ရှာထားသည်။

ဒီလိုနှင့် . . .တစ်ခုသော တပေါင်းလပြည့် စနေနေ့နံနက် (၁၀)နာရီ

www.burmeseclassic.com

ခန့်သို့ ရောက်သောအခါ... ချွေးမဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ရစ်၍ရစ်၍ နာလာတော့သည်။ နာပုံက ဝမ်းသွားချင်သလိုလို ဘာလိုလို၊ သို့နှင့် အိမ်သာသွားကြည့်သည်။ အိမ်သာထဲရောက်တော့ ပြန်ငြိမ်သွားပြန်သည် ဝမ်းကမသွားဖြစ်

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ရစ်၍လှည့်၍ နာလာပြန်သည်။ အထဲက ကလေးကလည်း လှုပ်နေသည်။ မနေနိုင်အောင် နာလာသောအခါ အိမ်နားနီးချင်းပြရင်ကို လွှတ်၍ ကိုငှက်ရိုးကို အမြန်ခေါ်ခိုင်းရသည်။

ကိုငှက်ရိုး ရောက်လာသောအခါ သူမက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

"ကျုပ်... သိပ်ကို ဗိုက်နာတယ်... ကိုငှက်ရိုးရယ်..."

"မွေးများ မွေးချင်လို့လား... ဟာ..."

"သိဘူးတော်... အား... အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်..."

"ကို... ငှက်ရိုး... တော်... အမေမြချစ်ကို သွားခေါ်ချေတော်... ကျွတ်... မနေနိုင်တော့ဘူး..."

"အေး... အေး... နှစ် အိပ်ယာထ အသာလို့နေ၊ ငါသွားခေါ်လိုက်မယ်... မြရှင်ရေ နှင့်သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ထားလိုက်ပါဟေ့..."

သူရွာတောင်ဖျားမှ လက်သည်ကြီး အမေမြချစ် အိမ်ရိုရာသို့ သုတ်ခြေတင်လိုက်သည်။ ရောက်သည်နှင့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သောအခါ အမေမြချစ်လိုအပ်သည်များယူ၍ လိုက်ပါလာလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် စုပ်သပ်သည်ညှိုးနေသည့် ချွေးမချက်ချင်းစမ်းသပ်သည်။

"မွေးမလိုဟ... ငှက်ရိုးရဲ့..."

"မွေးတော့ မလို..."

"အေ... သွား... ရွာသူထဲက... နှစ်ယောက် သုံးယောက် သွားခေါ်ခဲ့..."

သို့နှင့် အိမ်နီးနားချင်း ထွေးရီ ထွေးခင် မြရှင်နှင့် မိတုတ်တို့ သွားခေါ်ရသည်။ မီးဖွားတော့မည်ဆို၍ ရွာသူတို့ လိုက်လာကြပြီး ရေကြိုသုက္ကံ၊ နှင်းပြင်သူပြင်နှင့် အလုပ်များကုန်ကြသည်။ ကိုငှက်ရိုးက

အားသည်ကို မကြုံဖူး၍ မီးနေခန်းလုပ်ရာ အဝသို့ ရောက်ရောက်လာရာ၊
"ဟဲ... ငှက်ရိုး..."

"ဘာလိုလဲ... အမေချစ်"

"ဘာမှမလိုဘူး နင်ဒီကိုမလာနဲ့တော့ ဒါ မီးနေခန်းဖြစ်နေပြီ အပြင်မှာပဲ အိမ်ခြေရရနေ ကြားလား..."

"ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အမေ..."

သူ့ရစ်နေရာမှ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သည့်နောက် အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်၍ စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် နားစွင့်နေလိုက်သည်။ အခန်းတွင်းမှ နီးလုပ်သူရဲ့ စုပ်သပ်သည်ညှိုးညှိုးသံများကို ကြားရသောအခါ သူပါ အိမ်ခိုက်ထဲမှ နာသလိုဖြစ်ပြီး ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေသည်။

"အေး... ကျွတ်... ကျွတ်... နာ... နာတယ်... အမေ..."

"အမေ"

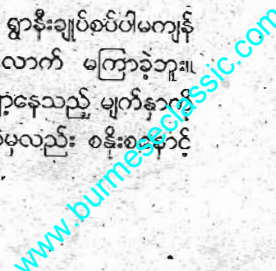
"ခါးကို မလိမ်နဲ့သမီး၊ ပုံမှန်အဖြောင့် ညှစ်ပေး"

"အား... အား... အား... အမေ... အမေ အမလေး... အမလေးတော်"

ခေါ်မြချစ်က ဝမ်းဗိုက်ကို အပျိုးမျိုး လက်ဖြင့်ပြင်ပေးသည်။ လမ်းကြောင်းတည့်ပေးသည်။ ဗိုက်ကလည်း သက်ကြီးသားဦး ဗိုက်သာဆိုသည်လိုက်တာ နည်းတာကြီးမဟုတ်။ ဒီလိုနှင့် နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် ချွေးမချွေးမချွင်း ဝေဒနာကို အကြိတ်၍ ခံစားနေရသည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးများဖြင့် ရွဲနစ်နေပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြောနှင့် လက်သည်ခေါ်မြချစ်ပင် နဖူးများ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေသည်။

ခေါ်မြချစ်သည် သည်တစ်ရွာလုံးသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်ပါမကျန် ညည်ညိုခံ မွေးပေးခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါမျှ ဒီလောက် မကြာခဲ့ဘူး။ ဘာလက်ကလည်း ဝင်လှသည်။ ချွေးမ၏ အားပျော့နေသည့် မျက်နှာကို ညှစ်၍ နည်းနည်းစိုးရိမ်သလို ရှိလာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှလည်း စနိုးစနေနှင့် ခံလာသည်။

ရွာသူတို့က သူတို့သူငယ်ချင်းရဲ့ နဖူးဆံစကလေးများကို သင်လိုက်
ပိုက်ကို ပွတ်ပေးလိုက် လက်ကိုဆုပ်၍အားပေးလိုက်နှင့် နှစ်သိမ့်နေကြသည်
ရွေးမကလည်း နာကျင်လွန်းလှ၍ နီးရာလူပေါင်ကို ဆွဲကုတ်
အကျိုး ထမိကို စုတ်ဖြေတတ် ညှစ်ကိုင်ရင်း အမေ...အမေဟု အော်လိုက်
ဘုရားတလိုက်နှင့် နာကျင်လှသည့် ဝေဒနာကို အသည်းအသန် ခံစားနေ
သည်။ အခြေအနေသည် ခက်ခက်ခဲခဲအခြေအနေမှာ ရှိလာသော အ
ဒေါ်မြချစ် အိမ်ပြင်သို့ ခဏထွက်လာပြီး

“ငှက်ရိုး”

“ဗျာ...ဗျာ...အမေ”

သူ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် လှည့်၍ထူးလိုက်သည်။ ဗျက်ကဖြူး ဆံပြ
နှင့်လည်း မော့လိုက်သည်။

“နှင့် အင်္ဂုလိမာလသုတ် ရလား”

“ရ...ရ...ပါတယ် အမေ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အေး...ရရင် ဟောဒီ ခန်းဆီးခေါင်းရင်းကနေ အဆက်မပြတ်
အသံထွက်ပြီး ရွတ်စမ်း”

“ဘာများ...ဖြစ်...လို့လဲ အမေရယ်...ဟင်...ဟင်”

“လျှာမရှည်နဲ့...ရွတ်မှာသာရွတ်...”

သို့ကလို့ပြောပြီး ဒေါ်မြချစ် မီးနေခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်
သူလည်း ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ထွက်ဖြစ်သည်။ ရွာဦးကျောင်း
ဆရာတော် ဦးအာစာရ၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သည်။ ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ် အက
နီးပါး အလွတ်ရသည်။ ဒီမှာမှ သဘောမောက်သွားတော့သည်။

အင်္ဂုလိမာလသုတ်သည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ မီးဖွားရန် အခက်အ
ရှိနေပါက အနီးအနားမှ ရွတ်ပေးရသည့် သုတ်ဖြစ်သည်။ တန်ခိုးကြီးသည်
အစွမ်းထက်သည်။ ဤသုတ်တော်အား ဘုရားရှင်သည် ဘဝဝဋ်ကြွေးကြော်
ဒဏ်ခံနေရသည့် အင်္ဂုလိမာလ ရဟန်းအား အလွတ်ကျက်စေ၍ မီးဖွား
ခက်သူတို့အိမ်မှာ အင်္ဂုလိမာလကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်စေရာ ထိုအခက်အ
ဖြစ်နေသော ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်များ ချက်ချင်း အန္တရာယ်ကင်းစွာ မီးဖွား

နိုင်ခဲ့ကြသည်။

သူသဘောပေါက်ပြီ...ဈေးမ အခက်အခဲရှိနေပြီ သူစိုးရိမ်ပိုသွား
ခဲ့ရသည်။

သို့နှင့် အမေချစ်ပြောသည့်အတိုင်း ခန်းဆီးထရံခေါင်းရင်းမှထိုင်၍
ဘုရားကို အာရုံဖြူပြီးနောက် အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ဌာန်မာန်ပီသစွာဖြင့်
ရွတ်ဆိုလိုက်တော့သည်။

ပရိတ္တံယံ ဘဏန္တဿ၊

နိသန္ဓ ဌာန ဓောဝနံ၊

ဥဒကပ္ပိ ဝိနာ သေတိ၊

သဗ္ဗဓမ္မေ ပရိဿယံ၊

သောတ္ထိနာ ဂစ္ဆဂ္ဂဌာနံ

ယဉ္ဇ ဘာဓေတိ တခံဇော

ထေရဿ ဂုံလိ မာလဿ။

လောက နာထေန ဘာသိတံ။

ကပ္ပ ဌာယိ မဟာတေဇံ

ပရိတ္တံ တံဘဏာမဟော။

ယတောဟံ ဘင်္ဂနိ အရိယာယ

ဇာတိယာ နာမိ သိဉ္စရ ပါဏံ။

ဇိဝိတာ ဝေါရောပေတာ။

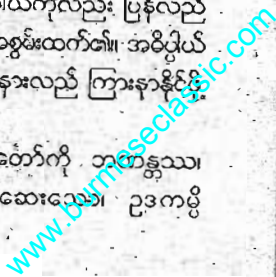
တေန သစ္စေန သောတ္ထိတေ

ဟောတု သောတ္ထိ ဂမ္ဘဿ။

သူ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ရွတ်ရင်း အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း ပြန်လည်
သတိရလိုက်သည်။ အင်္ဂုလိမာလသုတ်သည် အလွန်အစွမ်းထက်၏။ အဓိပ္ပါယ်
သည် လေးနက်ခိုင်ကျည်၏။ သူအဓိပ္ပါယ်ပါ သူဇနီးနားလည် ကြားနာနိုင်ပြီး
ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ယံပရိတ္တံ၊ အကြင် အင်္ဂုလိမာလသုတ်တော်ကို ဘဏန္တဿ၊

ရွတ်သောနိသိန္ဓဌာနဓောဝနံ၊ နေရာအရပ်ကို ဆေးသေ၊ ဥဒကပ္ပိ

ရေမျှသည်လည်း သဗ္ဗ ခပ်သိမ်းသော ပရိသယံ ဘေးရန်ကို ဝိနာသေတံ ဝေ၊ ပျောက်စေလျှင်သတည်း။

ယံ၊ အကြင်အင်္ဂုလိမာလပရိတ်သည်။ သောတ္တိနာ ချမ်းသာသဖြင့် ဂစ္ဆဝဋ္ဌာနုပျ ကိုယ်ဝန်ပွားခြင်းကိုလည်း တခံနေ၊ ထိုခဏ၌ သာဓေတံ ပြီးစေတတ်၏။ အင်္ဂုလိမာလသ၊ အင်္ဂုလိမာလ အမည်ရှိသော ထေရသ၊ မထေရ်အား၊ လောကုနာထေန၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘာသိကံ ဟောတော် မူထအပ်သော၊ ကပ္ပဋ္ဌာယိ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်ထသော၊ မဟာတေဇံ ကြီးမားသော တန်ခိုးလည်းရှိတသော၊ တံပရိတ္တံ၊ ထိုအင်္ဂုလိမာလသုတ် ပရိတ်တော်ကို တေ၊ အရှင်သူတော်ကောင်းတို့သည် မယံ၊ ငါတို့သည် ဘဝါမ ရွတ်ကြကုန်အံ့။

ဘဂိနိ၊ နမ၊ . . ငါတို့သည် . . . ယတော၊ အကြင်အခါမှ ပဋ္ဌာယ စ၍ အရိယာယ၊ မြတ်သော ဇာတိယာ၊ အဖြစ်ဖြင့် ဇာတောဖြစ်၏။ တထေ ထိုအခါမှစ၍ သဗ္ဗိစ္စ၊ သေစေလိုသော စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ ပါကံအသက်၊ သော သတ္တဝါကို ဇီဝိတ၊ အသက်မှ ဝေါရောပေတာ ကျွတ်၊ ချတူးဖွဲ့ ဟူ၍ နာဘိဇာနာဘိ၊ ငါမသိ။ တေနသစ္စေန၊ ထိုသို့ မှန်သောစကားဖြင့် တေသင်အား . . . သောတ္တိချမ်းသာဖြစ်မည်။ ဟောတု ဖြစ်စေသတည်း ဂစ္ဆသ၊ ဝမ်းနည်း၍ရှိသော သတ္တဝါအား . . . သောတ္တိ ချမ်းသာခြင်းသည် ဟောတု . . . ဖြစ်စေသတည်း . . . ။

ကိုကိုကို အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ဆုံးသွားတိုင်း အစမှပြန်၍ အကြိ ကြိမ်ရွတ်ဆိုသည်။ နောက်ဆုံး အပိုဒ်ကိုလည်း အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ချက်နှင့် အကြိ ကြိမ် ထပ်ကာ ထပ်ကာရွတ်သည်။

ထိုသို့ ရွတ်နေစဉ် အိမ်ခေါင်းရင်းဆီမှ ကျယ်လောင်သော မြွေတူ သံကို သူတို့မီးနေခန်းမှ သူများအားလုံးပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“နီ . . . နီ . . . နီ . . . နီ . . . ”

“နီ . . . နီ . . . နီ . . . နီ . . . ”

အားလုံး မြွေတူသံကြောင့် မျက်လုံးများ ဝိုင်းစတ်သွားကြသည် ဒေါ်မြချစ် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် အချင်းချင်း မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုကိုကို

သည် ကြားရသည်။ သို့သော် သူ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို အရွတ်မရပ်ခဲ့ ဆက်၍ရွတ်သည်။ ဒေါ်မြချစ်မြွေတူသံကို မီးနေသည်ကြား၍ လန့်မှာကို အရမ်းစိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် . . . ချွေးမသည် မျက်စိကိုခိုတ်၍ ပရိတ်သံကို အာရုံပြု၏။ ဘုရားကို အာရုံပြု၏၊ ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုးကြီးကို မေတ္တာပို့၏။ မြွေတူသံကို သူမလည်း ကြားရ၏။ မြွေကြီးထံသို့လည်း မေတ္တာကို ပို့လွှတ်၏။ မြွေတူသံ ပရိတ်သံသည် တစ်လှည့်စီဖြစ်နေ၏။

သို့နှင့် အမှတ်ရစွာဖြင့် . . . “အဘိုး . . . သမီးတော်ကြီးကို . . . စောင့်ရှောက်တော်မူပါ အဘိုး

ချွေးမနှုတ်မှ ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး . . . စောင့်ရှောက်တော်မူပါ . . . ”

သူမ အားကိုးရာမှန်သမျှကို တမ်းတ၍ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်။

“အေ . . . အေ . . . နာတယ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . အား . . . ”

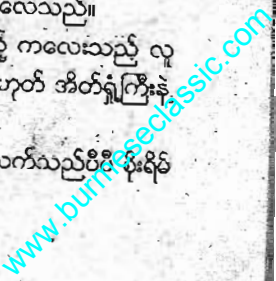
“ချွေးမညွှစ်ဟဲ့ . . . သမီးရဲ့ . . . မွေးတော့မယ်ဟဲ့ ညွှစ် . . . ညွှစ် . . . ရပြီ . . . ဟေ့”

သန္ဓေတိုက်ခန်းမှ သန္ဓေသားသည် ထွက်ခဲ့ပြီး ဒီမှာ လက်သည် မြေချစ်လည်းကောင်း၊ အနီးရှိ မီးနေစောင့်သူများသည်လည်းကောင်း

အကိုယ်အတွင်းမှထွက်လာသည့် သန္ဓေသားကို ရုတ်ချည်းမြင်လိုက်ရ အခါ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ် အံ့သြခဲ့ရလေသည်။

အကြောင်းကား . . . မိခင်ဝမ်းမှထွက်လာသည့် ကလေးသည် လူ မိန်းမ(သို့) လူခြေလက်မြင်ကွင်းနှင့် ထွက်လာသည်မဟုတ် အိတ်ရှုံ့ကြီးနံ့

ဒေါ်မြချစ်သည် အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝသည့် လက်သည်ပီပီစိုးရိမ်

၄၈ ~~မြို့~~ မောင်ညိုမြိုင်

အံ့ဩစိတ်ကိုဖယ်၍ အိတ်ရှုံ့ကြီးကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပြီး ၎င်းနောက်
လိုအပ်သလိုပြုပြင်၍ စကောတစ်ချပ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ပြီး မီးနေသည်
ကိစ္စအဝဝကို ကုန်စင်ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်သည်။

ထူးဆန်းချက်တစ်ခုကား မီးဖွားရန်အခက်အခဲရှိစဉ်က ခေါင်းရင်း
သတ်နားမှ တစ်နှိမ့်လာတွန်နေသည့် မြွေတွန်သံသည် မီးဖွားပြီးသောအခါ
ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မီးနေကု ရွာသူများသည် စကောထဲရှိ အိတ်ရှုံ့ကြီးကို အံ့ဩထူး
ဆန်းစွာ ကြည့်နေကြပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်တို့မေးဝေါ်၍ ဟန်နှင့်စကား
ပြောနေကြသည်။

အချို့ကလည်း အိတ်ရှုံ့ကြီးကို ကြည့်၍ အော်မလိုဖြစ်၍နေ၏။
အိတ်ရှုံ့ကြီးကား ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မြွေရေခွံ အိတ်ကြီးနှင့် သဏ္ဍာန်တူ
သို့တို့ဒါကိုကြည့်ပြီး အသံထွက်အော်ကြမှာစိုး၍ ဒေါ်မြချစ်က မျက်နှာ
တေးနှင့် ဟန်တားရ၏။ အိတ်ထဲမှာ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်သည်
အထက်စင်၍ လူးလွန်နေ၏။ မသိလျှင် မြွေတစ်ကောင်ဝင်ခွေ၍ လူးလွန်
နေသည်နှင့် သဏ္ဍာန်တူ၏။ ရွာသူများ မည်သူမျှ မကပ်ရဲ။ မတို့မထိရဲကြ။

လက်သည်ဒေါ်မြချစ်က မီးဖွားလုပ်သက်ရင့်ပြီး အတွေ့အကြုံ
ကြယ်ဝသည့် သမ္ဘာရင့် လက်သည်ကြီးဖြစ်သည်။ သူမလက်သည်ဘဝ

တစ်လျှောက်မှာ ခြေတုံးတိ လက်တုံးတိကလေးများလည်း မွေးပေးခဲ့ဖူးသည်။ မျက်စိမပါ။ နှာခေါင်း နှာရွက်မပါသည် ကလေးများလည်း မွေးပေးခဲ့ဘူးသည်။ တစ်ခါများ အသားထစ်ကဲ့သို့သော သန္ဓေသားဆန်းဆန်းပြားပြားကိုလည်း မွေးပေးခဲ့ဘူးသည်။ ခြေဖွား လက်ဖွားခက်ခဲသည်များကိုလည်း မွေးပေးခဲ့ဘူးသည်။

ဒါမျှမက အချို့က လူ့ဘီးလူးဟု ခေါ်ဆိုကြသည့် ဦးခေါင်းမှာ အချွန်အတက်အဖုများ သွားများ အစွယ်များပါသည့် ကလေးများကိုလည်း မွေးဖွားပေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ဘဝမှာ ဒီကိစ္စတွေက သိပ်တော့ မဆန်းလှ။

သို့သော် ဒီကလေးကား သူ့အတွေ့အကြုံအရ အတွေ့အကြုံသစ်နယ်ဖြစ်နေ၏။ အပြင်သားရေအိတ်ကြီးက မြေအရေခွံနှင့်အလား သဏ္ဍာန်တူ၏။ အပေါ်ယံမှာ အကြေးခွံသဏ္ဍာန် ပြောင်လက်သည့် အကွက်သဏ္ဍာန်များ ပါရှိ၏။ အကြေးခွံတော့မဟုတ်။ အရေးပါးပါးပဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြချစ် ကပ်ကြေးကို ရေနှေးနဲ့ဆေးလိုက်ပြီး စကောထဲမှ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည့် သားရေအိတ်ကြီးကို သတိကြီးစွာထားပြီး ကပ်ကြေးဦးဖြင့် အသာထိုး၍ ခွဲချလိုက်သည်။

“ဟယ် . . .”

“လူတော့ . . .”

“ချစ်စရာလေးတော့ ချွေးမရေ . . .”

အားလုံး၏ နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံများ ကိုယ်စီထွက်ပေါ်လာကြသည်။ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကား သားရေအိတ်ကြီး ကွဲသွားသောအခါ အကွင်းမှ အသားဖြူဖြူ ဝဝကစ်ကစ်နှင့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည့် လူသားကလေးငယ်တစ်ဦးကို အားလုံး မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ဒေါ်မြချစ်သည် ကလေးကို ခြေနှစ်ချောင်းမှ ဆွဲယူမြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျောကုန်းကို လက်နှင့်အသာ ဖိပုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဝါး . . .ဝါး . . .အဲ . . .အဲ”

“ဝါး . . .ဝါး . . .အု . . .ဝဲ . . .အု . . .ဝဲ . . .ဝဲ . . .အု . . .ဝဲ”

“ဟေး . . .”

အားလုံး ဝမ်းသာကုန်ကြသည်။ မချွေးမသည် ကလေးငိုသံကြားရသောအခါ မိန်းမောနေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြချစ်လက်ထဲမှ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် ဖွေးဖွေးတုတ်တုတ် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ဟစ် လှုပ်ရှားငိုနေသည့် ကလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အာဇာနည်က သေလုမတတ် ခံစားခဲ့ရသည့် ဆင်းရဲရဲကွဲများ အားလုံး ပိန်းကြာထက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ မြေစင်လျောကျသွားကာ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုများ တလှုပ်လှုပ် တဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်ပေါ် ခံစားခဲ့ရတော့သည်။

“အမေချစ် . . .ဘာ . . .ဘာ . . .လေးလဲဗျ”

ထိုစဉ် အခန်းအပြင်မှ ကိုငှက်ရိုးက ကလေးငိုသံကြား၍ ပရိတ်တည်ခြင်းကို ရပ်ပြီး အလျင်စလို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးဟေ့ . . .ငှက်ရိုးရေ . . .ချစ်စရာလေးဟဲ့”

“မိန်းကလေး . . .သမီးလေး . . .သမီးလေး . . .ငှက်ရိုးကွ”

ကိုငှက်ရိုးက ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းသာလွန်းလှ၍ “ငှက်ရိုးကွ”ဟု အော်ကာ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်၍ လက်ခဲမောင်း တဖျောင်းဖျောင်းခတ်လေသည်။ ထွေးစိန်က ကယုကယာထွက်လာတဲ့ဦး

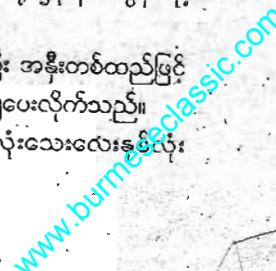
“ကိုငှက်ရိုး . . .တော် ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး အရှူးထမနေနဲ့ . . .နေသည် သွေးလန်ပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ တော် ဣန္ဒြေရရနေ”

“အေး . . .အေးပါဟာ ထွေးစိန်ရ၊ ဝါ . . .ဝါ ဝမ်းသာလွန်းလို့ . . .အဟီး”

“ဟွန်း . . .ထကို ထတဲ့လူ”

ကိုငှက်ရိုးက အဟီးဟု တစ်ချက်ရယ်ရင်း ကုက္ကိုတုံးပေါ်မှာ ကုန္ဒြေထိုင်ကာ သတိတရဖြင့် လှေဆိပ်ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုင်းနတ်ကွန်းသို့ ပြန်လိုက်တော့သည်။

ဒေါ်မြချစ်သည် ကလေးကို ရေမိုးသန့်စင်ပြီး အနီးတစ်ထည်ဖြင့် သန့်စင် ထွေးကာ မိခင်ဖြစ်သူ မချွေးမအနီးသို့ ချပေးလိုက်သည်။ မချွေးမသည် ဖြူဖြူကစ်ကစ်နှင့် မျက်လုံးသေးလေးနစ်လုံး

ဒီလိုနှင့်ကိုဌကရီးနှင့် မချွေးမတို့၏ သမီးရင်သွေးသမီးငယ်ကလေးသည် ဗေဒင်မေးခ နှာမည်ပေးစ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ရပါဘဲ။ လက်သည် ဒေါ်မြချစ်ရဲ့ နှုတ်ဆောင်မမှုနှင့် “မခင်မြေ” အမည်တွင်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော်... ကိုဌကရီးက “မခင်မြေ” ဆိုသည့် အမည်ကို သိပ် မကြိုက်ချင် သူ့မိန်းမ မချွေးမကတော့ အခြေအနေအကြောင်းအရပ်ရပ်နှင့် ကိုက်ညီသဖြင့် “မခင်မြေ” ဟူသော အမည်ကို ကြိုက်သည်။ ဤအမည်သည် တောက်ပသည် ရဲရင့်သည်။ မြေသည် လာဘ်နံ့ဖြစ်သည်ဟု သူပြောကိုယ်ထင် ယုံကြည်သည်။

ကိုဌကရီးက သူ့သမီးကို ဒီထက်ကောင်းသည့် နာမည်ပေးချင်သည်။ သို့နှင့် ရွာထဲမှ ဗေဒင်ဆရာကြီးဖြစ်သော ဆရာကြီး ဦးမိုင်းထံသွား၍ မည်သည့် အမည်ပေးလျှင် သင့်မည်နည်းဟု တိုင်ပင်ကြည့်သည်။

ဆရာကြီးဦးမိုင်းက ရွာထဲမှ ကလေးမွေးသံကြားလျှင် စေတနာ ဝန်ထမ်း အမည်မှည့်ပေးချင်သူဖြစ်၏။ သူပေးခဲ့သည့်သူလည်း တော်တော် များများရှိနေ၏။ သူသည် ဗေဒင်မဟာဘုတ်လည်း အသင့်အတင့်ရ၏။ နာမည်ပေးရမည့် အလုပ်လည်း ဝါသနာထုံ၏။ ဘာလာဘ်တင်ကြေးမှလဲ မမျှော်ကိုးပေ။

ပေးလျှင်လည်းယူသည်။ မပေးလျှင်လည်း မညှူရှု။ သူ့က လူပျိုကြီးတည်း။

သို့ဖြင့် ကိုဌကရီး ဆရာမိုင်းအိမ်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

- “မင်း သမီးက ဘာနေသမီးတုန်း မောင်ငှက်ရိုးရဲ့”
- “စနေသမီး အဘမိုင်းရ ..”
- “မွေးချိန်တရောကွ”
- “မနက်(၁၁)နာရီ ခင်ဗျာ”
- “နေတက်မွေးပဲဟ”
- “နေတက်မွေးဆိုတော့ ကောင်းရဲ့လားအဘရ”

“အင်း... ရှေးလူကြီးများ အယူအဆကတော့ နေတက်ရေတက် စနေနေ့မွေးရင် ဖအေက အဲဒီကလေးကို ဓါးထမ်းပြီး ကျော်ရသတဲ့ကွ”

“ဘာလို့လဲ ခင်ဗျ”

“ဆိုးလွန်း ပုလွန်းလိုကွ ထားပါကွာ အချိန်တန်လို ကိုယ်မိမိစီးစီး ဆုံးမ အုပ်ချုပ်နိုင်ရင် လိမ္မာကြတာပါ။ အင်း... စနေသမီး... က... သင်၊ ထင် အောက်၊ ထင် ယာ၊ ဘောက်ဆိုတဲ့ နာမည်ပေးနည်းနဲ့ ပေးရရင် ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ တနင်္ဂနွေ တွဲပေးရမယ်ကွ... ဥပမာ စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေ တွဲရင် “နှင်းအိမ်” ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုးပေါ့ကွာ၊ နှင်းက ဖြူဖွေးတယ်၊ အိမ်က ပိုင်ဆိုင်ခြင်း အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်။ သူ့ကြွယ်ရိုက်များလည်း ကျတယ်။ ခြီးပွားမယ်။ “ထွေးဥ”လည်း အတူတူပဲ တစ်ခါ စနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဆိုရင် ထွေးစာဆိုအရ ရူးတာတောင် ထမင်းမငတ်ဖူးတဲ့ကွ၊ ဥပမာ ထွေးရှင်၊ ထွေးရီ၊ ထွေးရီ၊ ထွေးဝေ၊ တိုးဝေစထုံ အမည်မျိုးပေါ့။ အဲဒါက ဩဇာဂိုဏ်းမှာရတယ်။ နှင်းကြီးတတ်တယ်၊ တစ်ခါ စနေနဲ့ ကြာသပတေးတွဲရင် နမေတို့၊ နှင်းမေတို့၊ နှင်းမြေတို့ စသည် ခပ်ဆန်းဆန်းလေး ပေးလို့ရတာပေါ့။

“ကျွန်တော်တော့... နှင်းမြေလည်း ကြိုက်သား ဘကြီးမိုင်းရ”

“ဘာလို့လဲကွ”

“အဖြူရောင်မြေကလေး... မြေဖြူပေါ့ဗျာ”

“အံ့မယ် ငှက်ရိုး မင်းတောင် ဒါတွေဘာတွေ နားလည်လို့ပါ သားကွ၊ ဘယ်တုန်းကများ တတ်နေပါလိမ့် ငါ့ရူရာ... ဒါနဲ့များ ငါ့ဆီလာ ဩည့်နေရသေးတယ်လို့ ငှက်ရိုးရာ”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ အဘရူး၊ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်တပည့် သွာ အဟဲ့... အဟဲ့... ဟဲ့”

“အေး ငါလဲ ခေတ်ဆန်သမီး ကြိုက်တယ်ကွ... ဒါနဲ့... မင်း သမီးက မြေဝင်စားဆိုတာ အရပ်ထဲပြောသံကြားနေရတယ်၊ ဟုတ်လို့လား”

“အိပ်မက်ပါ အဘရာ”

“မင်းတို့ အိပ်မက်က သားဆုတောင်းလို့ ရတာလို့ ရတဲ့အိပ်မက် ဟိုနေ့က ထွေးရီတို့မမြေချစ်တို့ ပြောနေကြခဲ့ အဲဒါ အမှန်ပဲလားဟ”

“အဲ... အဲ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် အဘမိုင်းရ တို့ထံထိုက် ခင်အိပ်ပဲဗျ”

၅၆ ခြံ့ မောင်ညိုပိုင်

“အိမ်... ဒါဆိုလည်း... နင်းမြေပဲ ပေးလိုက်ကွာ”

“ကောင်းတယ် အဘရာ... ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်တယ်
ထတူမလည်း ကြိုက်မှာပါဗျ”

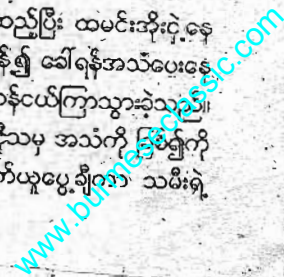
ဒီလိုနှင့် သူ့သမီးကို “နင်းမြေ” ဟူသော လှပခေတ်ဆန်သည်
အမည်ကို ကိုဌက်ရိုးက ပေးခဲ့ပါသော်ငြားလည်း အရပ်က လက်သည်ကြီး
ဒေါ်မြချစ်ကြီး ခေါ်သည့်အတိုင်း “ခင်မြေ” ဟုပဲ ခေါ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး
နင်းမြေ အမည် ပါးလျားပျောက်ကွယ်သွားပြီး အများအခေါ် ခင်မြေဟူသော
အမည် သာ ရွာနှုတ်ဖွားမှာ အတည်ပြုပြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

ဆိုရလျှင်တော့... ခင်မြေကလေးသည် လူတိုင်း၏ ခင်ချင်စရာ
ချစ်ချင်စရာလေးကို အမှန်တကယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူတိုင်းက သူမရဲ့
စိုင်းစိုင်းပြည့်ပြည့် မျက်တောင်ကော့ကော့ ရှုန်းရွန်း မျက်နှာကလေးကို
မြင်ကြလျှင် ချစ်ကြ၏။ ချစ်လွန်း၍ စိုင်းပျားနမ်းကြလျှင် ပျော်လွန်း၍ စိုးစိုး
ခပ်ခပ် အသံထွက်ရယ်ပြီး ရွှင်မြူးလေ့ရှိ၏။ အဖေနှင့် အမေကလည်း
ချစ်လိုက်ရသည်မှာ တုန်လှို။

သို့သော် ခင်မြေလေးသည် အလွန်ထူးဆန်း၏။ ငိုခဲ၏။ ငိုစေချင်၍
အောင်စလျှင် မငို။ သို့သော် တကယ်ငိုသောအခါ အလွန်ကို ကြောက်
ရွာကောင်းတော့သည်။

တစ်နေ့ မချွေးမ ကလေးကို ပုခက်ထဲထည့်ပြီး ထမင်းအိုးငဲ့နေ
သည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ခင်မြေက ပုခက်ထဲမှ လူးလွန်၍ ခေါ်ရန်အသံပေးနေ
သည်။ ထမင်းအိုးငဲ့ရင်း တန်းလန်းမို့ အချိန်က အတန်ငယ်ကြာသွားခဲ့သည်။
အဖေမှာ ခင်မြေစိတ်ဆိုးပြီး ကုန်းအော်ငိုတော့သည်။ ငိုသမှ အသံကို ခြိမ်၍ကို
သည်။ ထမင်းအိုးငဲ့ပြီး ခွင်ပေါ်ပြန်တင်၍ ကောက်ယူပွေ့ချီလာ သမီးရှဲ့

ဘာရဲ့ဟု ချောသော်လည်း အငိုက လုံးဝမရပါ။

သည်မှာ... အလွန်အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသည် အဖြစ်ကို မချွေးမထူးဆန်းစွာ မြင်လိုက်ရသောအခါ ကြီးစွာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရလေသည်။

ခင်မြေသည် အသံကုန် တက်မတတ် ချက်မတတ် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ငိုလိုက်သောအခါ ဖြူဖွေးနုထွတ်သည့် ကလေး၏အသားအရည်သည် ချက်ချင်း မျက်စိအောက်မှာ သပိတ်ရောင်အသွင်နိုးပါး ညိုမည်းမှောင်လာခဲ့သည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ဒေါသရောင် စိတ်ဘို့ရောင်ဖြင့် ရဲရဲနီနီအသားများ နက်ကြုတ်လာရာမှ သူသည် လက်ထဲမှာ လုံးဝအငြိမ်မနေတော့ဘဲ လူးလွန်ငိုယိုရာ ဘယ့်လိုမှ မချွေးမ ထိန်းလိုမနိုင်ခဲ့။

အညံ့ကလေး လူးလွန်နေသည်ပုံသည် မြေတစ်ကောင် လူးလွန်နေသည့်အလား ခြေရော လက်ရော ကိုယ်ရောခေါင်းရော လူးလွန်လိမ့်ကောက်မတတ်ဖြစ်နေရာ မချွေးမသည် သမီးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်၍လာခဲ့သည်။

“သမီး... သမီးလေး”

“ဟဲ့... ဟဲ့... သမီးလေး... ခင်မြေ... အဘတိုးရေ အဘတိုးမြန်မြန်လာပါအုံး... ဒီ... ဒီမှာ... သမီးလေး ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး... အဘတိုးရဲ့... ဟီး... ဟီး... ဟီး သမီး... သမီး”

“မချွေးမ အလန့်တကြား အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ခေါင်းရင်းအိမ်အဘဦးတို့ကို လှမ်းအော်ခေါ်ရတော့သည်။ မချွေးမ ငိုယိုအော်ဟစ်သံကြောင့် ခေါင်းရင်းဘက် အဘဦးတို့တို့ လင်မယား အပြေးအလွှားရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့... ချွေးမ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့... ကလေးက ငိုလှချည်လား”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး အဘရဲ့... ခင်မြေငိုခါအသားတွေမည်းနက်လာတယ်... မျက်လုံးတွေလည်း ရဲလိုအဘရဲ့ ဒီ... ကြည့်ပါအုံး... ကျွန်မ... သမီး... တစ်ခါမှ ဒါ... ဒါမျိုး မဖြစ်ဖူးအဘတိုးရဲ့ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်များ ကိုက်သွားလေသလား မသိဘူး၊ လုပ်ကြပါအုံး... ကယ်ကြပါအုံး အဘတိုးရဲ့ ဟီး...”

အီး... သမီးလေး ခင်မြေ... ”

“ပေးစမ်းငါ့ကို”

အဘတိုးက... ချွေးမလက်မှ ခြစ်၍ငိုနေသည့် ကလေးကို လက်ပြောင်းယူလိုက်သည်။ ခင်မြေသည် အဘတိုးလက်ထဲမှ တွန့်လိမ်၍ သည်းထန်စွာငိုနေ၏။ ဝှမ်းစလို အသားဖြူသည့် ကလေးတစ်ကိုယ်လုံးသည် ဆူ အသားမည်းကြုတ်နေသည်။ အဘတိုးချောရင်း မော့ရင်းမှ ကလေးအောက်အံ့ကို လှန်လျော့ကြည့်၍ စစ်ဆေးလိုက်သည်။ တစ်ကောင်ကောင်အကိုက်ခံရသည့် ဒဏ်ရာ လက္ခဏာလုံးဝမတွေ့ရ။

“မြေးလေး... ခင်မြေ... မြေး...”

ကလေးက ဒေါသကြီးစွာ ထိန်းမနိုင်အောင် ငိုနေဆဲ...

“ဟဲ့... မဖွား...”

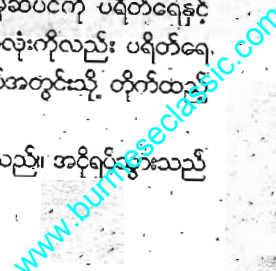
“ဘာလဲ... ကိုတိုး”

“သွားစမ်း... အိမ်က ဘုရားစင်ပေါ်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ ပရိတ်ရေပုလင်း အမြန်ယူလာခဲ့စမ်း” အဖွား မဖွားသစ် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားခဲ့သည်။ ပြန်လာသောအခါ... ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ ချီးမြှင့်ခဲ့သည့် ပရိတ်ရေပုလင်း ပါလာသည်။ ဘကြီးတိုးက ပရိတ်ရေပုလင်းမှ ပရိတ်ရေကို ချဉ် ကလေးငယ်ထိပ်ကစပြီး သပ်ချလိုက်သည်။

“မကောင်းသော မိစ္ဆာများ ဝင်ရောက်ပူးကပ်ပါက... ချချက်ချင်း ချက်ခွာလိုသွားကြစေ... အပူအကပ် အနောက်အယုက်များရှိပါက ဝေးရာသို့ များစေ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါကိုက်ခံ ပူးကပ်နှောင့်ယှက်ပါကလဲ အဆိပ်ကုသမှု ရေအတိဖြစ်စေ ဘုရား တရား သံဃာ အထက်ဆရာတော်ကြီးများ ဆီခိုတော်... ပရိတ်ရေစင်၏တန်ခိုးတော်...”

သို့ကလို နှုတ်မှရွတ်ဆိုရင်း... ဦးခေါင်းမှဆံပင်ကို ပရိတ်ရေနှင့် သပ်ချသည်။ ကျောမှသည် ခြေဖျားအထိတစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ပရိတ်ရေနှင့် သပ်ချပြီး ရေစင်အနည်းငယ်ကို ကလေးမီးစပ်အတွင်းသို့ တိုက်ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ကလေးငယ် အငိုရပ်သွားခဲ့သည်။ အငိုရပ်ဖွားသည်

နှင့် မည်းကြုတ်နေသည် အသားအရေသည် ဒေါသပြေသွားသောကြောင့် ပြန်ကျသွားပြီး နဂိုအသားအရေ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးအဖြစ်သို့ ပြန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ မိခင်နို့ကို အမ်းမရရှိတော့သည်။ သည်တော့မှ မချွေးမလည် ဝမ်းရိမ်မှုပန်မှုများ ကင်းစင်ကာ ပြုံးရယ်လာနိုင်ပြီး သမီးပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို သုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို အလုပ်မှပြန်လာသည့် ကိုငှက်ရိုးကြားသိသောအခါ တအံ့တကြည်ဖြစ်ခဲ့ရပြီး သမီးလုပ်သူကို လှမ်းကြည့်ကာ ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးလေးရယ်ဟု တဖွဖွလှုပ်ပြီး မေးခဲ့၏။ ကေားမပြောတတ်သေးသော ကလေးက မိခင်နို့ကိုသာ အားရပါးရရှိနေ၏။

“ကျုပ်လည်း . . . ထမင်းအိုးငှဲနေလို့ သူနို့ပြီး ခေါ်သံပေးတာကို ချက်ချင်းသွားမကြည့်နိုင်ခဲ့ဘူး ကိုငှက်ရိုးရဲ့ . . . အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါသထွက်ပြီး ငိုရာကနေ မကြွဖူး မမြင်ဖူးပါဘူးတော် အသားတွေကို မည်းကြုတ်သွားတာများ ရှင်မြင်ရင်ကြောက်သွားမှာပဲ ဘကြီးတိုးတို့သာ မေးကြည့်တော့ . . .”

“အိမ် . . . ငါတို့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တွေ့တာမြင်တာငိုရင် အသားပြာ နှုတ်ခမ်းပြာလာတာပဲ တွေ့ဖူးတယ်ကွ . . . ပြီးတော့ မျက်နှာကြီးနီလာတာမျိုး တွေ့ဖူးတယ်ကွ . . . အင်း . . . မင်းကလေးကတော့ ကွာမမွေးခင်ကလည်း ထူးဆန်း၊ မွေးလာတော့လည်း ထူးဆန်း၊ လူဖြစ်လာပြန်တော့လည်း ထူးဆန်းနေသလို နာမည်တောင် ထပ်ပြောင်းဖို့ကောင်းနေပြီ ငှက်ရိုးရ”

“ဘယ်လို ပြောင်းရင်ကောင်းမလဲ အဘတိုးရ”
“ခင် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် . . . လို့သာ ပြောင်းလိုက်ပါကွယ်”
“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”
“ဟုတ်ပါဗျာ၊ အဘပြောသလို ပြောင်းရမလို့ ဖြစ်နေပြီဗျို့”
အဘတိုးတို့ လှင်မယားကလည်း ကလေးကိုကြည့်၍ ရယ်ကြတော့သည်။

“ဒါဆို . . . တို့များ တစ်ခုတော့ သတိထားဖို့ လိုမယ်နဲ့တူတယ် မိန်းမရေ”

“ဘာလဲဟင် ကိုငှက်ရိုး”
“တို့သမီးကို ဒေါသထွက်အောင် စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ဖို့မသင့်ဘူးနဲ့ တူတယ်ကွယ်၊ အေးလေ ဒါမျိုးကလည်း နောင်ဖြစ်မဖြစ်တော့မောင်ကြည့်ရအုံးမှာပေါ့ကွာ”

မကြာခင် ခင်မြေနို့ဝ၍ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ဝသည်ကလေးသည် နို့ကိုအလွန်မက်၏။ အထူးသဖြင့် နွားနို့များ ဇွန်းနှင့်တိုက်လျှင် အလွန်နှစ်ခြိုက်စွာ သောက်လေ့ရှိ၏။

ဆိုရလျှင် . . . ခင်မြေ နှစ်ပတ်လည်အရွယ်ရောက်သည့်အထိ စိတ်ကောက်လျှင် အလိုမကျလျှင် ခြစ်ခြစ်ပါအောင်ငို၏။ ဒေါသတကြီးငို၏။ သူနို့လိမ်ကောက်ကွေး၍ ငို၏။ အဲဒီအဖြစ်မျိုး တစ်ခုခုနှင့် ငိုခဲ့ပြီဆိုလျှင် အသားအရေများ မည်းကြုတ်လာ၏။ မျက်လုံးနှစ်လုံး ရဲတွတ်ကာ ကြောက်စရာကောင်းလာ၏။

ကြာတော့လည်း သည်အဖြစ်မျိုး မကြာခဏကြုံရပန်များလာသောအခါ အစကနည်း အတွေ့အကြုံတုန်းကလောက် မတုန်လှုပ်တော့။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဖြစ်ချင်တော့။ ထိုအခါ ခေါင်းရင်းအိမ်က ပေးထားသည့် ပရိတ်ရေတို့ တိုက်ပေး သပ်ချပေးလိုက်သည်နှင့် ဒေါသများပြေပြီး နဂိုမူလအတိုင်း ဖြစ်ခြစ်သွားလေ့ရှိသည်။

နောက်တစ်ခု ထူးဆန်းသည့်အဖြစ်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ခင်မြေကို ကြမ်းပြင်ဖျာပေါ်မှာ တိုးလုံးပက်လက်ကလေးများ သိပ်ထားခဲ့ရင် ခြေဖျားနှင့်သူနဖူး ထိလုနီးပါး ကွေးဝိုင်းခွေ၍ “ဝ”လုံးသဏ္ဍာန် အိပ်နိုင်ချင်းပဲဖြစ်လေသည်။ အချို့ကတော့ အရိုးပျော့ပျောင်းလွန်း၍ဟု ဆိုကြ၏။ အချို့ကတော့ . . . သင်းကလေး မြေဝင်စားမို့ သူ့ဗီဇကို ပြတာပဲဟု ဆိုကြ၏။

သည်လိုနှင့် နွေ၊ မိုး ဆောင်းရာသီတို့သည် ဘဝအကျိုးအသစ်
များကို သူ့ရာသီနှင့် သူ့ဝတ်ပြီး လူ့လောကသို့ အလှည့်ကျ အလည်
လာကြ၏။ ပြီးတော့ ပြန်သွားခဲ့ကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ လေပြေညှင်းနှင့် သီချင်းဆို၍လာခဲ့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ . . .

ခေါသလက်ခမောင်းခတ်သံများနှင့် ဒုန်းစိုင်း၍လာခဲ့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ

တူနေကြီးစွာ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း
သန်းလာ၏။ သို့ဖြင့် နုရည်နှင့် သတ်မှတ်အပ်သော ဥတုရာသီတို့သည်
ကြိမ်ငါးလီ ပြောင်းခဲ့တော့သည်။

ဆေးအုန်းသီးရွာသူ မခင်မြေလေးလည်း ဝါးနှစ်ရွယ်သို့ ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

၁၃

အချိန်တိုသည် သူ့ခြေလှမ်းနှင့်သူ ခရီးသွားနေကြ၏။

နွေသည် ပုရစ်ဖူးယိမ်းအကနှင့် အသစ်ကူး စိမ်းဖြူပြီးနောက်
အဝါရောင်ရော်ရွက်များနှင့် အကြောပြိုင်ပြိုင်ကျလာပြီး . . .ဘဝကို နိဂုံးချ
တော့မယောင်နှင့် လွမ်းနေ၏။

ထို ကြွလုလုနွေသည် . . .

မိုးဦးကျ မိုးပေါက် မိုးစက်တို့၏ တို့ထိအနမ်းအကြင်နာကို
ခံယူသောက်ဖို့ကာ ဘဝသစ်လဲပြီး ပုရစ်ဖူး အနုအသစ်ယိမ်းကို မိုးခြိမ်းခ
တီးလုံးများနှင့် ပြန်ကပြီး ဘဝသစ်ဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။ သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ကြော်
ခဲ့၏။ သို့နှင့် မခင်မိုးဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

ဘာမျှမကြာလိုက် . . .

မိုးသည် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်ခဲ့၏။ နှုတ်ဆက်စကား
ဆို၍ မိုးခြိမ်း၏။ ပြီးနောက် အပြန်လှေဆိပ်သို့ ဆင်း၏။ သူမနှင့်အ
လေရောမိုးရော ပြန်ပါသွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ . . .ဆောင်းသည် အနှွေးအကျိုးရည်ကို ဝတ်ကာ လူရွာ
ညည်သည်အဖြစ် ပြန်ရောက်လာ၏။ ၎င်း၏ဇာပဝါကို ဖြန့်၍က၏။

အလေးများလား၊ ကလေးချင်း ကစားသည့်တိုင် ခင်မြေသည် စကားလုံး
မပြော...အားဝါးဝါးနှင့် လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြော၏၊ ပြေး၏၊ လွှား၏၊
ငွေ့ညှိုးလှ၏၊ ရန်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ချက် ထူးဆန်းပုံက မြင်ရသူတိုင်း ထိတ်လန့်ရသည့်
အဖြစ်အပျက်ဖြစ်၏။ တစ်ခါများ ကိုငှက်ရိုးရော မချွေးမပါ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်
မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ခဲ့ကြရသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ခင်မြေရေချိုးရင်းမှ မြေတစ်ကောင်ကို မြင်သွား
ပြီး ညာလက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကောက်ဖမ်းကာ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မြေ
သည် ခင်မြေလက်မှာ ကြောက်လန့်တကြား လူးလွန်နေ၏။ လက်ထဲမှ
ထူးလွန်နေသော မြေကိုကြည့်၍ ခင်မြေက သဘောကုန်နေ၏။

ဒါကို မြန်းစားချည်း မြင်လိုက်ရသောအခါ ကိုငှက်ရိုးနဲ့ မချွေးမ
လန့်အော်ပြီး မြေကိုလွင့်ပစ်ရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း အိမ်နီးနားချင်းများ
ထည်း အကူအညီတောင်းရတော့သည်။

အော်ဟစ်သံကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများ ရောက်လာပြီး မင်မြေ၏
ဆံ့ဖွယ်အခြေအနေကို မြင်ကြရသောအခါ အားလုံး လန့်ဖျန်ပြီး ဝေးရာသို့
ချွေးကြလေတော့သည်။

ခင်မြေသည် မိဘများ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေမှန်းသိသော အခါ
မြေကိုနောက်ဖေးခြုံထဲသို့ သွားပစ်လိုက်လေသည်။

မချွေးမက မျက်ရည်လည်၍ ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် မြွေကိုဘာလို
အရာတတ်သမီးလေးရယ်ဟု မေးသောအခါ ခင်မြေက လက်နှစ်ချောင်း
ညှိုးညှိုးဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ဟက်လက်ကိုလန့်ခဲ့ရတော့သည်။ နောင်ကို
ကြည့်သို့ မြေကိုဖမ်းဖို့နှင့် မြေကိုက်လျှင် အဆိပ်တတ်ပြီး သေနိုင်သည့်
ကြောင့် ပြောဆိုဆုံးမသောအခါ ခင်မြေသည် ရယ်၍နေရင်း မြေကိုသူမ
ကြောက်ဟု လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ဆိုလေ၏။

နောင်အခါလည်း လူကြီးများလစ်သည်နှင့် မြေဆိုးရော မြေကောင်း
ဟု ကိုင်း၏၊ ဖမ်း၏။ ကစား၏။ ရွာကလေးများ လန့်၍ပြေးကြ၏။ ရွာကလေး
များက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ပြီး ခင်မြေနှင့် မကစားရန် စားမြစ်

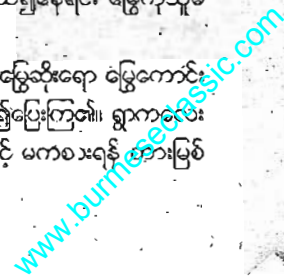
ထို ငါးနှစ်ပြည့်သောကာလသို့ ရောက်ခဲ့သောအခါ ကိုငှက်ရိုး
နှင့် မချွေးမကို ဇနီးမောင်နှံမှာ သမီးငယ်ခင်မြေအတွက် ကြီးစွာသော
စိုးရိမ်သောကများနှင့် ပြဿနာအချို့ကို နဖူးတွေ့ နူးတွေ့ရင်ဆိုင်ကြရလေ
တော့သည်။

အကြောင်းကား...

ခင်မြေသည် အသက်ငါးနှစ်ရောက်၍ လမ်းလျှောက်ကစားနိုင်
သည့် အရွယ်သို့ရောက်ခဲ့သည်တိုင် ပါးစပ်မှ စကားမပြောခြင်းပဲဖြစ်သည်။

အသက်ငါးနှစ်ရောက်သော ခင်မြေသည် ဖွေးဖွေးတုတ်တုတ်
ထွားထွားနှင့် ချစ်စရာလေးဖြစ်၏။ စားလည်းစားနိုင်၏။ ကစားလည်း ကစား၏။
သို့သော် သူပြောနိုင်သည့် စကားလုံးကား အားဝါးအား အင်း ဟင် အင်း
... နှင့် ရယ်ခြင်း ငိုချင်း မျှသာပြု၏။ လိုချင်သည့်အရာကို လက်ညှိုးထိုးပြု၏။
သို့နှင့် တစ်နေ့နေ့တော့...ပြောမှာပေါ့ ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်
ဖြင့် စောင့်စားခဲ့ပါသော်လည်း လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပါသော်လည်း...သူ့မ
စကားပြောချင်လျှက်နှင့် မပြောနိုင်ခဲ့။

ကိုငှက်ရိုးတို့ သမီးအတွက် စိုးရိမ်သောကများခဲ့ရပြန်၏။
သူတို့သမီးသည် 'ဖွတ်'... မဆိုကောင်း...ဆိုကောင်း...

ကြတော့၏။

မကြာခင် ခင်မြေနှင့်ပတ်သက်၍ အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည် ပြဿနာများသည် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တော့သည်။ အမှန်ကားတော့ ခင်မြေသည် စကားမပြောနိုင်သော်လည်း ဝမ်းတွင်းစိတ်ကောင်းကလေး တော့ ရှိခဲ့သည်။ ကလေးချင်း ကစားသောအခါ သူ့အိမ်မှ အိုးပုတ် ချိုးရုပ် အိုးခွက်၊ ကစားစရာများကိုယူ၍ အခြားကလေးများကိုလည်း ပေးကစား၏။

သို့သော် အချို့သောကလေးများက သူ့မ၏ ကစားစရာပစ္စည်း အချို့ကို လစ်လျှင်လစ်သလိုယူ၍ ခိုးဝှက်၍သွားကြ၏။ ခင်မြေသည် နှုတ်မ ကောင်းမပြောနိုင်သော်လည်း သူ့ပစ္စည်းများ အားလုံးကို မှတ်မိသည် ထူးဆန်းစွာ သူ့ပစ္စည်းများ ဘယ်နားမှာဝှက်ထားသည်ကိုလည်း အတတ်နိုးပါ သိနေသည်။

သိ၍ လက်ဝါးဖြန့်တောင်းလျှင် အချို့ကလေးဆိုးများက ခင်မြေကို တွန်းလှဲသွားကြ၏။

တစ်ခါမှာတော့ မဂျမ်းစိန်၏ ကလေး မိပွေးက သူ့ပစ္စည်းကို အနိုင်ကျင့် ရိုက်ခွဲမစ်သည့်အပြင် သူမကိုပါတွန်းလှဲ၍ ကန်ကြောက်ပြီး မျက်နှာကို တံတွေးနှင့်ထွေ့သည့်အတွက် ခင်မြေဒေါသများထွက်ကာ မိပွေး ကို နှလုံးလုံးပြီး ပြန်ချတော့သည်။

နံဘေးမှ ကလေးအချို့ကလည်း နှစ်ယောက်စလုံးတို့ မြှောက်ပေး ကြသည်။ ဒီမှာ သူ့တပြန် ကိုယ်တစ်လှည့် သတ်ပုတ်ကြရာမှ အလစ်မှ ခင်မြေ မိပွေးရဲ့လက်မောင်းကို ဒေါသကြီးစွာ ကိုက်လိုက်ရာ မိပွေးအသည်း ခိုက်မှု နာကျင်ပြီး ဒဏ်ရာကိုလက်ဖြင့်အုပ်၍ ငိုပြေးတော့သည်။ ဒါတောင် ခင်မြေက ကိုက်ပြီးမလွတ်ပဲ ခဲထားလိုက်သေးသည်။

ကျန်ကလေးကြီးများက ဝိုင်းအော်ကြ၍ လူကြီးအချို့ရောက်လာ ဖျန်ဖြေမှု လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သည်မှာလည်း ကလေးချင်းမှသည် လူကြီး ချင်း စကားများရသည်ဘဝ ရောက်တော့သည်။

မိပွေးအမေ ဂျမ်းစိန်သည် ထမိန်စွန်တောင်ဆွဲ၍ ရောက်ချလာလေ သည်။

“ဟဲ့...ခွေးမရဲ့...နင်က ငါ့သမီးကို ဘာလို့ကိုက်ရတာလဲဟင်”

“ဟဲ့...ဂျမ်းစိန်...ကလေးချင်း မသိလို့ဖြစ်ကြတာ ငါတောင်းပန် ဝါဘယ်အေ၊ ခုလဲ... ဒီလိုတော့ ငါ့သမီးကို မပြောပါနဲ့”

“ပြောရတယ်ဟဲ့ မိခွေးမရဲ့၊ နင့်သမီးက တဆိတ်ရှိလက်ကပါ မီးစပ်ကပါဟဲ့... အ...အ...အတာ ချတဲ့နေရာကြာရင် လက်ချက်မြန်တယ်... အမလေး ဒါ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလိမ့်... အမလေး... လုပ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ရဲ့... လာကြပါအုံး”

မဂျမ်းစိန်သမီး မိပွေးသည် အကိုက်ခံရသည်လက်ကို ကျန်လက် နှင့် မရွံ့ကိုင်ရင်း အော်၍ငိုနေသည်။ အမလေး အဘလေးတစ်ဦးသည် သည်မှာ ထူးဆန်းစွာပဲ အကိုက်ခံရသည့်ဒဏ်ရာ နေရာသည် ချက်ချင်း လက်သီးဆုပ်ခန့် မည်းနက်လာပြီး ကြီးစွာယောင်ကိုင်းလာတော့အခါ မကြာမီ သွားဆိပ်သည် ထူးဆန်းစွာ လက်တစ်ချောင်းလုံးကို ပြန်ကာ သည်မည်းလာတော့သည်။

“အမလေး ခွေးဆိပ်... မြေဆိပ်တက်လာပါပြီတော့... ဟီး... ဟီး”

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဂျမ်းစိန်ရဲ့”

“အမလေး... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါအုံး ဦးလေးရဲ့၊ ဟို... ခွေးမ ကလေး မြေဟောက်မကလေး ကိုက်လိုက်လို့ ကျွန်မသမီး လက်ကြီးမည်း မည်းလာပြီ... မမြှောက်နိုင်တော့ဘူး... ဟီး... ဟီး... လာကြပါအုံး ဘယ်ကြပါအုံးတော့ ဟီး... ဟီး”

ဂျမ်းစိန်က ခုနှစ်သံချီဟစ်၍ ရင်ထုဒေအော်၊ ခုန်၍အော်လိုက်သော အခါ ဂျမ်းစိန်၏ယောက်ျားဖိုးတုတ်သည် သူ့သမီးလက်မှ မည်းနက်ယောင် ကိုင်းပြီး မြှောက်မရအောင်နေသည့် အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသော် ဖခင်ဒေအော် ခေါ်သမျှ ပေါက်ကွဲခဲ့တော့သည်။

သည်နောက် နီးရာခြစ်ည်းရိုးတိုင်ကို ချိုး၍ခင်မြေကို ရိုက်ရန်ပြော သောတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဖိုးတုတ်... ငါ့သမီးကို... မထိနဲ့နော်”

အသံကြားလိုက်သည်မို့ ကိုငှက်ရိုးကလည်း ရေထမ်းတံပိုးကိုင်းကာ ပြေးထွက်လာပြီး ဖိုးတုတ်ကို ရိုက်မည်ရွယ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ဟေ့...မလုပ်ကြနဲ့...ဖိုးတုတ်ရယ်...ငှက်ရိုး...ရပ်စမ်း”

ကြားကလူများက ဝိုင်းဆွဲကြသည်။

“ငါ့သမီး...တစ်ခုခုဖြစ်ရင်...မင်းတို့ တစ်အိမ်သားလုံး အကြောင်း သိမယ် ဖိုးတုတ်ကွ”

“ထိရဲ ထိကြည့်စမ်းကွ... ငှက်ရိုးတဲ့...တစ်ရိုးထဲရှိတယ်...”

ထို့”

သည်နောက် ငိုကြဲဆဲရေးတိုင်းထွာကြ ရိုက်မယ်၊ နက်မယ်၊ ချမယ် တက်ကံနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းများရောက်လာပြီး ဖျန်ဖြေကြသဖြင့် ရန်ပွဲပြီး သွားခဲ့သည်။

မိပွေး၏လက်မှ ဒဏ်ရာကို အဘချစ်က သူ့အိမ်ရှေ့မှ အဆိပ်ကု ရွက်ခူးပြီး အရည်ညှစ်ကာ ထည့်ပေးပွတ်ပေးလိုက်သဖြင့် မကြာခင် အဆိပ်များ ပြေကျကာ မည်းနက်သည်အရောင်လည်း ကျသွားခဲ့တော့သည်။ ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးသည် အခြားကလေးများနှင့်လည်း သုံးကြိမ် မြောက်ဖြစ်ခဲ့ရသောအခါ အကိုက်ခံရသည့် အိမ်နီးနားချင်း ကလေးမိဘ အချို့က ခင်မြေ့လွန်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ခင်မြေ့ကို ‘အ၊အ’မ၊ ခွေးမ၊ ငန်းတော် ကျားမ၊ မြေ့ဟောက်မဟု ဆဲဆိုကျိန်ဆဲကြသည်။ အချို့က ပြန်ပြန်သေပါ၊ စေဟု ဆုတောင်းကြသည်။

ခင်မြေ့နှင့်ပတ်သက်၍ ကိုငှက်ရိုး တုတ်၊ ဓါးဆွဲရသည်မှာ အကြိမ် မနည်း တစ်ချိန်က ချစ်ခင်ရင်နှီးခဲ့ရသည့် အိမ်နီးနားချင်းအချို့သည် ကလေး ချင်းရန်ဖြစ်၍ ခင်မြေ့ကိုက်သည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏစကားများ နေရသည်။

သည်တွင် မချွေးမက အချို့ကစားဖက်ကလေးများကို တိုးတိုး တိတ်တိတ်ချော့မော့ မေးကြည့်သောအခါ ခင်မြေ့အလွန်မဟုတ်တဲ့။

သို့သော် ရန်ဖြစ်ဖက်ကလေးများကား သူတို့မိဘများ မြှောက်ပေး

သည်အတိုင်း ‘အ၊အ’မ၊ စုန်းမ၊ မြေ့ဟောက်မ၊ ခွေးမဟု ဆဲရေးတိုင်းထွာ စောင်းမြောင်းကြသည်ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ခင်မြေ့ပစ္စည်းများကို အနိုင်ကျင့် ရန်စလို၊ ယုတ်မာလိုသော သဘောနှင့် ခိုးယူပြီးဖျက်ဆီးခြင်း နှစ်ခြင်းပြု၍ နောက်ဆုံးခင်မြေ့က တုန်ပြန်သည်ကိစ္စဟု သိရသောအခါ မချွေးမသည် မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့သမီးမလွန်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့သမီးကို သူ့ဆုံးမသည်။ နောင်ကို အဲ့ဒီလို ကလေးများနှင့် နှိမ့်မဖြစ်ပါနှင့်၊ မကစားပါနှင့်၊ မိခင်ဆုံးမသည်အတိုင်း ခင်မြေ့သည် နားလည်စွာဖြင့် သူတို့နှင့် မကစားခဲ့။

သူတို့ကစားနေသည်ကို မြင်လျှင် ကလေးဘဝ အနားမှာရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ သူများရယ်လျှင် လိုက်ရယ်သည်။ သူများနိုင်လျှင် ရော၍ ထက်ခွပ်တီးသည်။ ဒါကို အချို့ကလေးများက မကြိုက်၍ စောစောကဆိုခဲ့ သည့်အတိုင်း ဆဲရေးစွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ကြသည်။

သည်မခံနိုင်သည့်အဆုံး ခင်မြေ့ကသွားကို အားကိုးပြီး ကြမ်းပြ သိုက်သောအခါ အချို့မိခင်များက ခင်မြေ့လွန်သည်တဲ့၊ ရန်ပွဲကလည်း ဆုံးနိုင်တော့။

တစ်ခါ တစ်ခါ ခင်မြေ့...ထိုသို့ သူမအား ဆဲရေးရွတ်ချ၊ ခိုင်းရိုင်းကြသည်ကို သည်းညည်းခံရင်း မျက်ရည်များဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ရ သည့် ရက်များသည်မနည်းခဲ့။ ဆိုရလျှင် မိဘများက သူတို့သားသမီးများ ခင်မြေ့နှင့် မကစားစေချင်။ ခင်မြေ့ ကလေးများ ကစားရိုင်းနားမှာရပ်၍ မကြည့်နေလျှင် ကလေးမိခင်များက သူတို့သားသမီးများကို လက်ဆွဲ သွားပြီး ထို့ထွမ်စောင်းဆဲ လုပ်သွားသည်များကို အကြိမ်များစွာ ကြုံ သောအခါ ခင်မြေ့မျက်ရည်များ ဝဲ၍၊ ငို၍ အိမ်သို့ကြွေကွဲစွာပြန်လာပြီး အိမ်ခေါင်းရင်း သရက်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင် မြေ့ကြီးကို တုတ်နှင့်ခြစ်လို၊ အာသာဆန္ဒမြေ့ခဲ့ရသည့် အကြိမ်သည် သဘာဝမှာ မနည်းခဲ့ပါကလား။

နှုတ်ဖြင့်တုံ့ပြန်ချင်သည်။ သို့သော် အားခဲလိုက်တိုင်း အားယူလိုက်
တိုင်း စကားလုံးကမထွက်။ သို့နှင့်သူတို့ ပြောသမျှ ပြုသမျှအား အမေတို့
ဆုံးမသလို နာခံ၍ သည်သည်ခံခဲ့ပါသည်။ ဒီသည်သည်ကို မျက်ရည်နှင့်
ဘွဲ့ဖက်အဖော်ပြု၍ နေ့စဉ်ခံခဲ့ပါသည်။

သူမ အခြားကလေးများကဲ့သို့ မျက်ရွှင်ကြည်နူးရယ်မော၍ ကစား
ချင်သည်။ ခုတော့ . . . ပါလာသည့် မုန့်ကလေးများကို မျက်နှာလှုပ်၍
အားပေးပြီး အဖော်ပြု ကစားကြသည်တိုင် မုန့်ကုန်သွားလျှင် တစ်မျိုး။
ကစားရာမှာ သူမ အနိုင်ရလျှင် အမနာပတစ်မျိုး။

အံ့ကျိတ်၍ သည်းညည်းခံရပေါင်းလည်း အကြိမ်မနည်းလှ။
အမေက သည်တစ်ခါရန်ဖြစ်ပြီး သူများကို ကိုက်လျှင် အရှိုးထအောင်ရိုက်
ဆွဲဟုဆို၍ ခင်မြေ့အစစအရာရာ သည်သည်ခံခဲ့သည်။ အများအားဖြင့်
သူမမျက်ရည်နှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြန်လာရသည်က နေ့တိုင်းနေ့စဉ်သာ
ဖြစ်သည်။

အများနှင့်အမှန်ကို သူမပြန်ရှင်းပြနိုင်သော်လည်း . . . စကားလုံးစ
ပြောနိုင်တော့၍ သူများနားလည်အောင် အရှင်းဆုံး အမေနှင့်အဖေတို့
သက်ခံနိုင်အောင် ခင်မြေ့ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့။

ထိုသို့ အခြေအနေမျိုး ကြုံလာတိုင်း။
သူမ . . . အိမ်ခေါင်းရင်းက သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်၍
ဝဲစကားပြန်ပြောနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့ရသည်။

မိခင်နှင့် ဖခင်တို့သည် ခင်မြေ့ရဲ့ကြေကွဲစရာ ဘဝကိုကြည့်ပြီး
ခင်ထဲမချီခဲ့။

“ဈေးမရေ . . .”
“ဘာတုန်းကိုငှက်ရိုး . . .”
“ငါတို့ ဒီလိုနေလိုတော့ မဖြစ်ဘူးဟာ . . .”
“တော်က ဘာလုပ်ချင်လို့တုံး . . .”
“ငါတို့ သမီးလေး ဘာကြောင့်စကားမပြောနိုင်သလဲ ဆိုတာကို
သိချင်တယ် တစ်နေ့နေ့ ပြန်စကားပြောနိုင်မလား အဲဒါလည်း . . .”

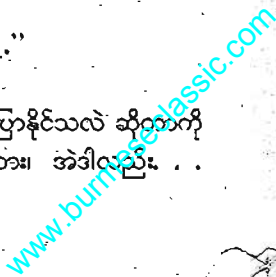
၁၅

သမီး မခင်မြေ့နှင့် ပါတ်သက်၍ အိမ်နီးနားချင်းအချို့နှင့် မသင့်မြတ်
မှုရှိနေသော်လည်း သမီးကိုချစ်ခင်သည့် အိမ်နီးနားချင်းအချို့နှင့်တော့ ပြောရ
ဆိုရကောင်းခဲ့ပါသည်။ သမီးရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်သော စိတ်ဓါတ်ကို နားလည်
ကြသူရှိ၍လည်း ကိုငှက်ရိုးတို့အားရှိခဲ့ရသည်။

သို့သော် . . .။
ဝန်းကျင်အချို့က ကလေးကို ရွံ့မုန်းကြောက်ရွံ့ကြသည်။ ခင်မြေ့
သည် မည်သည့်ကလေးကိုမျှ ရန်စခြင်းမရှိ။ သူတစ်ပါးနစ်နာအောင် မည်သို့
မျှမပြု။ ကလေးဘာဝကလေးများ စုစုရှိလျှင်သွားချင်၊ ကစားချင်သည်
သို့ဖြစ်၍ ကစားခိုင်းရုံရာများသို့ ရောက်သည်။

သူ့ကိုစောင်းမြောင်းပြောဆိုကြသည်ကို ခင်မြေ့ကလေးဖြင့်
သော်လည်း နားလည်ခံစားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတုန့်ပြန်ပြောချင်သည်
ပြောစရာ စကားလုံးများလည်း ရင်ထဲမှာရှိနေသည်။ သူတို့သူ့အပေါ်
စော်ကားဖော်ကား ပြောကြတာတွေ စောင်းမြောင်းဆဲဆိုတာတွေ မဟုတ်က
ဟုတ်က လက်၊ ခြေ၊ မျက်နှာများဖြင့် လှောင်ပြောင်ရန်စတာတွေ . . .။

ဒါတွေ အားလုံးကို လက်ဖြင့်မတုန်ပြန်ချင်ပါ။

၇၂ နွဲ့ မောင်ညိုဝင်း
ငါသိချင်တယ်”

“ကျုပ်ကလည်း သိချင်တာပေါ့ ကိုငှက်ရိုးရယ်... ခုတော့
သမီးလေး ဘဝက အရာရာမှာဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့... များအားငယ်
ပြီး သရက်ပင်အောက်ထုတ်ထုတ်ထိုင် မျက်ရည်ကျနေရတဲ့ဘဝ... ကျုပ်
... အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့... မချီဘူး... ကိုငှက်ရိုးရဲ့... ဟီး... ဟီး...
ဟီး”

“ငါလည်း နင်လိုပဲ ခံစားရပါတယ်... ချွေးမရယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကြည့်
ရအောင်”

“ပြောတော် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“နက်ဖြန် ငါတို့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ထံကို သွားကြမယ်
အဲ့ဒီမှာ ဘိုးသူတော်ကြီး ဘုဒ္ဓိစိမ်းလည်း ရှိနေတာဥစ္စာ၊ သူတို့ကို မေးမြန်း
ထွက်ချက်ခိုင်းပြီး ကလေးရဲ့ အခြေအနေကိုသိရရင် ငါတို့ဘာလုပ်ပေးလို့
ရနိုင်မလဲ၊ အဲ့ဒါသိချင်တယ်၊ သဘောက လူ့ပြုစားခဲ့ရင်... ဘယ်လိုတောင်
ပန်ရမလဲ၊ ဘဝဝဋ်ကြွေးဆိုရင်ကော ဘယ်လိုကျေအောင်လုပ်ရမလဲပေါ့
ဘယ်နဲ့...”

“ကောင်းတယ်တော်... ထိုင်နေတာထက်စာရင် တစ်ခု
လက်တွေ့လုပ်တာက ပိုပြီးအဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်၊ လုပ်... မနက်ဖြန်လျှောက်ရာလေ
များဝယ်ပြီး ကျုပ်တို့ သွားမေးကြမယ်တော်...”

ကိုငှက်ရိုးက ခြံထွက်ငှက်ပျော့ခိုင်ကို ထမ်းရွံ့ရှေ့မှသွားနေ၏။
အောက် ဆန်အနည်းငယ်နှင့် ထန်းလျှက်၊ ကြံသကာထုပ်၊ ဖယောင်းတိုင်
ထုပ်ထုပ်ကိုလင်ဖုန်းမှာ ထည့်ရွက်၍ သမီးခင်မြလက်ကိုဆွဲကာ ရွာဦးကျောင်း
သို့ သွားနေကြသည်။

“ဟေ့... ငှက်ရိုးတို့၊ မိသားစုပါလား... ဒါကဘယ်တုန်းဟာ”
လှည်းတစ်စီးပေါ်မှ ကိုသောင်းညွန့်တို့လင်မယားက နားကြိုးတုပ်
လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ရွာဦးကျောင်းပဲ့ ကိုသောင်းရေ... ဘယ်ကလာကြတုံးတော့”
“ဟိုစစ်ပြင်ကွင်းအလှူဟဟေ့... ဥပုသ်နေ့လည်း မဟုတ်ပဲနဲ့
တွေ့များတုံးဟ”

“ဆရာတော်ကြီးကို တတ်နိုင်သမျှလေး လှူချင်လို့ပါတော်၊
ခြင်နေတုံးမယ် သွားမယ် ကိုသောင်းနဲ့ မခင်ရေ”

“အေး... အေး... သွား... သွားဟေ့... သွား... ခင်မြတော့
သိလှပါကလားဟ... ဟင်...”

၇၄ သို့မဟုတ်

ခင်မြေကသူ့ကို တယ်လှပါကလားဟု အပြောခံရ၍ ရှက်စန့်ဟန်နှင့် မိခင်လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ခေါင်းကိုငုံလိုက်သည်။

“သွားကြ၊ သွားကြ၊ တို့လည်း သွားမယ် . . . ဟဲ့သားထံဟဲ့”

ကိုသောင်းတို့ နွားလှည်းက နောက်ကိုသွား၏။ ကိုငှက်ရိုးတို့က အရှေ့ကိုသွား၏။ မကြာခင် သရက်ပင်များ၊ ကုက္ကိုလ်ပင်များ၊ ကံ့ကော်ပင်များ၊ ပိတောက်ပင်များနှင့် စိမ်းညိုအုတ်ဆိုင်နေသည့် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ခဲ့တော့သည်။ ရွာဦးကျောင်း ‘ဆလုံ’စေတီမှ ဆည်းလဲသံများသည် လေတိုး သံနှင့် ညှိုးညှိုးညှပ်နေ၏။ မဟာရံတံတိုင်းအတွင်းမှာလည်း ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများရှိ၏။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးအာစရသည် အလှူသီလ၊ သမာဓိကြီး သည့် ကျောင်းထိုင်သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ဖြစ်၏။

စာပေကျမ်းဂန်လည်းတတ်၏၊ ပဋိပတ္တိလည်းရှိ၏။ သမထင်သာနာကျင့်အားလည်းကောင်း၏။ အချို့က ဆရာတော်ကြီးကို အကြားအမြင် ပါပေါက်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ထို့အတူ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ကပ္ပိယဘိုးသူတော်ကြီး အမြဲစိမ်းဆိုတာလည်း ရှိသည်။ သူကလည်း အလွန်အစွမ်းထက်၏။ အဆိုဝင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့သာမက ဆေးဗြေတို့ ဓါတ်ပိန္နဲလည်းရ၏။ မန္တမျိုးစုံလည်းရ၏။ ဗေဒင်လက္ခဏာလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်ရွာထဲမှာ သူ့လက်ပွားတပည့်များ ရှိ၏။ သူတို့လည်း ဗေဒင်မှာ မဆိုဘဲ သို့သော် အဘစိမ်းလောက်တော့ အားမကောင်း။

ဘိုးသူတော် အဘစိမ်းက ပိတ်ဖြူဝတ်နှင့် သမာဓိအားကောင်းသည်။ သူ့ကိုတောထဲမှာ ဆေးမြစ်ရှာရင်းလည်း တွေ့နိုင်သည်။ ဟိုးဘဝတောင်ရိုးဂုထဲမှာ တရားထိုင်နေတာလည်း တွေ့နိုင်သည်။ တစ်ခါတညဉ့်နက်သန်းခေါင် သင်္ချိုင်းထဲကဂူပေါ်ထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်နေတာမျိုးလည်း ထူးဆန်းစွာတွေ့နိုင်သည်။ လမ်းလျှောက်နေတာလည်း တွေ့နိုင်သည်။ သူတို့ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာကြသောအခါ ဆရာတော်ကြီး

တန်းတွေ့ရသည်။ ကိုငှက်ရိုးတို့ မိသားစုက ရှိသေ့စွာ ထိုင်ဦးချကာနေတော့ကြပြီး . . . ပါလာသည့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအချို့ကို ဆက်ကပ်လိုက်သည်။ ခင်မြေကလည်း ရှိရှိလေးထိုင်၍ ရှိခိုးလိုက်သည်။

“ငှက်ရိုးတို့ မိသားစုပါလား . . . ဒါလေးက မင်းတို့ သမီးပဲလားဟဲ့ဟဲ့ . . .”

“မှန်ပါဘုရား တပည့်တော်တို့ သမီးလေးပါဘုရား . . .”

“အင်း . . . ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း တယ်သန့်ပါကလား၊ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတုံး”

“မခင်မြေပါတဲ့ . . . ဘုရား”

“မခင်မြေ . . . တယ်ဆန်းတဲ့ နာမည်ပါလား၊ ကိုင်း ဆိုကြစမ်းပါဦး လာရင်းကိစ္စ . . .”

“မှန်ပါဘုရား . . . ဆရာတော်ဘုရားကိုလည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဘုရားခန်းရင်းကလည်း တစ်ကြောင်းပါဘုရား . . . နောက်တစ်ကြောင်းက ဟောဒီသမီးခင်မြေကိုစွဲပါပဲ ဘုရား . . .”

“ခင်မြေကိစ္စ . . . မင်းတို့ကလေးက ဘာများဖြစ်နေလို့တုံးဟဲ့”

“မှန်လှပါဘုရား . . . ဘုရားတပည့်တော်တို့သမီး ခင်မြေဟာ . . . အခု အသက်ငါးနှစ်ထဲရောက်နေပါပြီ ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ခုထက်တိုင် စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီစကားမပြောနိုင်သည့် အကြောင်းလည်း မသိဘာရှိသလို ဘယ်လိုများ ရှေ့ဆက်ပြုမှုနေထိုင်ရင် လုပ်ကိုင်ရင် သင့်ဆရာတော်ကို သိလိုတာနဲ့ အရှင်ဘုရားထံ အားကိုးကြီးစွာ လာရောက် ဆုတောင်း အစစ်ဆေးခံရတာပဲ . . . ဘုရား . . .”

“ငါးနှစ်ထဲရောက်တာတောင် စကားမပြောနိုင်ဘူးတဲ့လား . . . ဒါ . . . ဒုက္ခ . . . ဒုက္ခ၊ ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ကလေးရှေ့ကို တိုးစမ်းကွယ် . . .”

ခင်မြေက ရှင်မီးအင်္ကျီနှင့် ကြက်တောင်စီးလေးကို ပြုပြင်ပြီး ဆရာတော်ကြီးရှေ့မှာ လက်အုပ်ချီကာ . . . ရှေ့တိုးထိုင်လိုက်သည်။

“ကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့ဟဲ့ . . .”

ခင်မြေက မဖြေ . . . မိခင်နှင့်မခင်ကိုသာ ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်

သည်။

“ခင်မြေလို့ ခေါ်တယ်ဆို . . . ဟုတ်လား”
ခင်မြေက နားလည်စွာ ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။
“ဒါ . . . ဘာလဲဟေ့ . . .”

ဆရာတော်က လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် စိတ်ပုစီးကို သူမရှေ့မှာ မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ခင်မြေက စိတ်ပုစီးစိပ်ဟန် လုပ်ငြလိုက်၏။ ဆရာတော် သဘောကျသွားသည်။

“ပုစီး . . . ဟုတ်သားပဲ ဗျာ . . . ဒါက ရောက္ခာ . . .”
ဆရာတော်က ကြေးစည်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြန်သည်။
ခင်မြေက ကြေးစည်ရှိက်သည့် သဏ္ဍာန်လုပ်ပြလိုက်ပြန်သည်။
“အမယ် . . . အကုန်သိသားပဲ . . . တကာငှက်ရိုးရဲ့ ဟင်”
“မှန်ပါဘုရား . . . သိပါတယ်ဘုရား . . .”

သမီးလုပ်သူက ဆရာတော်မေးသမျှကို နှုတ်ကမပြောနိုင်သော်လည်း ဟန်ပန်နှင့် ပြောနိုင်၍ ဆရာတော်က ချီးကျူးသည့်အတွက် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ဆရာတော်သည် အခြားမေးခွန်းနှစ်ခုခန့် ဆက်လက်မေးပြီးနောက် . . . ရှေ့နည်းနည်းတိုးဆိုကာ . . . ခင်မြေ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ညှာလက်ကိုတင်လိုက်ပြီး . . . အာရုံခံလိုက်သည်။

အတန်ကြာတော့ ဆရာတော်က ဦးခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် လုပ်သည်။ ပြီးတော့ . . . ခေါင်းရမ်းသည်။ မျက်နှာတော်ကိုလည်း တညိတ်လိုက်သည်။ ခင်မြေသည် ဆရာတော်ကြီး၏ လက်အောက်မှာ မျက်စေ့ကိုမှိတ်၍ ကျောက်ဆစ်ရစ်ထုအလား ငြိမ်သက်နေသည်။ ငြိမ်သမှု မလုပ်မယုတ် အတန်ကြာ ဆရာတော်သည် အာရုံခံယူပြီး စိတ်ချင်း စကားပြောနေပြီးနောက်။

“တကာ . . . ငှက်ရိုး . . .”
“ဘုရား . . .”
“အင် . . . ကလေးက . . . ကံရော . . . ဝဋ်ရော အနည်းငယ်စီ ပါခဲ့

ပြီကိုး တကာကြီးရဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“မှန်ပါ့ . . . အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“သူ့ရဲ့အတိတ်ဘဝ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၊ အနာဂတ်ဘဝကို ငါမြင်ပင်မြင်၊ သိပင်သိပါသော်လည်း ရဟန်းဘဝဖြစ်နေ၍ မပြောချင်ဘူး မပြောကောင်းဘူး တကာကြီး ဒါလဲ ရဟန်းများရဲ့ ကိစ္စလည်းမဟုတ်ပေဘူးကွယ် . . . ဒါကြောင့် ကပ္ပိယဦးသူတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ပေးလိုက်မယ်၊ သူက တကာကြီးတို့ သိရှိလိုသည့် အကြောင်းကိစ္စများကို ရှင်းလင်းပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ် . . . ဟဲ့ . . . ဆောင်ကျောင်းသား . . .”

“ဘုရား”
အနီးရှိ ယောင်ပေစူးနှင့်ကျောင်းသားထစ်ဦးက ထူးလိုက်သည်။
“သွား . . . ဦးသူတော်ကြီးကို . . . သွားခေါ်ချေစမ်း”
“မှန်ပါဘုရား”

ကျောင်းသားလေး ကျောင်းပေါ်မှ ခြေဖော့၍ဆင်းသွားသည်။ ဆရာတော်သည် ခင်မြေကို အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဆံပင်ကို လက်နဲ့ သပ်၍ ဆုမွန်ကောင်းစကားများ ချီးမြှင့်နေသည်။ သည်အခိုက်၌ ပိတ်ဖြူဝတ်ဆင်ဆိုင်ဆိုင် . . . ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် ဘိုးသူတော် ကပ္ပိယကြီး အဘမြစ်မီးရောက်လာသည်။ ဆရာတော်ကို ဦးချသည်။

“မြစ်မီး”
“အမိန့်ရှိပါ ဘုရား . . .”

“ဟောဒီကလေးရဲ့ . . . အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ကို မောင်မင်းညှာရပ်နဲ့ တွက်ချက်စစ်ဆေးပြီး နောင်အခါပြုမှု ကျင့်ကြံနေထိုင်ရမဲ့ နည်းများကို ရှင်းပြလိုက်ပါ . . . ဘစ်မိ . . .”

“မှန်လှပါဘုရား”

ခိုက်ကလို အမိန့်ရှိပြီး ဆရာတော်သည် မျက်လွှာကိုချကာ သက်နိုးကြည်ကာ ဘုရားဆောင်ရှိရာဘက်သို့ တစ်လှမ်းခြင်း ကြွ၍သွားလေသည်။

ခြစ်လာခဲ့ကြ၏။ ရှေ့သို့ ပို၍လည်း တိုးလိုက်ကြ၏။

“ပြောရ ဟောရရင်တော့ကွာ ဒီကလေးသည် သံသရာဘဝတစ်ခုကနေ လာရောက်ဝင်စားတာပဲ မောင်ငှက်ရိုး။ သူ့ရဲ့မွေးနက္ခတ်ကို စစ်ဆေးလိုက်တော့ ငါတို့နည်းပညာအရ နဂါးနက္ခတ်နဲ့ မွေးသူဖြစ်ရတယ်ကွဲ့၊ သူသည် ထူးခြားသောအစွမ်းများ ပါရှိမယ်၊ မြွေကိုအထူးနှိုင်းနင်းသူဖြစ်မယ်၊ ဆက်ဖဝါးမှာ အစက်တွေရော၊ ကြက်ခြေခတ်တွေရော ပါသည့်အတွက် ပညာရှင်ဆေးဆရာ၊ ဆေးကုသ အစွမ်းပြနိုင်သူ တစ်နေ့ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ယောက်ျားလေးသာဆို မြွေအလွယ်ဆရာကောင်း၊ နာမည်ကျော်တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သို့သော် လက္ခဏာရှင် ဖာတာရှင်သည် ဒေါသကြီးမယ်၊ အငြိုးအတေးကြီးမယ်၊ ဒါနဲ့အတူ လူ့ဘဝမှာ နေရသည့်အခိုက် အရှက်ဆာကွဲ အကျိုးအနည်းကိစ္စများနှင့် ကြုံရဖွယ်ရှိပြီး လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ညီခြားကင်းကွာနေထိုင်ရသည့် အခြေအနေမျိုး ဘဝမျိုး မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင် ရလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့လက်ရှိအခြေအနေက အတိတ်ဘဝ ဘဝတို့ကြွေးပါလာတာကို တွေ့နေရတယ်၊ သူသည် အခုစကားမပြောနိုင်ပေမယ့် တစ်နေ့မှာ စကားပြန်ပြောလာနိုင်လိမ့်မယ် သိလား။”

၁၇

ဘိုဇူတော်ကြီး အဘစိမ်းသည် ခင်မြွေကို အသေအချာစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ပြီးနောက် မွေးနေ့ မွေးလ မွေးနှစ်များကိုမေး၏။ သည့်နောက် ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်ပေါ်မှာ မဟာဘုတ်တိုင်ထူ၍ တွက်ချက်သည်။ ဆက်လက်၍ ခင်မြွေရဲ့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်၍ကြည့်သည်။ ၎င်းနောက် မြွေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ စစ်သည်။ လျှာထုတ်စမ်းဆိုပြီး လျှာကိုပါ စစ်ဆေးသည်။

“အလို့ ..လျှာပေါ်မှာလည်း ..အာစက်၊ လျှာစက်တွေနဲ့ပါလား မောင်ငှက်ရိုးရဲ့”

“ခင်ဗျာ ..ဘာ ..သူတော်”

“မင်းတို့သမီးသည် အနုညာတထဲကမဟုတ်ဘူးကွဲ့”

“ခင် ..ဗျာ”

“ရှင် ..အဘ”

အနုညာတထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုသည် စကားကို ကြားရ၍ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်သွားကြသည်။ တကြွကြွ

“တကယ် ..ပဲ ..လား ဟင်၊ ဘာသူတော် ..တကယ်ပဲလား ခင်”

“အဟုတ်ပဲနော် ..ဘာ”

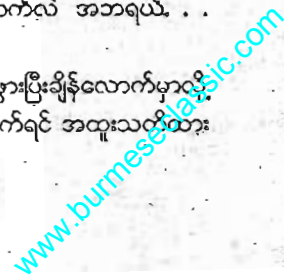
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ သမီးလေး စကားပြန်ပြောနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကြိုသိရသဖြင့် ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ အားထက်ပြီး ဝမ်းသာလှုံးဆိုသွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲ့ဒါ ..ဘယ် ..ဘယ် အချိန်လောက်လဲ အဘရယ် ..

ရှင် ..ဟင်း”

“အိမ်ထောင်ကျပြီး သားဦးကလေး မွေးဖွားပြီးချိန်လောက်မှာလို့ ခင်ဘယ် .. ဒီကလေး အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်ရောက်ရင် အထူးသတိထားသကွဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာသူတော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူ့ရဲ့အတိတ်ဘဝပြု လက္ခဏာမှာရေး၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝပြု လက္ခဏာမှာပါ အသက်လမ်းကြောင်း အားနည်းနေတာကို ပြင်ရလို့ပဲ။ သို့သော် လက္ခဏာ အရေးအကြောင်းများသည် အချိန်အခါကြည့်ပြီး ပြောင်းလဲတာမျိုးလည်းရှိတော့၊ သတိထားပါလို့ပဲ ပြောချင်တယ်။ ခြုံလိုက်ရင် သူသည် ဒေါသကြီးမယ်၊ မြေများကိုနှိပ်မယ်၊ ထူးခြားသော မွေးရာပါ အစွမ်းများကို ပြသနိုင်လိမ့်မယ်။ သူတကာရဲ့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ရှုံ့ချမှု အဝေဖန်ခံရမှု၊ အကျိုးနည်းမှုအမျိုးမျိုးကို အလှူအလဲခံစားရပြီး နောက်ပိုင်းကုမ္ပဏီ သူ့ဘဝအကြောင်းကို လူတွေက အမှန်တကယ် နားလည်သဘောပေါက်ပြီး သူ့ကို ချီးမွမ်းကြလိမ့်မယ်၊ ဂုဏ်ယူကြလိမ့်မယ်။ မှတ်မိကြရဲ့လား။”

“မှတ်... မှတ်မိပါတယ် ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ဘာသူတော် အန္တရာယ်ဘေးဆိုး အညံ့များမှ ကာကွယ်ဖို့လိုအပ်ရင်လည်း ဘာသူတော်ပဲ စီစဉ်ပေးပါဗျာဟို... ဟို... သိုက်ကြီးများ...”

“အို... ဘယ်ကလေး သိုက်ကြီးပါရမှာလဲ၊ ဘာသိုက် ညာသိုက်မှ မဟုတ်ဘူး။ သူ ခဏလောဝင်စားတာ မြွေနှဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းတွေ စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်။ မြွေအိပ်မက်မက်ရင် မြွေတွေ့ရင်၊ မြွေတွန်သံကြားရင် မကြောက်ကြနဲ့ အဲဒါ သူ့အကျိုးဖြစ်ထွန်းဖို့ နှိပ်စက်လက္ခဏာပဲ ဒီမှာ ဘာကံကောင်းသလဲဆိုတော့ သူ့ဟာ တစ်နေ့ကရင် မင်းတို့ကို စီးပွားစာကံအောင် အကျိုးပြုလိမ့်မယ်။ အလှူဒါန ပြုကြမယ်။ ဒီမှာကဲ့ လူပုန်သမား၊ သက်ရှိပုန်သမား ကြီးတယ်၊ ငယ်တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်ဘူး တစ်နေ့ကြာရင် သူ့အိမ်သူ ပြန်သွားရမှာ ချည်းပဲ အားလုံးဟာ လူပြည်လူရပ်ဝန်းမှာ ညွှန်သည်တွေအနေနဲ့ ခဏလောနေကြတာ မောင်ငုက်ရိုးရဲ့၊ ပြန်ချိန်စေ့ရင် ပြန်ရမှာချည်းပဲ။ ခုလည်း ဘဝဟောင်းက တော်စပ်ခဲ့သည် အဆွေအမျိုးများရှိရာ မင်းတို့ထံကို ခဏလောနေတာပဲ။ တစ်နည်း ကျေးဇူးပြုချင်လို့ပဲ ဘဝဟောင်းနဲ့ ဘဝအသစ်အကြား အဆွေအမျိုး မတော်စပ်တဲ့သူ မရှိကြဘူး။ အားလုံး တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အဆွေအမျိုးတော်စပ်တာကြီးပဲ။ လူနဲ့လူချင်း လူနဲ့သတ္တဝါချင်း

လူနဲ့ပရဝိညာဉ် လောကသား ထင်ရှားတာနဲ့ မထင်ရှားတာ စိမ်းတာနဲ့ ရင့်တာ ဒါပဲကွာတယ်”

“ဒီတော့ မင်းတို့နားလည်ဖို့က သူ့အချိန်တန်လို့ သားဦးကလေး မွေးပြီးရင် စကားပြန်ပြောနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ခွင့်ရ သည့်အခိုက် နောင်သံသရာမှာ အသိုးအညံ့ဘဝများနှင့် သံသရာ ပြန်မလည်စေဖို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများလုပ်ပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဂရုစိုက်ပါ။ ဒီလို ဒါနဲ့သီလပါမှ သူ့ဘဝနောင်ရေးကောင်းလိမ့်မယ်။ သူ တင်လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး မင်းတို့ငါတို့အားလုံး အခုဘဝကတည်းက ဒါနဲ့ သီလ၊ ဘာဝနာကောင်းမှ သံသရာဘဝမှာ ဘဝကူးကောင်းကြလိမ့်မယ် ကြားလား။”

ကိုဌကနိုးတို့ လင်မယား ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုရင်း ပါလာသည့် လှူဖွယ် မှုညည်းများကို ဘာသူတော်ထံပေးအပ်ကာ ကျောင်းပေါ်မှဆင်းလာကြသည်။ နားထံမှာတော့ ဘာသူတော်နှင့် ဆရာတော်ကြီးတို့၏ မိန့်မှာစကားများကို ခြိန်လည်ကြားယောင်နေသည်။

“ဝဋ်နာရော၊ ကံနာပါ ပါလာတာပဲ”
“မြွေကိုနှိပ်တဲ့ မြွေလမ္မာယ်လို လူမျိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်”
“မြွေမြင်ရင် တွန်သံကြားရင် မကြောက်နဲ့”

“ယောက်ျားလေးများသာဆို မြွေအလမ္မာယ်ဆရာ အဖြစ်နဲ့ နားမည် ဆက်မယ်”

“အင်း... ခင်မြွေကတော့ မြွေအိပ်မက်နဲ့ သူ့ရာဇဝင်သမိုင်းကို ရေးခဲ့သည်။ ခုလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မြွေမြင်လျှင် အရင်ဖမ်း၍ စားနေသည်၊ ပြီးတော့... ဘဝမှာ အရက်တက်အကျိုးနည်း ဖြစ်ရမယ်

ခုလည်း စကားမပြောနိုင်၍ သူ့ခမျာ အရှက်ရနေရဲ့ လူတကာက သူ့သမီးကို မြေဝင်စားမ၊ မြွေဟောက်မ၊ မြွေကဝေမနှင့် ရဝရာမရှိအောင် နေကြသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်ရင် သတိကြီးစွာ ထားရဦးမယ်တဲ့ ဘုရား

ဘုရား အိမ်အချိန်ရောက်ရင် ဘာများဖြစ်လာဦးမလဲမသိ၊ ချောလှန်းလှလှန်း သည် သမီးလေး လယ်သမားသမီးရယ်လို့ ပြောမရလောက်အောင် ဖြူဖွေး နှုတ်သန်စင်သည့် သမီးကလေး ဘယ်ဘဝအတိတ်ကံဝင့်ကြွေးများ မကျေညံ့ ပြန်ဆပ်နေရပါလိမ့်။

သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါတဲ့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများ လုပ်ပါစေတဲ့ ဒါမှ နောင်သံသရာမှ ဘဝဆိုး ဘဝညံ့များနဲ့ ပြန်မလည်မှာ တဲ့။

တစ်နေ့သူဟာ မိဘများကို ကြီးပွားချမ်းသာအောင် သူကောင်း ပြုဦးမတဲ့။

အမေတို့အဖေတို့ မချမ်းသာမကြီးပွားချင်နေပါစေ သမီးရယ် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သမီးလေး စကားပြန်ပြောနိုင်ပြီး အသက်ငါးဆယ် တစ်ရာ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေခွင့်ရရင် အမေတို့ ဖွေးရကျိုး နပ်၍ ဝမ်းသာရပါမည်။

အနာဂတ်ဆိုသည် ရေရာသေချာမှု သိပ်မရှိတဲ့။

ဟိုသော် . . . ဝိမိတို့ ဘသူတော်ရဲ့ ဟောပြောချက်များကိုသာ ဥပက္ခာပြု၍ မရ။ ဘဇာကြောင့်မူ ဘသူတော်တို့ ဆရာတော်ဘုန်းဘုရားကြီး တို့သည် အံ့ဖွယ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကျမ်းကျေး ဘဝကျေး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ လေ့လာမှုနှင့် ကျင့်စဉ်များသည် အံ့ဖွယ်ဘန်နန်း ရှိသည်။ မနောစွမ်းအားကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။

ကြားရ သည့်စကားများအနက် ခင်မြွေသားဦးကလေး ဖွေးပြီးရင် စကားပြန်ပြောနိုင်လိမ့်မည် ဆိုသည့် ဟောချက်ကို ကြားရသည်မှာ ဝမ်းသာ ဆုံးဖြစ်သည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား၊ ၎င်းနမိတ်စကားသည် ကေနိပုန်ကန်ပါစေ သတည်း သည့်နောက် စိတ်ပူပန်စရာ အတွေးများကို ဖျောက်၍ရောက် တုန်းရောက်ခိုက် ဘုရားစေတီ ပုရပုထိုးအတွင်းထဲသို့ လျှောက်ကြည့်ကြ သည်။ စေတီတော်ကို ဦးခိုက်ရှိခိုးကြသည်။

အနောက်ဘက် မဟာရံတံတိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ သန်လျှက်

သမီးနေသည့် ရောမ ဝတ်ဘူးရုပ်ထုကြီးကို မြင်ကြသောအခါ ခင်မြွေ မှတ်စိမိတ်၍ အော်တော့သည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . သမီး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . မ . . . မ အိ . . . ဟီး . . .”

ခင်မြွေက ဘီးလူးရုပ်ကြီးနောက်ကျောကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မှတ်နားကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ပါးစပ်မှလည်း မပီမသ စကားလုံးများ ထွက်လာသည်။ လက်ကိုဆွဲ၍ အခြားသို့ သွားရန် ဆိုနေသည်။ ကိုငှက်ရိုး အတန်ငယ်ထူးဆန်းနေ၍ သမီးကို မအေးနှင့် ထားခဲ့ပြီး ဘီးလူးရုပ်ထုကြီး နောက်ကျောသို့ လှည့်ဝင်ကာ သမီးလက်ညှိုးထိုးပြသည့် အရာဘာလဲသိ ခင်၍ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာဆိုဘာမှမရှိ။

“ဘာမှ . . . မရှိပါ . . . ဘူး . . . သမီးရဲ့”

အဖေတို့အမေတို့ မမြင် သူမ မြင်နေရသည့် ရောင်တစ်စောင်း နှင့် လူမည် မည်းကြီးသုံးယောက်သည် ဘီးလူးရုပ်ထုကြီးနောက်မှ နေ၍ သူမကို လက်ပြနှုတ်ဆက်နေကြသည်။ ဟော ပြောရင်းသူတို့သုံးဦး အပြင် သို့ ထွက်လာနေကြပြီ။ သူ လူမည်းကြီးများမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အသား များ တုန်နေ၏။

“ဖွဟဲ့ . . . ဖွ . . . ဖွ . . . သွားကြ . . . သွား . . . ခဲ့ . . .”

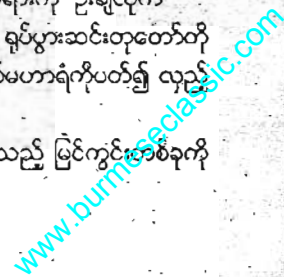
ကလေးကလန်ပြီး မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ မိခင်ပေါင်တွင်း သို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ ခဏနေမှ ဦးခေါင်းကို လှည့်ဖော်ပြီး ဘာမှမမြင်ရ ဆာမှု ကြောက်လန့်စိတ်များ ပြေ၍သွားခဲ့လေသည်။

“သမီး ဘာတွေမြင်ရလို့လဲ . . . အဖေတို့ အမေတို့ ရှိနေတာ

အာ”

“မကြောက်နဲ့နော် . . . လာ . . . လာ၊ ဘုရားကို ဦးချလိုက်” ခင်မြွေ အဖေနှင့်အမေပြောသည့်အတိုင်း ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို ဦးချကြိုက်ချလိုက်သည်။ သည့်နောက် မြောက်ဘက်မဟာရံကိုပတ်၍ လှည့် ဆည်ကြည့်ရှုလိုက်ကြသည်။

သည်မှာ ခင်မြွေစိတ်ကို ဆွဲဆောင်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို

ဘွားခနဲ ခင်မြေ့တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့နှင့် မိခင်ရဲ့လက်ကို ကိုင်လှုပ်ဆွဲပြီး ခဏလေးနေရန် လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။ ခင်မြေ့ နောက်တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းများကို လှမ်းလိုက်သည်။

သူမ ဦးတည်သွားနေသည့် နေရာကား ပါးပြင်းထောင်ခွေနေသော နဂါးရုပ်ထုကြီးပဲ ဖြစ်သည်။ နဂါးရုပ်ထုကြီးသည် အကွတ်အကွက်များ ဖောင်ကြွ၍ လှပစွာ ဆေးခြယ်ထား၏။ ပါးပြင်ခွက်ပြီး ပါးစပ်ဟာ အမောက်ထောင် နေပုံမှာလည်း တကယ့်မြေ့နဂါးကြီး အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။

ခင်မြေ့သည် နဂါးရုပ်ထုရှိရာသို့ စိတ်ညှို့ခံရသည့်ဗဟာ တစ်လှမ်း ခြင်းတိုးသွားခဲ့ပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ နဂါးရုပ်ထုကြီးကို မျက်လုံးဖြင့် အားပြိုင် သကဲ့သို့ကြည့်ကာ စိတ်များလှုပ်ရှားပြီး အသားများ တုန်စပြုလာသည်။

ဒါကို ကိုငှက်ရိုးရော မချွေးမပါ သံတိပြုမိလိုက်သည်။ သေချာအောင် ထပ်မံ၍ ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်မြေ့၏လက်ချောင်းများ နှင့် ခူးနှစ်ဖက်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကိုတွေ့၍ စိုးရိမ်ပူပန် သွားရပြန်သည်။

“ဟဲ့...သမီး...”

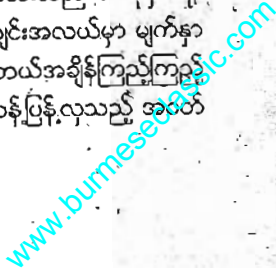
“လာ...အေ...”

ခင်မြေ့ မိခင်ရဲ့ ရုတ်ချည်း လှမ်းဖက်မှုကြောင့် ချက်ချင်းအသိများ ပြန်ဝင်လာကာ မိခင်လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အထူးအဆန်းများဖြင့် ကြုံနေရ၍ မဖြစ်ချေဘူးဆိုကာ...ကလေး လက်ကိုဆွဲပြီး ဓေတီတော် မဟာရံတံတိုင်း အတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက် ခဲ့တော့သည်။ ခင်မြေ့ပါ...လိုက်ရင်းတန်းလန်းမှ နဂါးရုပ်ထုကြီးကို သံယောဇဉ် ကြီးစွာ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်လိုက်သေးသည်။

သည့်နောက် သားအဖသုံးဦး ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို သစ်သား တုတ်ကြီးနှင့်ထိုး၍ အမျှဝေရင်း ရွာထဲအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

ခင်မြေ့သည် စကားမပြောနိုင်၍ စာမသင်ခဲ့ရ။ သူ့များကလေးများ အဆံ့သံ၊ ရွတ်သံကြားရလျှင် ခင်မြေ့ အထူးအဆန်းသဖွယ် စိတ်ဝင်စားစွာ ကားစွင့်၍ အာရုံစိုက်နားထောင်သကဲ့သို့ ခြံဝမှလည်း ငေး၍ကြည့်သည်လည်း နိုင်၏။

သို့နှင့် မိခင်ဖြစ်သူက “သမီး စာသင်ချင်လို့လား” ဟု မေးသော အခါ ခင်မြေ့က ခေါင်းညှိတ်သည်။ ယခုအခါ ခင်မြေ့သည် အိမ်မှာ တောက် နှိပ်မယ်ရ နိုင်းလို့ရသည် လုပ်နိုင်သည် အရွယ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ အရွယ်လေး နည်းနည်း ဖွံ့လာလေ၊ အလှသွေးကလည်းစုံ၍ ထွက်လာလေဖြစ်သည်။ အလှရှိဆော်လည်း သမီးသည် စကားမပြောနိုင်သည့်အပြင် ပညာ သင်ချင်လည်း မရ၍ မျက်နှာငယ်ရ၏။ တစ်ခု တော်သေးသည်က ကိုငှက်ရိုး နှင့် မချွေးမသည် တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို လူလူချင်းအလယ်မှာ မျက်နှာ ငယ်ရအောင် အလှဆင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သင်မြေ့ပါ...ပေါ်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက်များ အသင်နှင့် သန့်ပြန်လှသည့် အဝတ် စားစား ဆင်လျက်သားရှိ၏။

ကလေးချင်းယှဉ်လိုက်လျှင် ခင်မြေ့တို့က သန့်သည်။ နှစ်ချော
တွဲလောင်းမရှိ ချေးလက်လေးဆစ်မရှိ၊ အဝတ်အစား ညစ်ပေစုတ်ပြတ်ခြင်း
မရှိ အဆင်အခန်းပြန့် ကြော့ရှင်းနှစ်လိုဖွယ်ရှိ၏။

ကိုဌကိရိးကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝနှင့် ကိုရင်ဘဝ
ပစ္စည်းဘဝနှင့်ပါ မရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်စီသင်ခဲ့ရဖူး၍ အတော်ကလေး တတ်ခဲ့
သည်။ သူ့မမှာလည်း လယ်သူရင်းငှားဘဝနှင့် လယ်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေ
၍ ကလေးကို သေစာရှင်စာမျှ သင်ပေးနိုင်။

မရွေးမကပ် စာတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ သင်ပေးရသည်။ ကျမ်း မှု
ပြား၊ ငွေအသုံးအစွဲသင်ပေးရသည်။ အိမ်မွဲကိစ္စအကြောင်း အချက်အပြုတ်
အကြောင်း မိန်းမတို့ သဘာဝအကြောင်းစသည်တို့ကို သင်ပေးရသည်။

ခင်မြေ့သည် ဉာဏ်အလွန်ကောင်း၏။ ဒုက္ခခံပြီး စနစ်တကျသာ
စာသင်ပေးလျှင် တတ်နိုင်ဖွယ်ရှိ၏။ ခက်သည်ကား မိမိတို့လက်ရှိနေ
သည့် ခေတ်သည် ပညာရေးကို အလေးအနက်မထားကြ။ အချိန်တန်လျှင်
လယ်သမားသားသမီးက လယ်ထဲဆင်း၊ ယာသမားသားသမီးက ယာထဲဝင်
ကုန်သည်သားသမီးက မိဘလက်ထက် အရောင်းအဝယ်ပွဲရုံလုပ်ငန်းရှိရာသို့
သွား သည်လိုနှင့် လူ့ဘဝသက်တမ်း အရှည်ကြီးကို စောင့်ရင်း နောက်ဆုံး
သေမင်းနိုင်ငံသို့ ကူတို့ခ ငွေတစ်မတ်နှင့် သွက်သွားကြရသည့် အင်္ဂလိပ်
အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်။

ခေါင်းယာဉ်ပုံနေရထားသည် သူ၏မဆုံးနိုင်သောခရီးရှည်ကို နေ့ခင်း
ဒုန်းခိုင်းနေ၏။ မိုးကလည်း ဂျိုးဂျိုးသံမာန်ခင်းပြီး ပုလဲရည်မိုးစက်များ
ချွန်းပက်ကျချကာ မိုး၏သဘာဝအစွမ်းကို ပြခဲ့သည်။ ဆောင်းကလည်း
မိုးဇုန်စာ ဝတ်ရုံရှည်ကိုဝတ်၍ သူမရဲ့ရာသီတစ်လျှောက် အလှပြရင်း ရာသီ
အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်စီအစွမ်းများဖြင့် ပြခဲ့ကြသည်။

သုံးရာသီသည် သူတို့အခါကာလရောက်တိုင်း သူတို့ အတ္ထုတ္တနှင့်
အတူ လူ့လောကသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီး ငိုပြ၊ ရယ်ပြ၊ ပြုံးပြ၊
လွမ်းပြ၊ ကြမ်းပြနှင့် ဇာတ်စုံခင်းခဲ့၏။

ရာသီဇာတ်စုံပေါ်မှာ...ခင်မြေ့အပျိုဖော်ဝင်ခဲ့ပြီ။
“ခင်မြေ့အပျိုဖော်ဝင်ချိန်မှာ ရွာတောင်ဖျားက ဘကြီးမမရှိတော့”
ဟို ရွာအနောက်က ညောင်ပိန္နဲပင်ကြီးတစ်ပင် လေပြင်းမိ၍ လဲကျ
ခဲ့သည်။

ချောင်းရေကြီး၍ အိမ်အချို့ မြေပြိုသည်အထိ ပါသွားသည်။
ဆဲလုံဘုရားပွဲ ခြိမ်းခြိမ်းသံသံ ကျင်းပသည်ကို ဝင်ခွဲခဲ့ရတယ်။

ခင်မြေ့ အပျို၏ဝင်လာသောအခါ အလှသွေးတို့သည် စုပြုံ၍ နိုင်ငံခစားရောက်ရှိလာကြသည်။ မည်မျှလှပါသနည်းဆိုမှ ရွာရှိကွမ်းတောင် ကိုင်အသီးသီးတို့၏ အလှများအားလုံးစုပေါင်း၍ သူမထံသို့ရောက် နိုင်ကြသကဲ့ သို့ရှိ၏။ အသားအရေသည် ငယ်စဉ်ကထက်ပို၍ ဝင်းစိုလာ၏။ နုညက်နေ ၏။ လက်မောင်းပေါ်မှ မွှေးညှင်းနုကလေးများသည် ရွှေရောင်ထနေ၏ ပါးနစ်ဖက်သည် ပန်းသွေးရောင်ရဲနေ၏။

မျက်တောင်ကော့ပုံများ နိုးဖျားချိုး၍ တင်ထားလျှင် ပြန်မက မျက်ခုံးမွှေးသည် ဇင်ယော်တောင်ကဲ့သို့ အရင်းထူပြီး အဖျားကော့နေ၏ ရှယ်လိုက်လျှင် ပါးဖောင်းဖောင်းပေါ်မှာ ပါးချိုင့်ကလေးက ခွက်၍ဝင်သွား ၏။ ညာဘက်မှာသွားတက် ကလေး ပါလိုက်သောအခါ သူမ၏အလှသည် ရှိရင်းစွဲထက် သုံးဆခန့်ပိုလှပြီး ချစ်ခင်စရာ ကောင်းသွားခဲ့သည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိ ဖွံ့ထွား ရင်သားများက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ရှိနေ၏။ ပြည့်မောက်သော တင်ပါးဆံ နှစ်ဖက်နှင့် ကုတ်ခိုင်သော ပေါင်တံနှစ်ချောင်းတို့ တွဲဖက်လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးအလှသည် ငေး၍ကြည့်ရလောက်ပေ၏။

ရွာရှိယောက်ျားတိုင်း ခင်မြေ့ကိုမြင်လျှင် စွဲမက်သွားကြရ၏။ အဖိုး သမီးချင်း မျက်စောင်းထိုး၍ ညှုစုချင်ရလောက်အောင် လှသည်ထက် လှလွန် ဖြစ်လာရသောအခါ အလှကြောင့် အမုန်းခံရပြန်သည်။

ခင်မြေ့နှင့်ငယ်ငယ်က ကစားဖော်များ ရန်ဖက်များသည် အခုအခါ ရွာထဲမှာ အပျိုများ အပြိုင်းအရှိုင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အချို့အပျိုများသည် ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် လှ၏။

အချို့အပျိုများသည် ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ကားကား လှ၏။

အချို့အပျိုများသည် ပိန်ပိန်လှိုလှိုနှင့် တင့်တယ်ကြ၏။

မည်သို့လှလှ၊ မည်သို့ယဉ်ယဉ် ညနေစောင်း၍ ရွာပြည်တော်သာ ကန်ဘောင်ရိုးမှာ ရေခပ်ဆင်းကြလျှင် အလှပြိုင်ပွဲ လူရွေးပွဲမှာ ကျီးနှင့်ဖျိုင် တူ ထင်ရှားရစေ၍ ရွာကာလသားများသည် ညနေစောင်းလျှင် ပြည်တော်သာ ကန်ဘောင်ရိုးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ အချို့က ပုလွေကလေးကျွန်း၍ အချို့က

အန်ဘောင်အဝမှာ ခြင်းလုံးဝိုင်းနှင့် ဟန်ရေးပြသည်။ အချို့က ကုက္ကိုဖြစ်ဆုံ သိမှာထိုင်ပြီး မျက်စေ့စားပွဲထိုင်ကြသည်။

ရွာအပျိုများ ရေအိုးကိုယ်စီရွက်၍ ရေခပ်ဆင်းလာကြသည် အပျိုအုပ်စုကိုကြည့်ကာ စကားတွတ်ထိုး၍ အလှမယ်ရွေးနေကြသည်။ အပျို အုပ်စုများသည် သုံးယောက်တစ်အုပ်စု၊ လေးယောက်တစ်အုပ်စု အချို့က ခပ်ယောက်တစ်တွဲ ရေခပ်လာကြသည်။ ရေခပ်လာရင်း ရွာသတင်း အတင်းများကို တွတ်ထိုးလာကြသည်။

သူကြီးသမီးခင်ဆုံသည် အာအကျယ်ဆုံးဖြစ်၏။ အလှကလည်း အတန်ငယ်ရှိ၏။ သူကြီးသမီးမို့ ရွှေနဲ့ငွေနဲ့ဖြစ်ကာ ရွာထဲမှ မိတ်အများဆုံး အတင့်တယ်ဆုံး အပြင်နိုင်ဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။

ခင်ဆုံသည် လုံးကြီးပေါက်လှဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ခင်ဆုံ၏တင်ပါး ဝိုင်းဝိုင်းကားကားကြီးကို ကာလသားများက မျက်စိကျကြ၏။ သူမ၏ တင်ပါးဆုံနှစ်လုံးသည် လမ်းလျှောက်လျှင် တစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ဖက်နိမ့် မြင်ရ သကဲ့သို့ ကာလသားများ၏ ရွှေဘဝင်ကို ဆွဲချင်အောင် လှဆော်နေ၏။

တစ်ခါကများ အောင်စိန်ကြီးက မူးမူးရှူးရှူးနှင့်သွားကိုင် ပစ်လိုက် သည့်ဟု ကျိန်းငါးပြီး သွားမည်တက်ဟန်ပြင်နေ၏။ အောင်လှတို့အုပ်စုက မည်းဆွထားရ၏။ သွားကိုင်ဖို့ မပြောနှင့် ထိရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် ခင်ဆုံတုံးခတ်ခံရမည်မို့ မနည်းတားရ၏။

“တောက်... ကြည့်စမ်းပါအုံးကွာ အောင်လှရာ”

“အေးကွာ... ကြီးလိုက်တဲ့မိန်းမကွာ... အဟီး”

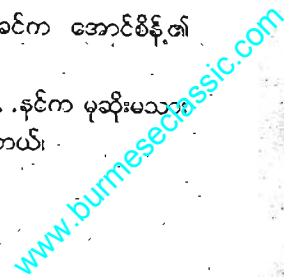
“ဘာအဟီးလည်း အောင်စိန်ကြီးရ... မင်းငရဲကြီးမယ်နော်”

“မကြီးပါဘူးကွာ... အလှအပျို ကိုလဲလူပျိုဥစ္စာ၊ ကံဆုံလို

အောင်ရင် ညားနိုင်တာပဲ” ဒီမှာ ကာလသားခေါင်းဆောင် ကိုကျော်ခင်က အောင်စိန်၏ တင်ပါးကို မြေနှင့်ဆောင်ကန်ပြီး

အံ့ဒါ... သူကြီးသမီး ကွမ်းတောင်ကိုင်ဟဲ့... နင်က မုဆိုးမသား

အမိကျား တန်လို့လား... နင်နဲ့တန်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။

“ဘာများပါလိမ့် ကိုကြီးကျော်ခင်ရာ”

“အဲ့ဒါက...သူ့ကြီးအိမ်က ထိပ်တုံးဟ...”

“ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ...သူ့ခြေထောက်နဲ့လည်း လိုက်တယ် ကိုကြီးကျော်ခင်ရေ...ဟား...ဟား...ဟား”

“ဖွ...ကိုကြီးကျော်ခင်ကလည်း နပိတ်မရှိ နမာမရှိဗျာ ဟာဗျာဟာဗျာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ရှု...တိုး...တိုး ဟိုမှာတစ်ယောက်လားနော်ဟ...ဒါလေးလည်း မဆိုးဘူးဗျာ”

အောင်လှက ရူးတိုးတိုးဆို၍ အားလုံးအသံများတိတ်ကာ ရေကန်အပြင်လမ်းသို့ မျက်လုံးများကို ရွေ့လိုက်ပြန်သည်။ အပျိုအုပ်စုတစ်စု အားလုံးသုံးယောက် အလယ်က ထမိန်အပြာကလေးနှင့် စံပယ်ပန်းပန်ထားသည့် ဆံထောက်ဖားဖားကလေးက ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် လှနေ၏။

“အဲ့ဒါ ဒေါ်လေးမြီရဲ့ သမီး ရင်မေ မဟုတ်လား”

ကိုကြီးကျော်ခင်က မိန်းမလှ ယဉ်ကျောကလေးကို ငေး၍ကြည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့တောင်...”

သွားခေါ်တရုတ်ကြီးက ရင်ကိုကော့၍ပြောရင်း စကားကို တန်းလန်ရပ်ထားလိုက်၏။

“လုပ်ပါဦး သွားခေါ်ရာ...ရင်မေနဲ့ မင်းနဲ့က ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”
“အဟီ...”

“အောင်မယ် အဟီးစဲ့...ရာစေ့ရှိုက်ယံပေါ့...ဟုတ်လား”

“အဟဲ့...အဟက်...အဟက်...”

“ခွေးမသား အရေးထဲမှာ ဈေးကိုင်နေလိုက်တာ ပြောစမ်းပါ...မင်းနဲ့ ရင်မေနဲ့ ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

အားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဒီကောင်သွားခေါ်က တဟီးဟီး တဟင်းဟင်းနှင့် ကောင်မလေးကိုငေးရင်း အတိတ်မျက်လုံးများ

ရှောင်လက်နေသည်။ သွားခေါ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းက အလွန်သန်သည်။
“စိတ်ကူးကြည့်တာပါ ကိုကြီးကျော်ခင်ရာ...”

“မင်းဟာ ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးလိုလဲ သွားခေါ်ရယ်...ဆိုစမ်းနဲ့”

“အဟဲ့...အဟဲ့...ဒီကောင်မလေးရင်မေနဲ့ ကျွန်တော်များ ဘာယ်လို့ မတော်တဆ ညားသွားခဲ့ရင် ဒီရွာကာလသားများက ကျွန်တော်နဲ့ နာလိုကြပါမလားလို့”

“ဟေ့...မင်းနဲ့ မတော်တဆညားရင်...”

“အဟက်...”

“ငါတို့က...မင်းကို...နာလိုကြပါမလား”

“အဟီး...အဟီး...ဟီ...တွေးတာပေါ့ဗျာ”

“မနာလိုရုံတင်မကဘူး သွားခေါ်ရေ ခုလို စိတ်ကူးရုံနဲ့တင် ကိုင်း...ကိုင်း...သေပေတော့...မသာရုပ်နဲ့ နားဇောင်းပန်ချင်တဲ့အကောင်”

“ဝုန်း...ဘိုး”

“အား...အား...အားမယ်လေး...”

အားလုံးက သွားခေါ်တရုတ်ကြီးအား မတန်မရာပြောရပါမည်လား ထုထောင်း ကန်ကျောက် ကြရာ အပျိုအုပ်စုများမင် လန်၍လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သွားခေါ်လက်အုပ်ချီ၍ မနည်းတောင်းပန်ပြီး နောင်ဒါမျိုးမပြောဘာပါဘူး ခင်ဗျာဟု အသံနားခံမှ သက်သာရာရတော့သည်။

သည်မှာ အသားမည်းအောင်ရှိန်ကြီးက ဝင်၍ထောက်လိုက်သေးသည်။ အသားမည်းက အသားကမည်းသမှ သပိတ်ကတောင် အဖေခေါ်ရ သူ့ပြောလိုက်ပုံကား

မင်းတို့ သွားခေါ်နဲ့စာရင် ကောင်မလေးက ငါနဲ့များ တွဲသွားရင် နဲ့လ ရွှေနဲ့မြို့...အောင်မယ်လေးဗျ...”

“ဘိုး...ဘိုး”

“ပါးစပ်က ပန်းပြန်ပြီ...ကဲ...မှတ်...”

ကျွန်လူများက အသားမည်းအောင်ရှိန်ကို ပိုင်းထုကြရာ တစ်ပါးနှင့်

အုန်းကြော်တော့သည်။

ထိုစဉ် ခင်မြေ့သည် ရေအိုးကလေးပိုက်၍ ရွာလမ်းမှသည် ကန်ဘောင်လမ်းရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းလာနေ၏။ သူနှင့်အတူပါလာသူက ဒီပါး ဒီပါးသည် ရွာမြောက်များမှ အကြော်ရောင်းသည့် မုဆိုးမဒေါ်ဆယ်ဆယားဖြစ်သည်။ သူကလည်း ဒီနှစ် ကိုသာဉာဏ်တို့လယ်မှာ သူရင်းငှားထံ လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ဒီပါသည် ခင်မြေ့နဲ့ဘေးမှ စကားများတတ်တွတ်တွတ်ပြော၍ ကပ်လိုက်လာ၏။

ခင်မြေ့ကလည်း တပြုံးပြုံးနှင့်ရှိနေ၏။

ဒါကို ကန်အဝင်ကုက္ကိုပင်အောက်မှ ကာလသားများအားလုံးက အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။ အားလုံးသော ကာလသားများကလည်း ခင်မြေ့၏အလှမှာ စူးစူးစူးစူးနှင့်ကြည့် နှိပ်စိုက်တော့ မနှစ်မြို့သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“တောက်...တို့ရွာထဲမှာ ဒီကောင်မလေးအလှဆုံးပဲကွ”

ကိုကြီးကျော်ခင်က ကာလသားခေါင်းပီသစွာ ကောက်ချက်ချ၏။

“အဲဒါ ကိုငှက်ရိုးနှင့် မခွေးမတို့သမီးလေဗျာ မြေဝင်စား ခင်မြေ့ဆိုတာပေါ့ ကိုကြီးကျော်ရ”

သွားခေါ်တရုတ်ကြီးက လူတတ်ကြီးလုပ်၍ရှင်းပြနေ၏။ ခင်မြေ့သည် ကာလသားအုပ်ရှေ့မှ ဖြတ်ရသောအခါ မျက်နှာလေးငုံ၍ ခြေလှမ်းမပျက်အောင် ထိန်းရင်း လျှောက်နေ၏။ ကာလသားအားလုံးသည် ခင်မြေ့အလှကို မျက်လုံးကျွတ်ကျွတ်ဖြင့် ငြိမ်၍စိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ခင်မြေ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် မျက်နှာအလှသည် သူ့ကြီးသမီးခင်ဆုံနှင့်ယှဉ်လှည့်ဆီနှင့်ရေလို နဲ့သာဆီနှင့်အီးလိုကွာလှ၏။

ခင်မြေ့အလှက သန့်၏ ယဉ်၏ မဟာဆန်၏။

ခင်ဆုံအလှက ရာဂစိတ်ကို နှိပ်ကြွစေ၏။

ကြည့်စမ်းပါ။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ခြေသလုံးသားဖောင်းဖောင်းအိအိကလေးသည် ရွှေငါးကြင်းတစ်ကောင် တပွက်တိသကဲ့သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်းခနဲ။

ကန်ဘောင်ရိုးပေါ် ထိုင်စကားပြောနေကြသည့် အပျိုအုပ်စုတို့သည်လည်း ခင်မြေ့လှမ်းလာနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ စိုင်းငေး၍ကြည့်နေကြသည်။ ခင်မြေ့သည် ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်းတန်စွာ လှမ်းလာနေသည်။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း စကားမပြော။

အားလုံးသော အပျိုအုပ်စုသည် ခင်မြေ့ကိုတစ်လှည့် သူကြီးသမီးကွမ်းတောင်ကို ခင်ဆုံကို တစ်လှည့် နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်နေကြ၏။ သို့သော် များမကြာခင် မျက်စိအားလုံးက ခင်မြေ့ထံသို့ အစစအရာရာက ကျန်ကြသည်။ ခင်မြေ့ကန်ဘောင်ပေါ်မှ ခေခပ်တံတားပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ အဖော်ပါလာသည့် ဒီပါက ရပ်၍ကုန်နေခဲ့လိုက်သည်။ ဒီထက်ရှေ့တိုးဖို့ မကောင်း။

“ဟေ့...ဒီပါ...”

ခေါ်သံကြား၍ ဒီပါလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အောင်စိန်တို့ ကိုကြီးကျော်ခင်တို့ အုပ်စုပါလာ။

“ဒီပါ...လာပါအုံးကွ”

“ခေါ်လား...ကိုကြီး”

“အေး...”

ကိုကြီးကျော်ခင်က ဆေးအုန်းသီးကျေးရွာ ကာလသားခေါင်းလည်း ဖြစ်သလို သူက လေးလေးစားစား ကိုကျော်ခင်ထံ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့...ခင်မြေ့နဲ့က...ဘယ်လိုလဲကွ”

“ဗျာ...အဲ...အဲ...ဟို...ဟို...”

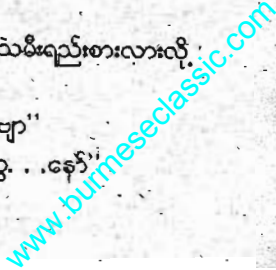
“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား ဒီပါ...ဒီပါ”

သွားခေါ်တရုတ်ကြီးက ဒီပါ ဟန်ကိုကြည့်၍ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့...ခင်မြေ့နဲ့က...ခင်တာလား...သမီးရည်းစားလားလို့”

“ဟား...ကိုကြီးရာ...ရိုးရိုးခင်တာပါ...ဗျာ”

“ခင်မြေ့ကတော့...ဒီရွာမှာ အလှဆုံးပဲကွ...နော်”

နတ်တို့

“ခင်ဗျာ...အဲ...အဲ...”

“ဟုတ်ရဲ့လား...ဒီမိ...ပြောစမ်းပါအုံး...”

“ဟုတ်...တယ်လို့...ထင်တာပါပဲ...ခင်...ဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား၊ ဟုတ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်တဲ့ ဟား...ဟား...ဟား၊ အဟေ့...ဟစ်”

“မင်းနဲ့က သိပ်ရင်းနှီးနေတော့...ငါတို့များ အကူအညီတောင်း ခဲ့ရင် ကူညီနိုင်မလားလို့ မေးချင်လို့ပါ”

“ဘာအကူအညီများလဲ...ကိုကြီးရား...ဟင်”

“လို့တော့...ပြောမှာပေါ့ကွာ...နော်၊ ဟော့ဟိုမှာ...မင်းကောင် မလေး...အဲ...အဲ မင်း...သူငယ်ချင်းပြန်လာပြီ...ပြန်လိုက်ပို့ရဦးမလား”

“ဟို ဒင်း...အဲ...အဲ...မပို့တော့ပါဘူး...ကိုကြီးရား... ကျွန်တော် နွားကောက်စရာ ရှိပါသေးတယ်...”

“အော်...အေး...အေး”

ထိုစဉ် ခင်မြေ့ရေအိုးရွက်၍ တစ်လှမ်းချင်းလာနေသည်။ ရေအချို့ သည် ဘောင်ဘင်ခတ်ဖိတ်စင်၍ အင်္ကျီပေါ်သို့ကျလာသဖြင့် ခင်မြေ့က ရပ်ထိန်းကလေးထိန်း၍ အိုးကိုထိန်းလိုက်၏။ ရေစုတ်အချို့ကြောင့် မထူမပါး ဖိတ်သားအင်္ကျီသည် ရေနှင့်ဖိကပ်ကာ...ရင်သားပေါ်မှာကပ်နေသည်။

အချို့သောရေစီးကြောင်းများက တင်ပါးသားထိမှီနှင့်ကပ်နေထိ ရေစို၍ တင်းကပ်နေသော အသားအလှသည် ပကတိအသားအတိုင်း ဝင်း အိဖွဲ့နေ၏။ သူတို့ ခင်မြေ့၏ရေစိုအလှကို ငေးကြည့်အဖမ်းစားခံနေရချိန်

“ဝါ...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...အဟီး”

“ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့...အဟက်...အဟက်... အဟွတ်...အဟွတ်...”

“ဝါ...ဟား...ဟား...ဟေ့...ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

“အောင်ဇေယျတု ဂတိုးနာများ လက်ကျန်ရှိပါသေးသရွှင့်”

“ဟပ်ချီး...ဟပ်ချီး...ဗူး...ဗူး...တစ်ဗူးလောက်...ရောင် ဟပ်ချီး”

ကန်ဘောင်ပေါ်မှ ခင်ဆုံတို့အပျိုအုပ်စုက သူတို့ကာလသားအုပ်စု ကို စောင်းထေ့၍ လှောင်ပြောင်ကြတော့သည်။ ကြည့်စမ်း...သူတို့ကို... အောင်ဇေယျတု ဂတိုးနာတဲ့...ဟိုက်...ဟပ်ချီးဘုရားမဆိုဘဲ...ဟပ်ချီး တစ်ဗူးတဲ့...အဲဒီမှာ သူကြီးသမီးခင်ဆုံက အသံဆုံး...အကဲဆုံး...

“နာခေါင်းပြတ်ရင် တော်သေးတာပေါ့တော်...ဟိုဒင်းများ ပြတ်ရင် အဲ...အဲ...အဟီး...ဟီး”

“ဟိုက်...အောင်စိန်...လစ်မှတော်ရောမယ်ဟေ့...”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးကျော်ခင် အာကျယ်ခင်ဆုံတို့ ပိုဆိုးလာရင် ကျုပ်တို့ရွာထဲမှာ နာမည်ပျက်မယ်...လစ်ကြစို့”

သူတို့ကာလသားအုပ်စု အသံကျယ်စူးရှသည့် အပျိုအုပ်စုကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး ခေါင်းကလေးများ လျှိုကာ ငုံ့ကာ လစ်ကြတော့ သည်။

“ဟို ဗူး(ဘူး)ကြီးရေ ပြန်တော့မလို့လား...နမူနာလေးပေးခဲ့ပါ ဦးတော့”

ဒီမှာ သွားခေါတရုတ်ကြီးက...နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဂတိုးနာနဲ့...ကြက်သားကာလသားချက်...ချက်ပို့...အိုးကြီး ကြီးနဲ့ လဲမယ်ဟေ့...”

“ဟဲ့...သေချင်းဆိုး...ကာလံနာကောင် သွားခေါရဲ့...ဘယ်အိုး နဲ့ ချက်ချင်လို့လဲ...”

“ဟို...ဒန်အိုးကြီး...”

သွားခေါက သူကြီးသမီးခင်ဆုံကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရာ ခင်ဆုံ၏ ကလော်တုတ်သံသည် ရွာကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ဆူညံ၍သွားတော့သည်။

“ငါ့အိုးတော့ မရဘူးဟေ့...သွားခေါ...သေချင်းဆိုးကောင်ရေ ငါ့အဖေရဲ့ ခြေထိပ်တော့...ညနေကျရင် အိမ်အရောက်ပို့ပေးလိုက်မယ် သုတ်စား ဖုတ်စား...ဟဲ့...”

“ဝါ...ဟား...ဟား...ဇား...ဇား”

“ဟို...ဟေ့...”

၉၆ ခွဲစား ဖော်ပြချက်

ခင်ဆုံစကားဆုံးတော့ အပျိုအုပ်ရဲ့ လက်ခုပ်တီးသံများ လှောင်
ပြောင်သံများက ပြည်တော်သာကန်ဘောင်လျှောက်က... ဝိုင်းပေါ်သို့ပါ လွင့်တတ်
သွားခဲ့သည်။ ကာလသားခေါင်း ကိုကျော်ခင်နှင့် သွားခေါ်တို့အုပ်စုက တုံ့ပြန်
ပြောဆိုနေသောသား လှည့်၍တောင်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲ
ရတော့သည်။

ဒီပါလည်း သူတို့ ခြေကုန်သုတ်ကြသောအခါ အာကျယ်ကျယ်
အပျိုအုပ်ကိုကြောက်၍ ကြာကြာမနေရဲဘဲ သူတို့နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ
အပြေးလိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ နို့ပို့ နှုတ်သီးကောင်း စွာကျယ်နိုင်လှသည်
ဒီအုပ်စုနှင့်မလွယ်။

ခင်မြွေအလှသည် တစ်နေ့တစ်ခြား ရွာထဲမှာ နာမည်ကျော်လာ
နာမည်ကျော်လာသည်နှင့်အမျှ ကာလသားများကလည်း အိမ်ရှေ့မှာ
ထုလုံးပြု၍ လျှောက်ပြန်သံပေး ပြန်ပြေးမွှေးဟောင် ခြေအေးဝမ်းရောင် ဖြစ်နေ
ကြ၏။ ရွာထဲမှာ သက်ကြီးသက်လတ် အအိုများသည် ခင်မြွေကို ချစ်ကြ
သည်။

သို့သော် ရွာထဲက ကွမ်းတောင်ကိုင်အုပ်စုက ခင်မြွေအလှကို
နှိပ်မိကြ။

အထူးသဖြင့် သူ့ကြီးသမီး ခင်ဆုံနှင့် အာကျယ်ခင်စိန်တို့က ပိုဆိုး
သည်။

အာကျယ်ခင်စိန်ကား သူ့ကြီးသမီးခင်ဆုံရဲ့ မျက်နှာသာပေးခြင်း
သို့ဖြစ်သောကြောင့် ရွာထဲမှာများ အလှူရှိ၍ ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်
တိုင်ရလျှင် အာကျယ်ခင်စိန်သည် ဒုတိယလိုက်ရ၏။

ခင်ဆုံက အစဉ်အမြဲပဲ ရှေ့ဆုံးမှ ကွမ်းတောင်ကိုင်ရ၏။

ဒါကို အပျိုခေါင်း မစိန်က ဟိုတုန်းကတည်းက စီမံချက်ချပြီးသား
သည်မှာ အတန်အသင့် ရုပ်ရည်ရှိပြီး ခင်ဆုံရဲ့ ခိုင်းလိုကောင်းသည် ခိုင်းဖတ်

အရာရာအားကိုးရသည် ရန်ဖြစ်ဖော်အကူ အာကျယ်ခင်စိန်ကို ပန်းတော
ကိုယ်ထဲမှာ အမြဲတန်းထည့်ပေးရန် အပျိုခေါင်း မစိန်အား လက်ဖက်ထုပ်ထွေး
စည်းရုံးခဲ့သဖြင့် အာကျယ်ခင်စိန်သည် လူရာဝင်ခဲ့ကာ နေရာတစ်ထွာ
ရွာကျယ် ရွာကျယ်လုပ်လာခဲ့သည်။ ဟိုစစ်စစ် ဒီစစ်စစ်ပါဝင်ခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်အခါမှစ၍ ရွာထဲမှ မင်္ဂလာဆောင်အလှူရှိလျှင် ခင်
အာကျယ်ခင်စိန်၊ ဒေါင်းမ၊ လှထွေးရှင်၊ ခင်တုတ်နှင့် ခင်ကျော့တို့အုပ်
သည်သာ ကွမ်းတောင်ကိုင်းများအဖြစ် လူရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

ခင်မြေ့သည် အလှဆုံးဖြစ်ကြောင်းကို တစ်ရွာလုံးရှိ ကလေးက
ကာလသားရေး၊ လူကြီးများကပါ အသိဖြစ်၏။ ကွမ်းတောင်ပန်းတော
ဆိုသည် လှသည်မိန်းမပျိုများမှ ကိုင်ရ၏။ သို့သော် ရွာ၏အလှကုန်ခင်
သည် ကွမ်းတောင်ကိုင်းဝေး၍ ဖျာလိပ်ပင်ရွက်ခွင့်မရခဲ့။ ။

အကြောင်းရှိသည်။

ဤအကြောင်းကား... ခင်မြေ့ဘဝသမိုင်းကို အဦးဆုံး ဖွဲ့လိုက်
သည့်သမိုင်း။

တစ်ကြိမ် ဦးလေးကိုသာဉာဏ်တို့ အလှူမှာရယ်၊ အပျိုခေါင်း
မစိန်က ရွာအလှူမို့ ရွာထဲကအပျိုရှိသမျှ ဝေါက်စပါမကျန် လက်ဖက်ထုပ်
ကမ်း၍ ရှင်လောင်းလှည့်လိုက်ရန် ဆော်ဩခဲ့သည်။ အလှူကလည်း အ
ကြီးဖြစ်၏။ မစိန်သည် ခင်မြေ့ရဲ့ ကြည့်မဝ ရှုမဝအလှကို မြင်ရသောအ
လွန်စွာသဘောကျသွားခဲ့သည်။ အပျိုခေါင်းတစ်ယောက်အဖို့ သူ့အုပ်ချုပ်
အောက်မှာ ရွာသူချောချော လှလှများများ ရှိခြင်းသည် မင်္ဂလာပဲဖြစ်
မျက်နှာပွင့်၏။ အရေးပေးခံရ၏။ *

ဒီကောင်မလေးအလှသည် အနှိုင်းမဲ့အလှဖြစ်သည်။ ရွက်ပုန်း
လေး၊ သူကလေးကို လှပုံအလယ်မှာ ပွဲထုတ်ချင်သည်။

ဟိုရွာ ဒီရွာ ကာလသားများက ဒီရွာသူအပျိုချောကို မျက်စိ
လျှင် ရွာကာလသားခေါင်းမှတစ်ဆင့် ရွာအပျိုခေါင်းသို့ စကားကမ်းလှမ်းရ
ရွာအပျိုခေါင်းကလည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာစုံစမ်းပြီး လာလည်
လှည့်ဆိုမှ ရွာခံကာလသားများနှင့် လာလည်ရသည်။

အဲဒီမှာ အပျိုခေါင်းက အနီးကပ်လေ့လာမေးမြန်း အကဲခတ်ပြီး
ကိုယ့်ရွာသူ မနှစ်နာနိုင်သည့် အခြေအနေပျိုးရှိမှ သင့်လျော်သလို လူကြီးချင်း
အကြောင်းကြား ဆက်သွယ်ပေးပြီး နားဖောက်စေစပ်သည်မှ မင်္ဂလာပွဲ
အထိ အကျိုးဆောင် ကူညီပေးရသည်။

သည်မှာ ကာလသားက အလိုက်သိ၍ ပေးလျှင် ကျွေးလျှင်
လက်ဆောင်ပေးလျှင် အပျိုခေါင်း စားရသည်။ အပျိုလှလှနှင့် များများရှိသော
ရွာသည်လည်းကောင်း၊ အပျိုခေါင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဒီရွာမှာသာမက
ရွာနီးချုပ်စပ်မှာပါ မျက်နှာပွင့်၍ ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောလေ့ရှိ၏။

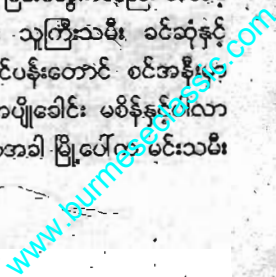
ဒါကြောင့် အပျိုခေါင်းမစိန်တို့က ကိုယ့်ရွာသူထဲမှ တက်ရေ
လက်ရေရှိသူတွေ့လျှင် နည်းနည်းချင်းစ၍ ပွဲထုတ်ချင်သည်။ ကိုယ့်ရွာသူ
အလှကို စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်းလိုပြုချင်သည်။

တခြားရွာမှာ အလှူရှိ၍ ကိုယ့်ရွာလာဖိတ်ခံပါက ရွာသူကွမ်းတောင်
ကိုင်းအလှကို ခေါင်းဆောင်၍ အခြားရွာမှာ မော်ရသည့် အရသာသည်
အပျိုခေါင်းအဖို့ ဘယ်အရာနှင့်လဲ၍ မရနိုင်သော အရသာဖြစ်သည်။ အဲဒီမှာ
ကံကောင်း၍များ ကိုယ့်ရွာသူ လူကောင်းသူကောင်း လူချည်တတ်နှင့်များ
အကြောင်းပါခဲ့လျှင် အပျိုခေါင်း မစိန်ကောင်းမူဟု နတ်လူသာဓုအခေါ်ခံရ
သည်။

ဒီတော့ခင်မြေ့အလှကို ရိုးသားစွာ သဘောကျသော မစိန်သည်
ရှင်လောင်းလှည့်သည့် နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခင်မြေ့ကို အကျအန
မြင်ဆင်ဖီးလိမ်း၍ ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

ခင်မြေ့အမေ မချွေးမကလည်း အပျိုခေါင်း မစိန်ကိုယ့်၍ ထည့်
လိုက်သည်။

မကြာခင် ရှင်လောင်းကလှည့်တော့မည့် မြင်းတွေကလည်း အသင့်
ပြင်နေကြပြီ။ ရွာထဲမှ ကွမ်းတောင်ကိုင်းဟောင်း သူကြီးသမီး ခင်ဆုံနှင့်
အာကျယ်ခင်စိန်တို့ အုပ်စုကလည်း ကွမ်းတောင်ပန်းတောင် စင်အနီးမှာ
အသင့်ရှိနေကြသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် အပျိုခေါင်း မစိန်နှင့်ဝါလာ
သည့် ခင်မြေ့ရဲ့ ပြင်ဆင်ပြီးအလှကို မြင်ကြရသောအခါ မြို့ပေါ်က မင်းသမီး

မှတ်၍ စိုင်းကြည့်နေကြတော့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တီးမှုတ်နေကြသည့် ဆိုးစည်စိုင်းမှ ကာလသားများ ကလည်း အနားသို့ရောက်လာပြီး အသံဖြင့် စောင်းချိတ်၍ တီးမှုတ်ကြတော့ သည် တီးရင်း၊ မှုတ်ရင်း၊ ကရင်း၊ သီဆိုရင်း၊ မစိန်နံဘေးမှ ခင်မြေ့ထံသို့ မျက်လုံးများ အပြုံးများအား အတိုးအရင်း ပေါင်း၍ရှိလွတ် ဆက်သနေကြ သည်။

ဟိုရွာ ဒီရွာမှ အပျိုများ ကာလသားများကလည်း ဝိုးပေါ်က နတ်သမီးတစ်ပါး ဖြန့်ခနဲ မဏ္ဍပ်ထဲကျလာသည်မှတ်၍ နာမည်ခံစမ်းကြ မေးဆတ်တွတ်တိုးကြ။ အနားတိုးလာကြည့်ကြ လုပ်ကြသည်။

“အဲဒါ . . . ဘယ်သူလေးလဲဗျ”

ချောင်းစောက်ကျေးရွာမှ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုစံကြည့်က စ၍မေး လိုက်သည်။

“ခင်မြေ့လို့ ခေါ်တယ် . . . ကိုစံကြည့်ရဲ့ . . . ဒီရွာက ကိုငှက်ရိုးသမီး ပေါ့”

“ဟာ . . . ဒါ . . . ဦးငှက်ရိုးသမီး . . . ဒီလောက်လှမှန်း ခုမှသိရတယ် ဗျာ . . . တောက် . . . သွားတက်လေးနဲ့ . . . ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ . . .”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုစံကြည့်က အားရပါးရအော်၍ ချီးမွမ်းလိုက် သဖြင့် ခင်မြေ့လှူအကြား နည်းနည်းရှက်သွားပြီး . . . ရှက်စနိုးဟန်နှင့် ဦးခေါင်း ငုံ့ကာ အပျိုခေါင်း မစိန်အနီးသို့ တိုးကပ်ကွယ်လိုက်သည်။

ရွာခံကာလသားများရော အခြားရွာမှ ကာလသားညောင်ပင်သတ်များ ကပါ ခုမှ ငြိမ်းစားချည်း မြင်လိုက်ရသည့် ခင်မြေ့အလှကို စိုင်းဝန်း ချီးမွမ်း ကြသည်။ အနီးကပ်တိုး၍ ကြည့်ကြသည်။

ဒါကို . . . ခင်ဆုံတို့ အာကျယ်ခင်စိန်တို့က မျက်စိနောက်၍ မျက် စောင်းတခဲ ဖြစ်နေကြသည်။

သည့်နောက် မစိန်က အလှူစင်မြင့်ပေါ်မှ ကွမ်းတောင်နှင့် ပန်းတောင်များကို တစ်ခုချင်းကိုင်၍ နေရာချပေးလိုက်သည်။

“ကွမ်းတောင်ကိုင် . . . ခင်ဆုံ”

ခင်ဆုံက ထိုင်ရာမှ ဇော်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ကြီးမားပြန့်ကားသည့် သူမရဲ့ နောက်ကျောအလှကို ကာလသားများ သားရေကျသွားပြီး . . . ဆီကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ဆုံသည် ဝေါခနဲ အသံများကြားရ၍ သိလိုက် သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ကြည်နူးသွားခဲ့သည်။ သည်လောက်တော့ ရှိတော့မှာ ဆို။ မခင်ဆုံ . . . မဟုတ်ပါလား။

အများအပြင်မှာလည်း ကွမ်းတောင်ကိုင်ရသူရှိ ဒီရွာရဲ့ အလှထိပ် ဆိုင် မှန်းနားလည်ကြသည်။ ခင်ဆုံအလှကလည်း ဖမ်းစားချက် ညှို့ချက် ငြင်းလှသည့် မြင်ရသူအချို့ ရင်တွေခုန်လို့။

“ပန်းတောင်ကိုင် . . . ခင်စိန်”

ခင်စိန်ကလည်း ဒုတိယမြောက် အလှပိုင်ရှင်ဘွဲ့ကို ခံယူရသည်မို့ နှင်းပိတ်များနှင့် ခင်ဆုံအနောက်မှရပ်ကာ ရင်ကော့မျက်နှာမော့၍ ဂိုက်ပေး နေလိုက်သည်။

သည့်နောက် ရွှေအုပ် ငွေအုပ်စသည်များအား ရွာအပျိုချောများသို့ ခစ်ချပြီးတစ်ခု ပေးအပ်ပြီးနောက်

“ခင်မြေ့ . . . လာခဲ့”

ခင်မြေ့သည် သူမရဲ့အမည်ကို အပျိုခေါင်းက ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျောထဲမှာ တွန့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ထိုင်ရာမှ မထရဲဘဲဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ . . . ခင်မြေ့ . . . မမစိန်ခေါ်နေတယ်လေ . . .”

အနီးရှိ မသန်းချစ်က တံတောင်နှင့်တွတ်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“ခင်မြေ့ . . . ခင်မြေ့ . . . လာခဲ့”

သို့နှင့် ခင်မြေ့ အတွေ့အကြုံမရှိသမို့ ရိုးတိုးရွေးတွန့်ဟန်နှင့် ထ၍ မစိန်အနီးမှာ ရပ်ပြီးနေလိုက်သည်။ ဒေဝတ္တရာနတ်သမီးကို လှပုံအလယ်မှာ မိန်းမသက်သို့ ဖြစ်၍ . . . သူမ ရက်ပြုံးလေးပြုံးပြီး ရပ်လိုက်သောအခါ မိန်းမသော အလှတို့သည် ရုတ်ချည်းမှိန်၍ ကျသွားကြကုန်၏။ အားလုံး၏ မိသင်္ဂယ်ချီးမွမ်း အံ့ဩသံများကား . . . မစိန်ရင်ထဲမှာပါ ကူးစီးနေ၏။

“လှလိုက်တာဟယ် . . .”

“ကြောရုပ်ကလေးကျနေတယ်”

“ဆွေများ တော်လိုက်ချင်ပါတော်”

“အငြိပ် မင်ဆေးလုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်”

ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လာကြသူများကလည်း အော်၍ ချီးကျူးကြသလို နီးလှိုင်းမွှမ်းသံများကို ခင်ဆုံတို့ အကျယ်ခင်စိန်တို့ မိခေါင်းတို့ ကွမ်းတော့ကိုင် ဂန္ထဝင်အပျိုဟောင်းအုပ်စု နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရသောအခါ မျက်စိစပါးစွေး စူးလာကြသည်။

“ဒါ မမစိန် လက်ချက်”

တစ်ချိန်က တစ်ရွာလုံးရှိ ရှိသမျှ ကာလသားများနှင့် ရွာသူရွာသူများ ရွာနီးချုပ်စပ်များက ခင်ဆုံတို့လောက်လှသူ ဒီဆေးအုံဆေးရွာမှာမရှိဘဲ နံဇာတ်တစ်နေရာပေးထားပါလျက် ဘာမဟုတ်သည့်မိန်းမကို ခေါ်လာပြီး ပွဲထုတ်လိုက်သည့်အတွက် ခင်ဆုံရဲ့အလှဆုံးသရဖူ အရည်ပျော်ခဲ့ရသည်။ အာကျယ်ခင်စိန်ဆီ ဆေးရောင်ကွာကျ၍ မှေးမိန်ခဲ့ရသည်။ ကျန်သည့် ရွက်ကြမ်းရည်ကို အလှအပျိုများက ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။

ခင်ဆုံ ရှက်စိတ်၊ မခံချင်စိတ်နှင့် ရင်ထဲမှာ ထောင်းခဲနဲ့ အမှတ်သို့သွားခဲ့သည်။ သူမသည် သည်ရွာ၏ အရှင်သခင် သူကြီးဆေးလည်း ဖြစ်သည်။ အပျိုခေါင်း မစိန်ပြီးလျှင် ဒီရွာက အပျိုများအားလုံးအပေါ် ဩဇာအရှိဆုံးလူလည်းဖြစ်သည်။ အချို့ကိစ္စများပင်လျှင် သူမက မမစိန်ကို ဩဇာပေးနိုင်ချေလည်းရှိသည်။

ယခုပွဲမှာ မမစိန်က သူတို့အားလုံးကို မတိုင်ပင်ပဲ သူ့သဘောအတိုင်း သူ ခင်မြေ့ကိုခေါ်လာ၍ ပွဲထုတ်နေခြင်းသည် သူမတို့အားလုံးရဲ့ အရှက်ပြောင်ခဲ့သလိုဖြစ်နေ၏။ ကြည့်စမ်း . . .အားလုံးသော ပရိသတ်ရဲ့မျက်စိများသည် မတ်တပ်ရပ်နေသည့် ခင်မြေ့ရဲ့ အလှအပေါ်မှာ မူးယစ်စွဲလန်းနေကြသည်။

သည်အာရုံစိုက်မှုများသည် သူတို့ရဲ့ ကျဆုံးခြင်းလက္ခဏာ သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည်။

“မမစိန်”

“ဘာလဲ ခင်ဆုံ”

“မမစိန် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခင်မြေ့ကို တစ်ခုခုပေးပြီး . . .ပွဲထုတ်မယ်လေကွယ်”

“မလိုဘူး မမစိန်”

“ဟယ် . . .ခင်ဆုံ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဟဲ့ သူလည်း ဒီရွာက ပွဲပွဲလေ အရွယ်ရောက်ပြီဥစ္စာ အလှူမင်္ဂလာတို့မှာ ပါဝင်ရတော့မှာပေါ့”

“အပျိုက . . .အပျိုပဲ ဒါပေမယ့် မသန့်တဲ့အတွက် အလှူမင်္ဂလာတို့ကို ပေးကိုင်စရာမလိုဘူး”

“ဟင် . . .”

“အို . . .”

ခင်ဆုံနှုတ်မှ စူးရှကျယ်လောင် တုန်ပြန်သံကြောင့် မမစိန် အံ့ဩသွားရသလို ကြားရသည့် ခင်မြေ့လည်း အတော့အကြံမရှိ၍ ရင်ထုတ်ဆတ်ဆတ် တုန်လာခဲ့သည်။ ခြေလက်များလည်း တုန်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဆုံ . . .ညီမ . . .ညည်း ဘယ် . . .ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

“ရှင်းရှင်းပဲလေ . . .မမစိန် . . .ခင်မြေ့ဟာ အ အမဲပဲ၊ ဒီလို အအကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ မင်္ဂလာပွဲတိုင်းမှာ လုံးဝကိုင်ခွင့်မပြုသင့်ဘူး”

“ဟယ် . . .”

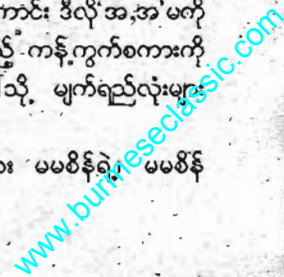
“ဟာ . . .”

“ဘယ့်နယ်ဟာကြီးလဲဟ”

“အို . . .ပြောရက်လိုက်တာတော်”

မမစိန် ရက်ရက်စက်စက်၊ ပက်ပက်စက်စက် လှုပ်အလယ်မှာ ခင်မြေ့ပြောဆိုလိုက်သည့် စကားကြောင့် မျက်နှာကြီးရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခင်မြေ့သည် လှုပ်အလယ်မှာ ‘အ၊အ’မဟုတ်လည်းကောင်း၊ ဒီလို ‘အ၊အ’မကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ပစ္စည်း ပေးကိုင်ခွင့်မပြုသင့်ဘူး ဆိုသည့် ကန့်ကွက်စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရက်လွန်းလွှဲ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်လုံးများ ကျကျလာခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် . . .ဒါမင်္ဂလာအခမ်းအနား မမစိန်ရဲ့ မမစိန်

အပျိုခေါင်းပဲ နားလည်ရမှာပေါ့။”

“အ အမများတော်... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ပြီး ပွဲထုတ်နေတယ်လို့တော် ထို့...”

ပွဲက ပို၍ကြမ်းလာသည် အာကျယ်ခင်စိန်နှင့် မိခေါင်းတို့ကပဲ ခင်ဆုံအရှိန်နှင့် ကက်ကက်လှန် ဝင်ပက်ကြတော့သည်။ ကာလသားများနှင့် ဧည့်သည်ပရိသတ်များသည် အပျိုခေါင်း မစိန်ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ဆိုတာကို နားစွင့်လင်နေချိန်မှာပဲ... ခင်မြေ့သည်... မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ လူအများကြားမှ မဏ္ဍာပ်အပြင်သို့ တိုးထွက်ပြီးနောက် အိမ်ရှိရာသို့ ရှိက်ကြီးတင်ပို့၍ ပြေးတော့သည်။

“ခင်မြေ့... ခင်မြေ့... ညီမ... ခဏနေအုံး”

“ဟဲ့... ခင်မြေ့ နေဦးလေး”

မမစိန်က မဏ္ဍာပ်အပြင်ထွက်၍ လမ်းအော်လိုက်သေးသည် သို့သော်... ခင်မြေ့က လုံးဝလှည့်မကြည့် အကြီးအကျယ်ရှက်သွားခဲ့ သည်။

“ရှင်လောင်းလှည့် နောက်ကျနေပြီ... မြန်မြန်လုပ်ပါ မစိန်ရ”

“နေပူလာပြီဗျို့... ခင်ဗျားတို့ အပျိုအုပ်က မပြီးနိုင်သေးဘူးလား”

“ဘာတွေများ... ရစ်နေကြလဲ မသိပါဘူးဗျာ”

ကာလသားအုပ်ကလည်း ဝိုင်းအော်ကြသည်။ သည်မှာ သူကြီးရဲ့ တူ ခင်ဆုံမောင်ဝမ်းကွဲ ကျောက်ဒိုးကလည်း သူ့အစ်မဖြစ်စဉ် အစအဆုံး ပြင်နေရသူမို့ နောက်ဆုံး အစ်မဘက်မှ ဖေးမသည့်အနေနှင့် အားလုံး ထွက်ကြတန်းစီကြဟု ဆိုကာ ရှင်လောင်းများ အိုးစည်ဝိုင်းများကို အတင် နေရာချတော့သည်။ အပျိုခေါင်း မစိန်လည်း နောင်မှပဲ ခင်မြေ့ကိုမူ ခင်မြေ့မိဘများကိုပါ အကျိုးအကြောင်းပြောပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကွန်တောင်ကိုင်အပျိုအုပ်ကို အစီအစဉ်အတိုင်း ရှင်လောင်းရှေ့နောက် ညှစ်၍ နေရာချပေးလိုက်သည်။

“ဟင်း... ဘယ်ရမလဲအေ... ခင်ဆုံတဲ့ တစ်ဆုံထဲရှိတယ်”

“သင်းတော့ အိသွားပြီး မမဆုံရဲ့”

“အိယုံမကလို့... ပျော့ခွေပြီးပဲ ကျကျ ဂရုမစိုက်ပေါင်အေ...”

“အ အမက... အလှရုပ်ကလေးနဲ့ လာပြိုင်ချင်တာ ခင်ဆုံရဲ့”

“ခင်ဆုံတို့ကတော့ ပြိုင်ပြီဆိုရင်... ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ်... ကန်ချလိုက်ရမှ စားဝင် အိပ်ပျော်တယ်ဟေ့... မုတ်ထား”

ခင်မြေ့သည် တီးမှုတ်နေသည့် အိုးစည်သံများကို ကြားနေရ၏။ သူမပြေးနေရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ဒလဟောစီးကျလာသည်။ မျက်ရည် လည်ရွဲနှင့်နောက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒီပါသည် သူ့နာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်၍ အပြေးလိုက်လာလေ၏။ မကြာခင် ဒီပါ သူ့ကိုမှီလာသည်။ ဒီပါက သူ့ရှေ့မှရပ်၍ လက်နှင့်ကာရင်း ခဏရပ်ဖို့ ပြောသည်။ သူ ဒီပါစကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင် ကာထားသည့် ဒီပါကို တွန်းလွှတ်ပြီး အိမ်ရှိရာသို့ နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိတ်ကာ ပြေးဝင် လိုက်လေတော့သည်။

လေး မပြောနိုင်တာနဲ့ ငါ့သမီးကို မင်္ဂလာမရှိဘူးလေး . . . ဘာလေးနဲ့ . . .
နဲ့ . . . ငှက်ရိုးကွနော် အားလုံးကို စင်းကော ပစ်မယ်ဟေ့"

"တိုးတိုးပြောပါ ငှက်ရိုးရယ် . . . သူတို့က သူကြီးသမီးဥစ္စာတော်
ပဲပဲစေတော့"

"ဟ . . . သူကြီးသမီးပြောတာဆိုတာ ငြိမ်ခံရမှာလားကွာ ရှင်လောင်း
ထည့်လိုက်တာ ဥစ္စာ ပါးစပ်က သီချင်းအော်ဆိုလိုက်ရလို့လား . . . ဟင်
ဟင် . . . တော်ကွာ"

"ခုနံ့ . . . ဝန်နံ့ . . ."

"ကျွန်မ မျက်နှာကို ငဲ့ပါအုံး . . . ဦးလေးငှက်ရိုးရယ် . . . ကျွန်
အနားအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် . . . ဒီကောင်မတွေ . . . ညစ်တာတော့
အမှန်ပါ . . . နောင်ကို . . ."

"တော်ဦး . . . ပိစိန် . . . နောင်ကို နင်တို့အားလုံး ဘယ်မင်္ဂလာဆောင်
အလှူပဲရှိရုံ . . . ငါ့သမီးကို လုံးဝလောခေါ်စရာ မလိုဘူး ဒါ . . . နောက်ဆုံးပဲ
နင် . . . ပြန်တော့ . . ."

အပျိုခေါင်း မစိန်သည် မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း
လာလိုက်သည်။ သူ့စေတနာ သူ့ရည်မှန်းချက်များသည် ခုတော့ ဝေဒနာ
အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ခင်ဆုံ . . . ခင်ဆုံ . . . သူကြီးဆိုသည့်မာန၊ အလှအတ္တဆိုသည့်
မာန၊ ဥစ္စာရှိသည့်ဆိုသည့် မာနနှင့် သူတစ်ဖက်သားအား ပြောသင့်မပြော
သင့်မချင်ချိန်ပဲ လူကြားသူကြားမှာ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။
တောက် . . . သူမ စဉ်းစားရင်း ခင်ဆုံကို ဒေါသဖြစ်ရသည်။

အင်း . . . ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရှင် . . . သူမ ဘဝသည်လည်း အပျိုခေါင်း
အမည်သာခံရသည်။ ခင်ဆုံတို့အုပ်စုလောက်မှ ဩဇာမရှိပါလား။

ထိုနေ့မှစ၍ ခင်မြွေသွားစရာဆိုလျှင် အဖေလယ်လုပ်ငန်းခွင်သို့
ထမင်းတောင်းရွက်၍ ထမင်းများပို့ရသည့် အလုပ်နှင့်၊ အမေကို ဝိုင်းကူလုပ်
သည့်အလုပ် ဘုရား စာရေးအလုပ်စသည်တို့ကိုပဲ လုပ်ခဲ့တော့သည်။
ရေခပ်ချိန်တောင်မှ ခင်ဆုံတို့နှင့် အချိန်လွှဲ၍ ရေခပ်သည်။

၂၁

အဲဒီနေ့ . . . ဦးလေးသာဉာဏ်တို့ အလှူပွဲ အဖြစ်အပျက်မှစ၍
ခင်မြွေသည် မည်သူ့အလှူပွဲမှ လာဖိတ်ဖိတ်လုံးဝမလိုက်တော့။

ရှင်လောင်းလှည့်ပြီးတော့ မပိစိန်အိမ်ရောက်လာပြီး အဖေနှင့်အမေ
ကို ရှင်းပြတောင်းပန်သည်။

အလှူမှ ပြန်လာကြသည့် အိမ်နီးနားချင်းအချို့ရဲ့ ပြောပြသံကြောင့်
ခင်မြွေရဲ့ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသော အရှက်တကွဲအဖြစ်အပျက်ကို
ကြားရသောအခါ ကိုငှက်ရိုးလည်း ဒေါသများပေါက်ကွဲ၍ အိမ်ထဲရံမှာ
ထိုးထားသည့် ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို ပြေးဆွဲကာ သွားခုတ်မည် သတ်မည်
ဟုလုပ်၍ မချွေးမနှင့် ခင်မြွေက မနည်းဆွဲထားရသည်။ ခင်မြွေကိုကား
ဘာတစ်ခွန်းမှ မေး၍မရ။

"ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဦးလေးငှက်ရိုးရယ် . . . ကျွန်မက
တော့ သဘောရိုးနဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးကို ပွဲထုတ်မလို့ပါ . . . ဒါပေမယ့် . . ."

"တောက် . . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ မိစိန်ရဲ့ . . . ဟင်း . . . ငါ့ဖွေးထား
တာ လူပါဟ၊ လူမှ ဒင်းတို့ထက်တောင် ကျက်သရေရှိတဲ့ လူပါ၊ စကား

အကြောင်းများ ဆွဲဆောင်ချိန် မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်နှင့် . . သူတို့က ထို့ ထွက် လှုပ်သည်။

အ,အ'မ၊ မြွေဟောက်မ၊ မြွေအလမ္ဗာယ်မဟု လူရာမဝင်သည် မိန်းမဟု ပြောင်တစ်မျိုး၊ စောင်းချိတ်၍တစ်မျိုး ပြောဆိုကဲ့ရဲ့လေ့ရှိသည်။ ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်များ နီးထလာသော်လည်း . . စကားနည်း ရန်စဖြစ်စေလို၍ ငြိမ်ခံခဲ့သည်။ အဖျိုးအားလုံးနီးပါးနှင့် ကိုယ်တစ်ယောက်ထံ ဖြစ်နေ၍ ခန္တီတရားကို ကိုင်ဆွဲခဲ့သည်။

မိမိလည်း လူသားဖြစ်၍ သစ်ငုတ်ကဲ့သို့ တိုက်ပါများလာတော့ ခဲ့ချင်သည် စိတ်ရိုင်းများ ဝင်လာတိုင်း ဒေါသစိတ်များ နာကျည်စိတ်များ ကို ဇွတ်ချွတ်တီးကာ . . ငါ့ဘဝကအကြောင်း မကောင်းခဲ့လို့ ဒီလို အနိမ်ခံ ဘဝဖြစ်လာကလားဆိုကာ . . မျက်ရည်များ စီးကျရင်း ဘဝကိုနှစ်သိမ့်ခဲ့ရ သည် . . ။

သည်လိုနှင့် ခင်မြွေမိဘများ အလုပ်ကိုပိုင်းကုရင်း ဘဝကို မြေသိမ့် နေစဉ်မှာပင် သူမရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်အတွက် ထူးဆန်းသော အပြောင်း အလဲဖြစ်ရပ် အချို့သည် များမကြာခင် သူမဘဝအတွင်းသို့ မဖိတ်ခေါ်ပဲ ဆန်းကြယ်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့ . .

ဖခင်ရှိရာ လယ်တောသို့ ထမင်းတောင်းလေးရွက်၍ ထမင်းသွား ပို့ခဲ့သည်။ အဖေလုပ်နေသည့် လယ်သည် . . ရွာနှင့် တော်တော်လေး ဝေး၏။ သုံးခေါ်ခန့်မှာ ရှိ၏။ တောတန်းလေးနံဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားရ၏။ တောတန်းကလေးသည် ရွာအတွက် ထင်းနှင့်ဝါးများ အတော်အတန်ရ၏။ မိုးရာသီ ရောက်လျှင် . . သည်တောတန်းကလေးမှ အသီးအရွက် အသီးအပွင့်အတော်များများ တစ်ရွာလုံး ဟင်းစားကြ၏။

ဖိုးဖြူသီး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ ကြောင်လျှာသီး၊ ပျမ်း၊ ကင်ပွန်းရွက်၊ မိန်းနုပေါ်ညွန့်၊ မှိုစသည်တို့ ရာသီအလိုက်ရ၏။ အချို့တောတန်းကလေးကို ခံ၍ ရောင်းစားလိုပင်ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထမင်းပိုပြီး အပြန်မှာ ခင်မြေတောတန်းလေးထဲဝင်ပြီး အသီးအရွက်ဟင်းစားများ ခူးလေ့ရှိ၏။ ဟို...အထဲတော့မဝင်ရဲ တောအဝင် အစပ်မှာ ပေါက်သည့်စားလို့ရသည့် အသီးအရွက်များကို ခူးယူလေ့ရှိသည်။ မနက်ဖြန်...သူ့အသက်(၁၆)နှစ်ပြည့်ပြီဟု...အမေတို့ကပြောသည်။

ဒီ(၁၆)နှစ်ပြည့်မှ သူမ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခုခုလုပ်ရန်အစီအစဉ် ရှိသည်။ သို့နှင့် ထမင်းပိုပြီး အပြန်မှာတော့စပ်သို့ဝင်၍ ရသမျှပန်းအချို့ကို ခူးယူလိုက်သည်။

သပြေပန်းအချို့ရသည်။ တောစပ်ပယ်ပန်းအချို့သည် အလှေကျ ပေါက်နေသည်။ ရွက်လှပန်းအချို့ရခဲ့သည်။

သူမ ပန်းဆုံးမျိုးကို နည်းနည်းစီခူး၍ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ အပြန်လမ်းမှာ ပလုင်းတစ်လုံးနှင့် ငါးရှာပြန်လာသော ဒီပါနှင့် သွားဆုံကြသည်။ သူမသည် ဒီပါကိုတွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲမှ အလိုလိုဖျော်ချင်သလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူမ၏ ဘဝကို နားလည်သူကား... ဒီတစ်ရွာလုံးမှာ ဒီပါနှင့် လူ့ အငယ်နည်းမျှသာရှိသည်...ဟု သဘောပေါက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဒီပါသည်...သူ့ကိုခင်၏။ သူ့အနွံအနာကိုခံနိုင်၏။ သူသည် မုဆိုးမသားဖြစ်သော်လည်း...ရိုးသားသည်။ သစ္စာရှိသည်။ တည်ကြည်သည်။ အပေါင်းအသင်းနည်းသည်။

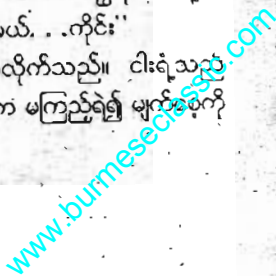
“ခင်မြေ့...နင်...ထမင်းပိုက ပြန်လာတာလားဟေ့...”
ဒီပါက...ငါးအုပ်ဆောင်းကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ရင်း အနားသို့ မျှောက်လာကာ မေးလိုက်သည်။ သူမကပြုံး၍ “အင်း”ဟု ဖြေလိုက်သည်။
“ဘာလဲ...ရွာဦးကျောင်းစေတီမှာ ဘုရားသွားကပ်မလို့လား”
သူမက တောင်းကိုပိုက်ရင်း...ခေါင်းငြိမ်လိုက်၏။
“ဥပုသ်နေ့ကျရင်...နင်ကျောင်းကို လာဦးမလား...ခင်မြေ့”
ခင်မြေ့...ဒီပါရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် အတန်ကြာစဉ်းစားရင်း...ခေါင်းကိုရမ်းခါလိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲ...ခင်မြေ့ရဲ့...ငါတို့လည်း အဲဒီနေ့ကျရင် ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကိစ္စ...ဥပုသ်သည်များ စားရေးကိစ္စ ဝိုင်းကူရမှာ...နင်လည်း...လာခဲ့ပါလား။ တို့ အဲဒီမှာပဲ စားကြမယ်လေဟာ...”
သူမခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းလိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲ...”
“...”
“ဘာလဲ...နင်က...ခင်ဆုံတို့အုပ်စုနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့လား...”
သူမက ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။
“ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့ဟာ...ခင်မြေ့ရဲ့...ဒီတစ်ခါများ...အလှူတုံးကလို အချို့မျိုး ချိုးရင်...ဒင်းတို့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လည်ပင်းညှစ်သတ် ပါ့မယ်ဟာ...”

“ဟောဒီလိုဟာ ဟောဒီလို...”
ဒီပါက...လည်ပင်းညှစ်မည့်ဟန် လုပ်ပြလိုက်သောအခါ ခင်မြေ့က မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွားခဲ့ပြီး လက်ခါခါ ခြေခါခါနှင့်...သူ့ကြောင့် အဲဒီလို မလုပ်ဖို့ တောင်းပန်ဟန်လုပ်ပြသည်။
“ငါက...နင့်ဘက်က...မခံနိုင်လွန်းလို့ပါဟာ...”
သူမက လက်နှစ်ဘက်နှင့်ကာ၍ မလုပ်ရန်ပြောသည်။ သည် နောက် ဒီပါက...ပလုင်းထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ငါးရုံကြီးတစ်ကောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရော...ခင်မြေ့...ဒါ...နင်တို့ မိသားစု စားဖို့ယူသွား...”
“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”
သူမက လူးလွန်းနေသည့် ငါးရုံကိုကြည့်၍ ခေါင်းကိုခါလိုက်သည်။
“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”ဘာလဲ ခင်မြေ့ရာ ငါးရုံက အရှင်ကြီးဖြစ်နေလို့လား ဒါဆို ငါလုပ်ပေးလိုက်မယ်...ကိုင်”
သူကငါးရုံကို မြေပြင်မှာ ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။ ငါးရုံသည် လူးလွန်းပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒီအချိန်မှာ ခင်မြေ့က မကြည့်ရဲ၍ မျက်စိစုန် ခုံခိုက်ထားသည်။

၁၁၂ နှိပ်စက်ခြင်း

“ရော့ . . .”

“ဟင်အင်း . . .”

“ယူသွားစမ်းပါဟာ . . . ဒေါ်လေး ဒေါ်အေးမက ငါးရဲ့ဆိုသိပ်ကြိုက်တာ ညနေကျရင် ကန်စွန်းရွက်ပါဦး ပြီး ငါလာအိုမယ် . . . ရော့”

ပြောရင်းသူက ပွေထားသည့် ခံတောင်းထဲသို့ ငါးရဲ့သေကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ငြင်းဆန်နေသည့် ခင်မြေကျော့ကို တွန်းကာ ရွာစင်လမ်းဆီသို့ တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

ခင်မြေသည် တွန်းလိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ဂိုက်သွားသလို ဖြစ်ရင်းမှ ဟန်ချက်ကို ထိန်းကာနောက်ပြန်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံး၍ ရွာထဲသို့ အမြန်ပြန်ခဲ့တော့သည်။

ရိုးသားလွန်း၊ အလွန်းလှသည့် ဒီပါက စကားမပြောနိုင်သော အလှပိုင်ရှင်မလေးရဲ့ နောက်ကျော့ကို ကြည့်ပြီးသက်ပြင်းရှည်ကြီးကို လေးတွဲစွာ ချလိုက်လေသည်။

JR

ညနေစောင်းသောအခါ ရေမိုးချိုးပြီးသနပ်ခါး ပျစ်ပျစ်သွေး၍ တစ်ကိုယ်လုံး လူးလိုက်သည်။ မျက်နှာမှာ အကွက်ကျားတင်၍ အကွက်ပေါ်မှာ သစ်ရွက်နှစ်ရွက်ကပ်ပြီး ပုံဖော်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်မှုရှိကာ ရှေ့ဆေးထားသည့် ပန်းများကို ယူ၍ ရွာဦးကျောင်းစေတီရှိရာသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။

ရွာဦးကျောင်းစေတီလမ်းသည် နွားကျောင်းသားကလေးငယ် အချို့မှ လွဲ၍ လူရှင်းနေ၏။ ခင်မြေက လူရှင်းတာကို ကြိုက်သည်။ လူများနေလျှင် အနေရကျပ်သည်။

ပရဝုဏ်ထံသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် လေတိုက်၍မြည်သော ညောင်ရွက်ခတ်သံနှင့် ခေါင်းလောင်းလှုပ်သံများကို ကြားရသောအခါ သူမရင်သည် ကြည့်နှူးသွားခဲ့ရသည်။

တော်သေးရဲ့ . . . ။

စေတီပရဝုဏ်ထံမှာ လူရှင်းနေသည်။ ဦးစွာစေတီတွင်းရှိ ကြေးဆင်တုရှေ့ ညောင်ရေအိုးမှ ပန်းဟောင်းများကိုစွန့်၍ ပါလာသည့် ပန်းသစ်

www.burmeseclassic.com

ထိုထိုလိုလိုပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုလိုက်သည်။

အာရုံရသည်နှင့် သူမစိတ်ထဲရှိသမျှ ဘုရားစာများကို ရသ၍စိတ်ထဲမှ ခွတ်ကာ အတန်ကြာရှိခိုးနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ၃၀၀ကို အမျှဝေပြီး အပြင်ဘက်မှ ခေါင်းလောင်းကို ထိုးလိုက်သည်။

ငင်းနောက် ကျွန်ုပ်နန်းအချို့ကို ကိုင်ကာ နဂါးရုပ်တုရှိရာသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ သူနဂါးရုပ်ရှိရာကို သွားချင်နေသည်မှာ ကြာပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ မြွေနဂါးများကို ခဏခဏမက်သည်။ မြွေများနှင့်သူ မကြောက်မရွံ့ကစားရသည့် အိပ်မက်များကို မည်သူ့ကိုမျှပြန်မပြောနိုင်။

အိပ်မက်ထဲမှာ မြွေများကသူ့ကို ရစ်ပတ်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားသည်ကို မြင်မက်ရတိုင်း ကြုံရတိုင်း သူမ ပျော်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ နဂါးရုပ်တုရှိရာသို့ သွားချင်နေသည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပြီ။

အလုပ်မအားလွန်း၍ မသွားနိုင်ခဲ့။ ခုတော့ သူမ ရောက်ချင်သည့် နေရာကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ ပါးပျဉ်းမိုးနေသော နဂါးရုပ်ထုကြီးငွေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ နဂါးရုပ်ထုအောက်မှာ သေးငယ်သော ကျောက်ဆင်းတုတော်တစ်ဆူလည်းရှိသည်။ ကျောက်ဆင်းတုနှင့် နဂါးရုပ်ထုသည် ယှဉ်ကြည့်လျှင် အလွန်ကွာလှသည်။

နဂါးရုပ်ထုကြီးက မော့ကြည့်ရသည်။ အစွယ်များထုတ်၍ ပါးစင်ဟပြီး အမောက်ကြီးထောင် ပါးပျဉ်းခွေနေပုံ။ အကြေးကွက်များ ထနေပုံမှာ တကယ်မြွေနဂါးကြီးနှင့် တူလှသည်။

သူမ နဂါးရုပ်ထုကြီးကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နဂါးရုပ်ထု၏ မျက်လုံးအရံကလည်း သူမကို ညှိယူနေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

ရုပ်ထုရှေ့ရောက်၍ မျက်လုံးချင်းဆုံရသောအခါ ကျောက်ထဲမှ ဖျဉ်းခဲနံ့ ဖြစ်သွားသည်။ ဖျဉ်းခဲနံ့ ဖြစ်သွားသည်က ကြောက်လန့်တာမျိုးတော့ မဟုတ် ဓာတ်စီးကူးသလိုမျိုးဖြစ်နေသည်။

သူမ မျက်လုံးများသည် ကြည့်နေရင်းမှာပင် လေးကန်သလို ဖြစ်လာသည်။ အာရုံစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာ နဂါးရုပ်ထုကြီးသည် အသက်ဝင်လာသလို ဖြစ်နေသည်ဟု သူမထင်မိသည်။

ဦးခေါင်းလည်း လှုပ်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။

မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ အရောင်များလည်း ထွက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ သည်မှာ သူမ နဂါးရုပ်ထုရဲ့ ကိုယ်လုံးကို လက်နှင့်ကိုင်တွယ် ပွတ်သတ်ချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး လက်နှစ်ဖက်နှင့် တိုထိကိုင်တွယ် ပွတ်သတ်လိုက်မိသည်။

ပွတ်သတ်နေရင်း မိန်းမောရီဝေလာတော့သည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းသည် မိန်းမောရီဝေပြီး အိပ်မောကျချင်သလိုလို အိပ်မက်မက်နေသလိုလို ဖြစ်သွားတော့၏။

မကြာခင် နဂါးကြီးအသက်ဝင် ယိမ်းထိုးလာကာ ခင်မြေ့ကို ဦးခေါင်းညှိတ်၍ ခေါ်နေသကဲ့သို့ လုပ်နေသည်ကို ခင်မြေ့ရဲ့ သတိမမေ့တမေ့ အိပ်မက်အာရုံထဲမှာ မြင်ရသည်။

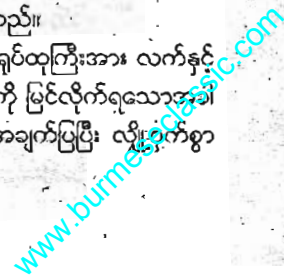
ရီဝေနေသော အိပ်မက်အသိစိတ်ထဲမှာ နဂါးကြီးက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်၍ ကစားနေသလိုထင်လာရသည်။ ထိုအစာ့ သူမလည်း လူးလွန်ချင်လာသည်။ လူစိတ်လည်း ပျောက်ချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူမ နဂါးကိုသို့ မြွေကဲ့သို့ လူးလွန်ချင်လာသည်။ မြေပြင်မှာ သူမနှင့် နဂါးကြီး အပြိုင်လူးလွန်ချင်စိတ်မျိုး ချင်ခြင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ တိုယ်လုံးသည် မကြာခင် နတ်ဝင်သကဲ့သို့ တုန်ခါလာသည်။ သူမစိတ်ကို ဆိန်းချုပ်ကြည့်သည်။

ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ ထိန်းချုပ်လိုမရ။ အိပ်မက်လား။ တကယ်လား ဝေခွဲလိုလည်းမရ။

ဝေခွဲမရသော ရီဝေအိပ်မက်ထဲမှာ အထန်ကြာ နစ်မြောနေမိသည်။ ထိုစဉ် သူကြီးသမီးခင်ဆုံနှင့် အာကျယ်ခင်စိန် မိဒေါင်းတို့ သုံးဦးသားသည် ဘုရားပရဝဏ်ထံသို့ ယတြာချေရန် ဝင်လာကြသည်။

သည်မှာ မပျော်လင့်ဘဲ ခင်မြေ့ကို နဂါးရုပ်ထုကြီးအား လက်နှင့် တို့ရင်း နတ်ဝင်သည်တစ်ဦးကဲ့သို့ တုန်ရီနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အားလုံး ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ တိတ်တိတ်နေကြရန် အချက်ပြပြီး လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်းကြည့်နေကြသည်။

ခင်မြေ့ရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်၍ သုံးဦးသား အံ့ဩနေကြ၏။

ခင်မြေ့၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ယိမ်းနွဲ့နေပြီး လက်သီးကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဦးခေါင်းကိုလည်း ရှေ့တိုးနေကင်ငင်လုပ်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း အသံ မထွက်ပဲ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေသည်။ ခင်မြေ့စိတ်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် လွတ်သွားချင်သလိုဖြစ်နေသည်။ လေထဲမှာ လွင့်နေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ကချင်သလိုလို့၊ ခန့်ချင်သလိုလို့၊ လူးလွန်ချင်သလိုလို့ မရိုးမရွဲဖြစ်နေသည်။

ဒီမှာ ခင်ဆုံက မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး ကျောနားကပ်၍ တအား ခြောက်လန့်လိုက်သည်။

“ဟေ့”

“အား”

နောက်မှကပ်၍ အလန့်တကြား အော်လိုက်သံကြောင့် ခင်မြေ့လန့်ပြီး ရီဝေအိပ်မက်စိတ်မှ လန့်နိုးကာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကြသွားသည်။

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား” ဘာများလုပ်နေသလဲမှတ်တယ်၊ လက်စသည်တော့ နတ်ဝင်နေတာကိုး”

“ဘာလဲ ခင်မြေ့ . . .ညည်းက တို့ရွာသူတွေကို ပြုစားမလို့မေ့ ဟုတ်လား”

ခင်ဆုံနှင့် အာကျယ်ခင်စိန်တို့က နောက်မှ ခါးထောက်၍ရပ်ရင်း မဲ့ကာ ရွဲကာပြောလိုက်သည်။ ခင်မြေ့ပျံ့လွင့်စိတ်များကို ချက်ချင်းထိန်းချုပ်ကာ ကောက်ထလိုက်သည်။

“ညည်းက . . .နတ်ကတော်လား . . .စုန်း . . .ကဝေလား”

“ဟင်အင်း . . .ဟင်အင်း”

“ငါတို့ကလည်း ညည်းဆိုမှာ နတ်မေးချင်လို့ပါအော့ . . .ရှက်မနေနဲ့”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

“နတ်ဝင်သည်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ခင်ဆုံ နဂါးဝင်သည် ဖြစ်မယ် သူ့ပုံစံက နဂါးယိမ်းကတော်မျိုးအော့ . . .ဟီး . . .ဟီး . . .ဟီး”

သူတို့ သူမကို အသားလွတ်ရန်စနေမှန်း သိသည်။ သူတို့နှင့် နေမဖြစ်ချင်၍ ရှောင်ထွက်သွားရန်ပြင်လိုက်သည်။ သည်မှာ ခင်ဆုံက လက်နဲ့ ခိတ်ကာပြီး

“ဒီမှာဟေ့ ခင်မြေ့ စုန်းမလို့လို့ . . .နတ်ကတော်လို့လို့နဲ့ မြေ့ဝင်စား ခိုပြီး ငါတို့ရွာသူတွေကို ပြုစားမယ်၊ ကျိန်စာတိုက်မယ်တော့ မကြာနဲ့နော် ခင်ဆုံတို့ အကြောင်း ညည်းသိတယ်မဟုတ်လား”

ခင်မြေ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းတောင် မသိ။ နဂါးရုပ်ထု သူ့မှာ အာရုံဝင်စားစဉ် ရုတ်တရက် စိတ်ပျံ့လွင့်ပြီး အိပ်မက်လို အာရုံထဲ နီးမောသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူ့ဘာဖြစ်နေသည်ကို ရွာသူအချို့ သိသွားပြီ။ သိသွားသည့် ရွာသူများက သူမ၏ အလှနှင့် သူမ၏လူရာဝင်စေလိုမှုကို လုံးဝ မလိုလားသည့် ရွာထဲက အတ္တသမား ကွမ်းတောင်တိုင် သူကြီးသမီး ခင်ဆုံနှင့် အဖွဲ့။

“ညည်းက စောင့်ကြည့်ဖို့ကောင်းတယ် ခင်ဆုံရဲ့ . . .ဒီမိန်းမ ဘာတွေပြုစားမလဲဆိုတာ သိရအောင်ပေါ့”

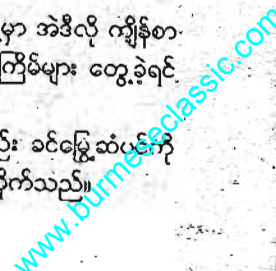
“ဟင် ညည်းအကြောင်း မသိဘူးမှတ်လို့လား ခင်မြေ့၊ ငါတို့ကို ကောင်းကြမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာလဲ ညည်းက ရှင်လောင်းလှည့်တုန်း ကိစ္စမကျေနပ်လို့ ငါတို့ကို နဂါးနဲ့လာတိုက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း . . .ဟင်အင်း”

ခင်မြေ့ သူတို့ကို ကြောက်လွန်းလှ၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကာပြီး ခေါင်းကို ရမ်းပြလိုက်သည်။ သည်မှာ . . .လက်ရဲကော်ရဲခင်ဆုံက သူမရဲ့ ခင်ကို ဆောင်ဆွဲလိုက်ပြီး။

နောက်တစ်ခါ . . .ညည်းကိုး . . .နဂါးရုပ်ထုရှေ့မှာ အဲဒီလို ကျိန်စာ ချက်နေတာမျိုး ငါတို့ မမြင်ချင်ဘူး . . .။ နောက်တစ်ကြိမ်များ တွေ့ခဲ့ရင် ဘာဒီလို့ . . .ဟောဒီလို့ . . .ကဲ . . .ကဲ . . .ကဲ”

ခင်ဆုံက ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်ကလည်း ခင်မြေ့ ဆံပင်ကို ခြောက်နှင့် ရစ်စုကိုင်ပြီး ရှေ့တိုးနေကင်ငင်လုပ်စိတ်လိုက်သည်။

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

“ဟီး . . .ဟီး . . .ဟီး . . .ဟီး . . .လုပ်ပစ်လိုက် . . .ဒါမှ မှတ်မှာ
ဟီး . . .ဟီး”

ခင်မြေ့ ကြောက်၍ နာကျင်၍ ရုန်းကန်ရင်း ဘုရားတံတိုင်း အပြင်
ဘက်သို့ ရောက်သွားအောင် ရုန်းကန်သွားလိုက်သည်။ ခင်ဆုံကလည်း
အပြင်ဘက် မြေပြင်ရောက်သည့်အထိ . . .ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲပြီး ကျိန်းဝါးတွဲ
ကန်လုပ်နေသည်။

ကြာတော့ . . .ဆံပင်ကို အတင်းဆောင့်တွန်းထိုး လုပ်သည့်အထိ
ကြောင့် ဦးရေပြားမှာ မခံနိုင်အောင် နာကျင်လာခဲ့ပြီး . . .ထောင်းခနဲ ဒေါသ
များ ချုပ်တည်းမရအောင် ထွက်ကာ . . .ငယ်စိတ်မှာ ရုတ်ချည်းပြန်ဝင်
အကြောများ တင်းလာခဲ့တော့သည်။

အကြောများ တင်းလာသည်နှင့် . . .အသားအရေသည် ဖြူဖြူ
ချက်ချင်း ညိုမည်းတက်လာသည်။ သူမရဲ့ ရင်ထဲမှ အချိန်အတန်ကြာ
နစ်မြုပ်နေသည့် သူ့နဂါ့ ဗီစိတ်သည် ရုန်းကြွ၍ ထဲခဲ့ပြီး . . . သူမ ခင်
လက်မှ ဆောင့်၍ရုန်းလိုက်သည်။

ခင်ဆုံကလည်း ဆံပင်ကို မလွတ်တန်းဆုပ်ထားသည်။ ရုန်း
မလွတ်သည့်အဆင့် . . .ခင်မြေ့ . . .ခင်ဆုံလက်ကို သွားနှင့်တအားကိုက်
လိုက်တော့သည်။

“အား . . .အား . . .အား . . .ခင်မြေ့ မိန်းမယုတ် . . .ငါ့ကို ကိုက်ထာ
ကိုင်း . . .ကိုင်း . . .ကိုက်အုံး . . .ကိုင်းဟား . . .”

သူမတို့နှစ်ဦး . . .စေတီပရဝဏ်အပြင်ဘက် ကုက္ကိုပင်အောက်
ရုန်းကန်လုံးထွေးသွားကြပြီး . . .ခင်မြေ့ကိုယ်ထဲ . . .အသွေးအသားထဲ
သတ္တိများ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာကာ . . .ခွန်အားများ ပြည့်မော
လာခဲ့သည်။

လုံးထွေးနေရာမှ ခင်ဆုံသည် အကိုက်ခံလိုက်ရသော ဒဏ်ကြော
မျက်လုံးထဲမှာ ဝင်း ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး သွေးကြောတစ်လျှောက် ချက်
ပဲ နာကျင်ကိုက်ခဲ လာခဲ့၍ လိမ်ပတ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဆံပင်ကို လွတ်

...အံ့အားသင့်၍နေ၏။

သည်မှာ အာကျယ်ခင်စိန်က ဝင်ကူညီရန် လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်
သောအခါ ခင်မြေ့က . . .ကျားတစ်ကောင်လို ခုန်အုပ်ပြီး . . .သူ့အသားကို
တိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“လာကြပါအုံး . . .လာကြပါအုံး . . .တော့ . . .ဟောဒီမှာ . . .ခင်မြေ့
...မြေ့ ကျွန် . . .မတို့ကို . . .လိုက်ကိုက် . . .နေလို့ . . .လာကြပါအုံး”

မိဒေါင်းသည် . . .ထူးဆန်းစွာ အသားအရေများ မည်းကြဲတာမီးပါ
...မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်ကာ . . .အံ့မခန်း ကြမ်းကြု
...သည် ခင်မြေ့အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်
...တော့သည်။

အော်ဟစ်သံကြောင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသလ္လ
...နှင့် ကျောင်သို့လာသည့် ရွာထဲမှ လူအချို့က ပြေးထွက်လာကြပြီး
...ကို ဝင်ဖြန်ဖြေလိုက်ကြသည်။

ခင်ဆုံသည် အကိုက်ခံရသည့် လက်ဒဏ်ရာမှ သွေးများစီးကျလာ
...ချက်ချင်း ညိုမည်းလာတော့သည်။ သူမ သူမရဲ့ ညာဘက်ကို ဘယ်လက်
...ထိန်းကိုင်ရင်း အကြိတ်ရွံ့မရသည့်အဆုံး မျက်ရည်များစီးကျကာ အမျိုး
...အောင် ရေရွတ်ဆဲရေးတော့သည်။

အာကျယ်ခင်စိန်က ခင်မြေ့ရဲ့ လက်သည်းရာ မျက်နှာပေါ်ထင်
...၍ လန့်ပြီး တစ်ချိုးထဲ လစ်တော့သည်။

နောက်ဆုံး . . .ကျားတစ်ကောင်လို မာန်မိပြီး . . .မြေ့တစ်ကောင်လို
...ကြုံနေသည့် ခင်မြေ့ကိုလည်း . . .ချော့မော့၍ အိမ်ပြန်စေခဲ့သည်။

ခင်ဆုံက . . .သွားဆိပ်ကြောင်းလည်းကောင်း၊ အမျိုးအမည်မသိရ
...နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် လည်းကောင်း အကိုက်ခံရသည့် လက်တစ်
...လုံး ညိုမည်းလာပြီး လူလည်း မူးဝေနေကတို့ကာ သတိလစ်ချင်
...ဖြစ်သွား၍ လူကြီးအချို့က ဝိုင်းဝန်းဖေးမတွဲယူပြီး အိမ်အရောက် လိုက်
...လိုက်ရတော့သည်။

“မင်း...သမီး...ခင်မြေ့ ကိုက်လိုက်လို့... သူ့ကြီးသမီးခင်ဆုံ
ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး... အခု အိပ်ယာထဲမှာ လူးလွန်နေတယ်... အဲဒါ...
မင်းတို့သားအဖ... ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါတဲ့... သူ့ကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်
တယ်”

“ဟင်...”

“ဟင်...ဟဲ့...ပါးစပ်မှ ထွက်ရင်း ကိုငှက်ရိုးရော မချွေးမပါ
တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ သည့်နောက် သူ့ကြီး ဦးကျောက်ခဲအိမ်သို့ သမီးပါ
ခေါ်ပြီး တုန်လှုပ်သော ရင်ခုန်သံများနှင့် လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

သူ့ကြီး ဦးကျောက်ခဲတို့ အိမ်ခြံပိုင်းသည် သူ့ကြီးဆွေမျိုးအချင်း
ချင်းများဖြင့် အဝင်အထွက်ရှုပ်နေကြ၏။ သူတို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်တွေ့ကြ
ရသောအခါ သူ့ကြီးဦးကျောက်ခဲသည် စီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံး
အုံ့နှင့် ဒေါသများ အကြီးအကျယ်ထွက်နေ၏။ အသားများ တုန်နေ၏။

“ဟေ့ကောင်...ငှက်ရိုး...”

“ခင်...ခင်...ဗျာ...သူ...ကြီး...မင်း”

“မင်း...မင်း...သမီး ခင်မြေ့ဟာ...လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား
ဟင်...လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား...”

“ဘာ...ဘာ...ဘယ်လိုဖြစ်ကြ...”

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း...ဟိုမှာ...ကြည့်စမ်း...ငါ့ သမီးခင်ဆုံကို
အရားဝင်အပြင် ကုက္ကိုပြင်အောက်မှာ အသားလွတ် ကိုက်လွတ်လိုက်တာ
...ငါ့သမီး...ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး... လက်တစ်ချောင်းလုံး ညိုမည်း
...လူးလို့ခဲအော်ဟစ်နေရပြီ...ငါ့သမီး...တစ်ခုခု...ဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းတို့
အလုံး...ငါ့အကြောင်း သိရမယ်ဟေ့...”

“ကျွန်တော်တို့လည်း...အကြောင်းရင်း အကုန်အစင် ဘာဆို
ဘာမှ မသိရသေးပါဘူး သူ့ကြီး ခင်ဗျား”

“မသိဘူးလား...မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလားကွ ငှက်ရိုးရ
...တို့သမီးဟာ...ဟိုး...ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လူတစ်ယောက်ကို
...လိုက်ရင် ထူးထူးဆန်းဆန်း အဆိပ်တက်တာကို...မင်းတို့သိတယ်

အ
ကန်

၂၄

သူ့ကြီးသမီး ခင်ဆုံကို ခင်မြေ့သွားနှင့်ကိုက်လိုက်၍ အိပ်ယာထဲ
လူးလွန်အော်ဟစ်နေရသည်။ သတင်းသည် တစ်ယောက်စကား တစ်
ယောက်နားမှသည် ချက်ချင်းရွာထဲသို့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တော့သည်။

ထိုသတင်းကို ကိုငှက်ရိုးနှင့် မချွေးမတို့ ကြားလိုက်ရသောအခါ
ရင်ကိုမိ၍ တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ခင်မြေ့ ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်နဲ့ထိုး
သို့နှင့် ခင်မြေ့ကိုခေါ်မေးရသည်။

ခင်မြေ့ အမေတို့အမေတို့ နားလည်အောင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်
ထိုစဉ် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုသံခဲ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

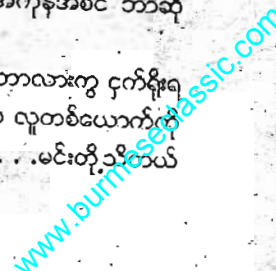
“ငှက်ရိုး...ဟေ့...ငှက်ရိုး...”

“ဗျာ...ကိုသံခဲ...”

“ခင်မြေ့...ရိုလား”

“ရို...ရို...ပါတယ်...ခင်ဗျာ...ဘာ ဘာကိစ္စများ ရှိပါတယ်”

ခင်ဗျာ”

အခု...အခု...ငါ...သမီး...အဆိပ်...တက်...နေ...ပြီ...
ထိုစဉ်...ရွာဦးကျောင်းမှ...ဘသူတော်ကြီး...ရောက်ချလာ
သည်...

“ဦးသူတော်ရယ်...ကြည့်ပေးပါအုံး...စစ်ဆေးပါအုံးဗျာ...ဘုရား
ဘုရား...ဘုရား...ကျုပ်...သမီး...ကျုပ်...သမီး...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ သူကြီး...”

“ဟိုး...မြေဟောက်မ ကိုက်လို့ဗျ...
ဦးသူတော် သူကြီးလက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ ခင်မြေကို မြင်သွားခဲ့သည်။ ခင်မြေသည် မျက်ရည်များစီးကျ၍ ရှိက်
ငိုနေသည်။

ခင်ဆုံတို့ အမျိုးမျိုးက...အနားမှနေ၍ ရစရာမရှိအောင် ကဲ့
ဆဲရေးရင်း ရိုက်မည် နှက်မည် တကဲကဲလုပ်နေ၍ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ရာအိမ်
ခေါင်းများက ထိန်းထားရသည်။

အာကျယ်ခင်စိန်ကား...။ ငိုကာ ရှိုက်ကာ အာကျယ်လှစွာဖြင့်
ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို ချွဲကားပြောပြနေရာ...ကြားရသူများက ခင်မြေကို
အံ့ဩသလို ကြောက်ရွံ့သလိုနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ခင်မြေသူတို့ပလီနေမှန်း ပိုပြော ချဲ့ပြောနေမှန်း မဟုတ်မမှန်
လုပ်ကြံပြောနေမှန်း သိပါ ကြားပါသော်လည်း ဘာမှတုန်ပြန်၍ မပြော
မရှင်းပြနိုင်ခဲ့ သူတို့အားလုံးကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေသည်။

ဘသူတော်ကား ခင်မြေကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အနည်းနှင့်အနည်း
သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။ သည့်နောက် အကိုက်ခံရသည်ဒဏ်ရာ
စစ်ဆေးလိုက်သည်။ လက်မှဒဏ်ရာသည် တစ်စုံတစ်ခု... အဆိပ်ဒဏ်
ကြောင့် လက်တစ်ချောင်းလုံး ညှိမည်းနေ၏။

ဘသူတော်က လူးလိမ်ပြီး တဟင်းဟင်းဖြစ်နေသည့် လူနား
နဖူးကို လက်ပါးနဲ့အုပ်၍ တတွတ်တွတ်နှုတ်မှ မန်းမှုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်
ဒဏ်ရာကို ရေသန့်သန့်နှင့်ဆေးလိုက်ပြီး ရေသန့်တစ်ခွက်ကိုတောင်းကာ
ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဂါထာများနှင့် မန်းမှုတ်လိုက်သည်။

ငင်း ရေမုန်းကို လူနားအားတိုက်လိုက်ပြီး လက်တစ်ချောင်းလုံးကို
ညှိုး ငင်းရေစင်နှင့် ဖျန်းဟက်သပ်ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပါလာသည့်
သားလွယ်အိတ်မှ ဆေးပုလင်းကို ဖွင့်ကာ ဆေးမုန့်အနည်းငယ်ကို လူနား
ခင်ဆုံပါးစပ်ထဲသို့ ခွံ့ပေးလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ခင်ဆုံအိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီး လက်မောင်းတစ်လျှောက်
ညှိုး အဆိပ်များလည်း ပြန်အန်စီးကျထွက်လာကာ အယောင်ရောအဆိပ်
ကျသွားခဲ့တော့သည်။

“မင်း...သမီးကို...ငါတို့...အရေးယူရမယ်...ငှက်ရိုး”

“မ...မ...လုပ်...ပါနဲ့...သူကြီးရယ်...တောင်းပန်ပါတယ်
...အခုဟာ...ကလည်း အကြောင်းမဲ့ ကျွန်တော့်သမီးက ကိုက်လိမ့်
မလို့...မထင်ပါဘူး...ခင်ဗျာ...”

“ကိုက်တာရှင်...ကိုက်တာ ဦးငှက်ရိုးသမီးက...ကျွန်မတို့
ခင်လတ်တာကို မြင်တာနဲ့...ထိုခန့် လုပ်ရင်း...ရန်စတာ...ဟုတ်တယ်
...ငါဒေါင်း”

အာကျယ်ခင်စိန်က...စ ပလီပြီးနောက်...အဖော်လုပ်သူ မိခေါင်း
တံထောင်နှင့် တွတ်၍ သက်သေပြလိုက်သည်။

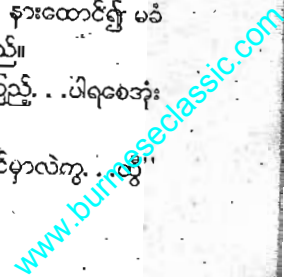
“ဟုတ်တယ်တော့...ပြီးတော့...သူကလေ...ခင်ဆုံကို အစား
သတ်ဖို့လုံးချင်း ဝင်တိုက်ပြီး...လက်ကို ကိုက်တော့တာပဲ...ဝင်ဖျင်တဲ့
...ကိုလည်း ကုတ်လွတ်လိုက်တယ်”

“ကြည့်စမ်းဗျာ...စွာလိုက်...မိုက်ရိုင်းကြမ်းတမ်းလိုက်တဲ့...
...နယ်”

သူကြီးသည်လည်းကောင်း သူကြီးကတော် ဒေါ်နက်ထယ်သည်
...ကောင်း မျက်မြင်သက်သေများ၏ ပြောပြချက်ကို နားထောင်၍ မခံ
နိုင်ဖြစ်ကာ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့...သမီးကို...မေး...မေးကြည့်...ပါရစေအုံး”

“ဟ...အ...အ...မကိုမေးလို့...ဘာပြန်ပြောနိုင်မှာလဲကွ...လို့”

သမီးလှည့်ကို လှုပ်အကြားမှာ 'အ၊အ' မဟု အပြောခံရ၍ ကိုဌက နိုးထုတ်လည်းခွက် စိတ်လည်း ထိခိုက်သွားရသည်။

"သမီး . . သူတို့ပြောတာ ဟုတ်သလား"

"ဟင့်အင်း . . ဟင့်အင်း"

"ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ . . မြွေဟောက်မက . . မြောင်လိမ်တယ် ငါလေ"

အာကျယ်ခင်စိန်က သူကြီးရှေ့မှို ပဏာလုပ်ပြီး မာန်ဖီပြသည်။ ကျန်အဖော်များက ရိုက်မည် နှက်မည် ဟန်ရေးပြသည့် အာကျယ်ခင်စိန်ကို မနည်းဝိုင်းဆွဲနေရသည်။ ခင်စိန်သည် မလုပ်လိုက်ရ၍ ဆွဲသူလွဲသူများ လက်မှ ခုန်နေလိုက်၏။ အခုန်ကောင်း၍ ထမိန်ကျွတ်ကျသွားရာ အမြန်သိမ်း လိုက်နိုင်ပေလို့ . . နို့မှို . . "

"ကျွန်တော်တို့ကပဲ တောင်းမန်ပါတယ် သူကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် သမီးလွန်တယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြပါ ခင်ဗျာ"

"ခွင့်လွှတ်သည်းခံရမယ် . . ဟုတ်လား . . ထို့ . . ငှက်ရိုး . .

ငါတို့က ခံရတဲ့သူကွ . . ခံရတဲ့သူ"

သူကြီး ဦးကျောက်ခဲသည် သူ့ရင်ဘတ်သူ့ လက်ဝါးနှင့်ပုတ်ရင်း ကျားဟိန်းသလိုဟိန်းကာ ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။ သည်တင် ဘသူတော်က . . လူ့အုပ်ရှေ့သို့ ထွက်လာလိုက်ပြီး . .

"ဦးကျောက်ခဲ ကျုပ်ကပဲ၊ ကြားကနေ ဝင်မေတ္တာရပ်ခံပါရမေ ဗျာ သူကြီးရာ"

"ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လူငယ်ချင်း အခန့်မသင့်လိုဖြစ်ကြတဲ့ကိုး မှာ လူကြီးတွေအနေနဲ့ လူကြီးစိတ်တွေးပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ ကျုပ် ကပဲ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ၊ ကလေးမလေးလည်း ဒဏ်ရာသက်သာသွား ပါပြီ . . ဟုတ်လား"

အားလုံး ဘသူတော်စကားကြောင့် ခဏတိတ်သွားခဲ့ကြသည်။

"ခင်မြေ"

ခင်မြေက ဘသူတော်၏ ခေါ်သံကြောင့် မျက်ရည်လည်ရွှီနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

"နောင်ကို . . လုံမကလည်း . . အဲဒီလို မကိုက်ပါနဲ့ကွယ်" . .

ကြားရဲ့လား" ခင်မြေဝမ်းနည်းစွာ ရှိုက်ရင်း ဦးခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။

"ကိုင်း . . သူကြီးကျေနပ်ပါဗျာ နော်"

"ဟင်း . . ဘသူတော်ကြောင့်ပေါ့ကွာ . . နို့မှိုလား . . နင်တို့

အိမ်သားလုံးကို ခုနှစ်ရက်အစာငတ်ထားပြီး ထိပ်တုံးခတ်ပစ်လိုက်မယ်

လား . . သွား နင်တို့မျက်နှာမကြည့်ချင်ဘူး . . ဟေ့ကောင်ငှက်ရိုး

တစ်တစ်ခါ အဲဒီအဖြစ်မျိုး ရွာထဲမှာ ကြားရရင် ဟို . . မြို့ဂါတ်ကို

မလိုက်မယ် ကြားလား . . သွား . . သွား ထွက်သွားကြ . . ထို့"

"ဟုတ် . . ဟုတ် . . ကဲ့ပါ . . ခင်ဗျာ"

သူတို့သားအမိ သားအဖသုံးယောက် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် သူကြီး

စိုင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံ များကို

ငါ့သား ကြားနေရသည်။

"စုန်းမ"

"မြွေဟောက်မ"

"မြွေဆိုမ"

"မြွေအလမ္မာယ် . . မ . . စသည်ဖြင့် . . "

"ခင်မြေ"

ထိုသို့ထွက်လာခဲ့စဉ် နောက်ဖက်မှ ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်

ရာ ဘသူတော်နှင့် ဒီပါတို့ ဖြစ်နေကြသဖြင့် သူတို့ရပ်၍ စောင့်လိုက်

သည်။ ဒီပါသည် ခင်မြေ့ရဲ့သတင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လွန်စွာ

တောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဒါမျိုးတွေကို ဒီလိုပြန်တန်ပြန်နိုင်၍ ကြိတ်ပြီးတော့လည်း

ခံရသည်။ ဘသူတော်သည် ခင်မြေ့ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ကိုတင်

ကြည့်နာစကားအချို့ကို ဆိုခဲ့သည်။

"သမီးရယ် . . လုံမရယ် . . သမီးအနေနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းလည်း

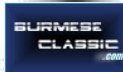

၁၂၆ နှစ် ဖော်ပြချက်

ကိုယ်သိသာဥစ္စာ . . စိတ်ကိုထိန်းမပျော် . . ဘာကြောင့် . . ဘာ ဒီစကား
ပြောရတယ်ဆိုတာ . . သမီး နားလည်တယ်မို့လား"

ခင်မြေ ဘသူတော်ရဲ့ ကျက်သရေရှိလှသောမျက်နှာကို
အတန်ကြာရိုက်ကြည့်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း "အင့်" ခနဲ တချက်ရှိုက်ကာ ငိုကြွေး
ခဲ့သည်မှအပ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခဲ့။

ကိုငှက်ရိုးနှင့် မချွေးမတိုကား ဘာသူတော်နှင့် သမီးလုပ်သူတို့
ပြောနေသည့်စကားများကို ဘာမှနားမလည်သလို နားထောင်ရင်း ဘာသူတော်
ကို လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုကာ သမီးပုခုံးကိုဖက်၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ခုတော့ ခင်မြေကို အရပ်က ကြောက်စရာကောင်းသည့် မိန်းမ
ပြုစားတတ်သည့်မိန်းမ တစ်ယောက်အဖြစ် စကားတင်းဆိုခဲ့ကြ၏။ ခင်ဆုံတို့
အုပ်စု ဝါဒအဖြစ်ကောင်း၍ ခင်မြေကို လမ်းမှာများ မျက်နှာချင်ဆိုင်တွေကြ
လျှင် အချို့သော မိန်းမပျိုများက ရှောင်ကွင်း၍ပင် သွားခဲ့ကြ၏။

ကလေးဘာချို့က ခင်မြေလာနေသည်ကို မြင်လျှင် . . ကစားနေရင်း
တန်းလန်းမှ ကြောက်ရွံ့ဟန်နှင့် အိမ်ထဲဝင်ပြေးသည်။

ခင်မြေကို လူစင်စစ်မဟုတ်၊ အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါဝင်စား
သူဟု စွပ်စွဲယှဉ်းစွပ်ကြ၏။ ခင်မြေအား သာ်မှ၊ နာမှ၊ ရှိလျှင် သူကြီးအမိန့်
ကြောင့် မည်သူမှမခေါ်ရဲ မဖိတ်ရဲခဲ့ကြ . .

ပြောရလျှင် . . ခင်မြေရဲ့ဘဝမှာ ဒီပါမှလွဲ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ဆေးဖက်ကြောဖက် လုပ်မည့်သူမရှိ။

ရွာထဲက ကာလသားများလည်း ခင်မြေအကြောင်းကို ကြားသိ
ကြသောအခါ အနားကပ်ရမှာကိုပင် ကြောက်ရွံ့ကြကုန်၏။

တစ်လောတုန်းက...

စစ်ပြင်ကွင်းရွာမှ ကာလသားများ သူတို့ရွာသို့ လူပျိုလှည့်လာခဲ့ကြသည့် ထုံးစံအတိုင်း ဆေးအုန်းသီး ရွာသူခင်မြွေလှလွန်းသည် ကြားလာအက်ခတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကျော်ခင်...ခင်များတို့ရွာက...ခင်မြွေတယ်ချောဆိုဗျ”

စစ်ပြင်ကွင်းရွာသား ခင်ငြိမ်းက ရွာတကာလှည့် မိန်းမပိုးသူဆေးအုန်းသီးရွာသား ကာလသားခေါင်း ကိုကျော်ခင်ကိုမေးလိုက်၏။

“လုတောတော့ ပြိုင်မက်မရှိဘဲ...ကိုယ့်လူ့ ဒါပေမယ့် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဟား...လုတာများ ကြောက်စရာလားဗျ”

“ဟောင်ရင်တို့က...သူ့အကြောင်းမသိသေးလို့ကွ...။ သိလန့်သွားလိမ့်မယ်”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား ကိုကျော်ခင်ရ လုပ်စမ်းပါအုံးဟ...”

“ဒီမိန်းမက...မြွေဝင်စားဆိုပြီး နာမည်ကျော်နေတာဗျ။ သူ့ပြုစားတတ်တယ်လို့လည်း အများက ထင်နေကြတယ်...။ တစ်ခါ တစ်နားရပ်ထုရှေ့မှာ သွားသွားပြီး ကျိန်စာတိုက်တယ်လို့ ရွာသူအချို့ပြောတယ်လည်း ကြားရတယ် ခင်ငြိမ်းရ...”

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ...”

“ခင်များ နယ်ဗျာ...ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒေါသထွက်လာအသားတွေမည်းနက်ပြီး မျက်လုံးက အနိုးတွေအရောင်တွေ ထွက်လာတယ်ဗျ။ ရွာထဲက ကလေးတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့များ သူက ကိုက်လိုက်လို့နဲ့ သူ့သွားဆိပ်က ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

“ဘယ်လိုများ ဆန်းကြယ်လို့တုန်း...ကိုကျော်ခင်”

“သူ့အကိုက်ခံရတဲ့သူဟာ ချက်ချင်းအဆိပ်တက်ပြီး အကိုက်ခံတဲ့နေရာတောက်လျှောက် ညိုမည်းယောင်ကိုင်းပြီး မူးဝေသတိလစ်သွားရတယ်။ အဲဒါ အချိန်မီ ကုရင်ကု၊ မကုနိုင်ခဲ့ရင် ဒုက္ခရောက်ရောဗျ။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာထဲက အပျိုအုပ်တောင် တစ်ခါများ ခင်မြွေနဲ့ရန်ဖြစ် စကားများပြီး အကိုက်ခံ

ခံလိုက်ရလို့...ဘသူတော်ကြီး မနည်းကုပေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒါမှ မယုံရင် မကြောက်ရင် ခင်များတို့ ပိုးချင်ပိုး၊ ပန်းချင်ပန်း တော်ကြာ အကိုက်ခံရမှ ကိုကျော်ခင် ကယ်ပါအုံးမလုပ်နဲ့။ ကျုပ်တို့ရွာက ကာလသားတွေအားလုံးက တော့ ခင်မြွေကို ပိုးဖို့မပြောနဲ့ အနားထောင်မကပ်ရကြဘူး။ ဟော...ဟော...ပြောရင်း ဆိုရင်း...ဟိုမှာ ဒီပါနဲ့ လာနေတာ ခင်များပြောတဲ့ ခင်မြွေပါပဲဗျာ”

သူတို့စကားပြောနေစဉ် ရွာရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ ခင်မြွေနှင့်ဒီပါ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ပွေ့စိုက်၍ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုလာနေကြသည်။

စစ်ပြင်ကွင်းသား ကိုခင်ငြိမ်းတို့ အုပ်စုက ထရပ်၍ ကြည့်နေကြသည်။ အချို့က အားမရ၍ ခြံထွက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး အမြင်မှာ ခင်မြွေသည် ရက်ရက်စက်စက်လှလွန်းသည့် အပျိုးသမီးတစ်ဦး နယ်စုံရွာစုံခဲ့ပြီ ဒီလိုအလှပျိုး အပြုံးပျိုး အချိုးအဆစ်ကျပ်ပျိုး ပတွေ့ဖူးခဲ့။

“သူနဲ့ဘေးက ကောင်က သူ့ရည်းစားလား ကိုကျော်ခင်”

“ထင်...ဘယ်ကလာ ရည်းစားရမှာလဲ။ ကောက်ရိုးပုံစောင်တဲ့...ပါဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ကိုကျော်ခင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီဗျာ။ ကြိုက်ပြီဗျ”

သူတို့ရယ်သံကြောင့် ဒီပါနှင့်ခင်မြွေ ခေါင်းပဲ့၍ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အဲဒီလိုကြည့်လိုက်တော့မှ စစ်ပြင်ကွင်းသား ခင်ငြိမ်းက သွားချိုးတက်နေသော သွားများကို ဖော်၍ပြုံးပြလိုက်ရာ ခင်မြွေက ရက်ရွံ့ ရွံ့ရာဟန်ဖြင့် ဒီပါ ဟိုဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် သွားလိုက်ကြသည်။

“အဟံ...ဟံ...ဟံ...သင်းကလေးက ရွှေကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားလို့ ရှက်သွားပုံရတယ်ဗျ...အဟံ”

“သူ့သွားနဲ့...ခင်များပါးနဲ့ နစ်ပါသွားရင်...ခင်များ ပိုရှက်သွားမယ်ဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

“ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား”

ရွာခံများက အကြောင်းသိပြီးသူများမို့ သူတို့ဆရာ ရွာကာလသာ ခေါင်း ကိုကျော်ခင်ပြောသည့်စကားကို သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်ပြ သည်။

“ကျုပ်တော့ အသည်းခိုက်အောင် စွဲသွားပြီ ကိုကျော်ခင် ဒီအတိုင်း ဆို ခင်ဗျားတို့ ရွာသားဖြစ်ရကိန်းတော့ တစ်ဝက်ကိန်းသေသံလို ရှိနေပြီဗျာ”

“ရရင်... တကယ်ယူမှာလား...”

“အဟဲ့... ရွှေမျိုးတွေ ခေါ်ခဲရတော့မလား... အဟဲ့”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်... ကိုခင်ငြိမ်း”

“ဘာများပါလိမ့် ယောက်ဖရာ... ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့စမ်းပါကွယ်”

“သူက... စကားလုံးဝမပြောနိုင်ဘူး”

“ဟေ့... စကားမပြောနိုင်ဘူး... ဘာလို့များလဲ... ယောက်ဖကြီး နာ... ဟင်”

“မွေးကတည်းက... အ နေလို့”

“ဟေ့... ငုဒွေခါ”

“ဝါး... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“မွေးကတည်းက အ နေလို့... ဒါ... ဒါဆို... သူက အ အပေါ့”

“ဟုတ်ပါ... ဘယ်နယ်... နားဖောက်တော့မလား”

“ဟင်အင်... ဟင်အင်... မဖြစ်ဘူး... ဒါဆို... အမေက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဝါး... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“အပြောင်းလဲ ပြန်ပါကွာ... မေတ္တာစစ်ပါပေ... ခင်ငြိမ်းရေ”

“ကဲ... ကဲ... ဒါဆို... ခင်မြေကို မယူချင်နဲ့တော့... ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို ရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင် အလှပကေးတစ်ဦးနဲ့ ပေးစားမယ်ဗျာ”

“ယောက်... ယောက်... ဖကြီး... နင်... နင် တကယ်ပြောမ တာလား ဗျားစူး၊ မိုးကြိုးပစ်”

“ဟဲ့... ”

“ဘယ်... ဘယ်... သူ... လေးနဲ့... များလဲ... ရွှေ ယောက်ဖကြီးရာ... ဟင်... ဟင်”

“သူကြီးသမီး... ခင်ဆုံနဲ့...”

“အောင်မလေး... မြတ်စွာဘုရား... သူကြီးသမီး... ခင်... ဆုံ တို့... အာကြမ်းလျာကြမ်းခင်ဆုံနဲ့... မ... မ... လုပ်... ပါနဲ့... ကျော်ခင်ရာ... ခင်ဆုံကို ယူမယ့်အစား သူ့အဖေ သူကြီးကိုကျောက်ခဲ ကိုင်တဲ့ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ပြောင်း ပါးစပ်ထဲငုံပြီး ခလုတ်ဖြုတ်ချလိုက်တာ ခဲ ခဲပါရစေ... မောင်ရယ်... နော်... နော်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟီး ဟီး ဟီး”

“ခင်ဆုံတို့ ဒီလောက်အထိ လူချစ်လူခင်ပေါမုန်း ခုမှပဲ သိရ တော့တယ်ဟေ့”

“ဝါး... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

တစ်ခါ တစ်ခါ နဂါးရုပ်ထုကြီးကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း ဤနဂါးကြီးသည် ဘဝဟောင်းက ဆွေတော်မျိုးတော်များ ဖြစ်နေမလာဟု အထင်ရောက်မိ၏။

လူသံများ ကြားရလျှင် သူမရုပ်ထုရှေ့မှ အမြန်ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လစ်ပြေးရသည်။ နို့မို့ အရင်တစ်ခါတုန်းကလို ခင်ဆုံတို့လို လူစားပျိုးနှင့် စကားများရလျှင် သူမဘာဝမလွယ်။

သူမ ရန်လုံးဝမဖြစ်ချင်ပါ။

စကားမပြောနိုင်သော်လည်း ရန်ဖြစ်ရမှာကို ရှက်သည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရန်ဖြစ်ရပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က မှန်မှန်း တရားမှန်း သိမိသော်လည်း လူတွေနားလည်အောင် ပြန်မရှင်းပြနိုင်၍ အမြဲတမ်း အရှုံးဖက်ကချည်း ရင်ဆိုင်နေရသည်။

တကယ်တမ်း ရန်ဖြစ်ကြပြီဆိုလျှင်လည်း သူကစိတ်ကြီးသည် ဒေါသထွက်လာလျှင် သူ့ကိုက်ချင်သည်။ ခက်သည်က သူမရဲ့အကိုက်ကို ခံကြရလျှင် အကိုက်ခံရသူသည် မြေကိုက်ခံရသလို အဆိပ်များ ပျံ့ကျက်ပြီး သေမလိုဖြစ်ကြရသည်။

တစ်ခါ တစ်ခါ သူမပြန်ချဉ်းစားသည်။ ငါ လူ့စင်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူတို့ပြောသလို မြေစင်စားဆိုတာလား။

အရပ်ထဲ ရွာထဲ သွားရင်းလာရင်း မြေများကို မြင်ရလျှင် သူမပျော်သည်။ ငယ်ပေါင်သုငယ်ချင်းများနှင့် ပြန်ဆုံရသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မြေတွန်သံများ ကြားလျှင် အဲဒီနေရာကို သွားရောက်တွေ့ဆုံချင်သည်။

သူမ မြေများကို လုံးစမကြောက် မြေမှန်လျှင် ဘာမြေဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ရသည်။ ကစားရဲသည်။ သူ မြေများကို ဖမ်းရုံ ကစားရုံကိုင်ရဲ၍ ရွာထဲက လူများက ခင်မြေ့ကို မြေပြီးသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

မြေတွေ့တာလည်း သူများလက်နှင့် ကိုင်လိုက်လျှင် ပြန်မကိုက်ရဘဲ ခေါင်းစင်း ကိုယ်စင်းတောင် လုပ်ပေးကြသည်ကိုလည်း သူမအကြိမ်များစွာ ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။

သည်စွမ်းပကားတွေ့... ဘယ်ကလာသလဲ။

၂၆

ဆိုရလျှင်... ခင်မြေ့(ခင်)နှစ်သမီး ရောက်လာသည် အချိန်မှစ၍ စိတ်များ ထွေပြားစံပြုလာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် လပြည့်နေ့ရောက်လျှင် နဂါးရုပ်ထုရှေ့သို့ သွားရောက်ချင်စိတ်များ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ပေါ်ရသည်ကို စဉ်းစားလို့မရ သွားကိုသွားချင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း လူရိပ်လူခြေကြည့်ပြီး လူလဲသည်နှင့် နဂါးရုပ်ထုရှေ့သို့ သွားရောက်ကာ ဗုဒ္ဓဆင်းတုကိုလည်း ပန်းဆွဲချမ်းကပ်လှူပူဇော်သည်။ နဂါးရုပ်ထုကြီးကိုလည်း အမွှေးနံ့သာရေများ ပက်ပျန်း၍ ကိုယ်လုံးကြီးကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ်ပေးခဲ့သည်။

အဲဒီလို ပြုမူလိုက်ရတိုင်း သူမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ဖိန်းဆန့် ရိန်းဆန့် ဖြစ်ကာ ထူးခြားသော အရသာတစ်မျိုး စီးကူးသွားသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ အားအင်သစ်များ စွမ်းရည်သစ်များ ဝင်လာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆီထဲမှာ သိလိုလိုတော့ ရှိသည်။ ပြောပြနိုင်စွမ်းရှိသည်။ တစ်နေ့ သူ့သိသမျှကို ပြောပြချင်သည်။ အရာရာက ထူးဆန်းနေသည် တစ်ခါ တစ်ခါ သူ့ဘဝဟောင်းကို အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ရသည်... သူ့မရဲ့ဘဝဟောင်း သည်... မြေဘဝတဲ့... သူ လူ့ဘဝကနေ မြေဘဝရောက်ခဲ့သည်။ မြေဘဝ မှ ခု... လူ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့သည်ဟု... အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်ခုတစ်စုံ လာလာပြောသည်ကို မက်ကြားရသည်။

သို့သော်... ဒါကလည်း အိပ်မက်။

သူမ အတွေးလွန်၍ မက်သည်များလား။

ဘဝကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင်း ရသမျှထဲမှာ... သူမ နဂါးရုပ်ထုကြီး ကို သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ သူ့ဆီမှ ခွဲခွာအာသစ်များ ရသလိုလည်း စိတ်ထဲ မှာ ခံစားရသည်။

သူမ... လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း... ဘုရားပရဝဏ်အတွင်းရှိ နဂါး ရုပ်ထုရှေ့သို့ သွားရောက်သည့် သတင်သည် ဘယ်လိုပဲ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် မြင်ရသူများက ကိုငှက်ရိုးတို့ လင်မယားကို ပြန်ပြောပြခဲ့ကြသည်။

သည်အကြောင်းကို ကြားရသောအခါ လင်ရောမယားရော ရင်ဖန် တုန်ခါ့ပြန်သည်။

သို့နှင့်... ခင်မြေ့ကို မေးကြည့်ရတော့သည်။

“ခင်မြေ့... သမီး... လပြည့်နေ့တိုင်း နဂါးရုပ်ထုကို ဘာကြောင့် သွားရတာလဲ...”

မိခင်က မေးတော့... ခင်မြေ့က လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ရန် သွားသည်ဟု သရုပ်ပြပြီး ပြောခဲ့သည်။

“ဘုရား ကိုလား... နဂါးကိုလား...”

ထိုအခါ ခင်မြေ့က... အမေတို့ မကြိုက်မှန်းသိ၍ ဘုရားကို လက်ဟန်နှင့်ပြသည်။

“နောင်ကို ဘုရားကို သွားရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း မသွားဘူး။ အမေတို့ပါလိုက်ခဲ့မယ် ကြားလား...”

သူမ... အဖေအမေနှင့် အတူမသွားချင် လွတ်လပ်စွာ တစ်

ယောက်တည်း သွားချင်သည်။ သို့သော် စကားကြောရှည်နေမည်စိုး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီ... ခင်ဆုံတို့နဲ့ရော... တွေ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒင်းတို့နဲ့ ရန်မဖြစ်နဲ့ နော်... သမီး”

“အင်း...”

“နင်း... ထမင်းသွားပို့ရင် လမ်းမှာ မြေတွေ့ရော လိုက်ဖမ်းသေးတာ...”

“ဟင့်အင်း...”

‘မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်... အမေတို့ ကြောက်လွန်း လန့်လွန်းလိုပါ ကြားရ မြင်ရတာ ရင်တုန်လွန်းလိုပါ။ ကြာရင် ဝါတို့... လန့်ပြီး နှလုံး မကောင်းလို သေရလိမ့်မယ်... ညီးဟာ... မိန်းကလေး... ခင်မြေ့... မိန်းကလေးဆိုတာ... ယောက်ျားတွေလုပ်သလို လိုက်မလုပ်ရဘူး... နောင်ကို ခံချိုး မလုပ်ရဘူးနော်... ကြားရဲ့လား...’

“အင်း... အင်း...”

ကသည်။ ချည်းသီးကို အလွတ်ကိုက်၍ ဝါးသည်။ စားလိုက မြိန်လိုက်
...။ ပြီးတော့ ရေခဲနှေးကြမ်း ပူပူကို ရွတ်ခနဲ သောက်လိုက်သည်။
အလုပ်ကြမ်း လုပ်သူမို့လား မသိ... တစ်ပန်းကန်ခဏလေး
ပြောင်သွားသည်။

“သမီး အမေချက်တာလား”

“ဟင့်အင်း...”

“သမီးချက်တာပေါ့...”

“အင်း...”

“ဒါကြောင့်... အဖေ... ဒီနေ့ ထမင်းစားမြိန်တာ သမီးရဲ့...
သမီးလက်ရာက တယ်ကောင်းပဲကွ”

ဖခင်လုပ်သူက စားရင်းတန်းလန်မှ ချိန်ပွမ်းနေ၍ ခင်မြေ ရက်သွား
ချိန် မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းများ ပွင့်လာခဲ့သည်။ စားသောက်ပြီးနောက်
ချိန်ကန်ခွက်ယောက်များကို ခံတောင်းထဲထည့်လိုက်သည်။

“ချဉ်ရေဟင်းလေးများ စားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ...”

ဘာရယ်လို့မဟုတ်...။ ကိုငှက်ရိုးက ခံတွင်းတောင်း၍ အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဪ... အဖေ... ချဉ်ရေဟင်း
အချဉ်တယ်ဆိုပါတကား...။

အေးပေါလေ... တစ်နေ့လာလည်း ပဲရေပွ။ ပဲကတ္တီပါပြုတ်၊
အောက်နေ့လာ... ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ ငါးပိထောင်း... ဒီဟင်းက သံသရာ
ထည့်နေတာ ကြာခဲ့ပြီ။ အရည်ဟင်းလေးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ စားချင်မှာပေါ့။

သူမစဉ်းစားလိုက်သည်...။ ချဉ်ရေဟင်း...။ ဟုတ်ပြီ... အပြန်
ချဉ်...။ ခင်တန်းတော့စပ်ဝင်ပြီး ငှက်ပွန်းရွက် ဝင်ခူးမည်...။

သည်နောက်၊ ခံတောင်းလေးကိုရွက်၍ အဖေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။

“သမီးအိမ်ကို တန်းပြန်နော်... ဟိုဝင် ဒီဝင်မဝင်နဲ့၊ တယ်သူနဲ့
အဖေ့တွေ... ဘာပြောပြော... သည်းခံ၊ ရန်မဖြစ်နဲ့... ကြားလား...။
အဖေ့ဘာတွေ မဖမ်းရဘူးနော်...”

ကဆုန်လဆန်း ငါးရက်နေ့
ထိုနေ့ကား... ခင်မြေဘဝကို အနာဂါတ်ဆိုးဝါးအောင် ပြောင်းပစ်
လိုက်သည့်နေ့ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ခင်မြေသည်... လယ်တောမှာ တာပေါက်မြေဖို့နေသည့်
အဖေထံသို့ မနက်ပိုင်း ထမင်းသွားဖို့ခဲ့သည်။ အဖေ့ကို ထမင်းပြင်ပေး
သည်။ ပါလာသည် ငါးပိထောင်းနှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကို အသင့် ခူးခပ်
ထည့်ပေးသည်။ ရေခဲနှေးအိုးကို ထုတ်၍ ပုဂံလုံးထဲထည့်ပေးသည်။

ပြီးနောက်... အဖေ့ကို... လက်ဆေးရေခပ်၍ စားဖို့ ခေါ်လိုက်
သည်။

“သမီး... စားပြီးပလား...”

“အင်း...”

“ထပ်စားပါအုံးလား သမီးရဲ့”

“ဟင့်အင်း...”

ကိုငှက်ရိုး ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကို ငါးပိထောင်းမြှုပ်၍ အားရပါးရ

"အင်း...အင်း..."

သူမခေါင်းကို တွင်တွင်ညှိတ်ရင်း ခံတောင်းကို ရွက်၍ ရွာဘက်သို့ တာရှိုးလမ်းအတိုင်း ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ကိုငှက်ရိုးတစ်လှမ်းချင်းသွား နေသည့် သမီးရဲ့ နပျိုသော အလှကိုကြည့်ပြီး...ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ် နေမိသည်။

ဒီသမီးသည် စကားများသာ ပြောနိုင်လိုက်လျှင်...ကတော် ကေန်ဖြစ်နိုင်၏။ ခုတော့ စကားမပြောနိုင်၍ မွေးသောလှသော ပန်းဖြစ်ပါ လျက်...တော်မဝင်နိုင်ပဲ၊ ပန်သူပဲဖြစ်နေရ၏။

သည်ကြားထဲ မဟုတ်ကဟုတ်က...ရန်းမ၊ ကဝေမ မြွေဟောက် မ၊ မြွေအလမွှာယယ်မ စသည်ဖြင့် အသားလွတ် အစွပ်အစွဲ အပုတ်ချွန်နေရ သေးသည်။ ဘယ်ဘဝ ဝဋ်ကြွေးပါလိမ့်...သူ မကြာခဏ အိပ်ရာဝင်တိုင်း ဘုရားမှာ ဆုတောင်းခဲ့သည်။

ဒီသမီးလေး...စကား အမြန်ဆုံး ပြန်ပြောနိုင်ပါစေ...ဟု။

တာလမ်းအတိုင်းမှ လာရင်းမှသည် ခင်တန်းတောစပ်သို့ရောက် လာခဲ့၏။ တောထဲမှာ ဒီအချိန်ဆို ကင်ပွန်းရွက်များ၊ ကင်းပုံရွက်များ ရနိုင် သည်။ ကင်ပွန်းရွက်ကို ငါးပိစိမ်းစားလေး ဖျော်၍ အရည်သောက်လေး ချက်ကျွေးရလျှင်...အဖေ ခံတွင်းမြိန်နိုင်ဖွယ်ရှိလိမ့်မည်။ ဒီနေ့ကျမှ ဒီပါ ကို သွားသတိရလိုက်သည်။

ဒီပါဆီက ငါး၊ ပုစွန်လေးများ နည်းနည်းရရင် ကောင်းမှာပဲ။

အင်း အပေါင်းအသင်း အသိမိတ်ဆွေထဲမှာ သူမကလည်း ဒီပါကို ပဲ ခင်သည်။ ယုံကြည်သည်။ အရေးအကြောင်းဆို ခင်မြွေဘက်မှ ရပ်တည် ရဲသူမှာ ဒီပါပဲရှိသည်။

ဟော...တောစပ်တောင် ရောက်ပြီပဲ...။

အချိန်ကလေး ရှိသေးသလို တောထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။ သည်တောတန်းကလေးသည် ခင်မြွေသာမက ရွာကသူတွေပါ ဝင်နေကျ ထမင်းပိုပြန်တိုင်း...နေ့ဆို ဥရွှစ်ရွက်၊ မိုးဆို မန်ကီးရွက်၊ သနပ်ရွက်၊ မိုး ဆောင်းဦးပေါက်ဆို...ရာသီပန်း စုံအောင်ရသည်။

ဟိုအထဲများ ဝင်နိုင်လျှင် ဝိုကျွင်းတွေ၊ မျှစ်တွေ၊ ငါးတွေပါ... စက်လို့ ရှာလို့ ရနိုင်သည်။ ဝေရစ်ပူးများ စိန်နပေါညွန့်များဆို ပေါမပေါ... ထင်းခါးကလည်း စုံသည်။ ဝါးနက် ဝါးယား၊ ဝါးပိုး၊ ကျခတ်အံ့... နိသည်။

သို့ဖြစ်၍ သည်တောကလေးသည် သူမအဖို့ ရွာသူများနှင့် ပိပိပ်...စိမ်းတော့...စိုးတွင်းမှာ လူဝင်လူထွက် ပိုများ၏။ ဒီရာသီက...လူဝင်...သူထွက်ပါးသည်။ ထင်းခတ်သမားပဲ ရှိတတ်၏။

သူမ ကင်ပွန်းပစ်ရုံရာ လက်ယာဘက် တောစပ်သို့ ဝင်လာလိုက် သည်။ ငှက်သံအချို့ကို ကြားနေရ၏။ ငှက်သံမှ အပ...ဒီနေ့ လူသံသူသံ...ကြားရ မတွေ့ရ။

ပထမတွေ့သည့် ကင်ပွန်းပစ်မှ ရွက်နုနစ်ခက် သုံးခက်ကို လိန်ချိုး...လိုက်သည်။ နလို-တော်ရဲ့ ကျန် အညွန့်များက ရင်ပြေးနေပြီမို့ ချန်ခဲ...နိုက်သည်။ သည့်နောက် နောက်တစ်ပင်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ အပင်က...ဆုံးနည်းမြင်နေ၍ ခူးလိုမရ။

တတိယမြောက် အပင်ကျတော့ အထဲသို့ နည်းနည်းဝင်ရသည်။ တောင် ရွက်နုများဖြာကျနေသည်။ သူမဖြာကျနေသည့် အပင်ရှိရာသို့...ဝင်လာလိုက်သည်။ အဝင်လမ်းနှင့်တော့ နည်းနည်းဝေးသွားခဲ့သည်။

ရွက်နုများကို မြင်၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ သည့်နောက် တောင်ကို...သာချထားပြီး အနတွေ့ချည်း ဆိတ်ချိုး၍ ခူးပစ်လိုက်သည်။ အားရစရာ...တောင်လိုက်တာ နောက်နေ့ဒီပါ ရနိုင်သည်။ အချို့ကို ဒီပါလည်း ဖေးမည့်...စိတ်ကူးကာ အားရပါးရ စိတ်လိုလက်ရ ခူးပစ်လိုက်မိသည်။

ထိုသို့...စိတ်ကို နှစ်၍ ခူးနေစဉ်...

"ဟိတ်..."

"အယ့်..."

မိမိနောက်ကျောဆီမှ ဟိန်း၍ ထွက်လာသည့် အနီးကပ်အော်...သံကြောင့် လန့်ဖြန်တုန်ခါပြီး လှည့်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ...နုနုရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ဟန်ပေါ်သည့် အမူးသမား လူရမ်းကားလှပီ။

လူရမ်းကား ကားကြောက်စရာ ကောင်းလှသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်
ကယ်ဘက်မျက်ခုံးမှသည် နှာခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး ညာဘက်ပါး နားသယ်စပ်
အထိ ကန့်လန့်ဖြတ်ကျနေသည့် အက်ကွဲဖထစ် မညီမညာ ဝါးခုတ်ရာ
ကဲ့သို့သော အမာရွတ်ဒဏ်ရာကြီးက သူ့ရဲ့ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန်ကို
အထင်ကရ သက်သေခံနေသည်။

ရှည်လျားလှသည့် ဆံပင်များကလည်း အမူးသမား လူရမ်းကားရဲ့
ကျောပေါ်မှာ ဝဲသိုင်းဖြန့်ကျဲ ဖွာရုရာကျနေသည်။

လူပုံက မည်းမည်းတုတ်တုတ် ဂင်တိုတို . . .

သူသည် . . . ခင်မြေ့ရဲ့ . . . ဖွံ့ဖြိုးတစ်ရပ် ဖထစ်ခုံးကြွနေသည့်
ခန္ဓာကိုယ်အလှကို အာသာငမ်းငမ်း စိုက်ကြည့်ရင်း . . . ပါးစပ်မှ တဟီးဟီး
တဟစ်ဟစ်အော်ကာ . . . လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်း၍ သူမရှိရာသို့ တရွေ့
ရွေ့တိုးလာနေသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ချဉ်စုပ်စုပ် အရက်နံ့သည် အော်ဂလီဆန်စွာ
ရင်ခေါင်း၊ နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝင်လာသည်။

ခင်မြေ့ကြောက်လန့်ကြီးစွာ ပါးစပ်မှ အသံထွက်ရင်း နောက်သို့
တဖြည်းဖြည်းဆုတ်လိုက်သည်။ နောက်မှာ ကင်ပွန်းချိခံနေ၍ တိုးမရတော့
သည့်နောက် နံဘေးသို့ လှည့်ရှောင်ပြေးရန် လုပ်လိုက်တော့ . . . သူက
ကျေသည့်ဘက်မှ လက်နှင်ပိတ်ကာရင်း . . . ခင်မြေ့လက်ကို သူ့လက်ကြမ်း
ကြမ်းကြီးနှင့် ဆောင်ရွံ့ဆွဲယူကာ . . . သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုရမ္မက်ကြီးစွာ
ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ကင်ပွန်းရွက်များလည်း လွတ်ကျသွား
ခဲ့သည်။

ခင်မြေ့ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း . . . သူ့ရင်ခွင်မှ ရှန်းကန်ကာ
ရှိသမျှ ခွန်အားဖြင့် ပြန်လည်ကုတ်ဖဲ့ တိုက်ခိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ရှက်လည်းရှက် . . . ဒေါသလည်း ထောင်းဆန် ထွက်လာ
ခဲ့ပြီး သူမ ဗီအေတိုင်း . . . အသားများ ချက်ချင်း ညိုမည်းလာကာ . . .
လူရမ်းကားရဲ့လက်ကို ကိုက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ခွင် . . .”

“အား . . . အား . . . အား . . .”

မေးရိုးတည့်တည့်သို့ လူရမ်းကားရဲ့ ပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်
ဖျားက တန်းဝင်လာခဲ့ရာ . . . မျက်လုံးထဲမှာ မီးများပွင့်သွားပြီး . . . ပြာစေသွားခဲ့
သည်။ တောထဲမှာ လူကပြုတ်နေ၏။

သူမ မူးရစ်ရီဝေနေရင်းမှ အော်ဟစ်ပြီး နံဘေး နံဘီကို အကူအညီ
ဆိုခြင်း . . . ကြောက်ရွံ့ကြီးစွာဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေကြည့်သော်လည်း လူက
ထစ်ယောက်မှမရှိ မတွေ့။

လူရမ်းကားသည် . . . လက်သီးဒဏ်ရာနှင့် မူးယစ်ရီဝေနေသော
ခင်မြေ့ကို သူ့ရဲ့သန်မာသော လက်အစုံဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်
သည်။ သည်မှာ လူရမ်းကားက သူမစကားလုံးထဲပြောနိုင်သည့် အားနည်း
နက်ကို ရိပ်မိသွားကာ . . . ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရဲရဲ လှုပ်ရှားလိုက်တော့သည်။
ဦးစွာ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အပေါ်အင်္ကျီကို ဆွဲဖြုတ်ဆွဲစုပ်
ပိတ်သည်။ အင်္ကျီသည် ရင်စေ့ကြယ်သီးတန်များပြုတ်၍ ပွင့်အန်သွားကာ
လှုပ်နှံထွတ်သည့် အသားစိုင့်များ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

သူမပါးစပ်သည် ပါးချိုတ်မှ တစ်စစ်စစ် နာကျင်နေ၍ မထနိုင်တော့။
ဒီမှာ . . . လူရမ်းကားက . . . အာသာရမ္မက်ပြင်းထန်သော အမွေ
ရမ်းကားများဖြင့် အပေါ်မှ ခွစီးကာ . . . သူမရဲ့ . . . ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို

သူမ အသားနားကြီးစွာသော မျက်လုံး၊ ပူနွေးသော မျက်ရည်များ
လူရမ်းကားကို လက်နှစ်ဘက်ပါယက်၍ တောင်းပန်နေသည်။

လူရမ်းကားသည် . . . မူးယစ်ပြီး တဏှာဆိပ်က ငယ်ထိပ်တက်နေ
သည့် . . . လူစိတ်ပျောက်ကာ . . . အရှိုင်းစိတ်ဖြင့်ပြင်းထန် နေသည်။ သူ
သည် ခင်မြေ့ရဲ့ မုံညက်နှစ်လိုဖြူဖွေးနုထွက်သည့် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မွေးကြမ်း
ထစ် သူမီးနှင့် ဖိကပ်လိုက်သည်။

ခင်မြေ့ နောက်ဆုံးအဆင့်အတွက် အကြောက်အကန် ရှန်တန်

၁၂၅ နှစ် အား ခြင်း

သို့သော် . . . ခွန်အားခြင်းက မမျှ။
တကယ့်လောဘသားသည် အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးခဲ့ပြီး ကြီးမား
သော ခွန်အားနှင့် အနိုင်ကျင့်လွှမ်းမိုးနေသည့် လူမဆန်စွာ အကျင့်ယုတ်စွာ
အဓမ္မပြုကျင့်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး . . . နညာကျော်ပြောင်းသည့် မိန်းမသား . . . အထူး
အနက် ခံထားရပြီး မိန်းမေးနေသည့် မိန်းမသားတစ်ဦးနှင့် သံတွေသံခဲလို
မာကြောကြွင်းကြွတ်သည့် လူ့ရမ်းကားတို့၏ အားဖြင့်ပွဲတွင် . . . မိန်းမသား
ခင်မြေ အားလျှော့ လက်မြှောက် အရှုံးပေးခဲ့ရတော့သည်။

အခုတော့ . . . အဖိုဆို၍ ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသည့် တောသူ
အရိုင်းပန်းလေး တစ်ပွင့်သည် တကောကောင် လူ့ဘီးလူးတစ်ကောင်၏
သွေးဆာဖျက်ဆီးမှုကြောင့် . . . ဖွင့်ဖတ် ဖွင့်ချပ်ရော . . . တစ်ဆံပတ်မှုန်ရော
ကြော့မှုကာ . . . မျက်ရည်စီးကြောင်း . . . အလွမ်းမြစ်ထဲသို့ စီးပျောက်ပြန်နေ
ခဲ့ရလေသည်။

ခုတော့ . . . ရိုးသား လှပသည့် အပြစ်မဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏
သမိုင်းသည် စွန်းထင်းညစ်ပေခဲ့ပြီ . . .

သာမန် စွန်းထင်း ညစ်ပေခဲ့သည်မဟုတ်။ ပြန်ပြော၍ အဖက်ဆည်
၍ မရသော ကြေကွဲမျက်ရည်များနှင့် အကြီးအကျယ်လှိုင်းလှယ်ကထကာ
ရိုက်ခတ်ကာ . . . ဘဝမှန်တိုင်းကြီးကို ခါးသီးဆိုးဝါးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့
တော့သည်။

ဤအရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသည့် ပစ္စုကွသမိုင်းကို ခင်မြေ
နောင်သံသရာ ဘဝအစက်ဆက် ရောက်သည့်တိုင် ဘယ်တော့မှ
မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

က
ကသား
ကလား

ခင်မြေသတိရလာသောအခါ . . . ခန္ဓာကိုယ်သည် ထောင်းထုထား
ဘိသကဲ့သို့ နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၏။ သူမ အားယူ၍ ကုန်းထလိုက်သည်။
အိုးပရဲပြန်ကျ နေသည့် အဝတ်အစားများကို မြန်စုစည်းလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အသက်မွဲစွာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သက်သေ
ဆရာသော သစ်ပင်တို့သည် . . . မပြင်ရက်လွန်းလိုလား . . . ရက်လွန်းလိုလား
သိ ရွက်စိတ်သံမျှ မကြားရပဲ ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။

နောင်ကြမ်းကျွတ် ယုတ်မာသူကား . . . မရှိတော့ . . .

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ နဂိုအနေ
အထားရောက်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် စုတ်ပြုနေသည့်
အပေါ်ပိုင်းအား လှပပြင်နိုင်စေရန် ပုဆိုးပိုင်းဖြင့် ကျောမှသိုင်းပြီး ရင်ပတ်မှာ
ညှပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခံတောင်းကို ကောက်ယူကာ . . . မျက်ရည်စက်လက်နှင့်
အားယူထလိုက်၏။ ဆံပင်ကို မြန်ထုံးလိုက်သည်။ ထမီပေါ်မှ အခိုက်များ
ကို လက်နှင့် ခါထုတ်လိုက်သည်။ သည်နောက် နှမ်းချိုသော ခြေစွမ်းများ

ခြင်း...တောထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

တစ်စစ်...တစ်ခက်စီ ပြန် နေသော ကင်ပွန်းရွက်များကိုလည်း မကောက်တော့။ လမ်းလျှောက်နေရင်း တစ်စစ်စစ်နာကျင်၍ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ သူမ၏ ရှိုက်သံကို သစ်ပင်များသာ ကြားနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

တောလမ်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် အများသူငါ မပိုင်မိစေရန် မျက်ရည်များကို ပုဆိုးစနင့် သုတ်ပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး...ဟန်ကိုယုံ့ပြင်၍ ကိုယ်တိုင်လိုက်သည်။

အား...ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း...နေရာတိုင်းက နာကျင်နေသည်။
“ဟေး...ခင်မြေ့...”
ခေါ်သံကြား၍ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... ဒီပါ... ဒီပါသည်... သူမကို မြင်သောအခါ ငါးဖျားတန်ဖျားတစ်ဘက် ငါးတွဲတစ်ဘက်နှင့် ဝမ်းသာအားရ လှမ်းလာနေ၏။

“ဦးလေး...ငှက်ရိုးပြောတော့...နင်ပြန်တာကြာပြီဆို...ဘယ်ထဲ နေလို့လဲဟ...”

သူမ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် သည့်နောက်...တောထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုမှန်ဆီရင်...လိုက်ခဲ့တာပေါ့ဟ...။ ငါက အိမ်ပြန်သွားမှတ်နေတာ...”

အကယ်၍များ သူ့သာလိုက်လာခဲ့လျှင်...သူမရဲ့ဘဝ ဒီအဖြစ်နဲ့ မှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါရဲ့။ အို...ကံတရားက...မျက်နှာသာ နည်းခဲ့ပစ္စု။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ...။

“ခင်မြေ့...မျက်နှာကြီး နီရဲလို့ပါလား...ဘာဖြစ်လို့လဲ... ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမကိုယ်သူမ မသိမသာကြည့်ပြီး...အိမ်ခြေကို ထိန်းလိုက်သည်။ သည့်နောက်...ဟန်ယူ၍ ပြုံးလှဲရင်...ခေါင်းကို အသာရမ်းပြလိုက်သည်။

“ရှေး...နင်တို့စားဖို့...ငါ့နှစ်ကောင် ယူသွား...”

ခင်မြေ့ ဒီပါ...ကမ်းလေးနေသည့် ငါးနှစ်ကောင်ကိုကြည့်၍ တွေ့ဝေ နေမိသည်။ စောစောကများ ဒီလိုငါးနှစ်ကောင်လည်း ရခဲ့မည်... ဒီပါက လိုက်ပါ၍ ကင်ပွန်းရွက်တွေ ဝိုင်းနှူးပေးမည်ဆိုလျှင်...စောစောက ငါ့ခဲခဲကို မကြုံရပေ... ဒီညနေ အဖေကြိုက်သည့် စားချင်လှသည့် ချဉ်ရေသောက်ဟင်းလေးကို ခံတွင်းမြိန်စွာ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပေ နိုင်လိမ့်မည်...ခုတော့...။

“ရှေးလေ...”
သူမခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းလိုက်သည်။ ဒီပါက သူမကို မသင်္ကာ သလို အကဲခတ်နေ၏။ သို့နှင့်...ရှေးမူ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွား လိုက်သည်။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရတာ အားနာလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ဒီပါကလည်း ခပ်သုတ်သုတ် အမိလိုက်လာခဲ့သည်။

သူမတစ်လမ်းလုံး...ဒီပါ ဘက်ကိုလှည့်မကြည့်။
အနားမှ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း လိုက်ပါလာသည်။

အဲဒီနေ့က...သူမနှင့် ဒီပါ...နှစ်ယောက်တွဲ ပြန်
မြင်ကွင်းကို ရွာထဲမှ လူငယ်လူရွယ် အပျို ကာလသားများနှင့်
အချို့က မြင်ကြသောအခါ...ထုံးစံအတိုင်း မေးငေါ့ကြ။ ဟ...နေ့မှစ၍
အဟေ့...လုတ်ကြ။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ လှောင်ကြ...။
လှောင်ကြ...။

ထိုသို့...ရွဲ၍ စောင်း၍ ထောမနာပြုကြသည်များကို သွားရတိုင်း
သိရှိခံစားရသော်လည်း...သည်းခံကာ...ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။
ထိုနေ့ညက...အိပ်ယာထဲမှာ ကြမ်းကြုတ်ကြောက်မက်ဖွယ်
အကြောင်းများကို ပြန်၍ အိပ်မက်မက်ခဲ့ပြန်သည်။ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသော
အခါ အဖေက ဘာဖြစ်လို့လဲ သိမ်းဟု...ကြင်နာစွာမေးသည်။ မီးခွက်ကို
သည်း ထထွန်းလိုက်သည်။

သူမခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းပြီး ပြန်အိပ်ရန် ဟန်ပြုလိုက်သည်။
ခေါင်းအုံးပေါ်...ခေါင်းချလိုက်တုန်းပဲ ရှိသေးသည်။ ခေါင်းရင်
အိပ်မက်မှ ထူးဆန်းသော မြေတွန်သံကို ကြားရတော့သည်။ အဖေက
မြေတွန်သံကြား၍ လန့်ပြီး...အဖေကို နိုးသည်။ အဖေက မကြည့်ရုံတူဟု

ပြောသည်။

မြေတွန်သံသည် ခင်မြေတို့ အိပ်သည် ခေါင်းရင်းနားဆီမှ ပြစ်သည်။ ၎င်းမြေတွန်သံကို ကြားရသောအခါ ခင်မြေရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ပြစ်သွားသည်။

သို့နှင့် ခေါင်းရင်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြုံးပြုံးဖျော်ဖျော် ရောင်အောက်မှာ မြေနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို သူမထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မြေနက်ကြီးက လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိ၏။ မြေကြီးသည် တံခါးဖွင့်သံကို ကြားရသောအခါ အတန်ကြာ ခေါင်းမောကြည့်နေပြီး . . . ပါးဖျဉ်းကြီးကို ရိုင်းပ . . . ကာ လှုပ်ပြနေ၏။

သူ့ဆ . . . မြေကို သူမမကြောက်။ မြေသည် သူမရဲ့ ကစားဖော် မိတ်ဆွေသည်။ သူမရဲ့ သစ္စာရှိသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်ဟု သည်း . . . ကန္တ . . . သူမရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်များ . . .

နေလိုလိမ့် . . . သတင်းကြား၍ သတင်းပေး ရောက်ခဲ့လေရော သလား . . . မြေနက်ကြီးသည် . . . တစ်ချို့ အသံပေးပြီး . . . သရက်လိပ်သည့်နေ့ . . . ရှောက်သို့ ဝင်သွားသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်ခဲ့ရလေသည်။

မှတ်နေတ

လူ့ဘဝကို တစ်ကောင်၏ ဝမ်းမျိုသွေးရုပ်ခြင်း ခံရသည့် နေ့မှစ၍ အောက်ပိုင်း . . . ခင်မြေ အဖေ့အဖေဟာသို့ ထမင်းသွားဖို့ရတာ စိုးရွံ့ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် တောစင်မှ ထမင်းတောင်းရွက်၍ ဖြတ်သွားရတိုင်း ဝင်သည် ရိုင်းထလာခဲ့သည်။ ထိုတောစင်မှ ဖြတ်ပြန်ရတိုင်းလည်း . . . အတိတ် အပြစ်အယုတ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကာ သွေးလန့်လန့် သွားခဲ့ရသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သည့်နှင့် တောင်မြောက်လေးပါး အကဲခတ် မှတ်လုံးဝင်ကြည့်ပြီး အမြန်သုတ်ခြေတင်ရတော့သည်။ သူမ . . . လူ့ဘီလူး သူငယ်ကားနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံဆုံဆည်းရမှာကို သေမတတ်ကြောက်ခဲ့ပြီ။

သို့ဖြစ်၍ . . . နောက်နေ့မှစပြီး . . . တောထဲသို့ ဟင်းရွက်ရှာ ပန်းရွက် ဆည်း . . . ဝင်တော့။ ထိုတောစင်မှ လူသံသူသံကြားရလျှင် . . . သူမလုံးဝ

လှည့်ကြည့်တော့ဘဲ ခံတောင်းကိုပိုက်၍ ပြေးတော့၏။

အမေက... သမီး... ဘာလို့... ဟင်းသီးဟင်းရွက် မခူးတော့တာလဲဟု မေးသောအခါ သူမဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေလေ့ရှိသည်ကို အမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ တာအံ့တဩနှင့်ကြည့်ရင်း တွေးနေလေ့ရှိ၏...။

ဒီလိုနှင့် အချိန်သည် နစ်လနီးပါးခန့်ကြာခဲ့သည်...

တစ်နေ့...

ထုံးစံအတိုင်း... အမေ့လယ်တောသို့ ထမင်းပိုသွားရန် ခံတောင်းလေးကို ရွက်၍ ထလိုက်စဉ်၊ ခေါင်းထဲမှ ပိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မူးဝေလာခဲ့သည်။

အမူးသည် ထိန်း၍ မရအောင် ဖြစ်လာပြီ...။ ခေါင်းပေါ်မှ ထမင်းတောင်း-အောက်သို့ လွတ်ကျသွားကာ... သူမလည်း လဲကျသွားတော့သည်။

“ဝှစ်... လလွှမ်း... ဝှစ်...”

“အား... အား... မ... မ... အား...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... သမီး... ခင်မြေ့... ခင်... မြေ့... သမီး... ဘာ

ဖြစ်လို့လဲ... သမီးလေး”

“အား... အား... အား... အိ... အား”

ဦးခေါင်းသည် ချာချာလည်နေသည်။ အမေက အလန့်တကြား ပြေးလာပွေလှူ၍ “သမီး... သမီး”ဟု အော်ရင်း မေးကိုကိုင်လှုပ်နေသည်။ အိမ်ကြီး ချာချာလည်နေသည်။

သစ်ပင်တွေ ဦးစောက်မိုးပျော် ဖြစ်နေသည်။

မြေကြီးက သူမကို ဝိုင်းပတ်လှည့်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာပြီ... သူမ အန်ချင်လာသည်။ မအန်နိုင်

အောင်စံတွေကို မျိုချပေမယ့် မရ... ရင်ခေါင်းထဲမှ လိပ်လိပ်တက်လာပြီး နောက်... မနေနိုင်သည့်အဆုံး သူမ အန်ချပစ်လိုက်တော့သည်...။

“ဝေါ... ဝေါ... အေ့... အေ့... ဝေါ”

“သမီးလေး... ခင်... မြေ့... ခင်ရီ... ရေ... ခင်ရီ... လာပါအံ့”

ဟဲ့... မြန်မြန်လာပါအံ့... ဒီမှာ... ခင်မြေ့... ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး... သမီး... ခင်မြေ့...”

ခေါင်းရင်းအိမ်မှ မခင်ရီ အဝတ်လျှော်ရာမှ အမောအကော ပြေးဝင်လာပြီး တင်ဝါဝေါ အန်နေသည်... ခင်မြေ့ကျောကို ဝိုင်းနှိပ်... ရင်ပတ်ကိုဖိ ဝိုင်းပြုစုကြသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာတုန်း... ချွေးမရယ်... ”

“မသိဘူး ခင်ရီရယ်... မူးလဲကျပြီး... အန်တာပဲတော့... ခင်မြေ့”

“ဝေါ... အေ့... ဝေါ...”

အံလိုက်တိုင်း အစာစားစဉ်းမျှနှင့် လေများအန်သည်ကို မြင်ကြရသည်။ ဝတ်အောင်နေတော့... ခင်မြေ့ အအန်ရပ်သွားသည်။ ချွေးများပျံ့၍ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွှံ့စိုနေ၏။ မချွေးမက သွေးဆေးလေး နည်းနည်းကို ရေခန်းနှင့်တိုက်လိုက်သည်။

မကြာခင်... အိပ်ယာပေါ်မှာ မောမောနွမ်းနွမ်းနှင့် မျက်လုံးလေးမူးရင်း မိုနီးရင်း မိခင်ရဲ့လက်ကို အားကိုးကြိုးစွာ ဆုပ်ညှစ်ထားသည်။

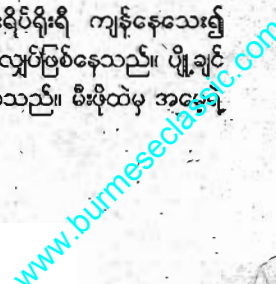
“သက်သာရဲ့လား... တူမ...”

“အင်...”

“လေနဲ့ တူပါရဲ့ အေ...”

“ဟုတ်မှာပါတော့... မနေ့က... ဧညင်းသီးရော... ဆူးပုတ်ရွက်ရော... တို့နေတာတော့... တက်ပြီးများ မူးသလား မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့။ ညည်း ဧညင်းသီးတွေ ဆူးပုတ်တွေ အများကြီး မစားနဲ့ ပြောတာ။ နားမှ မထောင်ပဲကိုး... ကဲ... ကဲ... ဖျာပေါ်မှာလှုံနေ... သက်သာရင် ငါပဲ... ညည်း အဖေဆီ ထမင်းသွားပို့လိုက်မယ်... ခင်ရီ တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါအေ... နော်”

ခင်မြေ့... အသာထကြည့်သည်။ မူးရိပ်ရိုးရီ ကျန်နေသေး၍ များပေါ်မှာပဲ လှုံနေလိုက်သည်။ ရင်သည် တလျှပ်လျှပ်ဖြစ်နေသည်။ ပျို့ချင်သလိုလိုဖြစ်လာ၍ သွေးဆေးကို ယူပြီးလျှက်လိုက်သည်။ မီးဖိုထဲမှ အမှေ့ရဲ့ လှုပ်ရှားသံများကို ကြားနေရသည်။

၁၅၀ မြေ မောင်ညိုမြိုင်

ခဏနေတော့...သူမ မောမော၊ ခွမ်းခွမ်း၊ လျှပ်လျှပ်နှင့် အိပ်မော ကျသွားခဲ့သည်။

အိပ်မောကျတော့...အိပ်မက်တွေ မက်နေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ မြောက်များလှစွာသော မြေအုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ မြေများက...သူ့အနီးမှာ ပါးပျဉ်းများ ထောင်၍ ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။

သူမလည်း မြေများနှင့် အတူ...ပျော်ရွှင်စွာ ကနေသည်။ က၍ နေကြစောအခါ အကြီးဆုံးသော မြေကြီးထစ်ကောင်က...သူမရှေ့သို့ ပါးစပ်မှ ငွေဒဂါးများကို အန်ချပြီး...မြေများတိုခေါ်၍...အထေးသို့ ပြန်သွားကြသည်။

သူမ...ရှေ့မှာတွေ့ရသည်...ထူးဆန်းသော ငွေဒဂါးများကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာအားဖြစ်နေကာ...ငွေဒဂါးများကို ကောက်၍ မိုးပေါ်သို့ မြှောက်ကစားနေသည့် အိပ်မက်ဆန်းကို မြင်မက်ရလေသည်။

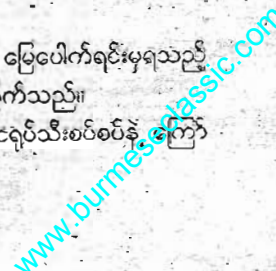
ပြဿနာကား...ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်စဉ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်စဉ်ကြောင့် သူမဘဝ ပုံရိပ်အချို့ကို ကပ်ရွာလုံးက သိသွားခဲ့ပြီး...မျက်နှာမပြရသည့် ဘဝရောက်ခဲ့ရသည့် ကိုယ်ကျိုးနည်း ဖြစ်စဉ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က နေထိုင်ကောင်းသည်ဖြစ်၍ စိတ်လက်ကြည်လင်စွာဖြင့် သူမ...အဖေထံ ထမင်းဆွားပို့ခဲ့သည်။ အဖေကို ဝါလာသည့် ငါးငင်ရိုင်းဟင်းနှင့် ငါးပိရည်တို့စရာ ပြင်ဆင်ပေးသည်။

အဖေသည် သမီးမျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း အားရပါးရ လွှားနေ၏။ ခင်မြေက အနားမှ ရေခွေးကြမ်းငဲ့ပေးလိုက် ပုဆိုးပိုင်းနှင့် ထပ်စပ်လိုက်လုပ်ပေးနေသည်။

စားလိုသောက်လိုပြီးတော့...အဖေက မြေပေါက်ရင်းမှရသည့် မီးရှည်နှစ်ကောင်ကို ကောက်ရိုးနှင့် ထုပ်၍ ပေးလိုက်သည်။

"အဲဒီ ငါးရ၍ နှစ်ကောင်ကို မီးဖြိုက်ပြီး ငရုပ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ကြော်"

သော်ချက်လို့ နှင်အမေကို ပြောလိုက်... သမီးပြန်ချင်ပြန်တော့... နေပူလာ
မယ်... လမ်းတလျှောက် မြေတွေလည်း လှက်ဖမ်းမနေနဲ့ ကြားလာ...
သမီးမငယ်တော့ဘူး။ မြေဖမ်းတာကို သူများတံကာ တွေမြင်သွားရင် မဟုတ်
ဟုတ်က စွပ်စွဲပြောဆိုအုံးမယ်..."

တစ်ခါကလည်း ဖြစ်သည်။

လယ်တောမှ အပြန် ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ မြေတစ်ကောင်ကို တွေ့၍
ဖမ်းချင်စိတ်ထိန်းမရ ဖြစ်လာသောကြောင့် တောင်းကိုချကာ... မြေကို
ဖမ်းလိုက်သည်။

မြေသည် သူမ ကိုမြင်သောအခါ ငြိမ်နေ၏။ သူမ မြေကို မြင်လျှင်
လုံးဝမကြောက်... မြေများကို သူမ၏ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ကစားဖော်၊
အဆွေအမျိုးများ အဖြစ် ထင်မြင်ယုံကြည်နေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
မြေများကို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းဖူး၊ ကိုင်ဖူးသည်။

မြေဖမ်းကစားရတာ သူမအပို ပျော်စရာကောင်းလှ၏။ အံ့ဩဖို့
ကောင်းသည်ကား မြေကို သူမ ညှာလက်ဝါး(သို့) ဘယ်လက်ဝါးနှင့် အပေါ်မှ
အုပ်လိုက်၊ ပြလိုက်သည်နှင့် မြေသည် လုံးဝရပ်တန့်ပြီး လှုပ်ရှားမရ ဖြစ်
နေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမ၏ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို သူမ ဖြန့်ကြည့်သည်။
ထူးထူးဆန်းဆန်းဆို၍ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ပေါ်မှာ အမည်းစက် ငါးစက်စီပါ
သော စက်ဝိုင်းပုံနှစ်ခု ပါသည်ကိုတော့ တွေ့ရသည်။ ဦးသူတော်ကြီးက
အာဏာစက်ဟု ငယ်ငယ်က ပြောဖူးသည်။ မြေနိုင်သည့် ကလေးဟု ဆိုဖူး
သည်။ ဒါကြောင့်ပဲလား မသိ... မြေများကို သူမ လိုသလိုလုပ်၍ ရနိုင်
နေသည်။

ခုလည်း မြေအနက်တစ်ကောင်ကို တွေ့နေရသည်။ ဒါ... မြေ
ဟောက် သူမမြေဟောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ လက်ဝါးကို ထောင်ပြလိုက်သည်
ပါးပျဉ်းထောင်ဟန်ပြုနေသည့် မြေဟောက်သည် သူမရဲ့ လက်ဝါးကို ကြည့်ပြီး
ထူးဆန်းစွာ ခေါင်းစဉ်းကျသွားခဲ့သည်။

မြေရဲ့ ဦးခေါင်းကို သုံးကြိမ်လက်ဝါးနှင့် သပ်လိုက်ပြီး... ပါးစပ်မှ

အကျွတ်ကျွတ်စုတ်သပ်ကာ... မျက်စေ့ အနောက်ဘက် လည်ဂုတ်မှ ဖမ်း
အပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မြေက ကျောကိုစင်း၍ မျက်စေ့ကို မှိတ်ထား၏။
အိမ်ပျံယ်ကား သခင်မ ကြိုက်သလိုပြုပါတော့ ဆိုသည့်နယ်..."

သူမ မကြောက်မရွံ့ မြေကို ကောက်ယူပြီး မျက်နှာရှေ့မှာ အပ်ကာ
ပြလိုက်သည်။ မြေကလည်း ငယ်ပေါင်းနှင့် ပြန်ဆုံရာအိလား။ မျက်လုံး
မှန်၍ ကြည့်နေသည်။ ဘာမှရန်မပြု လူးလွန်လျက် သူမက မြေကို
ကိုင်၍ လေထဲမှာ မြောက်ကစားလိုက်သည်။

"အောင်မလေးတော့... လာကြ... ပါအုံး..."

ဘယ်အချိန်အထိ မြေနှင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ကစားနေမိသလဲမသိ။
နောက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ထိတ်လန့်တကြား အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သံ
ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ... ရွာလယ်ပိုင်းမှ ခင်ဆုံသူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက် အုပ်စု ဖြစ်နေသည်။

သူတို့အုပ်စုကလည်း ထမင်းပိုရာမှ ပြန်အလာဖြစ်သည်။ ခင်မြေ
ဟောက်ကို ကိုင်၍ မြောက်ကာ ပင့်ကာ ကစားနေသည့် မြင်ကွင်းကို
မိန်းကပ်ရှုတ်ချည်း မြင်ရသောအခါ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ရင်း...
သူမ ပစ္စည်းလွှင့်ပစ်၍ ပြေးကြတော့သည်။

အချို့... ထမိတောင် မနိုင်။

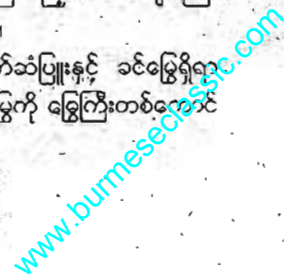
အချို့... ကန်သင်းရိုးမှာ မှောက်လျက်လဲနေ၏။

"ခင်မြေ... မြေ... ကြီးနဲ့... လာကြပါအုံးတော့..."

"လာကြပါအုံး... ခင်မြေ... ကျွန်မတို့ကို... မြေနဲ့တိုက်နေလို့
လာကြပါအုံး..."

မိန်းမသုံးယောက်... ပြေးရင်းလွှားရင်း လဲရင်းတိုက်ရင်းမှ ခုနှစ်သံ
ဟစ်အော်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာနေကြသည့် ယောက်ျားကြီး
နှစ်ယောက်... ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၍ ပြေးလာကြသည်။

မိန်းမသုံးယောက်က မျက်လုံးပြူး မျက်ခံပြူးနှင့် ခင်မြေရှိရာ
သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ခင်မြေကို မြေကြီးတစ်ကောင်
ကိုင်လျက်သား တွေကြပြီး...။

သို့ နေပြည်တော်

သူတို့ပါ လန်ဒန်မြို့ရပ်ကွက် သွားကြတော့သည်။

“ခင်မြေ့ . . .ခင် . . .မြေ့ . . .လွင့်ပစ်လိုက် . . .အဝေးကို လွှင့်ပစ်လိုက် . . .”

ယောက်ျားတစ်ယောက်က စိုးရိမ်ကြီးစွာ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ . . .ခင်မြေ့ သူတို့အားလုံး ကြောက်ရွံ့နေမှန်းသိပြီး . . .မြေ့၏ကျောကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ကာ လှည့်ကွက်ထဲသို့ လွှတ်ပေးလိုက်ရာ မြေ့သည် ရှိခန့် တစ်ချက်အော်ပြီး . . .လူးကာလွန်ကာ ဟိုး . . .အဝေးသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကစ၍ ရွာထဲမှာ ခင်မြေ့နာမည်ကြီးသွား ပြန်သည်။ ခင်မြေ့သည် မြေ့စုန်း၊ မြေ့ကဝေ၊ မြေ့အလပွာယ်အစစ် စသည်ဖြင့် လှီးစွတ်ကြပြန်၏။

ခင်မြေ့ကို လမ်းမှာတွေ့လျှင် မြေ့ပါသည် ထင်မှတ်၍ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြ၏။ ဤသတင်းကို အမေတို့ အဖေတို့ကြားသောအခါ ဒေါသလည်း ထွက် အံ့လည်းအံ့သြကြ၏။ နောင်ကို ဒီအပြုအမူမျိုး မိန်းကလေး တန်ခိုး ဒါမျိုးမလုပ်ရဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းမာန်ခဲ တော့သည်။ နောင်အခါ ခင်မြေ့သည် မြေ့များကို သွားရင်း လာရင်းတွေ့ရသည်တိုင် ဖမ်းကစားချင်ပါသော်လည်း . . .အများပြင်ရသူများ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် အော့နလုံးနာမှန်းသိ၍ ဖမ်းခြင်းကိုင်ခြင်း၊ ကစားချင်း မပြုတော့။

မြေ့များကို တွေ့လျှင် မေတ္တာပို့သည် ပြုသမျှ ကောင်းမှုများ အားရည်စူး၍ အမျှဝေသည်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို ဒီပါတစ်ယောက် ကြားရသော အခါ အလန့်တကြားနှင့်

“နင် မြေ့မကြောက်ဘူးလား ဟင် . . .ခင်မြေ့ . . .”

“ခင်မြေ့က ခေါင်းကိုရမ်း၍ ရယ်ပြလိုက်သည်”

“မြေ့ကိုက်ရင် အဆိပ်ပြင်းတယ် . . .သေမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဟင်အင် . . .”

ဟင်အင်းဆို၍ . . .ဒီပါ သူမမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကြောက်သီးများ ထသွားခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဤမိန်းကလေးသည် အဖော်ထူးဆန်း

သည် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ကိုယ်ခန့်ရှိတုန်းကလည်း မြေ့ဝင်စားသည်ဟု အိပ်မက်ရသည် . . .ဟော . . .လူဖြစ်လာပြန်တော့လည်း ရန်ဖြစ်၍ သူ့ကများကိုက်လျှင် အဆိပ်အလွန်ပြင်းထန်ပြီး ဆေးမပို့ပါက ဒုက္ခရောက်ကြရ၏။ အခုလည်း မြေ့များကို အလပွာယ်သမားလို သူမ ဖမ်းရ၏။ မြေ့နှင့် ကစားနိုင်၏။ . . .မြေ့များပြီးနေရောသလား . . .။ အံ့ဖွယ် သူ့ရဲပါကလား . . .။ သူများတွေ ပြောနေသလို မြေ့စုန်းများလား . . .။ မြေ့ကဝေလား . . .။ မြေ့အလပွာယ် ဆရာသေ၍များ ဝင်စားလေရောသလား . . .။

“ဝေါ့...ဝေါ့...”

အန်ရင် အပူးဒဏ်မခံနိုင်၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျ သွားတော့သည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ကလေးဆိန်းနေသော ရွာသူမိန်းမကြီး အချို့မြင်သွားပြီး အလန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ ပြေးလာကြည့်ကြသည်။

ခင်မြေ့မှန်း သိကြသောအခါ အချို့က ဂရုဏာသက်စွာဖြင့် ပွေ့ထူ ထူထူ၊ ကျောဖိရင်ဖိလုပ်ကြသည်။ သည့်နောက် မိန်းမကြီးများက တွဲယူ တွဲယူပြီး ခင်မြေ့ကို အိမ်သို့ သယ်ယူပို့ဆောင် ပေးခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ခွေးမသည် သမီးဖြစ်သူ ရွာအဝတ်မှာ မူးလဲအန်သည့် အဖြစ်ကို ကြားသိ မြင်ရသောအခါ အလွန်စိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။ ရွာသူများတလည်း ဘတ်သမျှ မုတ်သမျှ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြ၏။ ခင်မြေ့တစ်ကိုယ်လုံး မြေမှုန့်များ ဆူးစေးများနှင့် ပေကျံနေသည်။ အန်ချက်ကလည်း အဆက်မပျက်...။

“ခွေးမ... ဒေါ်မြချစ်ကို သွားခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ် အ...”

တစ်ယောက်သော ကလေးအမေက ခင်မြေ့အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ကြည့်ပြုသည်။

“ခါတိုင်းလည်း မကြာမကြာ သူမူးပြီး အန်တယ်၊ မကြည့်ရဲ့... အဆင်တော့ ပျောက်သွားတာပဲ...”

“ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ အေရယ်...”
“ဘာတစ်မျိုးလည်း မကြည့်ရယ်...ဟင်...”

“ဝေါ့...ဝေါ့...အေ...အေ”
ခင်မြေ့ ဦးခေါင်းကို ရမ်း၍ ရင်ကိုဖိပြီး အန်နေသဖြင့်...ကိုင်း...

ဒေါ်မြချစ်သာခေါ်ကြ ပါတော့ဟု ဆိုသဖြင့် တစ်ယောက်က လက်သည် ဒေါ်မြချစ်အိမ်သို့ ပြေးတော့သည်။

မကြာခင် ဒေါ်မြချစ်ရောက်လာပြီး...ခင်မြေ့အခြေအနေကို မြင်သော် စစ်ဆေးတော့သည်။ ဒေါ်မြချစ်သည် ခင်မြေ့ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ နဖူးဆံစကို ကြည့်သည်။ မျက်ကွင်းများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်ထင်ကို စစ်ဆေးသည်။ အန်တာကို စစ်ဆေးသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖိအိပ်

၃၀

သို့ဖြစ်၍...အဖေက သူမရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို သိနေသောကြောင့် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်မှာစိုး၍ လှမ်းမှာ မြေတွေ့ရင် မဖမ်းနဲ့နော် သမီးဟု...အတန်တန် သတိပေးနေရတော့သည်။ သူမ အဖေကို ခေါင်းညိတ်ကတိပြုပြီး...ထမင်းတောင်းလေး ရွက်၍ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရွာထဲသို့ ဝင်ခါနီး ရောက်သောအခါ...ခေါင်းထဲမှ ရုတ်တရက် မူးရီဝေလာသည်။ မူးလာ၍ ခဏရပ်လိုက်သည်။ ရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး ချာချာလည်ကာ ခေါင်းပေါ်မှ တောင်းကို မထိန်းနိုင်တော့ပဲ... လွှတ်ချလိုက်ပြီး...နားထင်ကို လက်နှင့်ထိမ်း၍ အသိကိုထိန်းချုပ်ပါသော်လည်း မဟန်နိုင်သည့်အဆုံး ဒူးထောက်လဲကျသွားသည်။

သည့်နောက်ရင်ခေါင်းထဲမှ ပျို့အန်လာပြီး ဒလကြမ်း အန်တော့သည်။

“ဝေါ့...ဝေါ့...အား...”
“ဝေါ့...အေ့...ဝေါ့...အား...အိမ်း...အင်း...”

သုန္ဒရီ

သလို စစ်ဆေးစမ်းသပ်သည်။ ပြီးတော့ . . . အင်္ကျီကို လှန်၍စစ်ဆေးသည်။
သီလီသည်များလည်း မေးသည်။

အားလုံး စစ်ဆေးပြီးနောက် . . . စိခင်လုပ်သူ ဒေါ်ခွေးမကို တစ်နေရာ
ရာခေါ်၍ နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“ရှင် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ပါမလား . . . အမေမြချစ်ရယ် . . . မ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးတော် . . .”

“ငါလက်သည် လုပ်စားလာတာ . . . အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်ပါပြီ
ခွေးမရယ် . . . ညည်း သမီးဝမ်းစိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန် . . . လကျော်နေပြီအော့”

“မြတ်စွာဘုရား . . . ဟုတ်ပါ့မလား . . . အမေမြရယ် . . . သမီး . . .
သမီးဟာ အပျိုမှန်း အားလုံးသိကြပါတယ်ရှင် . . .”

“အေးလေ . . . ဟိုတုန်းက အပျိုတော့ အပျိုပေါ့ . . . အခု မပျို
တော့ဘူးအော့ . . . ငါပြောတာ မယုံရင်စောင့်ကြည့် . . . ကိုင်း ငါသွားမယ်
သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြပါ ခွေးမရယ် . . . ကိုယ်ဝန်ရှိတာတော့ ကိုန်းသေတယ်အော့”

မြတ်စွာဘုရား . . . သမီးခင်မြေမှာ . . . ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ် ဆိုပါလား။
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကယ်တော်မူပါဘုရား . . . ဟီ . . . ဟီ။

ခင်မြေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိသည့် သတင်းသည် လက်သည်ဒေါ်မြချစ်
ရဲ့ နှုတ်၏ဆောင်မမှု ဝိုင်းဝန်းကူညီဖြုတ်ကြည့်ရာ ရွာသူ အိမ်နီးချင်းအချို့ရဲ့
နှုတ်မစောင့်စည်းမှုကြောင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း တစ်ရွာလုံးသို့ ဤသတင်း
ပျံ့နှံ့သွားကာ တအံ့တဩ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ခင်ဆုံတို့ အဖျိုဝိုင်းကား . . . ဤသတင်း ဟုတ်မဟုတ် အတည်ပြု
ရန် လက်သည်ဒေါ်မြချစ်ကို ပင်စိတ်၍ အကျွေးအမွေးများနှင့် ဧည့်ခံပြီး
သတင်းနှိုက်ကြ၏။ သမ္မာရင်ဝါရင့် ဒေါ်မြချစ်က မဟုတ်ရင် ငါ့လက်နှစ်ဖက်
မြတ်ပစ်မယ်ဟု အာမခံလိုက်သောအခါ ခင်ဆုံတို့အဖွဲ့ လက်ပန်းပေါက်ခတ်ပြီး
အောင်ပြီဟေ့ . . . ဟု ကြွေးကြော်ကာ ကခုန်ကြတော့သည်။

ခု . . . သူတို့တစ်ရွာလုံးရဲ့ . . . အလှဘုရင်မ . . . သူတို့ရဲ့ ကြည့်မရ
သည့် ခင်မြေကိုနိုင်ဖို့ အောင်မြင်ထိရောက်သော နိုင်ချက်ရပြီ . . . ။

သို့နှင့် ရွာလယ်ပြည်ထော်သာရေကန်မှာ ရေခပ်ချိန်လူစုမိကြ
သည်နှင့် ခင်ဆုံ အာကျယ်ခင်စိန်၊ မိတုတ်၊ မိဒေါင်းတို့ ဦးဆောင်ကမ္မကထ

www.burmeseclassic.com

၁၆၀ **နှိမ့်** မောင်ညိုပိုင်

ပြုကာ ခင်မြေ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည့် သတင်းကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အားပါးရ အတင်းချ သတင်းဖြန့်ကြဲတော့သည်။

“ကြားပြီး ကြပြီလား ဟေ့ . . .”

“ဘာများပါလိမ့် . . . မမဆုံ”

“ခင်မြေ့လေ . . . ခင်မြေ့ . . . ကြီးလို့တဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား . . . မခင်ဆုံရယ် . . .”

“အမယ် . . . လက်သည်ဒေါ်ပြချစ်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ပြီး သေချာလို့ ပြောတာအေရဲ့ . . . ဒင်း ကျိတ်ပုံးစားနေတာ ခုမှပေါ်တယ်အေ . . . အရှက်မခံတဲ့ မိန်းမ ထို့”

သည်မှာ . . . အာကျယ်ခင်စိန်ကလည်း။

“ရိုးသလေး . . . အ သလေးနဲ့ ခုတော့ မရှုနိုင်၊ မကယ်နိုင် ဗူးပေါ်သလို ပေါ်သလိုပေါ်ပါပေါ့တော် . . . မချွေးမတို့များ . . . ပြောတော့ သူတို့သမီးက ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိတဲ့ . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ခုတော့ ကျောက်ဖိမဟုတ်ဘူး ဟေ့ . . . ကျောက် . . . အဲ့ . . . အဲ့ . . .”

“ဘယ်သူနဲ့တဲ့ တုန်းတော့ . . .”

“အဲ့ဒါတော့ သိသေးဘူးတော့”

“ငါတော့ . . .”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ဟိုဒင်း နဲ့နေမှာ . . .”

“စောင့်နားထောင်ကြပါအေ မြေ့ဝင်စားမ၊ မြေ့အလမ္မာယ်မ ခုတော့ ဗူးပေါ်သလိုပေါ်မှတော့ ရှက်စရာကောင်းလို့က်ပါ့တော် အဲ့ရော . . . အဲ့ရော . . . ထို့”

ခင်ဆုံကား ရေအိုးကိုရွက်ရင်း ရှေ့မှ ခုနှစ်သံချီနှင့် ဟစ်တော့ရာ ကြားရသူ ကာလသားအပေါင်းတို့ကလည်း အံ့ဩကြကုန်၏။ ထိုသတင်းသည် များမကြာခင် အရက်ဝိုင်း၊ ထန်းရည်ဝိုင်းမှာ ဖြိန်ရေ ယှက်ရေ ပြောစရာ သတင်းဖြစ်လာကြသည်။

အချို့သော ကြားရသူများက စုပ်သပ်ရွံ့နေကြ၏။ အချို့က လက်သည်ကို သိချင်နေကြ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ခင်မြေ့သတင်းသည် မောင်း

မျှဝင်စားမခင်ပြု **နှိမ့်** ၁၆၁

မထူရပါပဲ ရွာထဲမှာဟိုးလေးတစ်ကျော်ကျော်ဖြစ်လာတော့ မလိုသူတို့အကြား ပုံကြီးချဲ့ ခံတွင်းတွေ့စရာအတင်းအဖျင်း ဖြစ်ခဲ့သည်ကား အံ့မခန်းပါဘိ။

ခင်မြေစကား မပြောနိုင်၍ ဦးခေါင်းကို ရမ်းလိုက်သည်။
“မရှက်ပါနဲ့တော့... သမီးရယ်... ဒီကိစ္စက ဒီအတိုင်းနေလို့ မရဘူး။ သမီးနဲ့ ရည်ခံခဲ့တဲ့သူကို သမီးကလက်ညှိုးထိုးပြမှ... အဖေတို့ အဖေတို့က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သွားပြောပြီး သမီးကို အိမ်ထောင်ပြု ပေးရမှာ သမီးရဲ့... နော်... ပြောစမ်း ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ခင်မြေ မိခင်နှင့် ဖခင်ကို မော့ကြည့်ကာ... ဦးခေါင်းပဲ တွင်တွင် ရမ်းခဲ့သည်။

“ဟောင်ဒီပါ... နဲ့လား...”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒါဖြင့်... မှတ်ကြီးနဲ့လား...”

“ကျော်ခင်တို့... စိန်ကုလားတို့ ကာလသားထဲက တစ်ယောက် ယောက်နဲ့လား...”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း...”

“မသိလို့... မရဘူး... သမီးရဲ့... အခု... သမီးလည်း ဒီကိစ္စ ကြောင့် အရှက်ရနေသလို... အဖေတို့လည်း... အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ရတော့ဘူး။ ဒီရွာက လူနဲ့မဟုတ်ရင်၊ အခြားရွာသား တစ်ယောက် ယောက်နဲ့များ...”

“ဟင့်အင်း...”

ဘာမှ မေးမရသောအခါ... ကိုငှက်ရိုး ဒေါသထွက်လာတော့သည်။

“ခင်မြေ...”

သူ မခေါ်စဖူး... သမီးကို မာထန်ဒေါသနှင့် အော်လိုက်သည်။ ခင်မြေ ဖခင်လုပ်သူရဲ့ ဒေါသမျက်ထုံး ဒေါသအသံကြောင့် လန့်၍ မအေကို ဖက်လိုက်ပြီး အားကိုးတကြီး ကြည့်ရှာသည်။

“ခင်မြေ... ငါ... မေးတာ မှန်မှန်ပြော... ဒီကိစ္စ ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ... ငါတို့ အဲဒီလူကို ခြေထောက်ဖက်ရင် ဖက်ရပါစေ... သွားတောင်းပန်ပြီး ပေးစားမယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ နှင်မှားယွင်းခဲ့တာလဲ...”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

၃၃

ကိုငှက်ရိုးသည် ဒီသတင်းကို ကြားရသည့်အချိန်မှစ၍ ခေါင်းမမ်းကြီးစွာ အံ့ဩခဲ့ရသည်။ အကြီးအကျယ်ရှက်လည်း ရှက်ခဲ့ရ၏။ ဒေါ်ခွေးမကား မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။

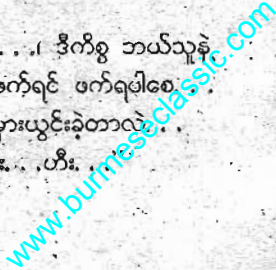
ခင်မြေကား... အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်မထွက်ရဲတော့... ထမင်းမလည်း မသွားရဲတော့... ကိုငှက်ရိုးသည် ရှက်လည်းရှက်... ဒေါသလည်း ထွက်ကာ တောက်တစ်ခတ်ခတ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

ငါ့သမီးလေး တော်လှတော်လှနဲ့... ခုတော့ ယောင်းမမြင်းမထွက်ခဲ့ပြီ။ သို့နှင့် လယ်အလုပ်ကိုခဏ ပစ်ထားပြီး။ ခင်မြေကိစ္စ အပီအပြင် သိရန် လင်မယားနှစ်ယောက် မေးမြန်းရတော့သည်။ ပထမ ချောမေးသည်။

“ခင်မြေ... သမီး”

ခင်မြေ မျက်ရည်များဖြင့် မော့၍ကြည့်ရှာသည်။

“သမီး... မရှက်နဲ့နော်... သမီးကိုယ်ဝန်ဟာ... ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာလဲဟင်... အဖေတို့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဖြန့်...”

“အား...အား...အား...”

“ကို...ကို...ငှက်...ရိုး...”

“ဖြောင်း...”

“အား...မ...မ...အား...အဟီး...ဟီး...ဟီး...”

ကိုငှက်ရိုး ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်တော့၊ စိတ်ကို ချွန်းအုပ်၍ မနိုင်တော့သည့်အဆုံး သမီးလုပ်သူအား ပါးရင်း နားရင်းပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ခြေနှင့်ဆောင်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ အရိပ်အယောင်မျှ မပြုနိုင်တော့... ဆက်ကာ ဆက်ကာ... ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ မချွေးမက အတင်းဝင်ဆွဲသော်လည်း မရ...

ခင်မြေလဲကျပြီး... အလန်တကြား အော်ဟစ်ကာ ဆံပင်ဖိုယိုဖို ဖိုးယား မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် မိခင်ရဲ့ ခြေအစုံတို့ ဖက်တွယ်ထားသည်။

“ကိုငှက်ရိုး... လွန်မယ်နော်... လက်လွန်မယ်... ကျုပ်... မေမယ်... ရှင် အသာနေပါ...”

“ဟ ဒီလောက်မေးနေတာတောင်... ခေါင်းမငြိတ် လက်ညှိုးထိုးမပြနိုင်တာ... ခင်မြေ...”

“အား...အား...အား...”

ကိုငှက်ရိုး... ခင်မြေ ဆံပင်ရှည်ကို စုစည်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် စားမတတ် ဝါးမတတ် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်...မြေ... နှင် အမှန်အတိုင်းပြော အဲဒီကောင်ကို နှင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...အ...အ...အ...”

အမှန်တကယ်လည်း ခင်မြေသူ့ကို မသိ၊ မြင်လည်း မမြင်ဘူး သူ့သည်... ဒီရွာသား ဟုတ်ဟန်မတူ။ မျက်စေ့ထဲမှာ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မှတ်မိပါသော်လည်း... သူ ဘယ်သူ၊ ဘယ်ရွာသား၊ နာမည်ဘယ်လို ဘယ်အရပ်မှာ နေသည်ကို သူမ လက်ညှိုးထိုး၍ မပြနိုင်။

အရိုက်အနက် မခံနိုင်သည့်အဆုံး သူမခြေဟန် လက်ဟန်ဖြင့် တောင်းပန်ပြီး ရှင်းပြပါမည်ဟု... ဆိုရသည်။

“သမီး သူ့ကို မှတ်မိလား...”

“အင်း...”

“သူ... ဒီရွာ သားထဲကပဲလား...”

“ဟင့်အင်း...”

“သူ ပုံစံမှတ်မိလား...”

“အင်း...”

“သမီး မှတ်မိသမျှ... သဏ္ဍာန်လုပ်ပြစမ်း...”

ခင်မြေက မျက်နှာပေါ်မှာ ကန့်လန့်ခါးဒဏ်ရာ အဟူတ်ရှိပုံကို လုပ်ပြလိုက်သည်။

“မျက်နှာပေါ်မှာ ဒဏ်ရာကြီးရှိတယ်...”

“အင်း...အင်း...”

သည်နောက်... သူ့ဆံပင်ရှည်သည်ပုံ... အရပ်ပုသည်ပုံ ဗလကောင်းသည်ပုံ သဏ္ဍာန်များကို လုပ်ပြရှင်းပြနိုင်သမျှ... ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါ...ဒါ...ပြင်...သ...မီး...အခမ္မ... အကျင့်ခံရတာပေါ့ ဟုတ်လား...”

“အင်း...”

“နှင်း...ညာနေတာ... ညာနေတာ... ငါတို့ အရှက်ကိုခွဲတဲ့ မိန်းမ၊ နှင့်ကို လူ့ပြည်မှာ အရှင်မထားဘူး... သတ်မယ်... အခု... သတ်ပစ်မယ်...”

ကိုငှက်ရိုး ဒေါသများ ငယ်ထိပ်ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူ အိမ်ထဲရံမှာ ထိုးထားသည့် ငှက်ကြီးတောင်စားကို ပြေးနှုတ်ကာ... ခုတ်သတ်ရန် လက်ကို မြှောက်ကိုင်ရာ ခင်မြေက ငယ်သံဝါအောင် အော်... မချွေးမက... အမလေး လာကြပါအံ့... ဟစ်ရင်း လင်လုပ်သူ ဓားချက်ကို ရှေ့မှပြေးခံ စီးဖက်၍ တွန်းနေရသည်။

အကြမ်းပတမ်း ဝုန်းဒိုင်းသံများ ကြားရ အလန်တကြား အော်သံ

၁၆၆ နွဲ့ အောင်ညိုရင်း

များ ကြားကြရ၍... အိမ်နီးနားချင်း အချို့ ပြေးတက်လာပြီး... ကိုငှက်ရိုး
 လက်ထဲမှ ဓားကိုလှယူပြီး ဝိုင်းစားကြ... တရားချကြ... လုပ်ကြသည်။
 “ကိုငှက်ရိုးရယ်... ဒေါသတကြီး... စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ... အရမ်း
 မလုပ်ပါနဲ့ကွာ... ခမျာ စကားမှမပြောနိုင်တာ ဥစ္စာ၊ ချောမေးကြပါ။ သူလည်း
 လက်သည်တရားခံကို မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချက်က နှစ်ချက်နဲ့
 တယ်ကွာ၊ သူ့ကြောက်လို့ မပြောရဲ၊ မပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်
 ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလူဟာ သူတစ်ပါးမှ မပြင်ဘူးတဲ့လူ၊ ဒီနယ်သား ဒီရွာသား
 ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူမဟုတ်လို့ နေမှာပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းချင်း စုံစမ်းကြည့်
 ပါ ငှက်ရိုးရယ်၊ ဘဝက သူလည်း ဒီလိုဖြစ်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လောက
 စိမ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရတာ ဥစ္စာ၊ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းရအောင် ကြိုးစား
 ကြပါ မောင်ငှက်ရိုး...”

ကိုငှက်ရိုး ဘကြီးတိုးရဲ့ စကားကိုကြားသောအခါ သမီးအတွက်
 စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ချုံးမည်းချင်လိုက်သည်။
 တိုင်နှင့်ခေါင်းနှင့် ဆောင်ရွက်သည်။ ငါ့သမီးကို အသားလွတ် စော်ကား
 မျက်ဆီးတဲ့အကောင် တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ နတ်နတ်စင်း သတ်ပစ်
 မယ်ဟု ကျိန်းဝါးသည်။

ထိုနေ့က ကိုငှက်ရိုးတို့အိမ်သည် တောက်ခတ်သံ ရှိကိုင်သံ
 ကျိန်းဝါးသံနှင့် အလွမ်းမိုး... အရှက်မိုး သည်းထန်စွာရွာခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိခင်က အမျိုးပျိုးချော၍ မေးပြန်ခဲ့တော့မှ ခင်ခြေ
 ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သည့် နေရာကို လိုက်ပြခဲ့ပြီး သူမကို အမွေပြုကျင့်သွားသူ
 လူယုတ်မာရဲ့ အကြောင်းကို မယုံရယုံရဲနှင့် အခြေအနေအရ နားလည်
 လက်ခံခဲ့ရသည်။

သို့သော်... တစ်ချက်တော့ စဉ်းစားခဲ့ရပြန်သည်။

သူမရှက်၍ ကြောက်၍ အခြိမ်းအချောက် ခံရ၍များ တရား
 လက်သည်အစစ်ကို သိပါလျက် ဘူးကွယ်၊ လှီးလွဲ လုပ်ကြံပြောဆို လိုက်
 လေရောသလား။

ကိုငှက်ရိုးနှင့် မချွေးမက ဒီအချက်ကို အလေးအနက် စဉ်းစား

ပြီးနောက် မဟုတ်မှလွဲရော သူတို့ သမီးကို စော်ကားသူသည် ဒီရွာသား
 ဆီမှ တစ်ယောက်ယောက် ကျိန်းသေဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်စွဲပိုက်ထားခဲ့
 လေသည်။

ကိုကိုနှင့် မချွေးမတို့ကလည်း သူတို့သမီးနှင့် ဒီပါ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှစ်သက်ခဲ့ကြသည်။ ဒီပါများ ဖြစ်နေမလားဟု သံသယဝင်ကာ ဒီပါနှင့်တွေ့ဆုံ ပြီး ချောမော့ မေးမြန်းခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဒီပါက သူနှင့် ခင်မြေ့ရင်းနှီးမှုရှိသည်မှာ မှန်ကန်ပါကြောင်း သို့သော် မောင်နှမကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်သည့် အဆင့်မှလွဲ၍ ခင်မြေ့လက်ကို မှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မကိုင်ခဲ့ဘူးပါကြောင်း မယုံလျှင် ခင်မြေ့ကို မေးကြည့်နိုင် သလို ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာရေသောက်၍ ကျိန်ဆိုခဲ့ပါကြောင်း မျက်နှာမ ကောင်းစွာဖြင့် ဆိုခဲ့သည်။

မချွေးမ မျက်ရည်ခံတိုး၍ ချောမော့ဖြောင်းဖျ မေးခဲ့ပါသော်လည်း ဒီပါက သူသည် သစ္စာရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဒီကိစ္စ သူလုံးစ မဟုတ်ကြောင်းကိုသာ အကြောက်အကန် ငြင်းဆိုခဲ့ရာ မချွေးမ လက်ပိုင်ချ၍ ပြန်ခဲ့ရသည်။

ရွာထဲက ကာလသားများနှင့်လည်း ဒီပါစကားများခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတော့ ရွာထိပ် ထန်းရည်ဆိုင်မှာ ကာလသားခေါင်း ကိုကျော် ခင်တို့က ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်။

“ဒီပါ . . . ခင်မြေ့ကိစ္စက . . . ဘယ်လိုလဲကွ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ကိုကြီးကျော်ခင်”

“ခင်မြေ့ မိုက်ကိစ္စက . . . မင်းကြောင့် မိုလားလို့ . . . ငါ . . . ကာလ သားခေါင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးတာ မဟုတ်ကောင်”

“ဟာ . . . ဘယ်ကံဟုတ်ရမှာလဲ ကိုကြီးကျော်ခင်ရ . . . စိတ်ညစ် ခင်တယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်နဲ့ . . . လုံးဝ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဒီတင် ထန်းရည်သောက်ရင်း တန်းလန်းမှ သွားခေါတရုတ်ကြီးက

“ပင်းနဲ့ . . . မြေ့ဟောက်မ အတွဲများတဲ့လူ . . . ဒီရွာမှာ တစ်ယောက်

ဆိုဘူးကိုယ်လူ . . . မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် အခြေအနေရောက်မှ ငြင်းချင်သေးလို့

“ဟာ . . . မင်းယောက်ျားပဲ ဥစ္စာ ကိုယ်လုပ်ရဲရင် . . . ခံရတယ်ကွ . . . ဒီပါရ”

သွားခေါတရုတ်ကြီး အပြောကြောင့် ဒီပါ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား

သည်။

အရပ်က ခင်မြေ့၏ လက်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ရှိသည့်ကိစ္စကို အဆန်းတကြယ်ကြော်ဆိုကြ၏။ အချို့က ပုံကြီးချဲ့ကြသည်။ ခင်ဆုံတို့ အုပ်စု က သာ၍ဆိုးသေး၏။

အချို့က ခင်မြေ့ကိုယ်ဝန်ကို ဒီပါနှင့်ဟု စွပ်စွဲကြ၏။ ထင်ကြေး ပေးကြ၏။ စွပ်စွဲထင်ကြေးပေးနိုင်သည့် အခြေအနေ အကြောင်းအရပ်များ လည်း ရှိကြသည်။

တစ်ခါက ကွင်းထဲမှ ထမင်းပို့အပြန် နေ့ခင်းကြီး ခင်မြေ့နှင့်ဒီပါ တို့ ရယ်ကာမောကာ ပြူးကာရွှင်ကာ ပြန်လာကြသည်ကို လည်းကောင်း မကြာခဏ ဒီပါနှင့်ခင်မြေ့ စကားလက်ဆုံကြနေသည်ကို လည်းကောင်း မြင်ရပါများသည့်အတွက် ဒီကိုယ်ဝန်လက်သည်သည် ဒီပါပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယိုးစွပ်သူက ယိုးစွပ်ကြ၏။ ဝေဖန်သူက ဝေဖန်ကြ၏။

အချို့က နေရာဌာနတောင် ခန့်မှန်းလို့ကြသေးသည်။

၁၁၁

အဲဒါ... တရုတ်ကြီး... မင်းစကားကို ကြည့်ပြော... ယောက်ျား
... ခိန်းမလား မင်းကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်လို့ရတယ်... ငါ... မုဆိုးမ
သား ဆင်းရဲဆားပဲ ဒါပေမယ့်... မကောင်းမှုမှန်သံမျှ... ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်
ဘူးကွ"

"အောင်မာ... မင်းက... ငါတို့ ထန်းရည်သောက်တာပဲ...
ဇော်ကားတာပေါ့ဟုတ်လား"

သွားခေါ်တရုတ်ကြီး ရှားရှားရဲ့ဖြစ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထလိုက်
သည်။ ဒီပါကလည်း မထူးတော့ပြီမို့ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရန်
အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင်... နှစ်ကောင်... အခုချက်ချင်းရပ်"

ကာလသားခေါင်း ကိုကျော်ခင်က ဟန်တားလိုက်သဖြင့် နှစ်ဦး
သား အကြည့်ချင်းပြိုင်ပြီး ရပ်လိုက်ကြ၏။

"မင်း... မဟုတ်ရင်လည်း... ငြီးတော့ပဲ ဒီပါ ငါတို့က ကိုယ့်ရွာ
ထဲမှာ သစ္စာမဲ့တာမျိုးနဲ့ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းမဖြစ်စေချင်လို့ပါ။
တို့ရွာမှာကလည်း ထုံးကမ်းအစဉ်အလာက ရှိနေတော့... တစ်နေ့နေ့
ဒီကိစ္စက အဖြေရှာကို ရှာရမယ့် ကိစ္စဖြစ်နေတာမို့ ခေါ်မေးရတာပါ။ မင်း
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ... နိုင်မာဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ တော်ကြာ ခင်မြေက
မင်းပါလို့ အတိအကျ လက်ညှိုးထိုးစွပ်စွဲခဲ့ရင်... မင်းလဲ ကိုကြီးတို့ရွာရဲ့
ထုံးစံကို နားလည်ပါတယ်နော်... ဒီပါ"

"ကျွန်တော်... နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်... ကိုကြီးကျော်
ခင်ရာ... မလုပ်တာကို လုပ်ပါတယ်... မဟုတ်တာကို ဟုတ်ပါတယ်လို့
ဆိုပြီး... ကျွန်တော် လှည်းကျိုးဝင်မထမ်းချင်ဘူး"

"ဒါပေမယ့် မင်း... ခင်မြေကိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိကယ်ဖို့လား"

ဒီပါ... ကိုကျော်ခင်ရဲ့ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို အံ့အားသင့်သွား
သည်။ အချက်က ပိုင်လှသည်။ အားလုံးက ဒီပါအဖြေကို ငုံ့လင့်နေကြ၏။

"ပြောလေကွာ... မင်းယောက်ျားဆို... ယောက်ျားဆိုရင် မှန်ရာ
သစ္စာစကားကို ပြောရမူပေါ့ကွ... မင်း ခင်မြေအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်

မို့လား"

"နမလေး... တစ်ယောက်လို ခင်မင်စောင့်ရှောက်တာပါဗျာ...
ဒါပေ... မယ့်"

"ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လဲ... ဆုံးအောင်လုပ်ပါကွ"

"အခုလို ဖြစ်သွားတာကြီးကတော့... သံယောဇဉ်ရှိရှိနဲ့ ဝင်ထမ်း
ရရင်လည်း အိုဗျာ... ဒါ... ဒါ... တော့... သွားမယ်ဗျာ... ကိုကြီးရာ"

ဒီပါ စကားကို ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ပါ ရင်ထဲမှာ စူးရှနာကျင်နေ
သည်။ ခင်မြေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိခဲ့ပါသည်။ သံယောဇဉ်လည်း
ရှိခဲ့ပါသည်။ ကြင်နာမှုနှင့် မေးမစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့... သူ့အရိပ်
တကြည့်ကြည့် အလှကြည့်ခဲ့ရသည် ခင်မြေသည် ရိုးမလိုလိုနှင့် ဆန်းလွန်း
အားကြီးမှန်း ပြန်းစားချည်း သိလိုက်ရသောအခါ...

ခိုးလက်စကိုရပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။ မချွေးမလည်း မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ ခဲကျသံသည် တစ်ကြိမ်မဟုတ်၊ အကြိမ်ကြိမ်... အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ဖြန့်ကျက်၍ကျသည်။ အိမ်ထဲရံကို လာမှန်သည်။ ရေတံလျှောက်ထဲကို ခဲကျသည်။

ခင်မြေ အဆက်မပြတ် ကျလာသည်သံများကို နားစွင့်ရင်း သူရဲချောက်သည်မှတ်၍ လန့်ပြီး မိခင်နားသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။ ကိုငှက်ရိုး မီးခွက်ယူပြီး အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဒေါက်... ဂလောက်... ဘုံ...”

ခဲလုံးများသည် ခန့်ခေါင်မိုးပေါ်မှသည် တံစက်မြိတ်အောက် စဉ့်အိုးပေါ်သို့ ကျလာသည်။ မကြာခင် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ပေါ်သို့ ခဲများ ဒလတောကျလာသည်ကို ကြားရပြန်တော့သည်။ သူ ရင်ထိတ်သွားခဲ့သည်။ သူတို့အိမ် ခဲပေါက်ခဲရပြီး ကိုငှက်ရိုးရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်း ထွက်၍ အိမ်ပေါ်ပြေးတက် ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဆွဲနှုတ်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့... မအေ... သားတွေ ပစ်တာလဲကွ... ဟင်... သတ္တိရှိရင်ထွက်လိုက်... မိုက်တဲ့ကောင်... အိမ်ရှေ့ကနေ လာပစ်ပါကွ... လူလွန်မသား... လူမိုက်ခိုင်းတွေရ”

“ဘုန်း... ဂလုံး...”

“ငွမ်...”

“အောင်မလေး... လုပ်ကြပါအုံး... ပန်းကန်တွေ ကွဲကုန်ပါပြီတော့”

သူ ဓားကြိမ်းထွက်ကြိမ်းလိုက်မှ ခဲများက အဆက်မပြတ်ကျလာပြန်သည်။ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင် ခန့်ကိုဖောက်၍ ခဲကျလာသဖြင့် အိုးခွက်မန်းကန်များ မှောက်လန်ကွဲကုန်သည်။

“ဟေ့... လူမိုက်သားတွေ... လူတိရစ္ဆာန်တွေ ထွက်ခဲ့ပါကွ... ငှက်ရိုးတဲ့... ခဲနဲ့မပစ်ပါနဲ့... လူချင်ရင်ဆိုင်ချမှယ်ဟေ့... ထွက်ခဲ့... သတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့စမ်းပါ”

၃၅

ကိုငှက်ရိုးနှင့် မချွေးမတို့သည် အလုပ်ကိုပစ်၍ ခင်မြေကိုစွဲကပ်တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ပြီး စုံစမ်းရသည်။ ကျယ်ကျယ်လည်း မမေးမဲ့ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် ဖြေသလိုဖြစ်မှာဆို၍ သတိနှင့်စုံစမ်းခဲ့ရသည်။ နားစွင့်ခဲ့ရသည်။

ခင်မြေက ရေချိုးချိန်မှလွဲ၍ အိမ်အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်တော့။ ဒီလိုနှင့်အချိန်သည် နှစ်ပတ်ခွဲကြာသွားခဲ့သည်။

တစ်ည ဘုရားရှိခိုးနေချိန်မှာ ဖြစ်သည်။

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဂလုတ်... ဂလုတ်... ဘုန်း...”

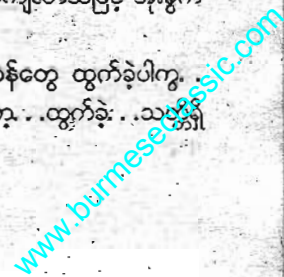
“ဘုတ်... ဘုတ်... ဂလုတ်... ဂလောက်... ဘုံ...”

“ဘုတ်... ဒေါက်...”

“ဒေါက်... ဘုံ... ဘုံ...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာတဲ့... ကိုငှက်ရိုးရဲ့...”

အိမ်ခေါင်ပေါ်သို့ ခဲကျသံများ ကြားရသည်။ ကိုငှက်ရိုး ဘုရားနဲ့

ကိုငှက်ရိုး ဓားကိုင်၍ အိမ်ခြံစည်းရိုးကို ပတ်ရှာသည်။ မြိုင်ထွက်
ပြီးနောက်ဖေး လမ်းကြားတစ်လျှောက် ခဲပစ်တရားခံကိုရှာသည်။ သည်းကြီး
မည်းကြီးကို လိုက်ရှာသည်။ မည်သို့ပင် လိုက်ရှာသော်လည်း ခဲပစ်သူကို
မတွေ့ရဘဲ ခဲများကသာ အဆက်မပြတ်ကျနေသည်။

အိမ်နီးနားချင်း အချို့လည်း အသံများဆူညံနေ၍ ထွက်လာကြ
ပြီး ခဲပစ်သူများကို ဝိုင်းရှာပေးသည်။ မီးတုတ်များ ထွန်း၍ လက်နက်ဆွဲကိုင်၍
လိုက်ရှာပေးကြသည်။ သို့နှင့် ခဲအပစ်က ရပ်သွားသည်။ သူတို့ အိမ်ထဲသို့
ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ချွေးမချွေ ကလော်တုတ်သံကို ကြားရသည်။
ခင်မြိုင်ရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား ပုန်းအောင်းရွှိက်ငိုသံကို အားလုံး
ကြားမြင်ကြရသည်။

အိမ်ကို ခဲနှင့်ပစ်သည့် ကိစ္စသည် တစ်ညတည်းမဟုတ်။ သုံး
ညဆက်တိုက် ဖြစ်နေသည်။ အိမ်လည်း ရုစရာမရှိတော့။ ခေါင်မိုး ရေနိမ့်
ပေါက်ပြဲပြီး ခဲတွေပုံလို။

ထမ့်များ ချိုင့်ကုန်ပေါက်ကုန်သည်။ အိမ်ထဲမှာလည်း ခေါင်မိုးမှ
ကျကျလာသည့် ခဲလုံးများ အမှုန်များနှင့် ဥဒဟို ကျနေ၏။ ညဘက်အိမ်
ကောင်းချိန်ဆို ခဲကကျသည်။ ကျသမှ ပု ငှက်တိုက်နေသလား ထင်မှတ်
ရအောင် အရပ်လေးပျက်နာမှ ကျလာသည်။

လက်သည်ကို ရှာလိုမရ။ ရွာထဲမှာ စုံစမ်းလည်း ဘယ်သူမှ
မေးမြန်းလိုမရ။ အချို့က... ရွာကာလသားများ လက်ချက်ဟု ထင်မြင်ချက်
ပေးကြသည်။ သို့နှင့် ကိုငှက်ရိုး ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင် ငှက်ကြီးတောင်စားခွဲက
အော်ဟစ်တိုင်းထွာ ဆဲရေးပြီး ဓားချင်းယှဉ်ရန် စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

ကြာတော့ အိမ်နီးချင်းများကပါ သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ခဲပေါက်သည့် အကြောင်းအရင်းသည် ရွာထဲမှာ ခင်မြိုင်လင်ကောင်
မပေါ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ရှိသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရွာနာသည်။ ရွာအမည်
ပျက်သည်ဆိုကာ ကာလသားများက ခဲမိုးရွာခြင်းပဲဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိကြသော ဝိုက်ဝိုင်းစုတ်ဝဲ
တရားလွန်လှသည့် ရွာသားအချို့ကို ကိုငှက်ရိုးနာကျည်း ဒေါသထွက်စွာ

ဆဲရေး စိန်ခေါ်ကြိမ်းဝါးခဲ့သည်။
ဘဝသည် မထူးတော့ပြီ။

ဝေ ဘဝရောက်သည့်တိုင် အထူးအနက်က မရော့ခဲ့ကြ။ ခုတော့
တစ်ရှက်မှ နှစ်ရှက်ကွဲခဲ့ပြီ။ သေလိုက သေရော၊ မည်သို့ပင်စိန်ခေါ် စိန်ခေါ်
ထွက်ရသူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ။ ခဲပစ်သူကို မသိရဘဲ သူ့အသံသာ
လူတွေကြားကာ လူကြားမကောင်း မျက်နှာမပြရသည့်အထိ အရှက်ကွဲ
သထက် ကွဲခဲ့ရသည်။

“ကျွန်ုပ် အိမ်ကို ရစရာမရှိအောင် အသားလွတ်ခဲနဲ့ ပိုင်းပေါက်ကြည့်ပဲ့”

“ဟ... မင်းအိမ်ကို... ဘယ်သူက... အသားလွတ်... ခဲနဲ့ ပိုင်းပေါက်ရမှာလဲ... မင်းနဲ့ ရန်ဖက် ဒီရွာထဲမှာရှိသလား... ပြောစမ်း... ပြောလေကွာ ဘာအကြောင်းကြောင့် သူတို့က ခဲနဲ့ပေါက်ရသလဲ... ပြော”
သူကြီးက သိပြီးသားကို ထပ်အရှက်ခွဲလို၍ ရာအိမ်မှူး ဆယ်အိမ်မှူးများရှေ့မှာ အချက်ပိုင်ပိုင် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ခဲနဲ့ မင်းအိမ်ပေါက်တော့... ငါ... ဒီရွာမှာ အုပ်ချုပ်သူ မင်းနဲ့ရ သူကြီးက သူကြီး ဘာလို့... မင်းက... လာမတိုင်ရတလဲ... ဒီမှာ ဆက်ရိုး ဘာကြောင့် အရပ်က မင်းအိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်ရသလဲသိလား... မင်း... တကယ်မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

၃၆

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မသိရင်ပြောမယ် ငှက်ရိုးရောင်းသမီး လင်ကောင်မပေါ်ပဲ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ကိစ္စ ရွာကာလသားတွေက ဆက်လို့ ပိုင်းပေါက်တာကွ၊ ပိုင်းပေါက်ကြတာ သိပြီလား”

ကိုငှက်ရိုး ဒီစကားကြားရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ခြစ်နိုင်လျှင် ဒီအချိန်မှာ နားကန်းနေစေချင်သည်။ ဒီစကားမကြားရက်၊ မကြားလို့ ခုတော့ သူကြီးက ပက်ပက်စက်စက် ပြောထွက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ငှက်ရိုး... ခု ငါ့အိမ်ကို အုပ်စုဖွဲ့တိုင်တာတွေ ဆက်နေပြီ ကာလသားတွေတရော ရွာသူတွေကရော ရှက်စရာကောင်း နှုန်းလို့ ဒီကိစ္စကို ရှေးအစဉ်အဆက် ငါတို့ရွာရဲ့ ထုံးစံအစဉ်အလာနဲ့ ဆညီ စစ်ဆေးအရေးယူပေးပါတဲ့... အခု မင်းကိုရော မင်းသမီးကိုရော သိတဲ့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီး လိုအပ်သလို မေးရတော့မယ်၊ ဒီကိစ္စက မင်းသမီး ခြေမငြိမ်လို့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စက အပြေပြေ သံသရာရှည်လာတာကွ ထို့... မဟ... ငါ့အမိန့်ပေးမယ်၊ နက်ဖြန်မနက် ငါ့မင်းလင်းရင် မင်းတို့ သားအမိသားသားက ဒီကိုလာခဲ့... ငါ့ရွာမှာ ဒါမျိုးမဖြစ်တာကြာပြီ မင်းတို့ လက်ထွက် ခြေ ရွာနားမည် ပျက်ရတော့ထယ်လို့... သံချောင်း...”

နောက်ဆုံးတော့... အိမ်ခဲပေါက်ခံရသည့်ကိစ္စ အရပ်ထဲ အော်ဆဲ သေည့်ကိစ္စ ဓားကြိမ်းကြိမ်းသည့် ကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရွာသူရွာသားများ၏ တိုင်တန်းချက်ဟုဆိုကာ ကိုငှက်ရိုးသူကြီးအိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ သူကြီးရှေ့မှောက်မှာ ဆယ်အိမ်မှူးနှင့် ရာအိမ်မှူးများက သူ့ကို သူပုန်ဖမ်းမိသကဲ့သို့ ပိုင်းဝန်းထားကြ၏။

“ငှက်ရိုး... မင်း... အရပ်ထဲမှာ... ဓားကြိမ်းကြိမ်းပြီး တစ်ရွာလုံးကို ဆဲရေးတိုင်းထွာနေတယ်လို့ လာတိုင်ကြတယ်... အဲ့ဒါ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်... သူကြီး”

သူက ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် မုန်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။
“မင်းက... ဘာလို့ အရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ ဓားကြိမ်းကြိမ်း ဆဲနေရတလဲ... ဒါ... အင်္ဂလိပ်မင်း ပိုင်နယ်မြေကွ... အုပ်ချုပ်ရေးရှိတဲ့နေရာ မင်း... ဘာကိစ္စကြောင့်... အဲဒီလို ကြိမ်းဝါးဆူပူရတလဲ”

၁၄၈ နှစ် အင်္ဂါညိုပိုင်

“ခင်ဗျာ သူကြီးမင်း”

ရာအိမ်မှူး ကိုသံချောင်းက သူကြီးခေါ်သံကြောင့် ရှေ့သို့ထွက်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ နက်ဖြန်အပြတ်ရှင်းရမယ်၊ နို့မို့ ရွာနာပြီး နာမည်ပျက်မယ်၊ ကာလသား ကာလသမီးတွေ အရှက်ရပြီး အတုခိုးမှားကုန်မယ် ဒီတော့ ခင်မြေ့တို့ ကိစ္စ ရွာသားလူထုစုံညီရှေ့မှာ စီရင်ရမယ်...၊ နက်ဖြန် မိုးလင်းရင် ရွာထဲမှာရှိတဲ့ ကာလသားအားလုံး၊ မုဆိုးဖိုအားလုံး၊ ယောက်ျားမှန်သမျှ ငါ့အိမ်ရှေ့ကို အကုန်ဆင့်ခေါ်... အဲဒီမှာ ငါစီရင်မယ်၊ အဖြေမှန်တရားဆံ အစစ်အမှန်ပေါ်ရင်ပေါ် မပေါ်ရင်... ငှက်ရိုး ငါတို့ရွာထုံးစံအတိုင်းမင်းတို့ လိုက်နာရမယ်... ကြားလား၊ ကိုင်း... မင်းတို့ ပြန်ကြတော့”

ကိုငှက်ရိုး သူကြီးအိမ်မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရွာထုံးစံအတိုင်း စီရင်သည်။

ရွာထုံးစံအတိုင်း စီရင်မည်တဲ့...

သူတို့ရွာထုံးစံသည် တိကျပြတ်သားသည်။ သည်ထုံးစံသည် ဟိုရှေးအစဉ်အဆက် ထုံးစံဖြစ်သည်။ ရွာထဲမှာ ရွာသူတစ်ဦးသည် လင်ကောင်မပေါ်ပဲ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့လျှင် ရွာထဲမှာ နေခွင့်မရှိ ရွာပြင်ထုတ်ခံရသည်။

သို့မဟုတ် ဒီရွာမှ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့သွားရသည့် လေ့ထုံးစံဖြစ်သည်။ သူ့တစ်ပေါက် ရွာထဲမှာ နေခွင့်မရှိသလို ရွာကိစ္စတိုင်းမှာလဲ ပါဝင်ပတ်သက်စရာမလို။ ရွာထဲသို့ မဝင်ရ။ ဘားကြောင့် ဒီထုံးစံကို ချမှတ်ကျင့်ကြံရသနည်းဆိုမှ ရွာသူရွာသားများ အကျင့်စာရိတ္တပျက်မှာစိုး အတုခိုးမှားမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။

သည့်အတွက် မနက်ဖြန်ရောက်လျှင် ရွာသူရွာသားအားလုံးကို စစ် မေးကြလိမ့်မည်။ တရားခံကို လူသိရှင်ကြား ဖော်ထုတ်ကြမည်။ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လျှင်တော့ ၎င်းလူနှင့် ထိုနေ့ပဲ ပေးစား၍ ရွာထဲမှာ နေစေရမည်။

သန္ဓေသား တရားခံ လုံးဝမပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင်တော့ ရှေးရွာထုံးစံအစဉ်အလာနှင့်အညီ သူတို့ ရွာပြင်မှာ အထီးကျန်၊ ဆက်ဆံမှုကင်းမဲ့စွာ နေကြရတော့မည်။

သူကြီးဦးကျောက်ခဲ အိမ်ပိုင်းရှေ့မှာ ဆယ်တိမ်ခေါင်းများရော၊ ရာအိမ်ခေါင်းများရော၊ ရွာထဲရှိ ကာလသားများ၊ မုဆိုးဖိုများ၊ တစ်ခုလပ်ယောက်ျားများအားလုံး ရောက်ရှိနေကြသည်။ ခင်မြေ့တို့အမှုကို စီရင်မည်ဆို၍ ရွာသူရွာသားများစွာ တို့ကလည်း ကြားနာသိရှိလို၍ သူကြီးခြံပိုင်းထဲမှာ ချောက်ရှိနေကြသည်။

အချို့က သစ်ပင်အောက်မှာ အချို့က ရေတွင်းနံဘေးမှာ၊ အချို့က သစ်ငှက်ပေါ်မှာ ဗူးစင်အောက်မှာ ထိုင်၍တစ်မျိုး၊ ထ၍တစ်မျိုး၊ တွတ်ထိုးနေကြသည်။

တန်းစီလူဖြစ်ရမည့် ရွာသားများက ခင်မြေ့တို့သားအမိကို မေတ္တာမရှိ ကျိန်ဆဲကြသည်။ ဒီမိန်းမရှုပ်သည် အမှုသည် အခုတော့ သူတို့ ရွာသားအားလုံးကို ပတ်သက်နေသည်။

ခင်ဆုံတို့ အပျိုပိုင်းကား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခေါင်းချင်း

၏။ အားလုံးက သုံးကြိမ်သုံးခါလုံး မပါဘူး၊ မရှိဘူးဟု ပြောကြ၏။

“ကိုင်း ခင်မြေ့ကို မေးမယ်... ခင်မြေ့... ဟောဒီ တန်းစီနေတဲ့ ယောက်ျားတွေ အားလုံးထဲမှာ... နင့်ကို အဝမှ ဖော်ကားသွားတဲ့သူကို လိုက်ရှာ... ၊ တွေ့ရင် ရဲရဲသာ လက်ညှိုးထိုးပြ... ၊ ကြောက်စရာ ရွံ့စရာ မလိုဘူး... ငါ့ကိုယ်တိုင် သူနဲ့ညည်းကို ပေးစားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငြင်းပယ် နှိပ်စက်လည်း ကျန်တာ ငါတို့ အရေးယူသွားမယ်၊ အဲ... အဲဒီလူကို လက်ညှိုး ထိုးမပြနိုင်ရင်တော့...” သူ့ကြီးက ပြောလက်စကို ခထာရပ်ပြီး အားလုံးကြား အောင် အသံကိုမြှင့်၍...

“ကာမပိုင် လင်ကောင်မဖော်နိုင်ပဲ ရွာသိက္ခာကျအောင် ရွာသူ ရွာသားများ စာရိတ္တပျက်အောင်၊ အတုခိုးမှားအောင် ပြုလုပ်သည့်အတွက် ငါတို့ ရွာရဲ့ ရှေးအစဉ်အဆက် ထုံးစံအတိုင်း ရွာနာတဲ့အတွက်... နင်တို့ အားလုံး ရွာပြင်ထွက်နေရမယ်... ၊ ရွာထဲကို ပြန်ဝင်စရာမလိုဘူး... ရွာ ရဲ့ လုံ့မှုရေးမှာ ပတ်သက်စရာမလိုဘူး... ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီရွာကနေ အပြီး ပြောင်းသွားကြ ချွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ရွာပြင်မှာ နေရင်းက အဲဒီ လင်ကောင်ကို အမှန်အကန် ပြန်ဖော်ပြနိုင်ရင်... တောင်းပန်ရင်... ရွာထဲကို ပြန်အဝင်ခံမယ် ကြားလား ခင်မြေ့” ခင်မြေ့ ရှက်ရွံ့ကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

“ငှက်ရိုး မင်းတို့ ရွာထုံးစံကို လက်ခံတယ်နော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... သူ့ကြီးမင်း ခင်ဗျာ”

“ကိုင်း... ခင်မြေ့... ခုချိန်ကစပြီး... တစ်ကိုယ်ချင်း လိုက်ကြည့် စစ်တော့ ‘ထွက်’ ခင်မြေ့ ကြောက်ရွံ့ကြီးစွာ ထွက်လိုက်သည်။ သူမတစ်ပါး ဒီလို ယောက်ျားသားများ မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ဘူး... ၊ ကြောက် နေသည်။ ခူးတွေတုန်နေသည်။ တုန်လည်း တုန်လှုပ်နေသည်”

“ထိပ်ဆုံးကနေ စကြည့်...”

ရာအိမ်မှုက ခင်မြေ့ကိုခေါ်၍ ထိပ်ဆုံးမှစပြီး ကြည့်ရှုစေသည်။ တန်းစီယောက်ျားသားများ ထဲမှာ ကာလသားခေါင်း ကျော်ခင်၊ စိန်ကုလား သွားခေါတရုတ်ကြီး၊ အသားမည်း အောင်စိန်၊ ဒီပါတို့ အပါအဝင်...

အယောက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည်။

သူတို့သည် ခင်မြေ့ကို အံ့ကြိတ်၍ကြည့်နေကြသည်။ အချို့က ကိုယ်မကျူးလွန်ရပဲ အသားထွတ် လက်ညှိုးထိုးခံရမှာ စိုး၍ တုန်လှုပ်နေကြ ၏။ အထူးသဖြင့် အာချောင်လှသည့် အသားမည်း အောင်စိန်နှင့် သွားခေါ တရုတ်ကြီးတို့ သွေးလန်နေကြ၏။

ခင်မြေ့က ထိပ်ဆုံးနံပါတ်တစ် လူရဲ့မျက်နှာကို စတင်ကြည့်လိုက် သည်။ ဒီလူမဟုတ်... နောက် နံပါတ်နှစ်လူကိုကြည့်သည်... ၊ ဒီလူ မျက်နှာလည်း မဟုတ်၊ နောက် သုံး... ငလေး... ငါး... ခြောက် ဆက်၍ ကြည့်ပြီး နေရာဆက်ရွေ့သွားသည်။

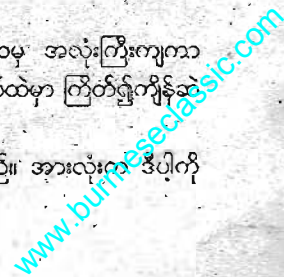
ကာလသားခေါင်း ကျော်ခင်ရှေ့ရောက်တော့ အတန်ကြာကြည့်နေ ၍ ကျော်ခင် မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ ရွာသူ ရွာသားတော်တော်များများ စာလည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်... ခင်မြေ့ခေါင်းရမ်းပြီး ဆက် လျှောက်သွားခဲ့၍ ကိုကျော်ခင် သက်ပြင်းချကာ ရင်အေးသွားခဲ့သည်။

အသားမည်း အောင်စိန်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခင်မြေ့ အောင် စိန်ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အောင်စိန် အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်ကာ နူးများတုန်လာသည်။ ဆံပင်ကလည်း ဂုတ်ပေါ်ဝဲကျ အသားကလည်း မည်း နည်း၊ အရပ်ကလည်း ပုပု၊ ခင်မြေ့ရဲ့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကြည့်မှာ သူ ဇောချွေးများ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရွာသူများက အသားမည်းတော့ ကျိန်းသေပြီ။ ဒီကောင်က မိန်းမ သိပ်လိုချင်တဲ့ နှာဖူးဟု ဝိုင်း၍ ထောပနာပြုကြ၏။ ခင်မြေ့သည် အသားမည်း မည်း ဂင်တိုတို၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်မို့ အာရုံစိုက်မိသော်လည်း မျက်နှာပုံမှာ အားထုတ်ရာ အမာရွတ် ကန့်လန့်ကြီးမပါ၍... ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းပြီး နောက် တစ်ယောက်ကို ပြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှပဲ အသားမည်းအောင်စိန် ရင်ဝမှ အလုံးကြီးကျကာ ခင်မြေ့ကို အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ မြေ့ဟောက်မဟု စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်၍ကျိန်ခံခဲ့ နေမိတော့သည်။

ဒီနောက် ဒီပါအလှည့်သို့ရောက်လာသည်။ အားလုံးက ဒီပါကို

နှစ်သောဟု မဲပေးကြသည်။ ဒီပါနှင့် ခင်မြေ့သည် အကူးအလူး အဆက်အ
ရှိသည်ကို တစ်ရွာလုံးသိသည်။ ဒီပါရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခင်မြေ့
ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးလိမ်ကျလာပြီး . . . ဒီပါမျက်နှာကို မကြည့်
သလို ဖြစ်နေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ စိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီပါ . . . ခင်မြေ့
ကြည့်၍ စိတ်များ ဂင်္ဂာမပြိုင် လှုပ်ရှားလာသည်။ ရင်လည်း တမမြစ်မ
သည်။

သူသည် နောက်ပိတ်ဆုံးလှူဖြစ်သည်။ မတော်၍ ခင်မြေ့က သူ့မှာ
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည့် ကိုယ်ကျိုးနည်းဈေးမည်။ ဒီရွာရဲ့ ထူးဆန်းက ရိုးသာ
ရွာ ဝန်မခံဘဲ နစ်နာသူ ကာယကံရှင်က လက်ဆွဲ လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့လျှင်
ရင်းလူကို ယောက်ျားမပီသသူ သူ့ရဲ့ဘေးကြောင်သူ စိတ်ခေါ်ယုတ်ည
သေးသိမ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းဆဲရေး ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချကာ နောက်ဆုံး
တံတွေးနှင့် ဝိုင်းထွေးကြသည်အထိ . . . ဒါကတော့လေ့ရှိသည်။ ဥပဒေအ
လည်း အရေးယူခံရမည်။

သူ့ရင် တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လာသည်။ ရွာသူ ရွာသားများ အားလုံး
မျက်လုံးများစွာကလည်း သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာပေါ်မှာ ကျရောက်နေသည်
နောက်ဆုံး . . . ခင်မြေ့က လက်ညှိုးထိုးလှုပ်လည်း . . . ဝိုင်း
ကြွေးနှင့်ငိုက် ရှိပါစေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး . . . မျက်စေ့ကို စုံဖွင့်၍ ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ဒါပေမယ့် . . . ခင်မြေ့သည် ဒီပါမျက်နှာကို တစ်ချက်မျှသာ စိုက်
ကြည့်လိုက်ပြီး . . . ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ အလှည့်မှာ မျက်စေ့
စအချို့ မြေသို့ကြွေကျခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် . . . တန်းစီလူများ စုံစေ့သွားခဲ့ပြီ။

ဘယ်နဲ့လဲ . . . ခင်မြေ့ . . . အခု တန်းစီနေတဲ့ လူတန်းထဲ
နှင့်ကို မတော်မထရားပြုလွှားတဲ့လူ ပါသလား

သူကြီးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် ခင်မြေ့ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်

တောက် . . . သေနာကျမကွာ . . .

ဒုက္ခပေးတဲ့ မြွေဟောက်မ . . . ထို့

မြန်မြန်သေသွားရင် ကောင်းမယ်ကွာ . . . ဟင်

သူကြီး . . . ဒီအလိမ်အညာ . . . မိန်းမယုတ်ကို နှင်လိုက်ပါတော့
ချို့။ ခုမှပဲ . . . စိုးထိတ်ထိတ်နှင့် တန်းစီအစစ်ခံရသူများ အသံထွက်နိုင်
ကြတော့သည်။ စောစောကတော့ သူ့နှိုးနှိုး . . . ကိုယ်စွပ်စွဲနှိုးနှိုးနှင့် ရင်တွေ
ခုန်နေကြသည်။ ခင်မြေ့က မပါဘူး ဝန်ခံတော့မှ အသံများ ရဲရဲထွက်ရဲ
ကြပြီး ဒေါသပုန်ထကြတော့သည်။

ငှက်ရိုး . . . ရှင်းရဲ့လား . . . ဟေ့

ရှင်း . . . ရှင်း . . . ပါတယ် . . . ခင် . . . ခင်ဗျာ

သူကြီး . . . သူတို့ကို ရွာထုံးစံနှင့်အညီ ချက်ချင်းနှင်ပါချို့

ကျုပ်တို့ . . . သင်းတို့မျက်နှာမကြည့်ချင်ဘူးဗျ

အရှက်မရှိတဲ့ . . . လူလိမ်လှညာတွေ . . . ရွာထဲကထွက်

ယောက်ျားများကရော မိန်းမသားအချို့ကပါ ဝိုင်းအော်ပြောဆို
ကြသည်။ ခင်မြေ့စိတ်ရိုင်းမာန်ကြမ်းများ ဝင်ပူးနေကြသည့် လူအချို့ကို
ကြည့်၍ ရင်တွေခုန်ကာ ကြောက်လန့်လာသည်။ မလိုသူ မိန်းမအချို့က
ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ ရန်ဘက်များက သွေးဆူနေသူများကို မြှောက်
ဝင့်ပေးကြသည်။ သူကြီးက အားလုံးကို လက်ကာ၍ တိတ်စေသည်။

ငှက်ရိုး

ခင် . . . ခင်ဗျာ

ငှက်ရိုး မင်းပြင်တဲ့အတိုင်းပဲ . . . မင်းသမီးလက်သည်ကို ဆွဲထုတ်
ပြနိုင်ဘူး။ မင်းသမီးအခြားတစ်ဦးဦးနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီး . . . မပိုင်ဝက်
အားဘဝနဲ့ ရွာကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာကွ။ အခု တစ်ရွာလုံး . . . အရှက်ရပြီး
ဒေါသထွက်ကုန်ပြီ . . . ငှက်ရိုး . . . ငါတို့ရွာသားတွေအထဲမှာ . . . အဲဒီလောက်
တိတ်ရိုင်းစုတ်ပဲ့တဲ့လူ သစ္စာမဲ့တဲ့လူ မရှိဘူးကွ။

ဒီတော့ ရွာထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်အဖြစ်နဲ့ကိုယ် မနက်မနံမနက်
လှည့်လာနဲ့ ရွာကနေထွက်ကြ ရွာပြင်မှာနေချင်လဲနဲ့ . . . ဒါမှမဟုတ်
ရွာကနေ အဝေးကို ပြောင်းသွားကြ . . . ဒါ ရွာထုံးစံနဲ့ ငါ့အမိန့်ပဲ

သူကြီး . . . သူကြီးမင်း . . . ခင် . . . ခင်ဗျာ

ဘာတုန်းက

ကျွန်တော်တို့ကို . . . ဒီ . . . ဒီမှာ ခဏနေခွင့်ပေးပြီး . . . စုံစမ်းခွင့် . . . ခွင့်ပေး

မလိုတော့ဘူး ငှက်ရိုး၊ ရွာထုံးစံကို အစဉ်အဆက် အားလုံး လိုက်နာရသလို မင်းတို့လည်း လိုက်နာပါ။ သူများတစ်မျိုး မင်းတို့တစ်မျိုး ပါလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုင်း . . . အားလုံး ပြန်နိုင်ပြီ' ကိုငှက်ရိုး သူကြီးစကား ဆုံးသောအခါ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ခင်မြေလည်း ကဲ့ရဲ့ချွတ်ချွတ် များအကြား မျက်နှာကိုငုံ၍ ရှက်၍ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေ၏။

ချွေးမကား ရွာသူရွာသားများကို အသနားခံသော မျက်လုံးအဖုံ ဖြင့်ကြည့်သည်။ ပြိုင်ဘက်များ မလိုမှန်းထားသူများက အားရကျေနပ်စွာ ရယ်၍ ပြောင်လောင်းနေကြသည်။ သက်ကြီးဝါကြီးများက ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်ရင်း စုတ်သပ်ကြ၊ ခေါင်းယမ်းကြ၊ မျက်နှာအောက်စိုက်ကြ။

အိမ်နီးနားချင်းအချို့က ရှေးအစဉ်အဆက် အစဉ်အလာ စည်းကမ်းဖြစ်၍ စောဒက မတက်ခဲ့ကြ၊ မေတ္တာမရပ်ခဲ့ကြ၊ ကိုယ့်သာသမီးမြှောက်လည်း ဒီလိုပဲ အပြစ်ပေးခံရမည်ကို သိရှိနားလည်ကြသည်။

မည်သူ့ထံမှာမှ အားကိုးစရာရာမရသောအခါ နောက်ဆုံး အသည်မ ဒုက္ခသည်မ သောကသည်မ သမီးရဲ့ ပခုံးကိုအားပေးရင်း သားအိမ် သားအဖသုံးယောက် ရွာအိမ်ရှိရာသို့ ရှိုက်ကာငိုကာ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ခုတော့ . . . လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များစွာက ဘသူတော်ကြီး ကြီးလက္ခဏာ ဖတ်ခဲ့ဟောခဲ့သည့် စကားများသည် ဒက်ထိုမှန်ခဲ့ပြီ။ အရှင်တကွအကျိုးနည်း ဖြစ်ရမည်တဲ့ ဟဲ့ . . . အရှက်တကွအကျိုးနည်းသာမက ရွာပြင်သို့ပါ အထုတ်ခံရသည်။

ရွာပြင်သို့ ပြောင်းသည့်နေ့က အိမ်နီးနားချင်းအချို့နှင့် ဒီပါတို တစ်ဝိုင်းဝန်းကူညီကြ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရွာထဲမှာ နေခဲ့သည့် ဒီအိမ်နှင့် ဒီဓနုရာလေးကို သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။

အိမ်ကိုမျက်တော့ မချွေးမ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရသည်။ သီးနေသည့် ဒန်ဒလွန်ပင်နှင့် သရက်ပင်ကို နှမြောတသရွာ ကြည့်၍ မျက်ရည်မစ စုပုံပြီးသည်များကို အိမ်နီးနားချင်းများက နွားလှည်းနှင့်တိုက်ပြီး ရွာပြင် နွားစားကျက်ကွင်းနားသို့ သယ်သွားကြသည်။ စားကျက်အစစ်မှာ တဲလေးတစ်လုံးကို ထိုးလိုက်ကြသည်။

ဘကြီးတို့၊ ဒီပါ၊ ကိုငှက်ရိုး၊ သံချောင်းနှင့် ကိုသောင်းညွန့်တို့ အကူအညီလုံလအားကြောင့် နေမကုန်ခင် လူနေလိုရသည့် တဲအိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကျန်မိန်းမသားများက အိုချွတ်ပန်းကန်းအိပ်ယာများကို နေရာချပေးကြသည်။ ခင်မြေက အားလုံးစားဖို့ ထမင်းဟင်းချက်နေ၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေလာကြသူများဖြစ်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်

ပြင်ဆင်ပြီးနောက် အစောဆုံးအမျိုးအစားနှင့် ဖြေကြားရသည်။ သူတို့ အဝေးသို့ အပြင်ဆင်နိုင် အဆွေအမျိုးလည်း နည်းသည်။ စရိတ်ကလည်းမရှိ။

ပြီးတော့ သူတို့မိသားစုက ဒီရွာမှာ သူရင်းငှားစာဝန် လုပ်ကိုင် စားသောက်လာခဲ့ဖူးသလို လယ်အလုပ်ကိုပဲ ကျွမ်းကျင်သည်။

ကုသိုလ်ကံကလေးတစ်ခု ကောင်းသည်ကား... ဦးလေးသာဟန် ရဲ့ လယ်ထဲမှာ သူရင်းငှားအဖြစ် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခွင့်ရနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဦးလေးသာဟန်ကလည်း ကောင်းရှာပါသည်။ ချပြဿနာကား မင်းတို့ရဲ့ လူမှုရေးပြဿနာသာ ဖြစ်သည်။ ငါတို့ စီးပွားရေးပြဿနာ မဟုတ်။ ငါ့လယ်အလုပ်ကို နဂိုအတိုင်း အပေးအယူနှင့် လုပ်ကြပါဆိုမို့ ဝမ်းသာ ရချေတော့သည်။

အရေးကြီးသည်က ရေကိစ္စပဲဖြစ်သည်။

သူတို့ရွာ စည်းကမ်းကြီး၏။ အထူးသဖြင့် ဖိုမကိစ္စနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် ဤစလေ့ကို အစဉ်အဆက်လိုက်နာကြ၏။ တိုဝှက်ရိုးတို့ ကလေး ဘဝက ဤဖြစ်မှုမျိုးကျူးလွန်ခဲ့သူများကိုလည်း သူတို့လိုပင် ရွာမှ နှင်ခဲ့ ရဖူး၏။ ဒီကိစ္စတော့ ကျောသားရင်သားမည်သူမှ မခွဲခြား။

တစ်ရွာလုံးလိုက်နာကြသည်။ သည်အမှုမျိုးသာမဟုတ်... ဖိုမ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူများမယားကြာခိုမှု၊ လင်ငယ်နေပျောက်မွေး မှု စသည့် ကျူးလွန်သူများကိုလည်း ရွာမှနှင်ထုတ်လေ့ရှိ၏။

ဒါကလဲ အားလုံးအကျင့်စာရိတ္တမယိမ်းယိုင်ရေး၊ အတုခိုးမမှား စေရေးအတွက် တိကျစွာလိုက်နာရသည့် တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာ တစ်ပုဒ်ဆန်း ရပ်ရွာစလေ့ပဲဖြစ်သည်။ ရွာပြင်မှာ ရောက်သွားသူသည် ရွာထဲကို ဘာအကြောင်းနှင့်မှ မဝင်ရ။ လူမှုရေး ရပ်ရေး၊ ရွာဇောကိစ္စ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရ။ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ရှိ၍ တွေ့ချင်လျှင်လည်း ရွာပြင်မှာတော့ တွေ့ခွင့်ရှိသည်။

အများအားဖြင့် ရွာက ထုံးစံအရ 'ကျွန်ုပ်' လိုက်သည်ကို ရွာသူ တို့က ဆက်ဆံရမှာ အနည်းနှင့်အများတော့ ဝန်လေးကြသည်။ သူတို့ လည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေပဲ နေမှာဟု ယိုးစွပ်လက်ညှိုးထိုးမှုကို စိုးရိမ်

သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရေကိစ္စလိုသည်အခါ အလွန်ဒုက္ခရောက်သည်။

ရေရသို့အရေး ဟိုဘက်ရွာ ရေကန်ကနေ ရေထမ်းပိုးနှင့် ထမ်းရ သည်။ ဒီပါတစ်ယောက်ကောင်း၍ သူတို့သောက်ရေတော့ မငတ်ခဲ့ချေ။ ဒီပါတစ် ယောက် ရေကန်မှ တစ်နေ့တစ်ခေါက် သောက်ရေသယ်လာမေးသည်။

အရေကတော့ ခရီးဝေးကပ်ရသည်မို့ ချွေတာသုံးရသည်။

မိုးတွင်းဆိုလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ ရေကရသည်။

အဖေက အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာ ဆယ်ပေပတ်လှည့် ကန်ကလေးတူးထား၍ နောင်အခါမိုးကျလျှင် ရေအခက်အခဲမရှိ ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ခုကတည်းက အဖေ ကြက်ကလေး၊ ဘဲကလေးမှအစ ကြုံ၍ နေပြီ။ အဖေသည် စိတ်ဆင်းရဲမှု မှန်သမျှအား အလုပ်ထဲမှာ ပြီးစား၍ မြှုပ်နှံထား၏။

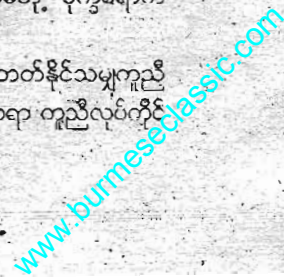
သို့သော်... အဖေကို ကြည့်လိုက်လျှင်... အဖေသည် အသက်ဆယ်ကျော် ရယ်ရယ်မောမော ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အကျည်းစိတ်များ၊ ရှက်စိတ်များ၊ သမီးဘဝအတွက် ယူကြိုးမရစိတ်များ ညီညီလျှံနေသည်။ ခံစားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် အထိ ဆေးလိပ်တစ်တိုနှင့် စဉ်းစားခန်းဝင်လေ့ရှိ၏။

ကြောခဏလည်း... ဟိုရွာ ဒီရွာများသို့ သွားလေ့ရှိ၏။

ဒီလိုနှင့် ရက်တိုသည် ကြာညောင်ခဲ့သည်။ ခင်မြေ့ပင် ကိုယ်ဝန် တစ်လွယ်တစ်မနှင့် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ဝန်တစ်လွယ်တစ်မနှင့် ခင်မြေ့အငြိမ် နေ၊ အဖေလယ်ရှိရာသို့ ထမင်းသွားပို့မြဲ ပို့သည်။

အမေက မလုပ်ပါနှင့်တားပေမဲ့ ခင်မြေ့လက်မခံ။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်းတစ်ခုနှင့် ချောင်းစပ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ထောင်သည်။ လယ်ကအပြန် ဂဏန်း တစ်တိုအခါ ချိတ်သည်။ သူမကြောင့် အဖေတို့ အမေတို့ ဒုက္ခရောက် သည်။

သူမ... ဒီမိသားစုမှာ ဝန်ပိုမဖြစ်စေရ။ တတ်နိုင်သမျှကူညီ နှင့် အဖေနှင့်အမေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်၍ အစစအရာရာ ကူညီလုပ်ကိုင် နေခဲ့သည်။

အကုသိုလ်ကံကြောင့်သည် ဆပ်နေဆဲမှာပင်... တိုးရင်းပေါင်းနှစ်
ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

တစ်နေ့... အဖေ... တောထဲမှာ ထင်းခုတ်သွားရင်း... ခြေဖမ်း
လမုပုတ်ချွန် ဖူး၍ အဖျားဝင်ကာ အိပ်ယာထလဲတော့သည်။ ငန်းခိဉ်
အဖေနေ့စဉ် ညစဉ် ကယောင်ကတမ်းအော်နေရသည်။ နီးရာ ရရာ ဆေးခွက်
များကြိတ်ညှစ်၍ ထည့်ပါသော်လည်း ဒါဏ်ရာကမကျက် အနာကရင်းပြန်
နေ့စဉ် အဖျားတက်နေသည်။

ဘသူတော်ကို ခေါ်ပင့်၍ပြုချင်သော်လည်း ရွာထဲဝင်ရသည်မှာ
မလွယ်၍ အသိ လူရင်းလူကြိုက်ကို မျှော်နေစဉ် ဒီပါရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီပါ... ရေ”

ဒီပါကို မြင်တော့ အမေရော ခင်မြေ့ပါ ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။
ဒီပါသည် အိပ်ယာပေါ်မှာ တဟီးဟီး တဟင်းဟင်း ညည်းပြီး... ကယောင်
ကတမ်းများ ပြောနေသည့် ဦးလေးကိုငှက်ရိုးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

“အဒေါ်... ဦးလေး ငှက်ရိုး... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟင်”

“နင့်ဦးလေး တောထဲမှာ ထင်းခုတ်သွားရင်း... သစ်ငုတ်စူးလို့
ကွယ် လူကလေး... မင်း... မင်း... ဘသူတော်ကို သွားပင့်ပေးစမ်းပါလား
ဟင်”

“စိတ်ချအဒေါ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဦးလေးငှက်ရိုးရယ်... ကျွန်
တော်လည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း... ခရီးသွားနေလို့ မရောက်တာအဒေါ်...
စိတ်ချ... အခု... ကျွန်တော် သွားပင့်လိုက်မယ်...”

ဒီပါ ရွာထဲသို့ လစ်ခနဲ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ခင်မြေ့ မျက်ကြ
လန်ပြီး ကိုယ်ပူအရှိန်တက်၍ တဟီးဟီး ညည်းနေသည့် အဖေလက်ကို
ကိုင်ထားရင်း... အဖေ... အဖေနှင့် ခေါ်၍ သတိပေးနေရသည်။ အဖေ
က အခြေအနေ မသက်သာသည့် လင်သားကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေတုန်ခါနေပြီ
မကြာခင် ဘသူတော်ကြီး ဒီပါနှင့် လယ်ပိုင်ရှင် ဦးကြီးသာဟန်တို့
ပါရောက်လာကြသည်။ ဘသူတော်သည် ကိုငှက်ရိုးရဲ့ အခြေကို ရုတ်ချည်

ညှစ်လိုက်ရသောအခါ အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်သွားခဲ့သည်။ လက်ကိုကိုင်၍ အဖျား
သွားကို စမ်းလိုက်သည်။ အဖျားသွေးက ကြောက်စရာကောင်းအောင်
ထက်နေပါလား။ လူတစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးကင်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ခြေဖမ်းပု ဒါဏ်ရာကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ပို၍ထိတ်သွားသည်။
ဒါဏ်ရာသည် နည်းသည့်ဒါဏ်ရာမဟုတ် အနာဝိတ်၍ ခြေတစ်ချောင်းလုံး
ဆောင်ကိုင်ပွနေ၏။ ဒါဏ်ရာ၊ အဖျားနှင့် ကယောင်ကတမ်းပြောနေသည့်
ဘသူအခြေအနေကို ကြည့်၍ ဘသူတော် စိတ်အတော်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။
နောက်ကျနေပါပြီ။

ရောဂါက အဆိပ်တက်ပိုးဝင်ပြီး ငန်းမန်းဝင်သွားခဲ့ပြီ။

သူ ဆေးတစ်ခွက်ကို အမြန်တိုက်လိုက်သည်။ ဆေးသည် ပါးစပ်
ထဲသို့ မဝင် ပါးစပ်ဟ၍မရ။ မေးစေ့ချင်နေပြီ။ သူကြိုးစား၍ သွားကိုဖြုတ်ကာ
တိုက်ကြည့်သည်။ ဆေးပြန်အန်ထွက်လာသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစား
သည် ပြန်အန်သည်။

နောက်ဆုံး ဘသူတော် ပါးစပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ဆေးမှုန့်များကို လျှာပေါ်
နှင့် အာခေါင်နှစ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးနှင့်ကော်ထည့်ပြီး ပွတ်ပေးကာ ရေငွေး
အေးအေး အစက်ချတိုက်ပေးလိုက်သည်။

ကိုငှက်ရိုးသည် မေးကိုကြိတ်၍ အကြောများဆွဲနေ၏။ သူ တတ်
စွမ်းနိုင်သမျှ အနာကို ရေငွေးနဲ့ဆေး၍ နံဘေးမှဆေးကို အုံပေးလိုက်သည်။
ဆောင်ကိုင်ပွနေသည့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံးကို ဆေးဖျော်၍ လူးပေး
ခဲ့သည်။

“ဘ... ဘယ်... နဲ့... နေ... နေလဲ... ဘ... ရယ်”

“အင်း... အခြေအနေကတော့ အတော်လွန်နေပြီ... သမီးရယ်
ငန်းမန်းပြီး မေးပါစေစပြုနေပြီ”

“ရှင်... ဒါ... ဒါ... ဆို... ဒါဆို”

“အိမ်း... အဘ တတ်နိုင်သရွေ့ ကြိုးစားလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ စော
စောကသာသိရင် ဒီလောက်ဝေဒနာ မဆိုးဝါးနိုင်ပါဘူးကွယ်... အချိန်က
နောက်ကျနေပြီကွယ်... ဟောဒီဆေးမှုန့်ကို ညအိပ်ယာဝင်ခါနီး ဝင်အောင်

အဖွဲ့ နှစ် ဖောင်ညှိပိုင်

တိုက် . . ဒါကို မကြာခဏလူးပေး . . အညွှန်မမိစေနဲ့ . . ဒီည အတက်က
သက်သာမယ် . . အတယ်၍ . . သိပ်တက်နေရင်တော့ ကံတရားပဲ
အကြောင်းရှိရင် . . ဒီပါနဲ့ . . အခေါ်လွတ်လိုက် . . ကြားလား”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ . . ဘာ . . သူတော်”

ပြန်ခါနီး ဘသူတော်က ခင်မြွေကို လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ ဆ
သည်။ ဦးလေးသာဟန်က လိုအပ်လျှင်သုံးဖို့ ငွေအချို့ပေးသွားသည်။ ပြ
နီး ဘသူတော်က သမီးတစ်နေ့ စကားပြန်ပြောနိုင်လိမ့်မယ် . . ပြော
အချိန်လည်း နီးလာပါပြီ . . ဘုရား တရားကို ဂရုစိုက်လုပ် . . ကုသိုလ်ကော
မှု များများလုပ်ဟုဆိုကာ ဆေးလွယ်အိတ်ကြီးလွယ်၍ ဦးလေးသာဟန်
ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

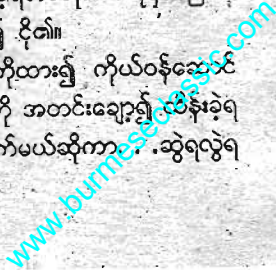

ကံကြမ္မာမှန်တိုင်းသည် . . မွေ့ခဲ့ပြီ . . ။
ညသန်းခေါင်ယံခန့်မှာ . . ကိုငှက်ရိုးဆုံးသွားခဲ့သည်။ မချွေးမနှင့်
ခင်မြွေသည် အလောင်းကိုဖက်၍ လိုက်လှဲသည်ထန်စွာ ငိုခဲ့ရသည်။

ခုတော့ . . အားကိုးရာ ကျေးဇူးရှင် ရွှေထောင်ကြီး ပြိုကျသွားခဲ့
ပြီ။ ဒီကျေးဇူးရှင် လင်သားကို အားကိုး၍ သူတို့အဖော်မှ အထီးကျန်ရပ်ဝန်း
မှာ ရဲစိတ်မွှေး၍ မိုခိုနေထိုင်ခဲ့ရသည်။

အခု . . အားကိုးရာမဲ့ခဲ့ပြီ . . ။ ခင်မြွေ စကားမပြောနိုင်ပေမယ့်
အဖေအလောင်းကိုဖက်ကာ . . လိုန့်၍ လူး၍ငိုသည်။ ဒါ . . ငါ့ကြောင့် ငါ
ဂြိုဟ်မွေ့လို့ အဖေတို့ အမေတို့ပါ . . ဘဝဆိုးခဲ့ရတာဟု . . ယုံမှတ်ပြီး .
ရင်ကိုထု၏။ ခေါင်းကို ထု၏။ တိုင်နှင့်ဆောင်၍ ငို၏။

နောက်ဆုံး ဒေါ်ချွေးမက လင်အပူကိုထား၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
သမီးလုပ်သူရဲ့ . . ဒေါသနှင့် စိတ်ထိခိုက်မှုများကို အတင်းချော၍ ထိန်းခဲ့ရ
သည်။ သမီး . . မလုပ်နဲ့ . . ကလေးပါ ထိခိုက်မယ်ဆိုကာ . . ဆွဲရလွှဲရ

၁၉၇ နှစ် ဖော်ပြချက်

ထိန်းရတော့သည်။

မိုးလင်းတော့ ဒီပါရောက်လာသည်။ ကိုငှက်ရိုး ဆုံးမှန်းသိရသော အခါ ဒီပါသည်။ . .ခင်မြေတို့နှင့်ရော၍ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။ သည့်နေ့က ကိုငှက်ရိုးရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းများနှင့် . . .ဘသူတော်ကို သွားရောက် အကြောင်းကြားရသည်။

ကိုသံချောင်းတို့ . . .ကိုသောင်းညွန့်တို့ . . .ဦးထေးသာဟန်တို့နှင့် ဘသူတော်ပါရောက်လာကြတော့မှ . . .အလောင်းမြေကျရေးကိစ္စကို တိုင်ပင် ဆောင်ရွက်ကြရတော့သည်။

သုံးရက်မြောက်တော့ . . .ကိုငှက်ရိုး အသုဘကို ရွာပြင်သုသာန်မှာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ အဲဒီ အသုဘချသည့် နေ့က . . .မရွေးမ . . .ခင်မြေ၊ ဒီပါ ဘသူတော်၊ ကိုသံချောင်း၊ ဦးသာဟန်၊ ကိုသောင်းညွန့်နှင့် . . .ရွာလူကြီး နှစ်ဦးခန့်မှအပ . . .ရွာထဲက ဘယ်သူမှ လိုက်မပို့ခဲ့ကြ . . .။

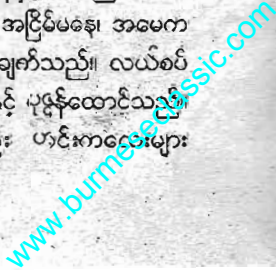
လောကဓံသည် . . .သူတို့မိသားစုကို အကြိမ်ကြိမ်နှိပ်စက်ခဲ့၏။ အကုသိုလ်ဝဋ်ကြွေးကား . . .ယနေ့တိုင် မကုန်နိုင်သေး။ ရှိစေတော့ . . . လောကဓံနှင့် သူတို့ . . .ကြာတော့ ရင်းနှီးခဲ့ပြီ . . .။ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့် နက်တော့။ ကြမ်းရသော လောကဓံကို သူတို့ ကြုံကြုံခံ၍ ရင်ဆိုင်ရမည်။

ကိုငှက်ရိုး မရှိပေမယ့် . . .သူတို့ စိတ်ဓါတ်လုံးဝမကျခဲ့။ ဘဝက နံလာခဲ့ပြီမို့ အရာရာ လက်မြောက်အရှုံးပေး၍ မဖြစ်သေး။

မရွေးမ ဝမ်းရေးနှစ်ရေးအတွက် ကောက်စိုက်သည်။ စပါးရိတ် သည်။ တောထဲဓားတစ်ချောင်းနှင့်ထဝင်၍ ထင်းခုတ်သည်။ ရာသီပေါ်သီးနှံ များ လိုက်ခူးပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ လည်ရောင်း၍ ဆန်နှင့်လဲသည်။

ခင်မြေကလည်း ကိုယ်ဝန်ရင်လာသည်တိုင် အငြိမ်မခနဲ အမေက ဘာမှမလုပ်နှင့်သမီးဟု တားမြစ်သည်ကြားမှ ထမင်းချက်သည်။ လယ်စပ် များမှာ ကန်စွန်းရွက်လိုက်သူသည်။ ယဂွင်းတစ်လက်နှင့် ပုဖန်ထောင်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ မကြာမကြာ ဒီပါကလည်း ဟင်းကလေးများ

၁၉၆ နှစ် မောင်ညိုပိုင်

လာလာတို့သည်။ အချိန်ရလျှင် သောက်ရေ သုံးရေခပ်ပေးခဲ့သည်။ သူက
ဝေါ်ရ၍ ခင်မြေ့တို့ တစ်အားတက်ရသေး၏။ နို့မို့မလွယ်။

သူတို့ဘဝကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

သူမ မာနနဲ့ယုံကြည်မှုကို အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ခဲ့သည်
သူမရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပြိုင်ဘက်များရှိသည်။ မလိုသူများရှိသည်
သူတို့က မိမိတို့ဘဝပျက်ခဲ့သည်ကို ဝမ်းသာကောင်း ဝမ်းသာနေကြပေလိမ့်
မည်။

ဒါကြောင့် ဒီဘဝတိုက်ပွဲမှာ ငါလုံးဝ လက်မြောက်အရှုံးပေး
မဖြစ်သေး။ ငါ ဒီကလေးကို ရအောင်မွေ့ဦးမယ်။ ငိုက်ထဲက အပြစ်မဲ့ကလေး
ကို သူ မရက်စက်ချင်။ ဒီကလေးလည်း ဘဝကုသိုလ်က ရောနှံဆိုခဲ့သည်
သူမသည် သန္ဓေသားကို အရှက်ဖျက်ရည်တို့ဖြင့် လွယ်ခဲ့ရသည်။ လူ
ကတည်းက ဖျက်ရည်ကို အဖော်ပြုခဲ့ရသည်။ ကဲ့ရဲ့အရှံချခဲ့ရသည်။ အမှတ်
တစ်ကွဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အနိမိတ်ခံရသည်။ ရွာပြင်မှာ နေခဲ့ရသည်။ အ
အဖေလည်း ဆုံးပါးကွယ်လွန်ပြန်ပြီ။ ဒါ ဒီသန္ဓေသားကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်
နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးအမွေများ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့်... သူမ ဒီသန္ဓေသားကို မမှန်းရက်၊ မရက်စက်ရက်
ဥပက္ခာမပြုရက်၊ ဒီကလေးကို အောင်မြင်ရဲပဲစွာ မွေးဖွားနိုင်ဖို့ သူမအဖေ
အတူ ရုန်းကန်ရှာဖွေခဲ့သည်။

တစ်နေ့... သူမ စဉ်းစားခဲ့သည်။

အဖေရှိစဉ်ကလည်း မကြာခဏ ပြောပြဖူးသည့်စကားရှိသည်
သူမသည်... မြေဝင်စားတဲ့... သူမကို သန္ဓေရဖို့ ရွာခွန်လှေဆိပ်က
ညောင်ပင်မှာ သွားရောက် သားသမီးဆုပန်ခဲ့ကြသည်တဲ့။ အဲဒီက အပြန်
အမေသည် မြွေများအိပ်မက် မက်ခဲ့ပြီး တစ်ကောင်သောမြွေက အဖေ
နေချင်တယ်ဆိုကာ နှင်ထုတ်သည့်ကြားက အမေချက်ကိုဖောက်၍ ငိုက်
ဝင်သွားခဲ့သည်ဟု အိပ်မက် မက်ပြီးနောက် မကြာခင် သူမကိုသန္ဓေ
သည်တဲ့။

ဒါကြောင့်များ သူမ မြွေမြင်ရင် မကြောက်လေရောသလား

ငါနှင့် မြွေများသည် လွန်ခဲ့သည့် ဘဝများက အဆွေအမျိုးတော်ခဲ့ရောသလား
မြွေတွေကလည်း ယနေ့တိုင် သူနှင့်တွေ့လျှင် လုံးဝရန်မပြု။ သူမ လက်ဝါး
နှစ်ဖက်ပေါ်က မွေးရာပါ အနက်စက်များပါသည့် စက်ဝိုင်းနှစ်ခုရဲ့ အစွမ်း
ကြောင့်လား။ သူမနှင့် ရန်ဖြစ်သူများကို သူမစိတ်ဆိုး၍ ကိုက်လိုက်လျှင်
မြွေဆိပ်တက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်ကြသည်ကလည်း အလွန်ကို တိုက်ဆိုင်
ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ဖြစ်နေ၏။

ဒါကြောင့် အဖေနှင့်အမေက သူမကို ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုး
အဘိုးပေးသည့် ကလေးဟုလည်း ဆိုကြသည်။ အခုသူတို့ မှီခိုအားကိုးရာ
မဲ့နေကြသည်။

သူမ ဘုရားတရားကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်၏။ သူမ အခုပျင်း၍
တောင် သွားစရာ လည်စရာနေရာမရှိ။ ရွာထဲမှာနေစဉ်က ပျင်းလျှင် ဘုရား
ကျောင်းဝန်းထဲသွားပြီး ပန်းရေချမ်းကပ်ကာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခွင့်ရသည်။

သူမ နှစ်သက်လေးစား စွဲလန်းခဲ့ရသည့် နဂါးရုပ်ထုကြီးကို အားရ
ပါးရပျော်သပ်ပြီး အင်အားသစ်များနှင့် ကြည်နူးခွင့်ရသည်။ အခု ဒီနေရာ
သစ်သို့ ရောက်မှ ဘယ်မှသွားစရာ အခွင့်အရေးမရှိတော့။ ရှိသည့်နေရာက
တစ်နေရာပဲရှိတော့သည်။

အဲဒါက... လှေဆိပ်က... ရွှေညောင်ပင်။

ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုးအဘိုးသည် အဖေတို့အပြောအရ သူတို့ရဲ့
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ အဲဒီကို သွားချင်သည်။ ငယ်ငယ်က အဖေတို့အဖေတို့
နှင့် မန်းရေဆီမီး ကုသိုလ်ပြုရင်း မကြာခဏရောက်ခဲ့ရသည်။

သည်နောက် တဲ့ဆိုင်းတွေဝေမနေတော့ဘဲ ရလာသည့်ပန်းအချို့
ကို သန့်ရှင်းစွာရေဆေးလိုက်ပြီး ပုဆိုးပိုင်းလေးခေါက်၍ ခေါင်းပေါ်တင်ကာ
ရွှေညောင်ပင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကွမ်းနှစ်ရာညက်ခန့် လျှောက်
မိသောအခါ လှေဆိပ်သို့ရောက်တော့သည်။

လှေဆိပ်မှာ လူအနည်းအကျဉ်းပဲရှိနေသည်။ သူမ အရိပ်အာဝါ
သ ကောင်းလှသည့် ရွှေညောင်ပင်အောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။ ငှက်သည်
အေးမြသွားခဲ့သည်။ ရွှေညောင်ပင်အောက်မှာ ခရီးသွားလင်မယား ထမင်းစား

အကြံပြု ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူတို့ကလေး ဖြစ်ဟန်တူသည့် ကလေးနှစ်ဦးလည်း ကစားနေကြသည်။

ရွှေညောင်ပင်အောက်က ယိုင်ရွဲ့ရွဲ့ နတ်ကွမ်းစင်ပေါ်မှာ တစ်တောင်ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ဦး တုတ်ထောက်ရပ်နေသည့် ရုပ်ထုတစ်ခုရှိနေသည်။ ရုပ်ထုသည် မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ရေဒဏ်ကြောင့် အရောင်ပျက်၍ နဂိုရုပ်ပင် မပေါ်ချင်တော့။ ရွှေချထားခြင်း အလှင်းမရှိ၊ နံ့သာများ ဖျန်းထားလိုလားမသိ။ အဖြူစက်များ ရုပ်ထုမှာ စွန်းထင်နေ၏။ ပန်းအိုးမှာလည်း ပန်းများက နှမ်းနေ၏။ ဦးစွာ ခင်မြေ နှမ်းလျနေသည့် ပန်းများကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီး ယူလာသည့်ပန်းအသစ်နှင့် လဲလိုက်သည်။ ပါလာသည့် ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးကို ကျောက်ခုံပေါ်ရှိ ပန်းကန်အဖွဲ့ထဲမှာ တင်လိုက်သည်။ အနီးသောက်တော်ရေအိုးမှ သောက်တော်ရေအသစ်ကို ပြန်လဲလှယ်တင်လိုက်သည်။

သည့်နောက် ကျောက်ခုံရှေ့မှာ ရှိသောစွာထိုင်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှ စကားပြော၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“အဘိုးရကွမ်းကြီးရှင်... သမီးတော်ကြီး မခင်မြေ့... အဘိုးအား သောက်တော်ရေချမ်း... ပန်းသစ်သီများဖြင့် တတ်အားသမျှ ဒါနပြုပါတယ် အဘိုး... သမီးသည် အဘိုး၏ဆောင်မမူကြောင့် လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ လူ့ဘဝမှာနေရာသည်တိုင် စကားလည်း မပြောနိုင်။ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်လည်း မနေရာ အဖေနဲ့လည်း သေကွဲကွဲပြီး... နေ့စဉ် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည် အဘိုး။ သမီး ဒီဒုက္ခဆင်းရဲမှ ရှင်လျှက်သော်လည်းကောင်း၊ သေလျက်သော်လည်းကောင်း လွတ်မြောက်ချင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤဒုက္ခဆင်းရဲမှ အဘိုး ကယ်နိုင်ရင် ကယ်မတော်မူပါ အဘိုး...။ အဘိုး နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းမြေ့ပါစေ၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား အားလုံး နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းပါစေ... မလိုသူတို့လည်း အမျက်ပြေကြပါစေ။ ဘဝ၏ ဖြစ်ရပ်မှန် များလည်း အမြန် ပေါ်ပေါက်ပါစေ အဘိုး။

သူမညောင်ပင်အောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ အထန်ကြာ အာရုံခံပြီး မေတ္တာပို့နေမိသည်။ မေတ္တာပို့နေစဉ်မှာပင်

သူဦးခေါင်းမိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမ မျက်စေ့ မဖွင့်ချင်တော့။ လူသည် သည်နေရာမှ အခြား အိပ်မက်ကမ္ဘာဆီသို့ ရောက်သွားသလို ခံစားနေရသည်။

မျက်လုံးထဲမှာ မီးခိုးငွေ့များကို မြင်နေရသည်။ တောတွေကို မြင်နေရသည်။ သူမ လှုပ်ကြည့်သည် လှုပ်၍မရ။ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်... သို့သော် သူမနှစ်မျောအာရုံထဲမှာပင်... မေတ္တာများကို စဉ်ဆက်မပြတ် ပို့လွှတ်နေမိသည်။

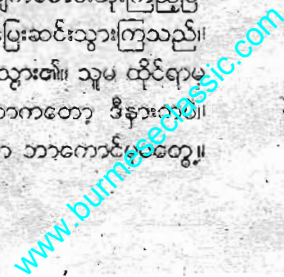
ရီဝေလွင့်ပျောနေသော အာရုံထဲမှာ မြေကြီးတစ်ကောင်ကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ မြေကြီးက ဝေမမြေကြီး... ပြီးတော့ အဘိုးအို တစ်ယောက်ရဲ့ စကားပြောသံများကို ကြားနေရသည်။ ဘာကွဲပြားနေသနဲ့မသိ... လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ဆုံးမစကား ကဲ့သို့သော စကားများကို ပြောနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ခဏနေတော့ ရီဝေမိန်းမောသော စိတ်များ၊ အိပ်မက်များ... အာရုံသဏ္ဍာန်များ လွင့်ပျော ပျက်ပြယ်ကာ နဂိုမူလစိတ်ကို ပြန်ရခဲ့သည်။ သိရသည့် အချိန်မှာပင် လေမတိုက်ဘဲနဲ့ ညောင်ကိုင်းအချို့ တစ်ဝန်းဝန်း လှုပ်နေကာ ကစားနေသည့် ကလေးနှစ်ယောက်သည် လန်ဖြန့်၍ ထမင်းစားပြီး ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့မိခင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားကြသည်။

မကြာခင် စူးရှကျယ်လောင်သော မြေတွန်သံကို သူတို့ကြားနေရသည်။ လင်မယားနှစ်ဦးလည်း လေမတိုက်ပဲလှုပ်သည့် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များကို ကြည့်၍လည်းကောင်း... ရုတ်တရက် မြေတွန်သံကြားရ၍ လည်းကောင်း... လန်ဖြန့်ထကာ ကလေးများလက်ဆွဲ၍ ရေဆိပ်သို့ ပြေးကြသည်။

ပြေးသွားရင်း တန်းလန်းမှ ခင်မြေ့ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး မွဲဟဲ့... ဖွဲဟဲ့... ဟု ဆိုမြည်ရင်း... လှေဆိပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

မြေတွန်သံ ကြားရ၍ ခင်မြေ့ပျော်သလို ရှိသွား၏။ သူမ ထိုင်ရာမှ ထ၍ အရပ်လေးပါးသို့ လိုက်ကြည့်သည်။ တွန်တာကတော့ ဒီနားဘဝပါ။ သို့သော်... လိုက်ကြည့်တော့လည်း မြေနှင့်တူသော ဘာကောင်မျှမတွေ့။

သည်နောက် ညောင်ပင်ဝန်းကျင်ကို ပတ်ရှာသည်။ အဲဒီမှာ မမျှော်လင့်ပဲ အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ အဘိုးအိုသည် တောင်ငူတစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ ထိုင်နေ၏။ အသက်က ခုနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၏။ ပိတ်ဖြူ ပုဆိုးနှင့် ယောက်အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းပေါင်း အဖြူပေါင်းထားသည်။ မေးအောက်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူရှည်ရှည်များက တွဲလျောင်းကျနေသည်။

စောစောက သူ ဒီအဘိုးအိုကို မတွေ့...။ အေးလေး... စောစောက ဒီဘက်လှည့်မကြည့်မိလို့ နေမှာပေါ့။

အဘိုးအိုက သူမကို ပြုမပြီးကြည့်နေ၏။ အဘိုးအိုမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ခင်မင်ရိုသေလေးစားစိတ်များ ထိန်းပရဖြစ်လာခဲ့သည်။

“အဘိုး”

သူမ စိတ်ထဲကနေ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဒီမှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က အဘိုးသည် သူမစိတ်ထဲက ခေါ်လိုက်သည်ကို သိသည့်အလားပေး...ဟု ထူးလိုက်ရာ ခင်မြေ့ အရမ်းအံ့ဩသွားရသည်။

“လုံမလေး လာအုံး”

အဘိုးရဲ့ ကြင်နာသော ခေါ်သံကြောင့် အဘိုးရှေ့သို့ တိုးသွားလိုက်သည်။

“လုံမလေး ဆုတောင်းနေတာကို အဘိုးဒီနားက ကြားနေရပါတယ်”

“အင်း...”

သူမ ဆုတောင်းခဲ့တာက စိတ်ထဲကပဲ ဆုတောင်းခဲ့တာ။ ဒါကို အဘိုးဘယ့်နှုတ်လုပ် သိနေပါလိမ့်...။ သူမ ပို၍အံ့ဩသွားသည်။

“အင်း... ငါ့သမီး လုံမလေး... ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေသကိုး”

ဒီစကားတွေကို ကြားရသောအခါ ခင်မြေ့ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာ၍ မျက်ရည်များ ပါးပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ သူမရဲ့ ဘဝမှာ ဒီလိုကြင်နာစကားများ အဘသူတော်မှလွဲ၍ မည်သူ့ထံမှ မကြားရ...။ ခုလို ကြင်နာစကား ကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ပြီးငိုချင်လာ၍ ငိုချလိုက်သည်။

“တိတ်ပါ... လုံမလေးရယ်... သမီးဆုတောင်း မကြာခင်ပြည့်လာ

ပါ... သမီးကလည်း လူ့ဘဝထဲ လာချင်၊ နှင့်မိဘများကလည်း လိုချင်...။ ဘဝတွေ သံသရာလည်ကြသလို... ကိုင်း... လုံမလေး ပြန်တော့ကြာခင် သမီးဆန္ဒပြည့်ဝပါလိမ့်မယ်... လုံမက သူတော်ကောင်းမလေး... ဒီကနေပြုရသည့် ကုသိုလ်ကြောင့်... လုံမလေး... ဒုက္ခဆင်းခဲ့မိပေးပေးပါစေ။ ကိုင်း အဘိုးလည်း သွားစရာရှိလို့ သွားလိုက်အုံးမယ်”

အဘိုး ဘယ်မှာနေသလဲလို့ သူမမေးချင်သည်။ သို့သော် စကားက ပြောနိုင် ခင်မြေ့ အဘိုးကို ရိုသေစွာ ထိုင်ကန်တော့လိုက်သည်။ အဘိုးသည် အတုန်ကယင်နှင့် ထရပ်ပြီး လူငါးဖက်ခန့်ရှိသော ညောင်ပင်ဘက်သို့ ကွေ့ဝင်သွားသည်။

သူမ လေတိုက်၍မြည်သော ညောင်ရွက်ချင်းထိတိုသံကို နားနှင့် စားရင်း အိမ်ပြန်ရန် လှည့်လာလိုက်သည်။

“ဟင်”

စောစောက သူမစကားပြောပြီး ခုလေးတင် ညောင်ပင်တစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားသည် အဘိုးအိုသည် မရှိတော့ သူမ တောင်မြောက်ဝဲယာ လိုက်ရာကြည့်သည်။ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့။ အံ့ဩနေ၏။ ဘယ်များ ဆက်သွားပါလိမ့်။

ထိုစဉ် ဟို...ဝေ...ဝေ ပြုပြုမှာ လမ်းလျှောက်သွားနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရသည်။ သဏ္ဍာန်ကတော့ အဘိုးအိုတစ်ဦး လျှောက်သွားနေသည့် သဏ္ဍာန်၊ စောစောက သူမနှင့် စကားပြောနေသည့် အဘိုးအိုတော့ ဖြစ်မယ်မထင်။

စောစောက အဘိုးက ခုလေးတင် ထသွားတာခွဲစွာ။ ပြီးတော့ အဘိုးက တုန်တုန်ချိုချို ဒီလောက်ကြီးမပြန်နိုင်။ သူမ စိတ်ထဲမှ တွေးပရအောင် ထွက်နေသည်။ အကယ်၍များ ဤအသက်အရွယ်နှင့် အံ့ဩသည့်လောက် ခြန်သွားနိုင်သည်ဆိုလျှင် ထိုအဘိုးအိုသည် အံ့ဖွယ်အဘိုးအိုပါတကား။

“အခု နေချင်သေးရဲ့လား ဟင်...”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

“အေးလေ...ဝင်ရိုးတော့လည်း ကုန်အောင် ကျေအောင် ဆပ်ရမှာ ကိုးကွဲ့...ကိုင်း...ကိုင်း...မငိုနဲ့တော့...။ လုံမလေးက သူတော်ကောင်း လေးပါလေ...။ သူတော်ကောင်းမလေးကို အတိုးနေခွင့်ရသည့် အခိုက် ကြည့်ခဲ့မည်ကွဲ့...။ ဒီမှာလုံမရဲ့...လာမယ့်လာပြည့်နေ့ မိုးလင်းရင် လမှပင်တော့စစ်က ကသစ်ပင်ကြီးအောက်ကို လုံမလေးလာခဲ့။ အဲဒီရောက် ရင်...ကသစ်ပင်အောက်က ကျင်းထဲမှာ မြွေကြီးတစ်ကောင် လုံမလေးတွေ့ လိမ့်မယ်...။ မကြောက်နဲ့ သိလား...။ မြွေကြီးထွက်သွားတာနဲ့... ကျင်းထဲက တွေ့သမျှ ပစ္စည်းလိုသလောက်ယူသွား...။ ထုခွဲရောင်းချစား ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ မပြတ်ပြု...ဘဝဟောင်းနဲ့ ဘဝသစ်က ဘိုဘွားမိဘ များ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ဆုတောင်း အပျူဝေ...ကြားလား...”

၄၁

ခင်မြေ...အဘိုးရဲ့ နှုတ်မှ တစ်လုံချင်း ထွက်လာသည့် စကားလုံး များကို မှတ်သားရင်း အဘိုးကို အံ့သြသလို ငေးကြည့်နေသည်...။

ခင်မြေ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်သည်။

“လုံမကို မှာချင်တာက...လူ့ဘဝသက်တမ်းဆိုတာ တိုတောင်း တယ်ကလေးရဲ့၊ ဒါကြောင့်...လူ့ဘဝလေးရသည့် အခိုက် ဒါနဲ့၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုပါ...။ အဲဒါမှ...ဘဝကူးကောင်းပြီး မြတ်သောဘုံဘဝ ဘုံဌာနမှာ ခုလို ဒုက္ခဆင်းရဲ သွားကများနဲ့ ကင်းဝေးပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာနေရမယ်ကွဲ့။ လူ့ဘဝမှာ လူ့အဖြစ်နဲ့ ပြန်၍ သံသရာလည်ခဲ့ရလည်း... ကောင်းသော အကျိုးနဲ့ လူ့ဖြစ်ရမယ်ကွဲ့...။ ဒါကြောင့်...ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ မမေ့ နဲ့...။ မကြာခင် လုံမလေး...စကားပြန်ပြောနိုင်ပါစေ...ဆိုင်ရာပိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ...စောင့်ရှောက်မိရှင်မတော်မူပါ...ခင်ဗျား...”

အဘိုးသည်...သူပြောချင်...မှာချင်သည်များကို ပြောပြီးနောက် သူမ ဦးခေါင်းကို သုံးကြိမ်သုံးခါ လက်ဝါးနှင့်သပ်ကာ...ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူမ...တရွေရွေသွားနေသည့် အဘိုးနောက်သို့...ပါးစပ်မှ အော်ခေါ်ရင်း လိုက်သည်။

ညမက်ရောက်တော့ အလွန်လှူးဆန်းသည့် အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်မြေမက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ...မနက်က တွေ့ခဲ့ရသည့် ယောဝိဝတ်အဘိုးအိုနှင့် ရုပ်ဆင်းသ ဣန္ဒာန် ထပ်တူနီးပါးတူသော အဘိုးအိုတစ်ဦးရယ်။ ပိတ်ဖြူခေါင်း ပေါင်းကြီး ပေါင်းလို ထုံးစံအတိုင်း တောင်ဝှေးကြီးထောက်လို ရောက်လာ သည်။

သူက ခင်မြေကို သရက်ပင်အောက်မှ လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။ သူမ အဘိုးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အဘိုးရဲ့ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရှေးဘဝက တော်စပ်ခဲ့ဖူးသည့် ဆွေမျိုးသားချင်းအလား သတိတရဖြစ်ကာ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“အင်း...လုံမလေး...လုံမလေး...သွားချင်လိုက်တဲ့လူ့ဘဝ အခုပျော်စရာတွေနဲ့ ညည်းကြုံရရဲ့လားကွယ် လုံမရဲ့...ဟင်...”

ခင်မြေ အဘိုးရဲ့စကားဆုံးတော့ ရှိုက်၍ရှိသည်။ အဘိုးလည်း ပြောရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

သို့သော်... အဘိုးက လှည့်၍ မကြည့်တော့။ မြန်လွန်းလှသည်... မျက်စေ့အောက်မှာပင် မှန်ဝါးဝါး... အဘိုးအငွေ့သ ရွာန်များ ဖြစ်ကာ... ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

သူမ... နှုတ်မှ အသံပီသအောင် မထွက်နိုင်သော်လည်း 'အဘိုး ဟု အားကုန်အော်ခေါ်လိုက်သည်။ အဆက်မပြတ် အော်ခေါ်နေသည် အဘိုးကြားနိုင်မည် ထင်ရာကို မှန်းဆ၍ အော်ခေါ်နေမိသည်...။

"အဘိုး... အဘိုး..."

"ခင်မြေ... ခင်မြေ..."

"အူး... ဝါး... အူး... ဝါး..."

စူးစူးအစ်အစ် အော်သံကြောင့် မချွေးမ... ခင်မြေကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ ခင်မြေ အူးဝါး... အူးဝါး အော်ရင်းမှ... လန့်နိုးလာသည်။ သူမ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်သည်။ အမေက မီးခွက်ကို ထွန်းလိုက်ပြီး ဘာဖြစ်တာလဲလို့ စိုးရိမ်တကြီးမေးနေသည်။

ခင်မြေ ဝဲယာတောင်မြောက်သို့ လိုက်ရှာကြည့်နေမိသည်။ ကဲလားကို မြူးကနဲ ဖွင့်ပြီး... ဇောကြီးစွာဖြင့် သရက်ပင်အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အမေသည်... သူမ ဘာဖြစ်နေသလဲကို... အဓိပ္ပါယ်နားမလည်ပဲ... နောက်မှ လှမ်းကိုင်လှုပ်ကာ... တမေးထဲ မေးနေသည်...။

အပြင်မှာ လရောင်က ဖြာကျနေသည်။ သရက်ပင်အောက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

"ဟဲ့... ခင်မြေ... ဘာဖြစ်လို့တုံး... သမီး..."

သူမ... ရေသောက်ချင်လာ၍ အဖေ့ကို... ရေသောက်ချင်ကြောင်း လက်ဟန်နှင့်ပြလိုက်သည်။ အမေခပ်ပေးသော ရေကို သောက်ပြီးနောက် အိပ်မက်ကို သူမဖာသာ သူမ... ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

အိပ်မက်ရဲ့ အစရာ အဆုံးရောက်... သူမအမှတ်ရနေသည်... ရွှေညောင်ပင်အောက်မှာ ကြုံခဲ့ရသည့် အဘိုးကိုလည်း သတိရနေသည်... ရွှေညောင်ပင်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် အဘိုးနှင့် အိပ်မက်ထဲမှ တွေ့ရသည့် အဘိုးသည် ရုပ်ဆင်သ ရွာန်မှအစ တပ်အပ်နီးပါးတူလွန်းလှသည်။

သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ပြောသွားခဲ့သည့် စကားများသည် အံ့ဩဆန်းကြယ်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အိပ်မက်ထဲက အဘိုးက... ကသစ်ပင်အောက်ကို လာခဲ့တဲ့...။

သူမ... ကိုယ့်အဓိပ္ပါယ်နှင့်ကိုယ် လက်ခံကာ... ခေါင်ကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ဘုရားစင်ရုံရာသို့ လက်အုပ်ချီကန်တော့လိုက်သည်။ သည့်နောက် ရွှေညောင်ပင် အဘိုးရုက္ခစိုးရုံရာသို့ ရည်မှန်း၍ မေတ္တာပို့လိုက်သည်။

ပြီးမှ... ကျေနပ်အားရသောဟန်နှင့်... အဖေ့ကိုယ်လုံးကို အားရပါးရဖက်ပြီး... အဖေ့ပါးကို နမ်းလိုက်သည်။ မချွေးမသည်... ထူးဆန်းသော သမီးရဲ့ အပြုအမူကြောင့် အံ့ဩနေရသလို... ထူးထူးခြားခြား ညကြီးသန်းခေါင်ကျော်မှ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရှိနေ၍ ဝမ်းလည်းသာခဲ့ရသည်။

"လန့်လိုက်ပါဘိ... ခင်မြေရယ်... ညည်းဖြစ်မှဖြင့် အထိတ်တလန့် ချည်းပဲ... ဘာဖြစ်မှန်း... မသိဘူး... ကဲ... အိပ်တော့... ပြန်အိပ်တော့... အိပ်မက်မက်နေတာလား..."

"အင်း..."

"အိပ်မက်က... ကြောက်စရာကောင်းလို့လား..."

"ဟင့်အင်း..."

"နှင့်အဖေ လာတွေ့လို့လား..."

"ဟင်အင်း... ဟင်အင်း..."

"ဒါဖြင့်... ဘယ်သူ... လာပြန်ပြီလဲ..."

သူမခေါင်းကို ရမ်းလိုက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေမဟုတ်တာ တော့ သေချာသည်။ သူမ ဝမ်းသာကြည်နူးဟန်ဖြင့် အိပ်ယာပေါ်သို့ အသာလှဲလိုက်သည်။ အမေသည် မျက်လုံးများမေးပြီး ဝမ်းသာကြည်နူး ခိုင်ပြနေသည်။ သမီးလုပ်သူရဲ့ နဖူးဆံဆဲလေးများကို ကြင်နာစွာပွတ်သပ်ရင်း အဖေမဲ့မည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သမီးကို အစွမ်းကုန်တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ကြင်နာမှုပေးခဲ့သည်။

သူမသည်... အပျိုစင်ဘဝတုန်းကကဲ့သို့ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးအလှများက သန့်စင်နေဆဲ ပါးလေးတွေ့ဖို့နေဆဲ နှုတ်ခမ်းလေးများ ခွဲနေဆဲ။

...ကို မှတ်လိုက်သည်။ ပါးသည် နှည့်က်မှတ်သန်နေဆဲ၊
...ကို မှတ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့... တပေါင်းလပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။
 တပေါင်းလပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ရွာထဲမှာ နေခဲ့စဉ်က ရွာဦး
 စေတီသို့ သွားခဲ့ဖူးဖြစ်သည်။ အဲဒီမှာ ပန်းရေချမ်း ဆီမီးကပ်လျှာသည်။ နဂါးရုပ်
 ထုရှေ့မှာ မေတ္တာပို့၍ ဆုတောင်းစကားများ ဆိုခဲ့သည်။
 အခု... အဲဒီကို သွား၍မရတော့။
 အဲဒီ ရွာထဲက စေတီအစား... ရွာပြင်မှာရှိသည်... ရွှေညောင်ပင်
 အဘိုးကွန်းစင်မှာပဲ... ဒါနအမှု... ကုသိုလ်အမှုများကို ပြုရတော့သည်။
 အဲဒီမှာ ပန်းရေချမ်း လဲလှယ်သည်။ ခရီးသွားများ သန်ရှင်းစွာ
 နားနေနိုင်ရန် အပိုက်သပိုက်များကို လိုကျင်းသည်။
 ဒီနေ့လည်း... ရွှေညောင်ပင်ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ... ညောင်ရေ
 ဆိုးများ ပန်းဟောင်းများစွန့်၍ ပန်းသစ်နှင့်လဲပြီး သောက်တော်ရေအိုးကို
 ခြည့်သည်။ ဆီမီးထွန်းပေးသည်။ ပြီးနောက် ရွှေညောင်ပင်မှာ ရှိကြသည့်
 ညောင်ရေအိုးများအားလုံးနှင့် 'သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ' သားများကို အမျှပေးဝေသည်။
 ဘဝဟောင်းက တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော အဆွေအမျိုးများ အိမ်အဖေများ

ကို အမျှပေးဝေသည်။ ကိစ္စအားလုံးပြီးတော့ အိမ်သို့ပြန်လာလိုက်သည်။ အပြန်ခရီးတွင် နောက်ဘက်ဆီမှ လိုက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသံက လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်လိုက်လာသည် ခြေသံမျိုး သို့နှင့် သူမလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟော . . . ခြေသံများက ပျောက်သွားသည်။ ရှေ့သို့ ပြန်လှည့်၍ဆက်လျှောက်သည်။ ခြေသံများက နောက်က နောက်က လိုက်လာနေပြန်သည်။ လှည့်ကြည့်ရင် . . . ဘာမှ မတွေ့ရ။

သူမ ကြက်သီးမွှေးညှင်းများထဲ၌ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လိုက်သည်။ ဗိုက်ကခဲနေ၍ စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်၍မရ။ အမေသင်ခဲ့ဖူးသည့် ဂုဏ်ရတနာတော်တစ်ပိုဒ်ကို နှုတ်မှ အသံမထွက်ရွတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက် ခြေသံများ ဝေး၍ကျန်ခဲ့တော့သည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ အမေက လပြည့်နေ့ပို ဘုရားကို အကူအနာဆွမ်းကပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေသည်။ အမေ့ရဲ့ ဘုရားစာရွတ်သံများသည် နားထောင်ရတာ၊ နားအရသာရှိလှသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ အမေက နောက်သို့လှည့်၍

“သမီး . . . ဘယ်သွားနေတာလဲ”

သူမက ရွှေညောင်ပင်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဗိုက်က မနည်းတော့ဘူးအေ့ . . . သိပ်လျှောက်သွားမနေနဲ့”

သူမက ကိစ္စမရှိဟု လက်တာပြလိုက်ပြီး အမေ့ကို သူမနှင့် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘယ်တုန်း . . . ခင်မြေ့ရယ် . . . ခုပဲ . . . ပြန်ရောက်တယ် . . . ခင်ပြန်ထွက်မလိုလား”

သူမ အမေ့လက်ကိုဆွဲ၍ ဟို လယ်ကွင်းရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။

“ကွင်းထဲကို . . . ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

သူမက တစ်စုံတစ်ဦး ကြားမှာရှိသည့်အလား ပါးစပ်မှာ လက်ညှိုးကပ်၍ “ရှူး”ဟု လုပ်ပြတာ ခုပဲသွားရန် မိခင်လက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။

မချွေးမသည် သူမအဖြစ်ကိုကြည့်၍ တစ်ခါတစ်ခါ ရူးချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒီကလေးမသည် ကိုယ်ဝန်ရကားနီးကတည်းက ထူးဆန်းခဲ့လိုက်သည်မှာ . . . သားသည်မိခင်ဖြစ်ကာနီး အထိ ထူးဆန်းနေဆဲဖြစ်သည်။

“နောက်နေ့မှ သွားပါလားအေ . . .”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း”

သူမက မိခင်လက်ကိုဆွဲ၍ မရမနေခေါ်နေသဖြင့် နောက်ဆုံး မထူးပါဟုဆိုကာ သားအမိနှစ်ဦး ရွာပြင် ဟို လယ်ကွင်းရှိရာသို့ ပုဆိုးတစ်ထည်စီ ခေါင်းအုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

နေရောင်ခြည် ပူအားကောင်းနေသည်။ ကွင်းလေသုန်သုန်က တိုက်ခတ်နေ၏။ ကွင်းထဲမှာ စပါးရိပ်ပြီးအချိန်မို့ လူရှင်းနေ၏။ သူတို့ ဦးတည်နေသည်မှာ လမုပင်ချောင်းရိုးရှိရာသို့ဖြစ်၏။ လမုပင်ချောင်းရိုးအရပ်သည် လူသူအသွားအလာ အလွန်နည်းသည့်အရပ် ဖြစ်၏။

သည်နေရာသည် ဒီရေရောက်သစ်ပင်များ ပေါက်ရာ ချောင်းကမ်းပါး မှာရှိ၏။ မြွေခိုးများပေါ၏။ ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး ဒီနေရာကိုမှ ဒီကောင်မလေး ဦးတည်ခေါ်သွားနေပါလိမ့်။

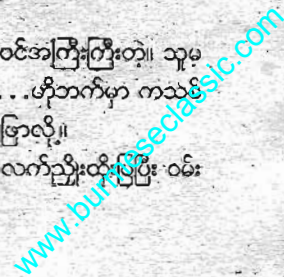
ဆိုရလျှင် သည်နေရာဝန်းကျင်ကို တော်ရုံတန်ရုံလူ မသွားရဲ ကြ။ သည်နေရာမှာ ဘယ်သူမှ လယ်သွားမနတ်ကြ။ နွားလည်း မကျောင်းကြ။ သတ္တိကောင်းသူ အချို့သာ ထင်းလိုလျှင် သွားခုတ်တာ ပဲရှိသည်။ ခု ခင်မြေ့က ဗိုက်ကြီးတပြဲသားနှင့် လှုပ်လှဲလှုပ်လှဲသွားနေသည်။

မချွေးမ ဘေးမှ ထိန်းမ၊ ဇေးမ လိုက်နေရသည်။

မကြာခင် သူမတို့ခြုံများ၊ လမုပင်များ ထူသည့်နေရာထူ ကျသည့် နေရာကျ ပေါက်နေသည့် ချောင်းစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ခင်မြေ့သည် တောင်မြောက်လေးပါးကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

အိမ်မက်ထဲမှာ အဘိုးပြောတာက ကသစ်ပင်အကြီးကြီးတုံး၊ သူမကသစ်ပင်အကြီးကြီးကို လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ဟော . . . ဟိုဘက်မှာ ကသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အကိုင်းအလက်များက ဆူးများဖြင့်ဖြာလို။

ခင်မြေ့ဝမ်းသာအားဖြင့် ထိုအပင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဝမ်း

သာနေသည်။ ပြီးနောက် မိခင်၏လက်ကိုဆွဲ၏ ခပ်သုတ်သုတ်သွားတော့သည်။

မချွေးမ သမီးကိုကြည့်၍ အံ့သြနေ၏။ ဒီနေရာကို ကိုငှက်ရိုးနှင့် နွားပျောက်ရှာရင်း သုံးကြိမ်ခန့် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အချို့က ဒီနေရာသည် ကြမ်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူ့ရဲခြောက်သည်။ ဥစ္စာစောင့်များ တွေ့ရသည်ဟု . . . ဆိုကြသည်။

တစ်ခါများ နွားပျောက်လိုက်ရှာသည် ကိုလှသောင်း . . .။ ဒီနေရာကနေ အလွန်လှပသည့် အမျိုးသမီး သူ့စိမ်းတစ်ယောက်က လက်ယပ်လှမ်းခေါ်၍ နွားပျောက်မရှာတော့ပဲ ပြန်ပြေးခဲ့ရ၏။

ကိုတိုးစိန်ကြီးတစ်ယောက်လည်း . . .။ ထင်းခုတ်လာရင်း . . .။ မွေးမွေးကြိုင် နံ့သာနံ့များက တစ်လှည့်။ စူးဝါးသော လူသေပုတ်နံ့များ တစ်လှည့် ရှိရှိကံ့ခဲ့ရပြီ။ လူမမာညည်းသံကြီး ချိုးကြားရ၍ ထင်းမခုတ်ရဲပဲ ထွက်ပြေးခဲ့ရပြီ။ အိမ်မှာ သုံးရက်ခန့် လန့်ဖျားဖျားခဲ့ရသည်။

မချွေးမ လန့်နေ၏။ ခင်မြေကားလုံးစ ကြောက်စိတ်မပြု။

သူတို့နှစ်ဦး ကသစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်မြေက ခဏဟု လက်ပြပြီး ကသစ်ပင်အိုကြီးကို လှည့်ပတ်၍ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သည်မှာပဲ . . . ဝန်ပင်များကို လေတိုး၍ တရဲရဲတဝုန်းဝုန်း အပင်ချင်း အပင်ချင်း ရိုက်သံများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မချွေးမမိ၍ သွေးလန့်လာသည်။

သို့ရှိစဉ် . . . သင်းပျံ့ထုံသင်းလှသော နံ့သာရနံ့များ အနီးဝန်းကျင်မှာ လှိုင်လာ၍ . . . မချွေးမ ဥစ္စာစောင့်တွေလာသည် မှတ်ကာ။ မြေမှုန့်နှင့် နဖူးတို့၍ ဘုရားစာများရွတ်လိုက်၏။

ခင်မြေကား . . . နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်ရင်း . . . ခဏနားလိုက်သည်။

“ရှီး . . . ရှီး . . . ရှီး . . . ရှီး”

“ရှီး . . . ရှီး . . . ရှီး . . . ရှီး”

“အမလေး . . . မြတ်စွာဘုရား . . . ကယ်တော်မူပါ . . .”

မချွေးမ ရုတ်တရက်ချည်း အနားကပ်၍ မြေတွန်သံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်ခန့်ပြီး ခင်မြေကံ့ဘေးသို့ ကပ်လိုက်သည်။ ခင်မြေက မြေတွန်သံကြားရသောအခါ အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

မြေတွန်သံကြားလျှင် ကြောက်စရာမလို။ မြေများသည် သူမရဲ့ ငယ်ပေါင်းစိတ်တွေ အချစ်တော်များဖြစ်သည်။ သည့်နောက် မိခင်ကို သစ်မြစ်ဆုံပေါ်မှာ ထိုင်နေခဲ့ဆိုပြီး . . . မြေတွန်သံကြားရာ ဘက်သို့ လှမ်းသွားရန် ပြင်လိုက်သည်။ အမေက သူမရဲ့လက်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာဆွဲ၍ မသွားပဲ အိမ်ပြန်ရန် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ပြောနေသည်။

ခင်မြေက . . . မပူနှင့်ဟု လက်ကာပြရင်း . . . မြေတွန်သံရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

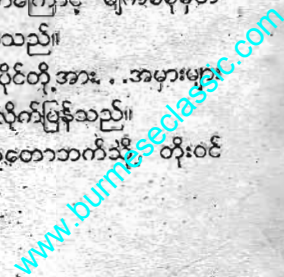
ထိုစဉ် ကသစ်ပင်အောက်ကျင်းထဲမှ နက်ပြောင်ရှည်လျားလှသည့် မြေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်သည် တဒီဒီ အသံပေးကာ . . . ကျင်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ မြေဟောက်ကြီးသည် ခင်မြေကို မြင်သောအခါ ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ခွက်၍ ယိမ်းကသလို ကပြီး တွန်သံပြု၏။

မြေဟောက်ကြီး ပါးပျဉ်းခွက်၍ လှုပ်နေသည်ကို မြင်တော့ ခင်မြေကပါအလိုလို ကချင်သလို မနိုးမရွံ့ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲက အဘိုးပြောသည့်အတိုင်း မြေကြီးကို မြင်နေရပြီ။ သူမ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှား နေသည့် မြေကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ မြေကြီးလက်ဝါးနှစ်ဘက်ပေါ်မှ အမည်းစက် စက်ဝိုင်းနှစ်ခုကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို ညှိတ်တုံ့သက်တုံ့ပြု၏။

မချွေးမကား ခင်မြေနှင့် မြေဟောက်ကြီး ယိမ်းကသလို ကြည့်နူးနေသည့် မြင်ကွင်းကို မျက်စိရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရသောအခါ အသည်းတယားနှင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် မကြည့်ရဲတော့သောကြောင့် မျက်စိစုံမှိတ်ရင်ကိုလက်နှင့်ဖိရင်း . . . ဘုရားသာတ နေမိတော့သည်။

ဒါနှင့်အတူ ကွင်းပိုင်း တောပိုင် တောင်ပိုင်တို့အား . . . အများများ ရိုခဲ့ပါက ခွင့်လွှတ်ပါရန်နှုတ်မှ ထပ်၍တောင်းပန်လိုက်ပြန်သည်။

မကြာမီ မြေဟောက်ကြီးသည် လမုတောဘက်သို့ တိုးဝင်

ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သည်တော့မှ ခင်မြွေက အဘိုးလမ်းညွှန် ပြောဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မြွေကျင်းထဲသို့ ငုံကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်လုံးနှစ်လုံးဝိုင်းစက် အံ့သြခဲ့ရတော့သည်။

သို့နှင့် မိခင်လုပ်သူကို ဝမ်းသာအားရ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ မချွေးမက လန့်၍မလာရဲဟု လက်ခါခါ ခေါင်းရမ်းရမ်းလုပ်သည်။ အတန်တန်ခေါ်တော့မှ မခံ့ရဲဝဲရဲနှင့် ခင်မြွေအနီးသို့ ကပ်လာလိုက်သည်။ ခင်မြွေက ကျင်းထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ငုံကြည့်လိုက်ရာ . . .

“ဟယ် . . . ငွေ . . . ငွေ . . . ဒဂါးတွေ . . .”

“အင်း . . . အင်း . . . အဟီး . . . ဟီး . . .”

“ငွေဒဂါးတွေ အများကြီးပဲ . . . ဒါ . . . ဒါ . . . ဘယ်သူ . . . ဥစ္စာလဲ ဟင်း . . . ဖင် . . . သမီး . . .”

ခင်မြွေက သူမရဲ့ရင်ပတ်ကို ပုတ်၍ သူ့ပစ္စည်းဟု ပြီးရယ်ပြီး ပြောလိုက်သောအခါ မချွေးမ အကြီးအကျယ် အံ့သြပြီး ခင်မြွေကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေမိတော့သည်။

သည်မှာ . . . ခင်မြွေက ငွေဒဂါးပြားများကို ကောက်ကိုင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒဂါးပိုက်ဆံများက အသစ်ကျင်ချွတ်အတိုင်း ဖြူဖွေးဝင်းပြောင်နေသည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ အိပ်မက်ထဲမှာ . . . အဘိုးက . . . မြွေကြီးထွက်သွားသည်နှင့် မြွေကျင်းထဲက တွေ့သည့်ပစ္စည်းများကို လှံမနိုင်သလောက် လှိုချင်သလောက် ယူသွားဟု ဆိုသည်။ ခုတွေ့နေပြီ . . . သို့သော် မယူရသေး။ ယူလိုမှဖြစ်ပါ့မလား။

ထိုစဉ် နားထဲသို့ စကားပြောသံတစ်သံဝင်လာသည်။

“ယူလိုက်လုံမလေး ဒါ လုံမလေးဖို့ ယူ . . . ယူ . . .”

ကြားလိုက်ရသောအသံကား အိပ်မက်ထဲမှ အဘိုးရဲ့ အသံပဲဖြစ်၏။

သူမ အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် အဘိုးအနားမှာမရှိ။ အသံတော့ သူမတစ်ယောက် အသေအချာကြားရသည်။ စိတ်များစွဲလန်းနေလို့ လား။

ဟော . . . ဒုတိယအကြိမ် အသံကြားရပြန်ပြီ။ သူမ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်

ကျင်းထဲသို့ လက်ကိုင်နှိုက်လိုက်သည်။ ငွေဒဂါး လက်တစ်စုံပင် ပါလာခဲ့သည်။ သည်နောက် ပါလာသည့် အဖေပုဆိုးဖြန့်ခင်း၍ ငွေဒဂါးများကို အားရဝမ်းသာ ကောက် ကောက်ထည့်လိုက်သည်။

အမေက . . . မကောက်နဲ့။ မကိုင်နဲ့။ ကြောက်စိတ်၊ လန့်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ခင်မြွေ ငါကြိမ်ခန့် ကောက် ပြီးနောက် ပုဆိုးကို အထပ်ထပ်ပတ်လိမ်ထုပ်ပြီး ရင်ခွင်မှာပိုက်၍ ထလိုက်သည်။

“နှီး . . . နှီး . . .”

“နှီး . . . နှီး . . .”

မြွေဟောက်ကြီး သူ့ကျင်းရှိရာသို့ ပြန်လာနေသည်။ ခင်မြွေက ရှေ့တည့်တည့် နားဆီရောက်လာသည့် မြွေကြီးကို မေးငေါ်ပြလိုက်ရာ . . . မြွေကြီးက လူကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကိုညိတ်ပြီး သူ့ကျင်းရှိရာသို့ အေးအေးဝေးဝေး ဆေး ပြန်ဝင်ပြီး ခွေနေလိုက်သည်။

ခင်မြွေက မြွေကြီးရှိရာသို့ လေးစားစွာ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုများကို ဘယ်သူမျှမမြင်နိုင်မလဲဆိုပြီး ဘေးဘီကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

သည်နားပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူကရင်းနေ၍ခေော်သေးသည်။ သည်နောက် မိခင်လက်ကဲ့သို့ကား ငွေဒဂါးထုပ်ပိုက်၍ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းများဖြင့် တဲအိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

နောက်ပိုင်း ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်လာမည်ကို မသိရပေမယ့် ခင်မြွေအရမ်းပျော်နေမိသည်။ အဖေများသာရှိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိုက်မလဲ။ အဖေကိုသတိရသည်။ မချွေးမလည်း အိမ်နှင့်နီးလာတော့ လန့်လန့်နှင့်ပင် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုနေသည်။

ငွေဒဂါးများနီးနေရာမှာရှိနေသည်ကို ခင်မြွေဘယ်လိုမျှာသိနေပါလိမ့် ဒါတွေက ဘယ်သူ့ပစ္စည်းတွေလဲ . . . ရှေးတုန်းက လယ်သမား တွေ ချမ်းသာကြီးများမြုပ်ဖွက်ထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းတွေများလား သူခိုးသူဝတ်တွေ လာစွန့်ဖွက်ထားသည့် ပစ္စည်းများလား။

၂၁၄ နို့ ဖောင်ပြိုင်

ခင်မြေလည်း မိခင်နည်းတူတော့သည်။ အို...သူတို့ကလာနိုးတာ မဟုတ်။ အိပ်မက်အရပေး၍လာယူတာဥစ္စာ အတိအကျကို ခေါ်ပေး၍လာယူ ရတာဥစ္စာရယ်။

ဆိုရလျှင်တော့ ထိုနေ့ထိုရက် ထိုအချိန်မှစတင်၍ ခင်မြေတို့ သားအမိကြီးစွာသောဒုက္ခဆင်းရဲများစွာမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတော့သည်။

စားရေးသောက်ရေးမပူရတော့။ မြေကျင်းထဲမှ ငွေဒဂါးပြား (၇၅) ပြားတိတိရခဲ့သည်။ အချို့ကို သားအမိနှစ်ယောက် မြို့ပေါ်သို့ ဇွန်ဇွန်စားစား သွားရောက်၍ ရောင်းချခဲ့ရာ ငွေစက္ကူအတော်များများရခဲ့သည်။ အချို့ကို အိမ်အောက်မှာ ကျင်းတူး၍ မြှုပ်ထားလိုက်သည်။

ငင်းငွေများဖြင့် အိမ်မီးဖိုဆောင်အတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ တို့ ဝယ်ခြင်း၍ ရွာသို့သယ်လာခဲ့သည်။

အခြားမြို့ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်စိတ်ကူးရှိပါသော်လည်း ဒီနေရာ သည် ခင်မြေ အဖေခေါင်းချခဲ့သည့်နေရာ အချစ်ဆုံးအားကိုးစရာ ရွှေ တောင်ကြီးပြိုလဲခဲ့သည်နေရာဖြစ်နေသည်။ ဘဝဖွံ့ဖြိုးမှု၏ ဘူမိနက်သန် သည်း ဖြစ်နေသည်။

ဒီအိမ် ဒီနေရာကိုရောက်မှ သူတို့ကဇာတာတက်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ သည်ရေသည်မြေသည် သူ့ယောက်ျား ဓားမဦးချ လယ်မြေလုပ်ပြီး ခေါင်းချ

သည်မြေ။ ခင်မြေလည်းဒီနေရာကို သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒီရွာဒီအရပ်က လူ့အတော်များများက သူတို့ကို နှုတ်ကြသော်လည်း သူတို့အဖို့က ဒီရပ်ဒီရွာကို တွယ်တာခဲ့သည် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သည်။

ဒီအရပ်သည် သူမတို့မျက်ရည်ကျရာ အရှက်ရရာ အရပ်ဖြစ်ခဲ့သလို သူမတို့ကြီးပွားချမ်းသာရာ အရပ်လည်းဖြစ်နေသည်။

ဒါကြောင့် သည်မွှေးရပ်မြေမှပဲ အပြီးတိုင်ခေါင်းချနေသွားပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြသည်။ အိမ်ကိုလည်း အသစ်ပြင်ဆောက်လိုက်သည်။

ခင်မြေတို့ရပ်ချည်း အခြေအနေကောင်းလာသည်ကို မြင်ရသော အခါ ဒီပါ အံ့ဩခဲ့ရသည်။ ဒီပါရောက်သွားတော့ သားအမိနှစ်ဦးက မြို့မှဝယ်လာသည့် ဓားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ချကျွေးကြ၏။ အစားအသောက်ကောင်းများက ဒီပါ တစ်ခါမှ မစားဘူးသည့် ဓားချင်စရာများ မှန်တွေကစုံလှသည်။ ယိုတွေလည်းပါသည်။ ကိုင်လိုက်သည်နှင့် ရန်များတမွှေးကြိုင်နေသည်။

“ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေးတို့... အဆင်ပြေတာ ဝမ်းသာတယ်ဟု တယ်လိုလုပ်ပြီး အခြေအနေကောင်းကြတာလဲ...”

ဒီပါက တကယ်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဝမ်းသာလွန်း၍ မေးလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ဪ... ဟော ဒီလိုပါ။ လူကလေးရယ်... မင်းညီမက မြို့ကဘုရားဖူးချင်လှဆိုလို့ ရှိရမဲ့စုနဲ့ ဘုရားဖူးသွားခဲ့တာပဲဟေ့ ကံများကောင်းချင်တော့ သူ့အဖေအမျိုးတွေနဲ့ ဘုရားမှာသွားဆုံပြီး ဇာတ်ပေါင်းကြရော ဆိုပါစို့ကွယ် အဲဒီ ဒိုမျှသာဘဝကို သိသွားပြီး ဆွေမျိုးတွေ တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းဝန်းကူညီထောက်ပံ့ကြလို့ နည်းနည်းပါးပါး အဆင်ပြေတာပါပဲ လူကလေးရယ်” စားနော်စားစား အားမနာနဲ့ဟဲ့... ခုမှပဲ... ကျွေးနိုင်ရတာဟေ့။

“စားမယ် ဒေါ်လေး... စိတ်ချ... ဒါဆိုလည်းဒေါ်လေးမှာ ဒီနေရာမှာ ဒေါ်လေးတို့ နေရတာ အခက်အခဲတွေနဲ့ ကျွင်းကျပ်လာပါတယ်

မြို့ပေါ်ပဲ ပြောင်းကြပါတော့လားဟု။ ဒီ မေးခွန်းက မေးကြမည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အခု တစ်ယောက်က စမေးပြီ။

“အေးကွဲ့ ပြောင်းတော့ ပြောင်းမှာပေါ့ ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက နှင့်ဦးလေး ကိုငှက်ရိုးခေါင်းချတဲ့ နေရာဖြစ်လို့ အပြင်... မင်းနှမ ခင်မြေက နေပါဦး အမေရယ်ဆိုလို့... ဆိုင်းနေတာကွဲ့၊ မြို့က အမျိုးတွေကလည်း သူတို့နဲ့လာနေကြဖို့ ပြောပါရဲ့ကွယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြောင်းရမှာပါပဲ... မောင်ဒီပါရေ...”

ဒေါ်ဆွေးမက ရှေ့ရေအစီအစဉ်ကိုခင်ပြုသည်။ ခင်မြေမျက်နှာပေါ်မှာ ယခင်ကလို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများမတွေ့ရတော့၍... ဒီပါ ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရသည်။ အပြန်မှာ... ခင်မြေက... သူ့အတွက်လက်ဆောင်ဆိုလား အသားကောင်သည် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လေးတစ်ထည်ပေးလိုက်ရာ ဒီပါ ဝမ်းသာလွန်း၍ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို အထပ်ထပ်အခါခါနမ်း နေမိ၏။

သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ခင်မြေလည်းပျော်ရွှင်နေ၏။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ သစ်ကလေး ဖိတ်သားရနံ့လေးသင်းနေသည်။ ငါ ဒီအင်္ကျီကို အလှူအတန်း ချီမှ ဝတ်မယ် ခင်မြေဟု ပြောလိုက်တော့ ခင်မြေကပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့လေသည်။

ခဏနေပြီး ဒီပါ ခင်မြေတို့ အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီပါရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ရွာထဲမှာ ခင်မြေတို့အခြေအနေကောင်းလာသည် သတင်းသည် လွင့်သွားခဲ့သည်။

ဒီသတင်းကို ကြားရတော့ ခင်ဆုံတို့ အာကျယ်ခင်စိန်တို့အုပ်စု ဆိုသွားကြ၏။ ဟုတ်ပါပဲလားဟု တီးတိုးမေးကြ၏။ တစ်နေ့ ရွာပြင်လမ်းမှာ ခင်မြေကိုမြင်ရမှသူတို့ တကယ်ယုံကြည်သွားခဲ့ရသည်။

ခင်မြေသည် ယခင်ကလို နွမ်းနွမ်းချိုချို မိန့်မိန့်ပါးပါးမဟုတ် သန့်ရှင်းသော အဝတ်အစားများနှင့် ရွာထဲမှာ တော်ရုံမိန်းမမဝယ်နိုင် သည့်ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် သနပ်ခါးပေါ်မှာ ပေါင်ဒါတွေတာတွေနှင့် အပူအပင်မရှိသော ချက်နှာနှင့်။

ဒီလို ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုများကို မြင်လိုက်ရသောအခါ

ဝမ်းသာစိတ်မပွားနိုင်တော့ပဲ တစ်မျိုးလှည့်၍ ဆိုတော့သည်။

“မဟုတ်မှလွဲရောအေး... သင်းရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းလင်ကြီးက လျှိုဝှက်ထောက်ပံ့နေတာပဲနေမှာ...”

“ဟုတ်တယ်တော့... ခင်ဆု... ညည်းထင်ကြေးလွဲမယ်မထင်ဘူး... ကန်စွန်းရွက်ရေလုံပြုတ် စားနေတဲ့မိန်းမက... နေ့ချင်းညချင်း အရောင်ထွက်နေတယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်ကမှ မထောက်ပံ့ရင် ဘယ်လှည်းသမားက... လာထောက်ပံ့မလဲ အေး...”

“လူကောင်းဆိုရင်... တော်ပါသေးရဲ့တော့... တော်ကြာ... လူဆိုးစားပြုသူပုန်များဖြစ်နေရင်... အကုန်ထောင်ထဲရောက်ကုန်ဦးမှာတော့ ပါတို့တော့... ကြောက်ပါတော်”

“ဟွန်း စောင့်နားထောင်ပါဦးအေး... တော်ကြာ ကျော်မကောင်းအေးမကောင်းကြားရပါမယ်။ ဒီပါဆိုတဲ့ကောင်းကလည်း ဘယ်နေ့ နဖား မုန့်ထုန်းခံရမလဲ မသိဘူး”

ဖြစ်ကြပြန်ပါပြီ

သူတစ်ပါး ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင်ဆင်းရဲခဲ့တော့ဘာလျှက်တုန်းကလည်း နိမ့်ပါးသည်ကိုကြည့်၍ နှစ်ပြားမစာန်အောင် ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခဲ့ကြ လည်း သူတို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ဟော အခု သူတို့ကုသိုလ်ကံ အကြောင်းတရားနှင့် သူတို့ အဆင်ပြေလာသည်ကို မြင်ကြရပြန်တော့လည်း မုဒိတာ လုံးဝမပွားနိုင်ပဲ ထင်ကြေးတွေပေး၍ အပုပ်ချကြပြန်သည်။ မည်သို့ဝေဖန် ဝေဖန် ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချ ရှုံ့ချ ခင်မြေတို့က ပန်းပန်မပျက်တော့။

ရွာထဲက အသိအဟောင်းများ ခင်မင်ရင်းစွဲများ ဖြစ်ကြသည်ကို သောင်းညွှန်တို့ ကိုရွှေတို့ ကိုသံချောင်းတို့ကလည်း လာရောက် လှည့်ပတ် မေးကြမြန်းကြသည်။ ခင်မြေတို့သားအမိ စားနိုင်စားသောက်နိုင် ရှိလာသည်ကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာအားကျကြသည်။ ပျော်ကြသည်။

တစ်နေ့ ခင်မြေ ဒီပါအကူအညီနှင့် လက်သမားတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး ရွှေညောင်ပင်ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဒီပါက ရှာဖွေလို့ရသည့် သစ်တိုသစ်

များကို ထမ်းလာခဲ့သည်။ သည့်နောက် ယိုင်ရွဲပျက်စီးနေသည့် အဘိုးအမိကွဲစီးကြီးနတ်ကွန်းကို အကောင်းတိုင်းဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။ အနိုးအကာများလည်း လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ပဲနေသော ညောင်ရေအိုးနေရာမှာ အိုသစ်များဖြင့် လဲလှယ်လိုက်သည်။ ပန်းသပြေသစ်များ ထိုးလိုက်သည်။ မကြာခင်အချိန်အတွင်း ရွှေညောင်ပင်အဘိုး ကွမ်းစင်လေးသည် မြင်ရသူ ရောက်လာသူတိုင်း ကြည့်ခင်ရှုချင် လျှာဒါန်းကုသိုလ်ပြုချင်စဖွယ်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အဘိုးရုပ်ထုလည်း မိုးထဲနေအောက် နေရာမလိုတော့ မိုးလုံလေသံဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ခင်မြေနားလည်ခဲ့သည်မှာ သူ့မတို့ ဒီလို မပူမပင် ကြောင့်မကျ နေရခြင်းမှာ ရွှေညောင်ပင်အဘိုးရဲ့ ကျေးဇူးပါလိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သက်ဝင်နေမိသည်။

သို့ဖြစ်၍ အဘိုးရဲ့ကျေးဇူးကို တတ်နိုင်သမျှ ဆပ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ခင်မြေတို့သားအမိကို ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး မကြည့်ရှုနေမှာပဲဟု ထင်ကြေးပေးကြပြန်၏။ သားဆုပန်တုန်းကလည်း မကြာခင် ခင်မြေကိုယ်ဝန် ထူးဆန်းစွာရရှိခဲ့ရသည်ကို သူတို့သိနေကြသည်။ ခင်မြေတို့တောင် ဒီလိုလုပ်လို့ ဒီလိုကြီးပွားရင် ငါတို့လည်း အဲဒီလို ထုပ်ကြမယ်ဆိုကာ ရွှေညောင်ပင်ရုက္ခစိုး နတ်ကွန်းထံလာ၍ လျှောက်တန်းကြ ဆုပ်နေသည်။ ဆုတွေတောင်းကြသည်။

မချွေးမတို့ သားအမိက မြို့ကပြန်လာကတည်းက သက်နှီးစွဲစွဲပါ သယ်လာခဲ့သည်။ သည့်နောက် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကိုဖင့်ကာ ကွယ်လွန် သူလင်အား ရည်စူး၍ အမှတ်တရ ဆွမ်းသက်န်းများ ဝတ္ထုငွေ များ ကပ်လှူ ပေးခဲ့သည်။ သားအမိနှစ်ဦး လျှာဒါန်းမူအစုစုအား အမွှေးခဲခဲ့သည်။ အဲဒီနေ့က သူ့သက်နှီးကပ်လှူပွဲမှာ ကိုသောင်းညွှန်တို့လင်မယား ကိုသံချောင်းတို့လင် မယား ဦးလေးသာဟန်နှင့် ဒီပါ ဘသူတော်တို့သည်လည်း လာခဲ့ကြ သည်။

သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးသည် မခင်မြေကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာ စားဆီ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအကြောင်း ကံကြောင့်ဖြစ်ရသော အကျိုး

တရားကို ဟောပြောသည်။ ဘာသူတော်က ခင်မြေ့တို့ရဲ့ အပြောင်းအလဲ တိုးတက်မှုကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာတပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။ သူလွန်ခဲ့သည့် တစ်ချိန်က ဟောခဲ့သည့်ဟောချက် ခုဒကံထိမှန်နေပြီကိုး။ ဆရာတော်က ပြန်ကြွဒါနိဋ္ဌ ခင်မြေ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများလုပ်ကွယ် ဒါမှ ဒကာမလေး နောင်ဘဝမှာ ဒီအဖြစ်မျိုးမှ လွတ်မြောက်လိမ့်မယ်ကွယ်နေဟု ဆုံးမစကားဆို မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူတို့တံအိမ်ကလေးသည် ရယ်သံမောသံများဖြင့် ဝေစည်နေ၏။ တစ်ချိန်က စကားပြောရာမှာ အတန်ငယ် ဝန်လေးကြသော ရွာထဲမှ ရွာသူရွာသားများနှင့် သက်ကြီးအချို့ကပင် ကွင်းထဲမှာသွားရင်းလာရင်း တွေ့လျှင် မေးဝေါ်ခေါင်းဆတ် နှုတ်ဆက်မှုသာ ပြုခဲ့သည်။ အချို့သော ရင်းနှီးသူများက ချေးမှာ ငှားမှာစိုး၍ တွေ့လျှင် နှုတ်မှုမဆက်ဘဲ မျက်နှာ လှဲသွားကြသည်။

ခုခင်မြေ့တို့ စိုစိုပြေပြေ အဆင်ပြေပြေကလေး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ မြင်ကြသောအခါ သူတို့ကစ၍ လှိုက်လှဲဝမ်းသာဟန်နှင့် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ “နင့်အမေနေကောင်းလား” မေး၏။ “ငါတို့လည်း သတိရပါတယ်ဟု” ဆိုကြ၏။

‘လာလည်ဦးမယ်ဟေ့’...လည်းပါ၏။ အချို့က သွားရင်းလာရင်း ဟော၍ဟုဆိုကာ ရေဝင်သောက် ခရောင်းရင်း အကဲခတ်ကြ၏။

တစ်ချိန်က ရွာစည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှုနှင့် ရွာပြင်ထုတ်ခံရသည့် သူတို့မိသားစုသည် ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်မယ့်သူမရှိခဲ့။ အခုလို လမ်းကြာ လိုပဲ ဝင်ဝင်၊ မောလိုပဲ ရေဝင်သောက်သောက်၊ *ဘယ်လိုနေကြသလဲ သိချင်၍ အကဲခတ်ပဲလာလာ ဖော်ဖော်ရွေရွေပဲ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်စေခဲ့သည်။

အိမ်မှာရှိတာလေးချွန် ရေရွေးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခဲ့သည်။ အချို့ကို စားပြီးမှ ပြန်ပါဟု ဖိတ်မန္တကကပြုသည်။ လာလည်ကြသော ရွာသူရွာသား များသည် အံ့ဩကြ၏။ ဝမ်းသာကြ၏။ တစ်ချို့ကတော့ မဲ့ရွဲကြဆဲ၊ မျက်စောင်းထိုးကြဆဲ၊ စကားအတင်းဆိုကြဆဲ၊ သမုတ်ကြဆဲ။

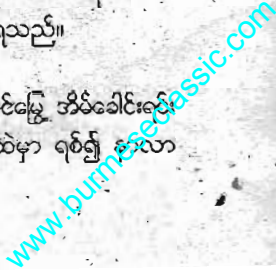
မိမိတို့ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်လာမှုမှာ အဓိကကျော်ဇူးရှင်များရှိသည် ကို ခင်မြေ့တို့ သားအမိနားလည်သည်။ ပထမက ရတနာသုံးပါးပဲဖြစ် သည်။

ဒုတိယက ရွှေညောင်ရုက္ခစိုးကြီးနှင့် အိပ်မက်ထဲမှာ ထူးဆန်းသော အတိုးအံ့ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဘာသူတော်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေလည်းပါသည်။

ဒါကြောင့် ဥပုသ်နေ့ရောက်တိုင်း ရွာကျောင်းကို ဒီပါနှင့် ဆွမ်းအုပ် ဆစ်အုပ်ပို့ခဲ့သည်။ ရွှေညောင်ပင်အတိုးကိုလည်း ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ဒါနများ ပြုခဲ့ကဲ့သို့ ကသစ်ပင်အောက်မှ မြွေကြီးရှိရာသို့သွားပြီး မြေအိုးနှင့် နွားနို့များ ဆည့်ယူ၍သွားရာ မြွေကြီးသောက်ရန် ပို့ပေးခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ မြွေကြီးသည် ကျင်းထဲမှထွက်၍ နွားနို့အိုးထဲမှ နို့များကို အဝမ်းမရသောက် နေသည်အား ခင်မြေ့တွေ့ရပြီး ကြည်နူးဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အချိန်သည် တရွေရွေကူးပြောင်းလာခဲ့၏။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီနေ့က စနေနေ့နံနက်ပိုင်း ခင်မြေ့ အိမ်ခေါင်းရင်း သရက်ပင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်နေရင်း ဝမ်းမိုက်ထဲမှာ ရစ်၍ နီးလာ

သည်။ ဝမ်းသွားချင်သလိုလိုဖြစ်၍ အိမ်သာသွားသော်လည်း မသွား။ သည်မှာ ဗိုက်ထဲကကလေးက လှုပ်လွန်းအားကြီးနေ၏။ သို့နှင့်သူ၏မိခင်ထံသွားပြီး ဗိုက်ထဲကနာနေကြောင်း ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့်ပြလိုက်သည်။

“ဗိုက်နာလို့လား သမီး...”

“ရိုးရိုးနာတာလား... ကလေးလှုပ်လို့လား...”

သူမအထဲက ကလေးလှုပ်သည်ဟန်ကို လုပ်ပြလိုက်ရာ...

“မွေးဖူး မွေးချင်လို့လား မသိဘူးဟဲ့”

“အား... အား... အား... အိ... အိ... ကျွတ်... ကျွတ်...”

“မဟုတ်မှလို့ရော ခင်မြေ့ရော ညည်းမွေးချင်နေပုံရတယ် အိမ်ပေါ်တက်စမ်း အမေလူကြိုရာပြီး ဒေါ်မြချစ်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဒေါ်ချွေးမ ထမိန်ပြင်ဝတ်ကာ လပုန်ကွင်းထဲသို့ ထွက်လာပြီး အသိကလေးတစ်ယောက်အား လက်ယပ်ခေါ်၍ လက်သည်ဒေါ်မြချစ်ကို ခေါ်ပေးပါရန် မုန့်စိုးပေးပြီးလွှတ်လိုက်သည်။ ကလေးက ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီးဟုဆိုပြီး ရွာထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ခင်မြေ့သည် စုတ်သတ်ရင်း တိုင်ကိုကိုင်၍ ငြီးနေသည်။ ချက်နားမှ တစ်စတစ်စရစ်၍ နာလာသည်။ လူကြိုအဆင့်ဆင့်ပြောလိုက်၍ ကိုသောင်းညွန့်မိန်းမ မခင်ကို သံချောင်းမိန်းမ မချိုနှင့် သိန်းရှင်တို့ပါ ရောက်လာသည်။

သူတို့ကလည်း ကလေးလေးငါးယောက် မွေးဖူးသူများဖြစ်၍ ခင်မြေ့ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ မွေးချင်လိုဆိုကြသည်။ မိန်းမချင်း စကားများဖြင့် ခင်မြေ့ကိုပိုင်းမေးကြသည်။ ခင်မြေ့ကလည်း ခေါင်းညှိတ်သည်။ သည့်နောက် လိုရမယ်ရ ရေနှေးအိုးတည်ကြသည်။ သည့်တွင် လက်သည်ဒေါ်မြချစ် သဘက်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်တင်၍ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ ချွေးမ၊ ညည်းသမီး ဗိုက်နာလို့ဆို...”

“ဟုတ်တယ် အမေချစ်ရဲ့... မြန်မြန်ကြည့်ပေးပါအုံးတော့...”

ဒေါ်မြချစ်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ခင်မြေ့ကို ဖျာပေါ်မှာ လှဲစေကာ စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... မွေးတော့မယ်... ရေနှေးအိုးတို့ ဘာတို့ အနီးတို့...”

အသင့်ပြင်ထား ရွာသူများ ချက်ချင်းအလုပ်များသွားကြသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ ရေသတ်သူက သယ်၏။ ရေနှေးဆူ၍ အအေးခံသူက ခံ၏။ ဒေါ်ချွေးမက မွေးခန်းကို အရေးပေါ်ပြင်ပြီး အနီးများ စပုံနက်ထုပ်များ နှင်းများ အဝတ်ပိုင်းများကို ချပေးလိုက်သည်။

ခင်မြေ့သည် နာလွန်းလှ၍ လက်ကိုဆုပ်ညှစ်ပြီး အော်နေ၏။ ရွာသူများက ဘေးအိုထိန်းပြီး နဖူးခပ်ပင်တွေကို သပ်ပေးလိုက်။ ပုခုံးကိုညှစ်၍ အားပေးလိုက်နှင့် လုပ်နေသည်။

ဒေါ်မြချစ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက် ကြီးမားလွန်းလှသည့် အပျိုဗိုက်ကို ဂရုစိုက်၍ကိုင်ခဲ့သည်။ အချိန်တန်ကြာသည်အထိ မီးပဖွားနိုင်သေးချွေးပေါက်များလည်း ကျနေ၏။ အံ့ကြိတ်ရလွန်း၍ သွားတွေလည်းနာနေပြီ။ ရွာသူတို့က အံ့မကြိတ်ရန် နံဆားမှ တဖွဖွသတိပေးနေရသည်။

“အား... အား... အိ... အိ...”

ခင်မြေ့အော်ရင်း ညှစ်ရင်းမောလာသည်။ ညှစ်နိုင်စွမ်းအားများ ကျ၍ မျက်လုံးလေး လှန်လှန်ပြီး အနီရှိလူများကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်နေရှာသည်။ မချွေးမသည် သမီးမျက်နှာကိုတစ်လှည့် လက်သည်ဒေါ်မြချစ်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် “ဘယ်နယ်လဲဟဲ့” မေးဆက်ပြလိုက်သည်။

ဒေါ်မြချစ်လည်း နဖူးမှာချွေးပြန်နေပြီ။ သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဒီလောက် လက်ဝင်သည် မီးနေသည်မျိုး မတွေ့ဖူးဘူး။ အပျိုဗိုက်ဆိုတော့ ပိုဆိုသည်။ ကြာတော့ စိတ်ပူချင်သလိုရှိလာသည်။

“ခင်မြေ့ စိတ်ကိုမလျော့နဲ့ ဒီတစ်ခါ နာလာရင် ကြိုးစားပြီးညှစ်လိုက်သမီး”

“အား... အ... အ...”

“ညှစ်... ညှစ်... ခင်မြေ့... ညှစ်ဟဲ့... ရတော့မယ်... ညှစ်... ညှစ်...”

“ရပြီဟေ့”

လက်သည်ဒေါ်မြချစ်က မိခင်ဝမ်းမှာ ထွက်လာသည့် ဖွေးညှစ်ကို

ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်ရင်း သူမမျက်လုံးပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ထွက်လာသည့် ကလေးကို ရွာသူတို့လက်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်ရာ ရွာသူနှစ်ဦးသည် ကလေးရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လန့်အော်မလိုဖြစ်သွားကြ၍ ဒေါ်မြချစ်က “ရှေး”ဟု သတိပေးကာ မျက်နှာတိ မျက်နှာထားဖြင့် ဟန့်လိုက်ရသည်။

သူတို့ကလေးကိုကြည့်၍ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်နေကြသည်။

သည်မှာ ဒေါ်မြချစ်က မီးနေသည်ကိစ္စများကို ကုန်စင်သန့်ရှင်းအောင် ပြုလုပ်နေစဉ် မီးနေကုများအားလုံး ပို၍အံ့ဩစရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင်နှင့် နားဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရကာ အားလုံးကြက်သေသေ အံ့အားသင့်ကုန်ကြသလို ပြောမပြနိုင်အောင်လည်း ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ထိုနေ့ နံနက်က အံ့ဩစရာအဖြစ်အပျက်သုံးခုကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အားလုံးမြင်တွေ့ကြရတော့သည်။

ပထမ အံ့ဩစရာအချက်က ခင်မြွေဝမ်းမှမွေးလာသည့် ကလေးမ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသည့် ကန့်လန့်ဖြတ်ခါးခတ်ရာကဲ့သို့ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းအမာရွတ်ကြီးသည် ဘယ်ဘက်မျက်လုံးပေါ်မှသည် နှာခေါင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး ညာမေးရိုးအောက်သို့ နက်ရှိုင်းစွာထိုးဆင်းသွားသည် ခါးခတ်ရာကဲ့သို့သော အမာရွတ်ဖြစ်ရာ မြင်ရသူများ လန့်ဖြန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ဒုတိယ အံ့ဩစရာအဖြစ်အပျက်က ခင်မြွေသည် မီးဖွားပြီးပြီးချင်း နှုတ်ဖျားမှ “အမေ”ဆိုသည့် စကားကို ပထမဦးဆုံး ပီသစွာပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ကာ...

တတိယ ထူးခြားချက်က ခင်မြွေရဲ့ရင်သွေးလေးသည် ယောက်ျားလေးဖြစ်သော်လည်း အပြင်သို့ရောက်ပြီး မကြာခင် အသက်မရှိတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

လက်သည် ဒေါ်မြချစ်၊ မခင်၊ မချိုနှင့် သိန်းရှင်တို့ မီးနေကုရွာသူများရဲ့ အကျိုးဆောင်မှုကြောင့် ခင်မြွေမီးဖွားသည့်သတင်း ကလေးအဖတ်မတင်သည့် သတင်း... ကလေးမျက်နှာပေါ်မှာ ခါးခတ်ရာ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးပါသည်သတင်း... ပြီးတော့ ခင်မြွေစကားပြန်ပြောနိုင်သည့် သတင်းများသည် ရွာထဲမှာ တောမီးပမာ ချက်ချင်းယှံ့နဲ့သွားခဲ့သည်။ ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကြားရသူအားလုံး ခင်မြွေစကားပြန်ပြောနိုင်သည်ဆို၍ အံ့ဩသွားခဲ့သလို ဝမ်းသာလို့လည်း မဆုံးနိုင်ကြ။ မချွေးမက ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေစဉ် သူ့သမီးက သူ့ကို “အမေ”ဟု ပီပီသသခေါ်သည့်အသံကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့ဩဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များကျပြီး ခင်မြွေပါးကို ဖက်နမ်းလိုက်သည်။

ရွာဦးကျောင်းမှ ဘသူတော်တစ်ချိန်က ဟောခဲ့သည့် ဟောချက်သည် မှန်လိုက်လေစွ။ အရှက်တကဲ့ အကျိုးနည်းဖြစ်မယ်တဲ့။ လူတွေနဲ့ ကင်းကွာနေရမယ်တဲ့။ မြွေကိုနိုင်သူ ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့။ ကလေးတစ်ယောက်

မီးဖွားပြီး ပြန်စကားပြောလိမ့်မယ်တဲ့။

ဘသူတော်ဟောချက်များ ဒက်ထီမှန်လွန်း၍ ဘသူတော်ပညာ အစွမ်းကို အံ့မခန်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ခင်မြေ့စကားပြောနိုင် သည်မှာ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်ကြသည်။

ခင်ဆုံတို့ အပျိုငိုင်းကဆို ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားသလို ကိုကျော်ခင် တို့ ကာလသားအုပ်ကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ ခင်မြေ့ပြန်ကြတော့ သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး လောင်းကြေးစားကြေးပင် စိန်ကြသည်တဲ့ . . .။

လက်သည်ဒေါ်မြချစ်က အမှန်တကယ်ဟုတ်ကြောင်းနှင့် မယုံလှင် သူ့အိမ်သွား စကားပြောကြည့်ပါလားဆိုမှ အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘယ်လိုမှတွေးမရအောင် အထူးအဆန်းတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီဟု ဆိုကြလေသည်။

ခင်မြေ့ပြန်စကားပြောနိုင်သည့်သတင်း ဒီပါကြားရသောအခါ ရေထမ်းလက်စကို ပစ်ချ၍ ရွာပြင်သို့ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ သူ့အမေမှဆိုး မကြီးက မသွားနဲ့ကောင်လေး . . မီးဖွားနေတယ်ဟု အော်လိုက်သည့်တိုင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးလာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အဝတ်လျှော်နေသည့် ဒေါ်လေးခွေး မကို ဦးစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒေါ်လေး . . ဒေါ်လေး . . ဟောဟဲ့ . . ဟောဟဲ့ . . ”

“ဟဲ့ . . ဒီပါ . . ဘာများမောကြီးပန်းကြီး ဖြစ်လာရတာတုန်းဟဲ့”

“ဒေါ်လေး . . ခင် . . ခင်မြေ့ . . စကားပြောနိုင်ပြီဆို . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . နင့်နမစကားပြောနိုင်ပြီ . . ဒီပါရေ . . ”

“ဟာ . . ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ . . အခုကျွန်တော်နဲ့ သူ့စကားပြော လို့ရမလားဟင် . . ”

“ရှမ်း . . ကို . . တိုး . . ခင်မြေ့အိပ်နေတယ် . . ၊ နောက်နေ့မှလာ လူလေးရဲ့နော် . . ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး . . ၊ ကျုပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ . . ”

အရမ်းကို ဝမ်းသာတယ်ဗျာလား . . ဟီး . . ဟီး”

ဒီပါဝမ်းသာလွန်း၍ အူပြူးနေသည်။ သည့်နောက် ဒီအကြောင်းကို ရွာထဲရှိ အိမ်တိုင်းစေ့သို့ လိုက်ပြောမည်ဆိုကာ သုတ်ခြေတင်၍ ပြန်ချလာ သည်။

တာပါဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကြောက်တာလဲ... ပြောနော်... မုန့်မုန့်ပြော...”

“ကြောက်ရတာက ငယ်ငယ်ကစည်းက နှင်ကမြွေဆိုမကြောက်ဘူး...”

“အင်...”

“ပြီးတော့ မြွေမြင်ရင် အရင်ဖမ်းရဲတယ်...”

“ပြီးတော့ရော...”

“နှင်ကိုက်ရင် အကိုက်ခံရသူဟာ မြွေဆိပ်တတ်သလို ညှိမည်းပြီး မူးမေ့သတိလစ်မတတ် ဖြစ်ရတယ်...”

“ဒါပဲလား...”

“ဒေါသထွက်ရင်... အသားတွေမည်းပြီး မျက်လုံးက သရဲမျက်လုံးလို...”

“ဟယ်... တိရိစ္ဆာန်ကောင်... ကဲ... ကဲ... ငါ့မျက်လုံးကိုများ သရဲမျက်လုံးတဲ့၊ ကဲပြောအုံး... ပြောအုံး”

သူမက ထိုင်ရာမှထ၍ ဒီပါကျောကုန်းကိုထုသည်။ ဒေါ်ချွေးမက သူ့သမီးဖျိုသိပ်ထားရသည့် စကားတွေကို ခုမုကုန်စင်ပြောနိုင်၍ ဝမ်းသာပီတိများဖြစ်ကာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေ၏။

သူ့သမီး အာအမဟုတ်တော့ပါ...။

အခု ခင်မြွေစကားပြောနိုင်ခဲ့ပြီ...။

သို့နှင့်... တစ်နေ့ ဘာသူတော်ကိုပီတိကာ ဘာသူတော်ကျေးဇူးများ လွန်းလှ၍ ပီတိဖြူပုဆိုး စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် ကန်တော့ခဲ့သည်။ သက်တော်ရည်ဆရာတော်ကြီးအတွက်လည်း ဘာသူတော်မှတစ်ဆင့် ဝတ္ထုငွေများ လှူဒါန်းသည်။ သည်မှာ ဘာသူတော်က

“ခင်မြွေ...”

“ဘ...”

“သမီး အားလုံးကို အမှတ်ရပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါပြီ ဘ...”

၄၆

ခင်မြွေစကားပြောနိုင်သည့် အချိန်မှစ၍ စကားများကို မမောနိုင်မပန်းနိုင်ပြောတော့သည်။ အဲဒီမှာ အဖေ့ကို သတိရကြောင်းလည်းပါသည်။ သူ့မအပေါ် ရွာကရွာသူတွေ စိမ်းစိမ်းကားကား အထင်လွှဲနေသည့်အကြောင်းလဲပါသည်။

ဒီပါသည် ခင်မြွေပြောနေသည့်စကားများကို နားထောင်ရင်း ပီတိများဖြစ်နေ၏။

“ခင်မြွေ မမောဘူးလားဟင်”

“မမောသေးဘူးဟ... ငါသိပ်စကားပြောချင်နေတာ... အခုနှစ်ဆယ်နီးပါးရှိတော့မယ်... ခုမှပြောရတော့တယ်... ပြောစရာတွေက အများကြီးဥစ္စာ...”

“ရော... ရော... ရေလေးဘာလေးသောက်ပါအုံး”

“ဟယ်... ဒီပါနော်... နင်နော်... ဟင်...”

ခင်မြွေက ဒီပါကို လက်သီးဆုပ်နှင့်ရွယ်၍ ထုဟန်ပြင်လိုက်ရာ ဒီပါက ကိုယ်ကိုယ်မိမ်း၍ စတာနောက်တာပါ ခင်မြွေရယ်... နင့်ကိုငါ ကြောက်

“ခင်မြေ ဘယ်ကလာတာလဲ သိလား . . .”

“သိကြောင်းပါ ဘ. . .”

“ကိုယ့်အစွမ်းအစတွေရော သိရဲ့လား . . .”

“သိပါတယ် ဘ. . .”

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . . ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း ကိုယ်သိရင် ကောင်းမှုကုသိုလ်များများလုပ် . . . ဘာဝနာမှုများများလုပ် . . . ကြားလား လိုမလေး . . .”

ဘသူတော်က ခင်မြေ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆိုသောအခါ ခင်မြေ့ကဟုတ်ကဲ့ဘ ဟုဆိုခဲ့၏။

ဘသူတော်ပြန်သွားပြီးနောက် ရွှေညောင်ပင် ရုက္ခစိုးရှိရာသို့သွားပြီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ် မွှေးနံ့သာ၊ ပန်းရေချမ်းများ ယူသွားပြီး ဒါနပြုကာ နှုတ်မှအသံထွက်၍ မေတ္တာပို့စကားများဆိုခဲ့သည်။

လမ်းမှာတွေ့ရသည့် ရွာထဲကလူတွေက ခင်မြေ့ကိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ခင်မြေ့ရဲ့ စကားပြောသံကို တစ်ကယ်ကြားရသောအခါ သူတို့လည်း ဝမ်းသာကြ၏။ ရွာအပျိုခေါင်း မစိန်ကား ဝမ်းသာလွန်း၍ခုန်နေ၏။

တစ်သားမွေးပြီးမှ သွေးသားသန့်စင်၍ တစ်သွေးလှလာသော ကြောင့် ခင်မြေ့ကိုယ်လုံးသည် ဖွံ့ဖြိုးပြီး မိုးမိုးမောက်မောက်နှင့် ပိဋ်ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ကြားကြားထည်ထည်လည်း ရှိလာသည်။ ကျော်ခင်တို့ ကာလသားအုပ်စုက အလှသွေးသစ်လောင်းခဲ့သည့် ခင်မြေ့ကိုတွေ့ပြီးသော အခါ ထန်းရည်စိုင်းမှာ ခွက်လှည့်မော့ပြီး ချီးမွမ်း၍မဆုံးနိုင်ကြ။ ခင်မြေ့အသံကို စောင်းသံဟု ချီးမွမ်း၍ ခင်ဆုံအသံကို မောင်းကွဲသံဟု ရင်ဖွင့်ကြ၏။ ရင်ဖွင့်ရင်း သူကြီးနဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းများ လှမ်းကြည့်ရသည်။ နို့ပို့ဆို့ ထိတ်တုံးစာ မိအုံးမယ်။

“ခင်မြေ့က အပျိုတုန်းကထက်အောင် လှနေပါတယ် ပေါက်ခေါရ”

“အဟိ . . . အလှမှ တစ်ရစ်နေတာပဲ . . . ဟိုဒင်း . . . ကြီးကလည်း”

“ဘာဟိုဒင်းလည်း သွားခေါရ”

“ဟို . . . ဟို . . . ဟိုဒင်း . . .”

“ဝါ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“သေချင်ဆိုးကောင်တွေ . . . တော်တန်တိတ် . . . ငါအမိန့်ပေးမယ် ဗျား”

“အမိန့်ရှိပါ ကာလသားခေါင်းမင်းခင်ဗျာ”

အားလုံးက ကိုကျော်ခင်ရဲ့ မူးကြောင်ရှူးကြောင် အမိန့်သံကြောင့် ကယျာကရာ လက်အုပ်များချီ၍ မြေပြင်မှာ ခစားကာ အမိန့်သံနာခံဟန်လုပ်ကြ၏။

“အဟမ်း . . .”

“အဟွတ် . . .”

“ဘွတ် . . .”

“ဘယ်ကောင်လဲကွ အဟွတ်လိုအော်ပြီး အီးပေါက်တာ . . .”

“တံတွေးသီးပြီး အီးထွက်သွားလို့ပါ ကိုကြီးကျော်ဘုရား . . .”

ဘုရားကျွန်တော်မျိုးများ ကိုယ်တော်ကြီးအား မဝံ့မရဲ သံတစ်ပွင့်မျှမျက်လုံးစင်၍ မလှောင်ရဲပါ ကိုကြီးကျော်ဖုရား . . .”

ထန်းရည်ကလေးတွေနေသည့် ဇာတ်ရှူးမင်းသားရှူး အောင်စိန်က မင်းသားအသံနှင့် ပင်လေသည်ရှိသော် ရှူးကြောင်ရှူးကြောင် ကာလသားခေါင်းသည် အလိုလိုဘဝင်များမြင့်သွားပြီး သကာလ . . .

“အိမ် . . . ဆေးအုန်းသီးရွာကို အပိုင်စားရသည့် ဝါ ကာလသားခေါင်းကျော်ခင် အမိန့်တော်မှတ်မယ် . . . နာခံကြစေ . . . ငယ်ကျွန်တော်ကြီးများ . . .”

“မှန်ပါ . . . ကာလသားခေါင်းမင်း ခင်ဗျာ . . .”

“နမတော်လေး ခင်မြေ့သည် သားရတနာတစ်ယောက် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ရွှေနှုတ်တော်မှ စကားတော်များလည်း ပြန်သည်မှက်ဟန်နိုင်ပြီ ဆိုပါလား မောင်မင်းများရဲ့”

“မှန်ပါ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရား”

“ဒါပြင် ပျိုစင်ဘဝကထက် အသားအရေ ဝင်းဝါစိုပြေ ကလေးများစသစ် ပျိုမျစ်မျစ်နှင့် ကျစ်လစ်တင့် စံပယ် . . . အဲ . . . အဲ . . . ဟုတ်ပေါင်း . . .”

၂၃၂ ❀ မောင်ညိုမိုင်း

ဖွဲ့ထွားတင်ကား ပေါင်တံများတုတ်၊ ရင်အုပ်ကချို၊ မျက်လုံးတော် ပလီတီတီ နှင့် သူမ၏ရယ်သံကြားသောအခါ ငါတော်မြတ်... အူအသည်းများ ခြောင်းဆန်အောင် ယားလာသကဲ့ယ့်... မောင်မင်းများရဲ့..."

"ယားရင်... ခွေးလှယားဆီး မျှော်ရေသောက်ပါဖရာ..."

"သယ်... ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ အဲဒါ..."

"သည်းခံပါဖရာ... မလိမ့်မိုး မလိမ့်... ခွက်ကျော်သောက်သည် ကိုယ့်တော်ညီဘွား... ဂွတ်ထော်ရည်းစား... မောင်စိန်ကုလားပါဖရာ"

"ပမာမခန့်နဲ့ ခေါင်းပြတ်သွားမယ်... မောင်မင်းများရဲ့ ဒီတစ်ကြိမ် တော့ ရှိပါစေတော့၊ ဒီနေ့ကစ၍ ခင်မြေ့ကို မည်သူမျှ မျက်စောင်းထိုး၍ မကြည့်ရ တခြားရွာသားများ လားလားမျှမသိရ၊ ခင်မြေ့သည် မင်းတို့ကာလ သားဝဲစား၊ ပဲစားအကြိုက်မဟုတ်... မင်းကြိုက်စိုးကြိုက် ကာလသားခေါင်း ကြိုက်ဖြစ်စေရမည်၊ နက်ဖြန်မှစ၍ ခင်မြေ့အိမ်ရှေ့မှာ သဲဖြူခင်း ရာမေတ်ကာ တစ်သောင်းတန်တဲ့ ဒေါင်းလံစိုက်မယ်၊ ကန့်ကွက်မယ့်သူများ ရှိကြသေးသ လားဟဲ့..."

"မရှိကြောင်းပါ ကာလသားခေါင်းမင်း ဘုရား"

"အိမ်း ထိုသို့ကန့်ကွက်မဲ့သူလည်း မရှိ၊ ပြိုင်ဖက်လည်းမရှိသဖြင့် ညီဘွားငယ်ကျွန်တို့အား... မင်္ဂလာဦးစကား နိဒါန်းသွားအဖြစ်... ဟေ့ ငမိန့်..."

"ခင်ဗျာ... ကိုကြီးကျော်"

"သယ်... ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ကိုကြီးကျော်ဆိုတာ ပြန်ထူးစမ်း ငမိန့်..."

ငမိန့်အမူးသမားများနှင့် ဆက်မပြိုင်ချင်တော့၍-

"ဖ... ဖရာ..."

"ငါငယ်ကျွန်တော်များအား ဧည့်ခံဖို့ သောက်တော်ထန်းရည်ငါး အိုးနှင့် အမဲခြောက်နားတိုးပြီး ယော်ကျားတန်ခိုးပြမှာမို့ မောင်မင်းငမိန့် ရွှေလက်နှင့်ဆက်..."

မြိုင်စားမောင်မြိုင် ❀ ၂၃၃

"သင့်မြတ်တော်မူကြောင်းပါ ဘုရား..."

"ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ထူ"

"ပြောင်တူ... ပြောင်တူ"

"ထိုနေ့က မီးဖွားပြီးစ ခင်မြေ့အလှကို ပြင်ကြရကုန်သော ကာလ သားခေါင်းနှင့် အမူးသမားနောက်လိုက်တို့သည် ဥမ္မာဒန္တီကို တွေ့ခဲ့ရသော ပု ဣားတစ်ဆိုင်ကို မှုန်ရာက ရင်မီးထကာ အလှအိမ်မက်... ဘဝအိမ်မက် များမက်၍ ဗရွတ်ရွတ်တများပြောပြီး ရှုကြလေတော့သတည်း"

ပြောချင်တာ တစ်ချက်ပဲရှိသည်။ မိမိသည် လော်လီဖောက်ပြား၍ အကျင့်
ဘန်ခဲခြင်းမဟုတ်။

ဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြောရရင်လည်း ဘယ်သူမှလည်း ယုံလိမ့်
မည်မဟုတ်။

“သမီး... ကို... အမေ... မေးစရာရှိတယ် သမီးရယ်”

“ဘာလဲ... ဟင် အမေ...”

“သမီးဟို... ဟို... ဟိုဒင်း... ဒေါ်ချွေးမ... သားအမိခြင်းပေမယ့်
အားနာသလိုဖြစ်နေသည်”

“ဘာလဲ... အမေရဲ့ အမေ့စကားက ကိုးလိုကန့်လန့်ကြီး...”

“ဒီလိုပါ သမီးရယ်... နားနဲ့မနာ ဖမ်းနဲ့နာဆိုတဲ့ စကားလိုပဲပေါ့
အမေတို့သားအမိခြင်းပဲ သိချင်တာက သမီးကို ဖော်ကားသွားတဲ့ လူကို
သမီးမှတ်မိလား...”

၉၇

ခင်မြေ့သည် တစ်သားမွေးပြီးမှ ပို၍လှလာ၏။ ထူးခြားဆန်းကြယ်
သောဘဝများကို ပြက်သန်းခဲ့ပြီး။ စကားပြန်ပြောနိုင်သည့် ဘာသို့
ရောက်သောအခါ အားလုံးက ခင်မြေ့တို့သားအမိကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။
လူတော့ လူပေပဲ ဒါပေသည့် ဆန်းကြယ်ဖြစ်စဉ်များနှင့် လူ။

သက်ကြီးအချို့ကဆိုလျှင် ခင်မြေ့တို့သားအမိကို ဂရုဏာ
သက်ဝင်ကြ၍ ရွာထဲသို့ ပြန်ခေါ်လျှင်ကောင်းမည်ဟု သူကြီးကို စကားစ
ကြည့်ကြ၏။

သူကြီးက ရွာလေ့ထုံးစံစည်းကမ်းဖြစ်နေ၍ သူ့ခင်ပွန်းကို
ထုတ်ဖော်ပြောပြနိုင်လျှင် ရွာကိုကန်တော့ပွဲပေး၍ တောင်းပန်၍ ပြန်ဝင်နိုင်
သည်။ လက်ခံနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ စွတ်၍သနား၍
ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်လျှင် နောင်လူများကို ဆိုဆုံးမရခက်သွားမည်။ အကျင့်
တန် အတင်ရဲကုန်ကြလိမ့်မည်ဟု ဆို၏။

ထိုသတင်းများသည် ခင်မြေ့နားထဲသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ခင်မြေ့
သည် ထုံးစလေ့စည်းကမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ မှားသည်မှန်သည် မဝေဖန်ခဲ့။
ဒါက အစဉ်အဆက်လိုက်နာခဲ့ကြသည့် ကိုးယ့်ရပ်ရွာလေ့ စည်းကမ်းထုံးစံ

ခင်မြေ့အမေရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် မျက်နှာချက်ချင်းရဲသွားခဲ့သည်။
ခင်လုပ်သူက သမီးမကြိုက်သည့် စကားမှန်းသိ၍ ဆက်မေးရကောင်းနိုး
မမေးရကောင်းနိုး စဉ်းစားနေသည်။

“အင်း... သိတယ်...”

“သိတယ်... ဒါဖြင့်... သူ... သူ... ဘယ်သူလဲဟင်”

“မသိဘူး...”

“အို... သမီးကလည်း... သိတယ်လဲပြောရဲ့၊ မသိဘူးလဲပြောရဲ့”

“အမေ”

“ဘာလဲ... သမီး...”

“အမေ သမီးကိုချစ်ရင် ဒီအကြောင်း နောင်ဘယ်တော့မှ မမေးပါ
အမေ၊ ဒီဒီအကြောင်းကို... ပြန်သတိရတိုင်း သမီးရှက်လည်းရှက်
ဘယ်၊ ရင်ထဲမှာလဲ နာကျည်းရတယ်၊ ဒေါသလည်း ထွက်တယ်၊ တောက်
တစ်နေပြန်ဆိုကြသေးတာပေါ့ဟာ”

“သမီး... သမီး ဘယ်သူ့ကိုကျိန်းနေတာလဲဟင်”

“မမေးနဲ့တော့ အမေရယ်... သမီးအိပ်တော့မယ်”

ခင်မြေ့ပျက်ရည်များသုတ်၍ ထိုင်ရာမှထပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ဒေါ်ချွေးမက ငါမေးလိုက်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီနဲ့ တူပီရဲ့ဟု တွေးရင်း သမီးအခန်းရှိရာသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိပ်ပျက်သွားခဲ့သည့်ညက ခင်မြေ့ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မိုးလင်းခန်း မြင်မက်ခဲ့ရပြန်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အဘိုးအိုကို ပြန်တွေ့ရသည်။ ခင်မြေ့က အဘိုးကို ရုတ်ချည်းတွေ့မြင်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် "အဘိုး" ဟုခေါ်ရင်း ခြေစုံကိုဖက်ထားလိုက်သည်။ အဘိုးသည် တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

"လုံမ... ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား..."
"ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး..."
"အခု... လုံမဝကားပြန်ပြောနိုင်ခဲ့ပြီ"
"ဟုတ်ကဲ့..."
"လုံမ... လုံမလေးဟာ... မြွေကိုနိုင်သူ မြွေနဲ့အကျိုးပေးကောင်း"

သူ့ကွယ်"

ရာ "ရှင်..."
လူ "လုံမလေးကို... မြွေတွေက ချစ်ခင်စောင့်ရှောက်နေတယ်၊ ဒါက မြွေတွေအပေါ်... လုံမထားခဲ့သည့် မေတ္တာစွမ်းအင်ကြောင့်ပဲ၊ ပြီးတော့ လုံမက... မြွေဝင်စားဘဝကလာတဲ့ကလေးလေ ခုချိန်ကစပြီး... သမီး... အနာဂါတ်အတွက်... အဘချီးမြှင့်ခဲ့စရာရှိတယ်..."

"ဘာလဲဟင်... အဘိုး... ဘာများပါလိမ့်"
"အခု... သမီး လက်ဝါး... ဖြန့်ကြည့်လိုက်စမ်း..."
"ဟယ်..."

ခင်မြေ့အမှု့ အမှတ်မဲ့နေခဲ့လိုက်၍ ဒီဖြစ်စဉ်ကိုသတိမထားမိ အခု အဘိုးပြောမှ သတိထားမိပြီး မိမိလက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်၍ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မွေးရာပါ အမည်းစက် စက်ဝိုင်းအတွင်းမှာ အရှုပ်နှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမအံ့ကြခြင်းဖြင့်-

"လာ... ခဲ့ ဒီကိုလာခဲ့..."

အဘိုးရဲ့အမိန့်ကြောင့်... ခင်မြေ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်၍ အဘိုးရှေ့သို့ တိုးလာလိုက်သည်။ ခင်မြေ့ညာလက်ဝါးကို သူ့ဘယ်လက်ဝါးနှင့် ရိုက်သလို ဘယ်လက်ဝါးကိုလည်း ညှာလက်ဝါးနှင့် ရိုက်ပြီး လက်အုပ်ချီစေသည်။

သည့်နောက် နှုတ်မှ မန္တန်လိုလို၊ ဂါထာလိုလိုရွတ်နေသည်။ ရွတ်ဆို၍ပြီးသောအခါ "သမီး... အစွမ်းအစတွေပြဖို့ အချိန်ကျပြီ... လူတွေရဲ့အမုန်းကို ပြေပြီး အမုန်းထဲကမေတ္တာ၊ သစ္စာကိုပြန်ရအောင်လုပ်ရတော့မယ်... သမီးဟာ ထူးဆန်းသော ပါရမီရှင်တစ်ဦးပဲ လူ့ဘဝမှာနေစဉ် အခိုက်... သမီးပတ်ဝန်းကျင်က ဒုက္ခရောက်သူလူအပေါင်းများရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်သမျှကယ်ရမယ်... ကူညီစောင့်ရှောက်ရမယ်... ခုချိန်ကစပြီး သမီးလက်အုပ်သည် ဆေးတစ်လက်ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီလက်နှစ်ဖက်နဲ့ အထူးသဖြင့် မြွေကိုက်သူ၊ ပယောဂဝင်သူ၊ အပဋိသူများကို ကုသပေးရော... အဘိုးပြန်မယ်... နောင်ကို အဘိုးနဲ့သမီး ပြန်တွေ့ကြဖို့ အခြေအနေက ပေးချင်မှပေးလိမ့်မယ်... သမီးလိမ္မာအောင်နေပါ၊ ကုသိုလ်ပြုပါ၊ ကောင်းမှုပြုပါ၊ အဘိုးပြန်မယ်..."

အဘိုးသည် သူ့လက်စုံကိုလွတ်၍ ဗြန်းခနဲ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ သူမကအဘိုးဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။ အော်ရင်းနှင့်အတူ အိပ်ယာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ သူမအော်လိုက်သံကြောင့် အမေလည်း နိုးလာပြီး သားအမိနှစ်ဦး ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဟု အမေက မေးသည်။ သူမ မပြောနိုင်သေး အဘိုးပြောသွားသည့် စကားများကိုသာ ပြန်စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ သည့်နောက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အမှောင်ထဲမှာ အသာအယာ ပွတ်လိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်စမ်းသာသလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပြီးမှ မိခင်ကိုဖက်၍ အိပ်ယာပေါ်ပြန်လှဲလိုက်သည်။ အဲဒီနေ့ မိုးလင်းပိုင်းမှာ နှစ်ညက်စွာပြန်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မိုးစင်စင်လင်းမှပဲ နိုးတော့သည်။

ထိုစဉ် ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆီမှ ခင်ဆုံ မိခေါင်းနှင့် အာကျယ်ခင်စိန် တို့ကလည်း ခံတောင်းကိုယ်စီနှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားများပြောဆို ရင်း... ရယ်ရင်း၊ ဟီလာတိုက်ရင်း လာနေကြသည်။ တာမှမကြာလိုက် ခင်ဆုံရဲ့ ထိတ်လန့်တကြားအော်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“အား”

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာတုံး...ခင်ဆုံ”

“ငါ့...ငါ့...ခြေထောက်ကို...ကိုက်...ကိုက်”

“အမလေး...မြွေကြီး...လာကြပါဦး...လာကြပါဦးတော့...”

ဒီ...ဒီမှာ ခင်ဆုံကို...ပိုး...ပိုး...ထိလို့...”

“အမလေး...အမလေး...ခင်...ခင်...စိန်”

ခင်စိန်က...ခင်ဆုံကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ပွေထားလိုက် သည်။ ခင်ဆုံအဆိပ်ခေဏ်ကြောင့် မဟန်နိုင်ဘဲ...လဲကျလာသည်။

“ဦးရွှေတို့...ကိုသောင်ညွှန်တို့...လာကြပါဦး...လာကြပါဦး”

“လာပြီ...ဟေ့...လာပြီ...ဟ...”

ခင်ဆုံ ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ ခြေဆင်းရင်း အသားများတုန်နေသည်။ ခြေခွကြားမှ သွေးများယိုစီးကျနေ၏။

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

တစ်ယောက်က ကျစ်စာပုံဘေးမှ မြွေကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက် သည်။ ကိုရွှေက ခင်ဆုံကို ဝိုင်းပွေလိုက်သည်။ တစ်ယောက်က ကျင်းထဲဝင် သွားသည်မြွေကို တုတ်နဲ့ဝိုင်းထိုးရင်း သတ်ရန်လုပ်နေသည်။ ခင်ဆုံက ပြင်းထန်သော မြွေဆိပ်ကြောင့် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ထရင်း မျက်ဖြူဆိုက်လာ တော့သည်။ ခြေထောက်လည်း အဆိပ်ခေဏ်ကြောင့် မျောက်မရတော့ဘဲ တစ်စညှိမည်းလာခဲ့သည်။ အာကျယ်ခင်စိန်က အော်၍ခိုသည်။ မိခေါင်းက ခင်ဆုံအမည်ကို တစ်ကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း လှုပ်၍မေးနေသည်။

“ခင်ဆုံ...ခင်ဆုံ...”

“ဦးရွှေလုပ်ပါဦး၊ ခေါ်လိုမရတော့ဘူး...ဟီ...ဟီ...”

“ဟဲ့ တေရုတ် ဦးလေးကျောက်ခဲတို့ကို အမြန်ပြေးခါစမ်း...”

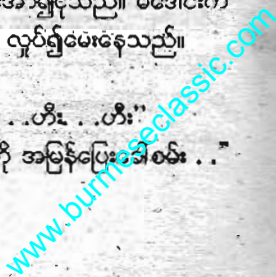
မကြာမီ...တစ်ရွာလုံး အံ့ဩသွားခဲ့ရသည့် ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ခင်မြွေကိုယ်တိုင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရတော့သည်။ ခင်မြွေလည်း သူမကိုယ် သူမ အဲဒီလောက်အစွမ်းထက်မယ်လို့ မထင်ရိုးအမှန် ဒါပေမယ့် အိပ်မက် ထဲမှာ အဘိုးရဲ့ဆုံးမခြင်းကို နာခံသည့်အနေဖြင့် လူသားချင်းစေတနာထား ကာ ရုတ်တရက် ကူညီလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

သို့သော်...သူမရဲ့ ကူညီလိုက်မှုက သူမရဲ့ဘဝကို 'တာ'သွားစေ ခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က ကောင်းကင်မှာ မိုးတွေညိုနေသည်နေ့...

အိမ်မှာတို့စရာမရှိ၍ ကန်စွန်းရွက်ကောင်းကောင်းရသည့် ဦးရွှေတို့ လယ်ထိပ်က ရိုးကလေးသို့ ခမောက်ဆောင်းပြီး ထွက်လာလိုက်သည်။

ဒီရိုးဆက်ကလေးမှာ ကန်ဖော့အရိုးပွေကြီးတွေရော၊ ကန်စွန်းရွက် တုတ်တုတ်ကြီးတွေရောရှိသည်။ ခင်မြွေက ကန်စွန်းရွက်ကို မကျည်းမဲ့နဲ့ ပြုတ်၍ တို့စားရတာကြိုက်သည်။ သို့နှင့်...ရိုးစပ်ကလေးမှာ စိမ်းပြေနပြေ ခူးနေလိုက်သည်။

သွားခေါတရုတ် ရွာထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည် ခင်ဆုံသည် မျက်နှာ
လန်နေသည်။ ဘယ်ညာလှူလိမ့်နေသည်။ ခင်မြေ သူတို့အဖြစ်ကိုကြည့်၍
မနေနိုင်တော့။ မြေကိုက်သည်ဆို၍ သူမစိုးရိမ်သွားသည်။

သည့်နောက် သူတို့အုပ်စုရှိရာသို့ ခင်မြေပြေးချလာပြီး လူအုပ်ကို
လက်နှင့်တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ အာကျယ်ခင်စိန်သည် အရှေးထဲမှ ခင်မြေကို
ရုတ်ချည်းတွေ့လိုက်ရသောအခါ ဒေါသထွက်များ၍ တွန်းနှင်လွှတ်လိုက်သည်။

ခင်မြေက ခဏလေး ငါကြည့်ပါရစေဟုပြောရင်း ခင်ဆုံအနီးသို့
တိုးလိုက်သည်။

“ခင်မြေ နင်လုပ်တတ်လို့လား”

“ခင်မြေအကြောင်းသိသည် ကိုရွှေက ခင်မြေကိုမေးလိုက်သည်။
ခင်မြေအာရုံထဲမှာ ဒီကိစ္စသူမ ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။
အာရုံထဲမှာ တစ်စုံတစ်ဦးကလည်း ကူညီလိုက်ဟု နှိုးဆော်နေသလို စိစားလိုက်
ရ၏။ အထူးသဖြင့် အဘိုးရဲ့အသံမျိုး နားထဲကြားနေရသည်။ ထူးတော့
ထူးဆန်းနေ၏။ သို့နှင့် ကိုရွှေအမေးကို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်”

ဒီမှာ ကိုရွှေတို့ ကိုသောင်းညွှန်တို့က နင်တို့ခဏသားဖယ်ကြဟု
ပြောရင်း ခင်မြေကို ရှေ့တိုး၍ကြည့်စေသည်။

ခင်မြေသည် ခင်ဆုံခြေထောက်မှ မြွေကိုက်ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး
ရှုတ်ချည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်အုပ်ချီ၍
သစ္စာစကားဆိုလိုက်သည်။ ဒါနဲ့အတူ ကျေးဇူးရှင်အဘိုး ရွာဦးကျောင်းမှ
နဂါးရပ်ထုတို့အား အာရုံခံ၍ ကွင်းပိုင်၊ တောင်ပိုင်များကိုပါ မချန် မေတ္တာပို့
လိုက်သည်။

ပွတ်နေသည့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် ဖျစ်ဖျစ်ပြည့်လာသည်။ ရွာသူ
တွေက ခင်မြေလုပ်ပုံကို တအံ့တကြည်ကြည့်နေကြသည်။ ခင်မြေက လက်ဝါး
နှစ်ဖက်ပူလာသောအခါ မြွေကိုက်သည့်ဒဏ်ရာကို ညာလက်ဝါးတစ်လှည့်
ဘယ်လက်ဝါးတစ်လှည့်နှင့်အုပ်၍ သပ်ချလိုက်သည်။ မြေများကို မေတ္တာ
စကားဆို၍ ယခုအဆိပ်ကိုလည်း ပြန်ထုတ်ယူရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ၎င်း
နောက် အဆိပ်များကို လက်နှင့်အုပ်ယူရင်း အပြင်သို့ လက်နောက်ပြန်

လွှတ်ပစ်လိုက်သည်။

မြင်ကွင်းထဲမှာ ညိုမည်းနေသောအရေများနှင့် ညစ်ထေးသော
အရေများ ဒဏ်ရာဝမှအန်ကျလာသည်။ မြင်ရသူများ အံ့ဩကုန်ကြ၏။
သည့်နောက် ခင်မြေက ညိုမည်းနေသည့် ပေါင်ရင်းမှစ၍ လက်နှင့်ညှစ်ချ
သပ်ချလိုက်သည်။ အဆိပ်ရေနှင့်ရောနေသော သွေးညစ်များသည် စိမ့်၍
စိမ့်၍ အန်ကျလာသည်။ ခင်မြေကလည်း လက်နှင့်သပ်၍ချသည်။ ခဏနေ
သောအခါ သွေးမည်းများ ကုန်သလောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ခင်ဆုံရုတ်တရက် လှူလွန်လာ၏။ အားလုံး ဟယ် ဟယ် ဟာ့ဟု
အာမေဇိုတ်များပြုကာ ဝမ်းသာသွားကြသလို ခင်မြေကိုလည်း ထူးဆန်းသော
မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ခင်မြေကား လက်အုပ်
ချီရင်း နှုတ်မှ မေတ္တာစကားများ၊ သစ္စာစကားများကို အဆက်မပြတ်
ရွတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ခင်ဆုံတစ်ကိုယ်လုံးကို ဆေးဆရာကဲ့သို့ သပ်ချပေး
လိုက်ရာ ခင်ဆုံ လွန်းလွန်လာပြီး ‘အဖေ’ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ခင်ဆုံ...ခင်ဆုံ...သတိရပြီလား သူငယ်ချင်း...”

“ခင်...ခင်...စိန်...ရေ...ရေပေးပါ...”

“နင် သတိရပြီနော် ဝမ်းသာလိုက်တာ...ခင်ဆုံသတိရပြီပို့လား
ဟင်”

“အင်း...အင်း...ရ...ရပြီ...”

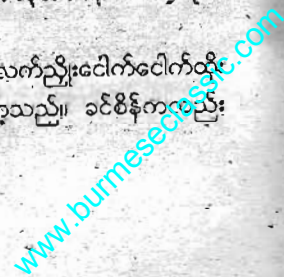
“နင်ဖြည်းဖြည်းထ...ရပ်ကြည့်စမ်း...ရပ်ကြည့်စမ်း”

ခင်စိန်နှင့် မိခေါင်းတို့က တုံ့ထူလိုက်သည်။ ခင်ဆုံမျက်လုံးကို
ဖွင့်ကြည့်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ သည်မှာ...ခင်မြေမျက်နှာကို မမျှော်လင့်ပဲ
တွေ့ရပြီး လန်သွားသည်။

“တင်...ခင်...မြေ...ခင်...မြေ...နင်...နင်...ငါ့ကို...”

ငါ့ကို”

ခင်ဆုံဒေါသများဖြစ်လာပြီး ခင်မြေကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး
တော့ရာ အားလုံးက ဝိုင်း၍တားရ ရှင်းပြရတော့သည်။ ခင်စိန်ကလည်း
အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြရသည်။

"ခင်ဆုံ...ခင်ဆုံ...နင်...နင်...ခင်မြေ့ကို အထင်လွဲမစားနဲ့ အုံး သူကုပေးလို့ နင်အသက်ချမ်းသာရတာ...သူသာလုပ်မပေးခဲ့ရင် နင်း လောက်ဆို..."

"ဟင်...ငါ့ကို...ခင်မြေ့ကုပေးခဲ့တာ..."

"ဟုတ်တယ်..."

"ဟုတ်တယ်...ခင်ဆုံရေ...ခင်မြေ့ကောင်းလို့ နင်ပြန်ရှင်တာ ဟေ့..."

ခင်ဆုံ၊ ခင်စိန်တို့ ကိုရွှေတို့ရဲ့ ထောက်ခံစကားများ ရှင်းပြချက် များကို ကြားရသောအခါ အကြီးအကျယ်အံ့ဩသွားခဲ့ရသလို...ခင်မြေ့တို့ ကြည့်၍လည်း ကျောထဲမှ စိန်သွားခဲ့ရသည်။

"ငါ့ကို...ဒီကောင်မများ မြွေနဲ့တိုက်ပြီး...သူ့ပညာစွမ်းကိုပြချင် လို့ ခုလိုပြန်ကုပေးခဲ့ရောသလား...။ သို့သော်...သူ့အသက်ချမ်းသာခြင်း သည် ခင်မြေ့ကြောင့်ဟု အားလုံးက ဆိုရင်းကျေးဇူးတင်စကားများ ဝိုင်းဆို နေကြသည်။ ဝမ်းသာအားရခေါ်ကြ၊ ပခုံးဖက်ကြ၊ လက်ဆွဲကြလုပ်နေကြ သည်။

သည်မှာ ခင်မြေ့က မြွေကျင်းကို တုတ်နှင့်ထိုးတူးဆွနေသူများထံ သို့ သွားရောက်ပြီး မြွေကို မသတ်ရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ အချို့က သတ်မည် ဟု ဆိုကြ၏။

ခင်မြေ့က အနူးအညွတ်မေတ္တာရပ်ခံတော့မှ မြွေသတ်ရန် အစီ အစဉ်ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ အမှန်က ထိုနေ့က သူတို့သည် မိန်းမတန်းမှ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောလာကြသည်အတွက် ကွင်းမကြိုက်၍ ဖြစ်တာဟု နောက်ပိုင်း ဝေဖန်ပြောဆိုသူများကြားရသည်။

သွားခေါ်တရုတ်ကြီးပြေးခေါ်၍ သူကြီးနှင့်သူကြီးကတော်ကြီးရော အမျိုးတွေရော ငိုကြွေးချက်မနှင့် အပြေးရောက်လာကြပြီး ခင်ဆုံကိုမေးမြန်း ပွေ့ဖက်ကြတော့သည်။

အားလုံးက ခင်ဆုံမြေ့ကိုက်ခံပြီး သတ်လိပ်မလို့ဖြစ်နေစဉ် ခင်မြေ့ ဟင်းရွက်ရူးရာမှ ထလာပြီး သစ္စာဆိုကာ လက်ဝါးနှင့်သပ်ချက်ပေးခဲ့သော

ကြောင့် အဆိပ်များထူးဆန်းစွာပြန်ထွက်လာပြီး ခင်ဆုံပြန်ကောင်းလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဝိုင်းပြောပြကြသောအခါ သူကြီးဦးကျောက်ခဲမိသားစုသည် ခင်မြေ့ ကိုအံ့ဩသောမျက်လုံး၊ ကြောက်လန့်သောမျက်လုံးတို့နှင့် ကြည့်နေကြတော့ ၏။

သည်မှာကိုရွှေက လူရှင်းခြင်း အကြောင်းသိမို့ အားလုံးသံသယ ကင်းစေရန် အများရှေ့မှာ မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်သည်။

"ခင်မြေ့...တူမက မြွေကုနိုင်လို့လား"

ခင်မြေ့က ခပ်တည်တည်ပဲ ဟုတ်ကဲ့ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"ဘယ်တုန်းက သည်ပညာတွေတတ်လာတာလဲ"

ဒီမေးခွန်းဆုံးတော့ ခင်မြေ့က သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုအများရှေ့မှာ ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

'ဟယ်'

'ဟာ'

အားလုံးမြင်လိုက်ရသည်ကား ခင်မြေ့လက်ဝါးပြင်နှစ်ဖက် အရေ ပြားပေါ်မှာ ဝါးပြင်းထောင်နေသည့် မြွေရုပ်နှစ်ရုပ်နှင့် အမဲဖက် စက်ဝိုင်းနှစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။ ဤလက်ဝါးပေါ်မှ မြွေရုပ်နှစ်ရုပ်သည် မကြာခင်ကမှ ထူးဆန်း စွာပေါ်လာသော မြွေရုပ်များဖြစ်သည်။

လက်ဝါးပေါ်က အစက်စက်ဝိုင်းများကား မွေးကတည်းကပါလာ သည့် 'အာဏာစက်' များဟု ဘာသူတော်ပြောဖူးသည်။ လျှာပေါ်မှာလည်းရှိ ပါသေးသည်။

ဒီလက်ဝါးပေါ်မှ မြွေရုပ်များ၏ စွမ်းရည်နှင့်အဘိုးချီးမြှင့်ခဲ့သော သမားလက်သည် ဒိဋ္ဌချက်ချင်း မြွေကိုက်သူကို ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည်ပြီ။ ခင်မြေ့အရမ်းဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ ဒီလက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အဘိုးကဆေးကုတဲ့။ မြွေကိုက်သူမှန်သမျှကိုကူညီတဲ့။ အဘိုးဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ခဲ့သည်။ အောင်မြင် သည်။ ပျော်လိုက်တာ။

သူမ သည်လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖြစ်နိုင်လျှင်အပြစ်မဲ့လူကောင်းများရဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာများကို ကယ်တင်ပါမည်။ ကူညီပါမည်ဟု သိဒိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

၂၄၄ မြို့ မောင်ညိုပိုင်

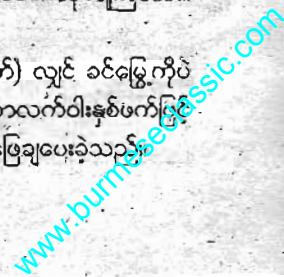
ခု မြို့ဟောက်မ၊ ငန်းတော်ကျားမ၊ မြို့အလွယ်မ၊ ကဝေမ၊
စုန်းမ ဟု အမည်မျိုးစုံအတတ်ခံခဲ့ရသည့် မိမိသည် ကိုယ့်ကိုတူးတူးခါးခါးမုန်း
နေသည့် သူ၏ အသက်တစ်ချောင်းကို မေတ္တာသစ္စာနှင့် ကုသပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။
သူမအိမ် အပြန်လမ်းကား . . .။

ခင်မြေ မြေနိုင်သည့် သတင်းနှင့် မြေကိုက်ဝေဒနာကိုကုသပေးနိုင်
သည့်သတင်းသည် ရွာထဲမှာသွားမက၊ ရွာနီးဝန်းကျင်မှာ ပျံ့နှံ့၍ သွားခဲ့သည်။
ခုတော့ . . . ခင်မြေကို ပါရမီရှင်ဟုဆိုကြပြန်သည်။

ခင်ဆုံသည် သူ့အထက်ကိုကယ်ခဲ့သည့် သူမမုန်းတီးလှသော
အလှပြိုင်ဘက်ခင်မြေအပေါ် ရန်လိုမှုများလျော့ပါးခဲ့ရသည်။ အားလုံးက
ခင်မြေ စိတ်သဘောထားကိုနားလည်စပြုလာသည်။ သို့သော် . . . ခင်မြေ
သည် ဖွေးကတည်းကအဆန်းတံကြယ်ဖြစ်ရပ်များနှင့်မွေးခဲ့ပြီး . . . လူ့ဘဝတစ်
လျှောက်ကမ္ဘီရလျှို့ဝှက်ချက်များနှင့်အဆန်းတစ်ကြယ်ရပ်တည်နေသောကြောင့်
ကြောက်လည်းကြောက်ကြသည်။ သိပ်လည်းအရောတဝင်မလုပ်ကြသေး။
အားလည်း အားကိုးကြသည်။

ယခုအခါ ရွာနီးဝန်းကျင်မှာ ပိုးထိ (မြေကိုက်) လျှင် ခင်မြေကိုပဲ
လာရှ်ပင့်ခေါ်ကြသည်။ ခင်မြေသည် အဘိုးချီးမြှင့်သောလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်
မြေဆိပ်များကို သစ္စာဆိုကာ မေတ္တာစိတ်မွေးကာ ဖြေချပေးခဲ့သည်။

ရွာတွင်းရှိ မြေဆီများကိုလည်း ရွာသူ၊ ရွာသားတို့အား ရန်မပြုရန် မေတ္တာပို့ခဲ့သည်။ အဲဒါကြောင့်လားမသိ ရွာထဲမှ မြွေကိုက်ခံခဲ့ရသည့် သူများ လျော့ပါးသွားကာ မရှိသလောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရွာသူ၊ ရွာသားတို့ မြေဆီများကို အတွေ့ရနည်းလာ၏။

ခင်မြေကလည်း မြေသည်ရန်သူမဟုတ်ကြောင်း ကြွက်နှင့်အခြား ပိုးမွှားများကိုစားသည့် သတ္တဝါဖြစ်ကြောင်း သူတို့ကို မနင်းမထိ ရန်မပြုသမျှ မြေများက လူကိုရန်ပြုခဲ့ကြောင်းအချို့သော မြေသူတော်ကောင်း၊ မြေထူ မြေဆန်းများသည် လူကိုပင်ကူညီတတ်ကြောင်း။

အချို့မြေများသည် လူကို၏မေတ္တာပို့လွှတ်သည်များကို ခံစားနားလည်ကြကြောင်းသိဖြစ်၍ မြွေကိုတွေ့လျှင်မသတ်ကြဘဲ မေတ္တာပို့ပါ။ အထူးဆိုးသွားပါဟု ပြောကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

ကွင်းထဲ၊ တောထဲ၊ တောင်ထဲမှာအပိုင်အဆိုင်အစောင့်အရှောက်များ... အချို့သောအပိုင်အဆိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အပြုအမူ၊ အကြမ်းအတမ်းများကိုမကြိုက်ကြကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြလိုက်ရသည်။

သို့နှင့်... ခင်မြေကိုလူတော်တော်များများ လေးစားခဲ့ကြသည်။ ခင်မြေရဲ့အတိတ်ဘဝကို စာနာသနားလာခဲ့ကြသည်။ ခင်မြေရဲ့သစ္စာနှင့် မေတ္တာတရား၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်မှုရှိလာကြသည်။

ယခုအခါ... ခင်မြေသည် ရွာထဲသို့ရွာစည်းကမ်းထုံးစံအရဝင်ခွင့်မရသော်လည်းလူမှုရေးကိစ္စများမှာ တရားဝင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်မရပါသော်လည်း၊ ခင်မြေတို့အိမ်သို့ကားရွာထဲကလူများ အဝင်အထွက်ရှိလာကာ ညှော်မပြတ်ခဲ့။

သူကြီးဦးကျောက်ခဲလည်း သူ့သမီးခင်ဆုံရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်သည့်မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ခင်မြေအပေါ်တစ်ချိန်တစ်ခါတပက်ပက်စက်စက်ပြောခဲ့မိသည်များအားနောင်တရချင်သလိုရှိခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် ရွာထုံးစံစည်းကမ်းမလေးအရ ခင်မြေကိုရွာထဲအဝင်မခံနိုင်သေးသော်လည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် အမှန်တရားပေါ်ပေါက်လာ

ပြဿနာများရှင်းလင်းသွားကာ ခင်မြေတို့မိသားစု ရွာထဲသို့ပြန်ဝင်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟုယုံကြည်၏။ မျှော်လည်း မျှော်လင့်ခဲ့၏။

ရွာသူ ရွာသားများက ခင်မြေတို့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးသွားရောက်တွေ့ဆုံ ဆက်ဆံနေသည်ကိုလည်း မရှုစိတ် သိပ်မဖြစ်တော့။

ရွာထဲက ကာလသားများကား ခင်မြေကို အခုမှ ပိုးချင်ပန်းချင်နေကြသည်။ ခင်မြေသည် ယခုအခါ အစွမ်းကုန်ပွင့်နေသည့် ပန်းမာလာကဲ့သို့ အားကားစွင့်စွင့် ထွားထွားဖွံ့ဖွံ့နှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည်။ အချို့ကာလသားများကား ဒီပါနှင့်ပင် အဖော်လိုက်လာ၍ စကားဖွဲ့ကြ၏။

ဒီပါပင်လျှင် ဤမျှရင်းနှီးနေသည့်တိုင် ခင်မြေစိတ်ဆိုးမှာကို မပြုခဲ့။ သူနှင့်ခင်မြေသည် အတွေ့အဆုံများခဲ့၏။ ခင်မြေကလည်း သူ့ကိုခင်၏။ မလာလျှင် မျှော်စုသည်။ ဒီပါကလည်းတစ်နေ့မျှမတွေ့ရလျှင်မနေနိုင်။ ညနေဆိုင်းလာလာလည်၏။ ကြာတော့ ဒီပါတစ်ခါတစ်ခါစကားပြောရင်း ခင်မြေအလှမှာ အာရုံနှစ်မျောသွားခဲ့ရသည်။

တစ်ကြိမ် စကားပြောနေရင်းတန်းလန်း သူမရဲ့အလှမှာ နစ်မျောသွားနေမိသည်။

ဟဲ့ကောင် ဒီမိ'

'ဟင်... အင်း... အင်း...'

'နင်ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ... နင့်ကိုငါ မေးနေတာကြာလှပြီ'

'ဟင်... နင်ငါ့ကိုမေးနေတယ်... ဘာမေးနေတာလဲဟင်'

'ပြန်ရင်... နင်အမေအတွက် ငါ့ခြောက်ကလေးယူသွားလို့'

ပြာတာကို အင်းမလုပ်အဲမလုပ်နဲ့ ငေးကြည့်နေတယ်... နင်ဘာဖြစ်နေတာ

ဒီပါ သူ့နိုးလှူမိသလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် အင်းအဲဖြစ်နေသည်။

'ဟို... ဟို... ဟာ'

'ဘာကိုလဲပြော... ပြောနော်...'

'ဟို... ဟာ... နင်ကခုမှ ပိုလှလာတယ်လို့ပြောမလို့'

'ဟင်'

၁၄၁ ခင်မေ့ချိန်

ခင်မြေရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီပါမပြောစဖူး ဒီနေ့မှ စကားဆန်းတွေ အပြောထူးနေသဖြင့် သူမရင်ဖိုသွားသည်။

‘သူ့ဘာသာသူလှတာ ဘာဖြစ်လဲ’

‘အဲ... အဲ... အဲဒီလိုလှတာကိုကြည့်ပြီး...’

ခင်မြေ ဒီပါနှုတ်ခမ်းဖျားမှ ထူးခြားသော စကားလုံးများကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာလှုပ်လှုပ်နွေးနွေးဖြစ်လာသည်။ သူမဘဝမှာ အခြားသူတစ်စိမ်းများက ကပ်၍ ရိ၍ ထေ့၍ လှသည်။ ချောသည်ဟု ပြောသည်ကို မကြာခဏကြားခဲ့ရဖူးသည်။

ကြားရတိုင်း မကြာချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့၏။ ဒီတစ်ခါ ဒီပါက သူမလှကြောင်းနှင့် ဒီအလှကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲပျက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရင်ခုန်စရင်ဖိုစပြုလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ဘာများပြောရမည်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်ကို ဒီပါက ရက်တရက်လန့်သွားပြီး

‘ခင်... ခင်မြေ... စိတ်... မ... ဆိုး... ပါနဲ့ဟာနော်...’

လှတာကိုကြည့်ပြီး... အဲ... အဲ... ဖို... ကြည့်လို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောချင်လို့ပါနော်... နော် ဒီပါ သူမရဲ့ အကြည့်ကိုကြောက်သည်။ ဒီမိန်းကလေးသည် အဲဒီလို စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးခဲ့လျှင် အသားများ မည်းကြုတ်ပြီး ဒေါသထွက်ရန်ပြုသည်ကို ကြောက်သည်။

ခင်မြေကား... သူမရဲ့အကြည့်ကို ကြောက်၍ စကားအဖျားစူးသွားသည့် ဒီပါ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အနားလည်းသနားသွားသည်။ စိတ်လည်းညစ်သွားခဲ့ရပေသည်။

ပြော
တယ်
၆

ယခုအခါ ခင်မြေအသက်ပင် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ သူမမြွေကိုက်ခံရသည့်သူအတော်များများ၏အသက်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့၏။ သူ့ဂုဏ်သတင်းသည် ကျော်စောစပြုခဲ့သည်။ လူချစ် လူခင်လည်းပေါများလာခဲ့သည်။

သူမမှာ ပြင်းပျသောဆန္ဒတစ်ခုရှိသည်။ ထိုဆန္ဒကား... ရွာဦးကျောင်းထဲကနဂါးရုပ်တုရှိရာသို့ သွားချင်သော ချဉ်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ သို့သော်... သူမ သွားခွင့်မရခဲ့။ ဆရာတော်ကြီးကိုလည်း သွားဖူးချင်သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း အခုတစ်လော နေရထိုင်ရတာ မရှင်းမရှင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ ရင်လေးနေသလိုလို... တစ်ခုခုကိုပုပန်ပုန့်သလို ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေကလည်း ခဏခဏမက်သည်။ အိပ်မက်နိမိတ်တွေက မကောင်းလှ။

ခါတိုင်းအဘိုးက အိပ်မက်ထဲလာ၍ အားပေးစကားများ ပြောခဲ့

အခုအတိုးလည်း အိမ်မက်ထဲသို့ မလာခဲ့ဘူး။ အဘိုးဘွားများ

ရောက်နေလဲမသိ။ သူမရဲ့ ဘဝအစစ်အမှန်ကို နားအလည်ဆုံးသူများမှာ အိမ်မက်ထဲက အဘိုး၊ ဘဏ္ဍတော်၊ ပြီးတော့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဘုရားကြီးပဲ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို စိတ်နှင့်စကားပြော၍ရသည်။ သူတို့စိတ်ထဲက အကြောင်းကိုလည်း ခင်မြေ့သိနေသလိုလိုရှိသကဲ့သို့၊ သူတို့ကလည်း ခင်မြေ့ရင်ထဲက အဖြစ်အပျက်များ၊ ခံစားချက်များ၊ အတိတ်ဘဝများကို စိတ်နှင့် သိနေသူများဖြစ်နေသည်ဟု ခင်မြေ့အလိုလို ယုံကြည်နေမိသည်။

တစ်ည . . .

ငြေ ဘဝကိုအဆုံးအဖြတ်ပေးတော့မည့် ထူးဆန်းသော အိမ်မက် သောမကန်ခဲ့ရသည်။ အိမ်မက်သည် ထိန်လန်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းများနှင့် စိုက်ပျိုးနေ၏။

အိမ်မက်ထဲမှာ သျှောင်တစောင်းနှင့် လူမည်းမည်းကြီးသုံးယောက် ရောက်လာပြီး ခင်မြေ့ကို သူတို့နှင့် လိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်ကြသည်။ ဤလူကြီး သုံးယောက်သည် ခင်မြေ့ငယ်စဉ် အဖေတို့နှင့်ရွာဦး ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်ရောက်ဖူးမျှော်ခဲ့စဉ်က သန်လျှက်ထမ်း ဘီလူးရုပ်တုကြီး နောက်မှာ ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသည့် သျှောင်တစောင်းနှင့် လူမည်းကြီးသုံးယောက်ဖြစ် သည်။ သူတို့က ခင်မြေ့အနားကိုရောက်လာပြီး . . .

‘နင်ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ . . .’

‘ဟင်အင်း . . . ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး . . . မလိုက်နိုင်ဘူး . . .’

‘မလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး . . . နင်လိုက်ခဲ့ရတော့မယ် . . .’

‘အို . . . မလိုက်ဘူး . . . မလိုက်ဘူး . . .’

ခင်မြေ့က ဆွဲမလို လွှဲမလို လှုပ်နေကြသည့် လူကြီးသုံးယောက်ကို အကြောက်အကန်ခြင်းလွှတ်နေမိသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့မလိုက်ချင်တာလဲ နင်အပေါ်လူတွေက ကောင်းလို့

လား

‘ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း မလိုက်ဖူး . . . ကျွန်မမှာလုပ်

စရာ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ် . . .’

‘ဘာကိစ္စလဲပြော . . . အဲဒီကိစ္စပြောနိုင်ရင် ငါတို့က ဇွတ်ခေါ်မှာပဲ’ မပြောနိုင်ရင်ဇွတ်ခေါ်မှာပဲတဲ့။ မြတ်စွာဘုရား . . . ဘယ်ကိုများ ခေါ်သွားကြမှာပါလိမ့်။ သူတို့က အရပ်မြင့်မြင့် ဗလကောင်းကောင်းကြီးတွေ ခင်မြေ့ကို ပါးစပ်ပိတ် ပွေ့ချီသွားရုံနှင့် ပါသွားနိုင်သည်။ ခင်မြေ့အရမ်းစိုးရိမ် သွားခဲ့သည်။

‘ရှင်တို့ . . . ရှင်တို့ . . . ဘယ်ကလဲ . . . လူဆိုးတွေလား . . .’

‘ငါတို့ ဘယ်ကလဲမမေးပါနဲ့ . . . နင်အခုလိုက်မှာလား . . .’

နောက်မှလိုက်မှာလား ဒါပဲပြော . . .’

‘ကျွန်မမှာ . . . အလုပ်တစ်ခု ကျန်သေးတယ် . . .’

‘ဘာလဲပြော . . . ငါတို့ဘယ်လို ကူညီရမလဲ . . . ပြောသာပြော’ သည်မှာ သျှောင်တို့တွဲနဲ့ အသက်ကြီးကြီးလူကြီးက သူတို့ဘယ် လိုကူညီရမလဲဟု ပြောနေသဖြင့်ခင်မြေ့အားတက်သွားသည်။

‘ကျွန်မ . . . ကျွန်မကို အရက်တက်အကျိုးနည်းအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူ လောကထဲ မျက်နှာပြေရအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာကို ဖော်ထုတ် ချင်တယ်။ သူ့ကိုကလဲစားချေခြင်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ဇာတိသိက္ခာကို ပြန်အဖတ် ဆယ်ချင်တယ် . . .’

“ကောင်းပြီ . . . ဒါဆိုငါတို့ ကူညီခဲ့မယ် . . . နင်ပါးစပ်ဟစမ်း . . .”

“ဘာလုပ်မလိုလဲ . . . ကျွန်မကို အခုခေါ်ပါနဲ့ . . . မဖမ်းကြပါနဲ့”

‘မဖမ်းပါဘူး . . . မခေါ်ပါဘူး။ ပါးစပ်သာ ဟစမ်းပါ’

ထိုနှင့် ဝိုင်းထားသည်လူကြီးသုံးယောက်အကြား ပါးစပ်ကို မဝံ့မရဲ နှင့် ဟစမ်းလိုက်မိသည်။ သည်မှာ အသက်ကြီးကြီး လူမည်းကြီးက ပါးစပ်ထဲသို့ ဖုတ်ခွဲခွဲအရည်ကဲ့သို့သော အရာကိုထည့်ပေးလိုက်ရင် မျိုချလိုက် ဟု အမိန့်ပေးရာ သူမကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့် မော့ချလိုက်သည်။ နှိပ်နှိပ်နှင့် ရင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ထူးဆန်းသော အာနိသင်တစ်မျိုး ခံစားလိုက် သကဲ့သို့ ရှိသွားသည်။

‘အဲဒါ . . . အဲဒါ . . . ဘာလဲဟင်’

“အဆိပ်...”

“ဟင်” ရှင်တို့...ရှင်တို့...ကျွန်မကို...လုပ်ကြံကြတာပေါ့
ဟုတ်လား သူမပါးစမ်းကိုဟန် လက်ညှိုးထိုးပြီး အန်ရန်ပြင်လိုက်သည်။
လူကြီးက လက်ဝါးကားရင်းမှ

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...အလိုက်၊ ရိုးလိုက်တဲ့
ကလေးမနယ်...ဒါကြောင့်လည်း နင်နေရာတကာခံနေရတာပဲ နင့်ကိုငါတို့က
မလုပ်ကြပါဘူး။ နင်ကမြေဝင်စားပဲ အဲဒီအဆိပ်ဟာ နင်ရန်သူကိုအနိုင်တိုက်ရာ
မှာ အင်အားကောင်း၊ လက်နက်ကောင်းအဖြစ်...အသုံးပြုဖို့ ငါတို့က
ချီးမြှင့်ခဲ့တာပါ။ ကိုင်း...နေခဲ့တော့...ကလေးမ ဒီညနစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ဖျော်
ပါစေ၊ အသက်ကြီးကြီး လူမည်းကြီးက သူမ၏ဦးခေါင်းကို ညာလက်ဖြင့်
သုံးကြိမ်သပ်ချလိုက်ပြီး သူ့လူများကို ခေါ်၍ ဟိုး...အဝေးသို့ထွက်ခွာ
သွားသည်။ တရွေ့ရွေ့ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားနေသည့် သေ့ပျင်းတစောင်း
လူကြီးသုံးဦးကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ရုတ်တရက်တွေ့ ရုတ်တရက်ခင်ပြီ။ ရုတ်တရက်ပဲ ခွဲခွာရသော်
လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာက ရင်းနှီးခဲ့သည့် သွေးသားဆွေမျိုးများနှင့် ခွဲခွာရ
ဘိသကဲ့သို့ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ပြီး ခံစားခဲ့ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်
သူတို့ဟာ ငါ့ဆွေမျိုးသားချင်းများ တော်စပ်ခဲ့ရောသလား၊ တွေးရင်း တွေးရင်း
သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်လုံးများစီးလိမ့်ကျလာခဲ့သည်။ သူတို့သည်
နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ပဲ အရှေ့စူးစူးသို့ သွားနေကြသည်။
အဲဒီညက သူမလုံးဝလန့်မနိုးခဲ့ပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူတို့ပြန်သွား၍
ကြေကွဲစွာခံစားနေရသော်လည်း အဓိကရည်မှန်ချက်အတွက် တန်ဖိုးရှိ သော
အကူအညီရခဲ့သဖြင့် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုလို...ဝမ်းသာသလိုလို
ဖြစ်နေကာ မိုးလင်းသည့်တိုင် တစ်စက်ကလေးမခိုဆဲ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မော
ကျခဲ့လေသည်။

“ဆီ”

သားအမိနှစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးပြီး...ငါးခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနှင့်
ရေခွေးကြမ်းထိုင်သောက်ရင်း ကိုယ်အတွေးနှင့် ကိုယ်ရှိနေကြသည်။

မချွေးမ တစ်ချက်တစ်ချက် သမီးလုပ်သူကို အကဲခတ်သလိုကြည့်
နေမိ၏။ ခင်မပြု အခု ရက်ပိုင်းအတွင်း ပိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ တောက်ခတ် လိုက်၊
ခေါင်းရမ်းလိုက်၊ အံကြိတ်လိုက်နှင့် မူမမှန်သလိုဖြစ်နေ၏။

မအေလုပ်သူ အနားရောက်သွားသည်နှင့် ပြောလက်စ စကား
လှုပ်ရှားလက်စအမူအရာများကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ဟို တစ်နေ့ကလည်း သရက်ပင်အောက်မှာ တစ်စုံတစ် ပြောက်
နှင့် စကားပြောနေသလို အခြေအတင်ပြောနေသလို ရှိပြီး... တွေးတတ်ခတ်

ကြိမ်းဝါးနေ၏။ ခင်မြေ့ဘယ်သူနှင့်များ စကားများနေပါလိမ့်ဟု လှမ်းကြည့်
တော့ . . . သူအနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိ တစ်ယောက်တည်း။

ခုလည်း . . . မအေနှင့် အတူထိုင်နေလျက် ဘာတွေစဉ်းစားနေ
သည်မသိ . . . ငေးလို။

“သမီး . . . ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ သမီး”

“အမေ . . .”

ခင်မြေ့လေးကန်သော အသံနှင့် မိခင်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
ကြည့်လိုက်တော့ ခင်မြေ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များစီးကျနေသည် မမျှော်လင့်
ပဲတွေ့လိုက်ရသောအခါ မချွေးမထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“သမီး . . . သမီး . . . ဘာဖြစ်လို့မျက်ရည်ကျနေတာလဲ ဟင်
ဟင်”

“သမီးနဲ့ . . . အမေ . . . မကြာခင် . . . ခွဲရတော့မယ် . . . အမေ”

“အို . . . နိမိတ်မရှိနာမရှိ သမီးရယ် . . . မပြောကောင်းမဆိုကောင်း
ဖွဟဲ့ . . . လွဲပါစေ . . . ဖယ်ပါစေ . . . ဇ . . . ဇ”

သမီးလုပ်သူ အပြောကြောင့် မချွေးမ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ
တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

“အခုတလော . . . အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး . . . အမေ . . . အဲဒါနဲ့
အတူ . . . သမီးအရှက်ကိုခွဲခဲ့တဲ့ အဓမ္မသမားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့ မယ်လို့
သမီးမျက်စိထဲမှာရော . . . စိတ်ထဲမှာရော . . . သိနေသလိုလို့ . . . ဖြစ်နေတယ်”

“သမီးအရှက်ကိုခွဲတဲ့ အဓမ္မသမား . . . ကို . . . ဟုတ် . . . ဟုတ် .
လား . . . သူ . . . သူ . . . ဘယ်သူလဲ . . . သူ . . . သူ . . . ဘယ်မှနေလဲလို့ . . .
အမေကိုပြောစမ်းပါအုံး . . . သမီးရဲ့ . . .”

“သင် . . . ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ . . . သမီးလုံးဝမသိဘူး
ဒါပေမယ့် . . . သမီး သူ့မျက်နှာကို နောင်ဘဝရောက်သည့်အထိ မှတ်မိနေ
တယ်”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲ . . . တိုရွာသား အစုထဲကပဲလား ရွာနီးချုပ်စပ်က
လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဒီရွာကမဟုတ်ဘူး ရွာနီးဝန်းကျင်ကလည်း မမြေ့
နိုင်ဘူး။ သူ့ပုံစံက . . . မျက်နှာပေါ်မှာ ကန်လန်ဖြတ် ဓားခုတ်ရာအမာရွတ်
ကြီးရှိတယ် . . . မွေးပြီးသေသွားတဲ့ ကလေးရဲ့မျက်နှာပေါ်က . . . ဒဏ်ရာအမာ
ရွတ်ကြီးမျိုးပဲ။ ဆံပင်ကအရှည်ကြီး လှက ဂင်တိုတို ဗလကောင်းကောင်း
မည်းမည်းတုတ်တုတ် အဲဒါ မှတ်မိတယ်။ သူနဲ့သမီး မကြာခင်ရင်ဆိုင်
ရတော့မယ်လို့ . . . သမီး အာရုံထဲမှာ နိမိတ်တွေမြင်နေတယ် . . . အမေ”

“သမီးရယ် . . . သမီးအတိတ်အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားပြီးတော့နေ
လို့ နေမှာပါအေ . . . အိပ်မက်ဆိုတာကလည်း ဂယောက်ဂယက်ဥစ္စာ . . .
ကောင်းတဲ့အတိတ်ကောက်မှ နိမိတ်နောက်မှာ အရောင်လာဆိုတဲ့ စကားရှိ
သားဥစ္စာ ကောင်းတာကောက်မှပေါ့။ ပြီးတော့ . . . ပြီးခဲ့တဲ့နောက်ကြောင်း
တွေကိုလည်း မမှတ်လိုက်ပါ . . . သမီးရယ် . . . ဟို အတိတ်ဘဝ ဝင်ကြွေးပါ
ခဲ့လို့ ဒီဘဝအကျေဆပ်ရတာပဲလို့ ဘုန်းဘုရားကြီးမိန့်ခဲ့သားပဲ . . . အခု
သမီးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ . . . မမှတ်လိုက်ပါတော့ . . .”

“အမေ”

“ဘာလဲ . . . သမီး”

“အခု . . . သမီး အနစ်နစ်သယ်ပြည့်ပြီနော်”

“အေးလေ . . . သမီးရဲ့ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာလဲ . . . သမီး
အိမ်ထောင်ပြုချင်လို့လား”

“ဟင်အင် . . . မပြုချင်ပါဘူး . . . သမီး . . . သ . . . စီး . . . အမေနဲ့
မကြာခင် . . . ခွဲ . . . ခွဲရတော့မယ် . . . အမေရဲ့ သမီးကြိုမြင်နေတယ် . . .
အဟင် . . . ဟင် . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . အမေနဲ့ခွဲရတော့မယ် . . . ဟီး
ဟီး . . . ဟီး . . .”

ခင်မြေ့ မိခင်ကိုဖက်၍ ဝမ်းပမ်းတနည်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်
သည်။ ဒေါ်ချွေးမ ဦးခိုမိတဲ့ဩဇာဖြင့် . . . သမီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြန်ဖက်
ထားရင် . . . မျက်ရည်များ ပြိုင်တူကျလျက်မှ -

“မဟုတ်တာတွေ . . . သမီး . . . ရယ် . . . မပြောကောင်းတာတွေ
ပြောနေပြန်ပါပြီ . . . အမေတော့ . . . ရှုရတော့မယ် . . . သမီးရဲ့ . . . ဟီး . . . ဟီး”

အောင်ညိုပိုင်

“ကောင်းပါပြီ အမေရယ်... အမေ... မငိုပါနဲ့... နော်၊ သမီး မပြောတော့ပါဘူး စိတ်ချပါ... ကဲ... အမေ... သမီးတို့အိပ်ကြစို့...”

အိပ်ခန်းထဲသို့ မိခင်ကြီးကို တွဲ၍ခေါ်ခဲ့လိုက်သည်။ ဦးစွာ အမေ့ရဲ့ ခြေနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်နှယ်သမူပြုသည်...။ မိခင်ကြီးက... သမီးအလိမ္မာရဲ့ ပြုစုယုယမှုအား သာရ... သာရ... သာရဟုဆိုရင်း... အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မိခင်ကြီးအိပ်ပျော်သွားသောအခါ... ခင်မြွေခြေရင်းမှနေ၍ ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့လိုက်သည်။ ကန်တော့ရင်းမှလည်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များတသွင်သွင် စီးလိမ့်၍ကျလာခဲ့သည်။ အမေနီးမှာစိုး၍ သူ့ မရှိုက်ခဲ့... ကြိတ်၍ငိုခဲ့သည်။

“ဪ... အမေ... အမေ... ငါ့အပေါ်... အပြစ်တစ်စိုးတစ်စေ့မှ မမြင်ခဲ့တဲ့ အမေ... ဒုက္ခမျိုးစုံကို ခါးစည်းရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့အမေ... ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အရှက်တရားကို ထပ်တူထပ်မျှ မျှစေခံစားခဲ့တဲ့အမေ... လူ့ဘဝမှာ... သမီးတို့ ဆုံတွေ့ရတာအချိန်တိုတောင်းလိုက်တာ အမေရယ်၊ သမီးမကြာခင် အမေနဲ့... ခွဲ... ရလိမ့်မယ်လို့... မြင်နေ၊ သိနေတယ် အမေ... ဟင်... ဟီး...”

သူမ... အမေ့နဲ့ဘေးမှာ အသာလိုချလိုက်သည်။ သည့်နောက် စောင်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ အမေနှင့်အတူ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး ဘဝရင်ဆိုင်ခဲ့သည်များကို တစ်မိမိမ့်ပြန်တွေ့ရင်း...။

ညသည်... ငြိမ်သက်စွာလှဲလျောင်းနေ၏။ သားအမိနှစ်ဦး အိပ်မော ကျနေစဉ် အိမ်ရှေ့ဆီမှ တံခါးကိုလက်နှင့် ပုတ်နိုးနေသည့် အသံမျိုးကြားရ သည်။ မချွေးမ ဆတ်ခနဲ နိုးသွားခဲ့သည်။ တံခါးပုတ်သံနှင့်အတူ တံခါးကို တွန်းနေသည့်အသံလည်း ကြားလိုက်ရသဖြင့်... သားအမိနှစ်ဦး နိုးလာခဲ့ကြ သည်။

“ဘယ်သူလဲ... ဟေ့...”

ဒေါ်ချွေးမက အိပ်ယာထမှ လူးလဲထ၍မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ပါ... ဦးသူတော်လွတ်လိုက်လို့ပါ... တံခါးဖွင့်ပါအုံး”

ဦးသူတော်လွတ်လိုက်၍ ဆိုသောကြောင့် ဒေါ်ချွေးမ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး မီးခွက်ကိုထွန်းလိုက်သည်။ ခင်မြွေလည်း ထထိုင်လိုက်သည်။ အချိန်မတော် ဘသူကော် ဘာကိစ္စများအရေးပေါ်လာလို့ပါလိမ့်... သူမ မီးခွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာတင်လိုက်သည်။

ဆရာတော်များ... ဟိုဒင်းပြုသွားလို့လား... တွေးရင်း တံခါးကို ဂျက်ဖြုတ်လိုက်သည်။

အဖွားကြီး

“အဖွားကြီး...တိတ်တိတ်နေ...မအော်နဲ့”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်...တို့...”

“အသံမထွက်နဲ့လေး...သေသွားချင်လို့လား...နှစ်ယောက် စလုံး ထိုင်လိုက်”

ကျောချမှ ဓါးပြမှန်းသိတော့သည်။ လူဆိုးနှစ်ဦးအနက် ဆံပင်ရှည် ရှည် ဂင်တိုတို့နှင့် ဓါးမြှောင်ကိုင်ထားသူက...ဒေါ်ချွေးမရင်ဝကို တော့ချွန်နှင့် တော့ထားရင်း ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

တစ်ယောက်သော လူဆိုးက ခင်မြေ့ကို ဓားရှည်နှင့်ပိုး၍ ထိုင်ခိုင်း သည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏မျက်နှာမှာ လက်ကိုင်ပုဝါလို အဝတ်များစည်းထားသည်။

“အဘွားကြီး...ခင်ဗျား...ရထား...ခုထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲ...အခုထုတ်ပေး”

ဒေါ်ချွေးမကြောက်လွန်း၍ အသားများတုန်နေသည်။ ခင်မြေ့ ကတော့မကြောက် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပြီး အလစ်အငိုက်ကို ခြောင်းနေလိုက်သည်။

“မ...မ...ရှို...ပါဘူး...ရှင်”

“ဟာ...ညာအုံ...ကိုင်း...ကိုင်း”

“ဖျန်း...ဖျန်း...”

“အား...အမလေး...တော့”

တစ်ယောက်သော လူဆိုးက ဒေါ်ချွေးမကျောကုန်းကို ဓါးပြားနှင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ နှာကျင်လွန်းလှ၍ အသံထွက်အော်ရင်း မှောက်လျက်လဲကျ သွားသည်။ ခင်မြေ့ အမေ့ကိုကုန်းပွေ့ပြီး မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်...ဟု ငိုကြီး ချက်မနှင့် ထောင်းပန်သည်။

“နှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး...မသေချင်ရင်...ပစ္စည်းတုတ်ထားတဲ့ နေရာကိုပြော...ပြောလေး...ကံဟာ”

“ဘဲ့...”

“အားမလေး...တော့”

ဂင်တိုတို့နှင့် လူဆိုးက ခင်မြေ့နံကြားကို ခြေဦးနှင့်ပိတ်ကန်လိုက်

ရာ ခင်မြေ့မိခင်ကြီးပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျသွားပြန်သည်။ ထိုစဉ် လူဆိုး တစ်ဦး၏ မျက်နှာမှာ စည်းထားသော လက်ကိုင်ပုဝါမျက်နှာဖုံးသည် ရုတ်တ ရက်ပြုတ်ကျသွားခဲ့ရာ ခင်မြေ့သူ့မျက်နှာကို မိနွက်အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်လိုက် ရပြီ... လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားရတော့သည်။

သူ...

သူ...

ခင်မြေ့ သုံးနှစ်သုံးဖိုးနီးပါးခန့်မျှ မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသည့်သူ ခင်မြေ့သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်စားခုတ်ရာကြီးကို မီးရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ခင်မြေ့ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လွန်ခဲ့သည့် ကာလတစ်ခုက ထံမင်းစိုအပြန်တောထဲမှာ ရာဂ အမှောင်ကြီး ဖုံးလွှမ်းကျရောက်ခဲ့သည့် မြင်ကွင်းကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွလာခဲ့တော့သည်။

ထို့အတူ...ခင်မြေ့ရဲ့ သွေးကြောများ...အရိုးများနှင့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး သွေးများမလောင်ဆူနိုးကြီးလာကာ...ခင်မြေ့စိတ်သည်အလိုလို ငယ်စိတ်များ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

အသွေးအသားများ မြေတစ်ကောင်လို စိတ်ရိုင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ပေါက်ချင်ကိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ပြီး...လူဆိုးတစ်ဦးက အခန်းထဲသို့ဝင်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေနေသည်။

ဓားခုတ်ရာနှင့်လူဆိုးက ခင်မြေ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ပိတ်ကန်လိုက် သောအခါ...ခင်မြေ့ဒေါသသည် နှာကျင်လွန်း၍ ငယ်ထိပ်သို့တက်သွားခဲ့ သည်။

ထုံးစံအတိုင်း...ဒေါသပေါက်ကွဲလာသောအခါ...ဖြူဖွေးနုမွတ် သည့် ခင်မြေ့အသားအရေသည် ချက်ချင်း မြေဟောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မည်းနက်မှောင်လာကာ အသွေး အသား အကြောများလူးလွန်လာခဲ့ပြီ။ မျက်လုံးအစုံလည်း မီးကျိခဲလို နီရဲလာခဲ့သည်။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် တုန်ခါလာ၏။ ရင်သည် လှိုက်လာ၏။ ခင်မြေ့ သူမရဲ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးထဲမှာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ မြွေရုပ်နှစ်ရုပ်သည် အသက်
ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်ကို သူမတွေ့လိုက်ရသည်။

ခင်မြေအလစ်မှာ ဓားခုတ်ရာအမာရွတ်နှင့် လူဆိုးရဲ့ ခြေထောက်
တစ်ဖက်ကို ဆွဲလှန်လိုက်ရာ... လူဆိုးသည် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ၊ ခင်မြေရဲ့
နံဘေးမှာ လဲအကျ ခင်မြေပါးစပ်မှ မြွေဆိုးတစ်ကောင်လို ဖူးဆန်အသံထွက်
လိုက်ရင်း လူဆိုးကိုဝင်၍ နှမန်းလုံးလိုက်သည်။

လူဆိုးက ခင်မြေကို ဓားနှင့်ထိုးရန် လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။
ခင်မြေက ဓားကိုင်လက်ကို သူမရဲ့ညာလက်ဖြင့် ဆီးတားဆုပ်ကိုင်ရင်း
လုံးထွေး သတ်ပုတ်ရာမှ လူဆိုးရဲ့ လည်ပင်းသွေးကြောကို သွားနှင့်
အကြောပြတ်အောင် ကိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“အား... အား... အ... အ...”

လူဆိုးသည် မြွေဆိုးတစ်ကောင် အကိုက်ခံရသိသကဲ့သို့ မျက်လုံး
ထဲမှာ မီးများပွင့်ကာ ဓားလည်းလွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ပါးစပ်နှင့်လည်ချောင်း
မှ နီရဲသောသွေးများသည် ပန်းရွဲထွက်လာခဲ့သည်။ ကြောက်စရာကောင်း
သည့် သူ့မျက်နှာကြီးသည် ဖြူးကျယ်သောမျက်လုံးအစုံနှင့် အော်ဟစ်လှူ
လွန်ရင်း... တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာအသားများ မည်းညိုလာကာ တွန့်လိမ်
ကောက်ကွေးရင်း... ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

အိမ်ရှေ့မှ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်သံများ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများ
ကြောင့် သေတ္တာကို ဓားနှင့်ကလန်ဖွင့်ပြီး ရရာပစ္စည်းများ စုထည့်နေသော
လူဆိုးသည် ဓားရှည်နှင့်အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ သည်မှာ သူ့အ
ဖော်ရဲ့ ဆိုးဝါးလှသော မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်သွားပြီး ခင်မြေကို ဓားရှည်နှင့်
ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သည်။ ခင်မြေမှာ လူစိတ်မရှိတော့ပါ။ ငှူးဆန်းစွာ ခင်မြေ
သည် ဒေါသထွက်နေသည့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပါးစပ်မှ တဖူးဖူး
မှုတ်ရင်း လူဆိုးရဲ့ ဓားခုတ်ချက်များကို မြွေတစ်ကောင် တိမ်းရှောင်နေသကဲ့သို့
ယိမ်းကာနွဲ့ကာ ဝပ်ကာ၊ ဖယ်ကာ၊ ရှောင်တိမ်းနေသည်။

ဒေါ်ခွေးမသည် သမီးဖြစ်သူရဲ့ မကြံ့စဖူး တုံ့ပြန်မှုများကို နဖူးတွေ
ခွေးတွေမြင်ရသောအခါ... မအော်မိပဲ လန့်၍ တွေ့၍ ငေး၍... ထရံမှာ

ကပ်ကာ အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။
တစ်ချို့တွင်... ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းမှ လူဆိုးထိုးလိုက်သည့် ဓားချက်
သည် ခင်မြေရဲ့ ရင်ဝကို မပျော်လင့်ပဲ ထိုးစိုက်၍ဝင်သွားတော့သည်။

“စွပ်...”

“အား... အ... အ... အား... အ... အ...”

“သမီး... သ... မီး... ခင်... မြွေ...”

လူဆိုးသည် ခင်မြေရဲ့ ရင်ဝမှာ စူးနှစ်နေသောဓားဦးကို ခြေနှင့်
ကန်၍ ဆွဲနုတ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်... ခင်မြေက လူဆိုးရဲ့ ခြေထောက်ကို ဆောင့်
ကန်လိုက်ရာ... လူဆိုး သူ့နံဘေးသို့ မှောက်လျက်လဲကျလာခဲ့သည်။

သည်မှာ ခင်မြေက... လူဆိုးခေါင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး လည်ပင်း
သွေးကြောအား သွားနှင့်မလွတ်တမ်း ကိုက်ဖြတ်လိုက်၏။ လူဆိုးသည်
အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း လည်ပင်းမှဒဏ်ရာကို... နှိမ်
အုပ်လိုက်သည်။ နီရဲသောသွေးများသည် လူဆိုးရဲ့ လက်ချောင်းများကြားမှာ
ပန်း၍ စီး၍ကျလာသည်။

“အဲ့ဒါ... အ... ဒါ... ခင်... မြွေ... ဟ... ခင်မြွေ... မြွေ...
ဝင်စား... ခင်မြေတဲ့... လူယုတ်မာ... တွေ... သေ... ကြ... သေ...
ကြ”

ခင်မြေ ပါးစပ်မှ တစ်လုံးချောင်းရေရွတ်ရင်း ရင်ဝမှ ဓားကိုညှာလက်နှင့်
ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။ သွေးများ ပန်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူမဒဏ်ရာကို လက်ဝါး
ဖြင့် အုပ်ထားရင်းမှ လန့်ပြီး ကြက်သေသေနေသည့် မိခင်ကြီးကို ဖောပန်း
ကြီးစွာ လှမ်းခေါ်နေသည်။

ဒေါ်ခွေးမ ခုမှ အသံများပြန်ဝင်လာကာ... “သမီး ဟု အော်ဟစ်ပို
ယိုရင်း အဝတ်တစ်ခုနှင့် သမီးရင်ဝမှဒဏ်ရာကို ဆိုဖိပေးခဲ့ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်၍
ရွာဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ... အသံကုန်ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းလိုက်
သည်။

ရွာစည်းရုံးနှင့် သူမတို့အိမ်သည် တစ်ခေါ်သာသာမျှသာ ရေတည့်
အပြင် တိတ်ဆိတ်သောညဘက်ဖြစ်သည်မို့ သုံးလေးကြိမ်ခန့် အလန့်

တကြား အော်ဟစ်လိုက်သောအခါ ရွာထဲမှ လူအချို့ . . မီးတုတ်များ
လက်နှိမ်မီးများ၊ မှန်အိမ်များ ကိုင်ပြောက်၍ လက်နက်ကိရိယာနှင့် ပြေးထွက်လာ
ကြသည်။ သူကြီးကိုယ်တိုင် သေဆုတ်ဆွဲ၍လာခဲ့၏။

သူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ်မှု။ ရာအိမ်မှုများ၊ ရွာသူရွာသားများသည်
အိမ်ပေါ်မှာ ပိုးလိုးပက်လက် . . တွန့်လိန်၍ အသက်ထွက်နေကြသော
လူနှစ်ယောက်ပြင်ကွင်းနှင့် ရင်ဝမှာ သွေးချင်းချင်းနီပြီး . . မောဟိုက်ပန်းလှဖြစ်
နေသည့် ခင်မြေ့၏ဖြစ်အင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အားလုံးထိတ်လန့်အံ့ဩ
စိုးရိမ်ကုန်ကြသည်။

လူဆိုးနှစ်ယောက်ကား မြေဆိုးအကိုက်ခံရသူတို့ပုံပမာ . . အသား
အရေများ မည်းညိုပြီး . . ပါးစပ်၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်းများမှ ညစ်မည်းမည်း
သွေးများ စီးအန်ကာ အသက်ပျောက်နေကြ၏။

ဒေါ်ခွေးမက ဖြစ်ကြောင်းတုန့်စင်ကို အတိုချုံး၍ ရှင်းပြနေစဉ် -

“အ . . မေ . . အား . . အ . . အ . .”

“သမီး . . ခင်မြေ့ . . သတိထား . . သမီး . .”

“သ . . သူ . . သူ . . ကြီးမင်း . .”

“ခင် . . မြေ့ . . စိတ်ကိုတင်းထားတူမ . . ဟေ့ . . အောင်ဘုတို့
သာဟန်တို့ . . လည်းယဉ်အမြန်ပြင်ကြ . . ခင်မြေ့ကို မြို့ဆေးရုံအမြန်ပို့ရ
မယ် . . လုပ်ကြ . .”

“အ . . ဘ . . သူ . . ကြီးရယ် . . ကျွန် . . မ . . မနေ . . ရ . .
တော့ . . ပါဘူး . . အား . . အ . . အ . . မသေ . . ခင်မှာ . . အဖြစ်အပျက်
အမှန် . . ကို . . ကျွန် . . မ . . ပြော . . ခဲ့ပါရစေ . . အဘ . . တို့ရယ်”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ . . သမီးရယ် . . ငါတို့မကြီး ဘာများပြောချင်
လို့လဲ . . ပြော . . ပြော . . ပါ . . ဟေ့ . . လည်းအမြန်လုပ်ကြပါကွယ်”

“အ . . ဘ . .”

“သမီး”

“ကျွန်မ . . ဘဝ . . ကို . . အရှက် . . ကွဲအောင် . . လူရာ . .
မဝင်အောင် . . အစွန့်အပယ်ခံ . . ဘဝ . . ရောက်အောင် . . ယုတ်မာ

ရက် . . စက် . . ခဲ့ . . တဲ့ . . တရားဆံ . . ဟာ . . ဟော . . ဟို မှက်နှာ . .
. . ပေါ် . . က . . အား . . စား . . ခုတ် . . ရာ . . အမာ . . ရွတ်နဲ့ . . သေ . .
. . သေနေတဲ့ . . လူ . . ပါ . . ပဲ . . အဘ . . သူ . . သူ . . ကျွန်မကို . .
တော့ . . ထဲ . . မှာ . . အဓမ္မ . . ပြုပြီး . . ထွက် . . ပြေး . . သွားခဲ့ . .
တာပါပဲ . . သူ . . ကို . . အခု . . ကျွန်မ . . ထုတ်ဖော် . . ပြောပြ . . နိုင်ခဲ့
ပါပြီ . . အဘ . . တို့ရယ် . . ကျွန်မတို့ . . မိသားစုအပေါ် . . ထားခဲ့ကြတဲ့
. . ဒဏ်ကြေး . . ကျေ . . ကျေ . . ကြပါတော့ . . အဘရယ် . . သမီး . .
သမီး . . သွား . . သွား . . တော့ . . အေး . . အား . . အင့်”

“ခင်မြေ့ . . ခင်မြေ့”

ခင်မြေ့တစ်ချက်ရှိက် ကြိုထိုးရင်း . . ဇက်ကျိုးကျသွားခဲ့သည်။
ဒေါ်ခွေးမရဲ့ . . ဟစ်၍အော်လိုက်သောအသံသည် ရောက်ရှိနေသူများ
အားလုံး၏ ရင်နှလုံးကို ဆိုနစ်သွားစေခဲ့ပါသည်။ သူကြီးနှင့် ရွာသူရွာသားများ
အားလုံးလည်း ခင်မြေ့ရဲ့ ဘဝအဖြစ်အမှန်ကို သိရှိသွားကြကာ နောင်တရ
နပြော တံသ၍ မဆုံးနိုင်ကြ။

တနင်္ဂနွေရက် အမာရွတ်နှင့် လူဆိုးကား နှာမည်းကြီးဝရမ်းပြေးတစ်ဦး
ဖြစ်မှန်း နောက်ပိုင်းကျမှ ရဲဘက်ကပြောပြ၍ သိရသည်။

ခင်မြေ အသုဘချသည့်နေ့က အလွန်စည်ကားလှသည်။ ဆေးအုံးဆီးတစ်ရွာလုံးသာမက သူမဆေးကုပေးခဲ့သည့် ရွာအချို့က လူများပါ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြသည်။ သင်္ဂြိုဟ်စဉ်နေ့က ခင်မြေခေါင်းထိပ်ဘက်မှ သူကြီးကရပ်ပြီး ထူးခြားသော အမိန့်ပြန်စကားကို ဆိုခဲ့သည်။

သူကြီးဦးကျောက်ခဲက...ခင်မြေမှာ အပြစ်မရှိပါကြောင်း၊ ခင်မြေကို မိမိတို့ရွာစည်းကမ်းစလေ့ကို လိုက်နာသူ ရွာသူအစစ်အမှန်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါကြောင်းနှင့် ဘဝ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခု ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဤနေ့၊ ဤရက်၊ ဤအချိန်အခါမှစ၍ သင့်ရာဘဝ... အလိုရှိရာဘဝသို့ လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်ပါကြောင်း အမိန့်ပြန်ဆိုခဲ့လေသည်။

မသင်္ဂြိုဟ်ခင်...ရွာပြင်မှာ အလောင်းစင်ထားစဉ်က ထူးဆန်းဆံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရွာသူရွာသားများ မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။ အခြားမဟုတ်...ခင်မြေခေါင်းပေါ်မှာ မြေကြီးတစ်ကောင် သုံးရက်တိုင်တိုင်ခွေ၍ နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မည်သူမျှ မြေကြီးကို မောင်းမထုတ်ရဲကြ။ မြေကြီးကလည်း အလောင်းစင်နား ရောက်လာသူများကို လုံးဝအန္တရာယ်မပြု...။ သင်္ဂြိုဟ်မည့်နေ့ မနက်ရောက်မှ ပြန်ဆင်း၍သွားခဲ့သည်။

တစ်ခါ သုဿန်မှာ မြေဖြူသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ပြန်လာကြတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ဝိုက်မှာ မြေအကောင်တော်တော်များများရဲ့ တစ်ပြိုင်နက်နီးပါး တွန်သံများကို အတန်ကြာ ကြားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်...မြေနှင့် တူသည့် တိဏောင်တစ်ကောင်ကိုသော်မျှ...မည်သူမှမတွေ့ကြ။

ဤထူးဆန်းသော အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကား နောက်နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာသည်တိုင် ဆေးအုံးဆီးရွာနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်မပြောလို မဆုံးနိုင်ကြ။

ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးနောက်...တစ်ရွာလုံးက ဒေါ်ချွေးမကို ရွာထဲက အရင်အိမ်နေရာမှာပဲ...ပြန်နေဖို့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ သို့နှင့်...ဒေါ်ချွေးမ ရွာထဲသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ချွေးမသည် ကျန်ရှိနေသေးသော ငွေဒင်္ဂါးများကို ရောင်းချထုခဲ့ပြီး ရွာဦးကျောင်းမှာ သီလရှင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကာ ကိုယ်တိုင်လည်း သီလရှင်ဝတ်ခဲ့၏။ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းနှင့် သမီးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်များကိုလည်း မပြတ်ပြုလုပ်၍ အမျှပေးဝေခဲ့သည်။

“ချွေး . . .”

ဒေါ်ချွေးမ လင်ဖြစ်သူနှင့် သမီးဖြစ်သူကို ပြေးရှုံ့ဖက်လိုက်သည်။ သို့သော် ကိုင်၍တွယ်၍မရ လေကိုဖမ်းရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ အကြိမ်ကြိမ် အော်ခေါ်၍ လှမ်းကိုင်ပါသော်လည်း အချည်းအနှီးသာဖြစ်၏။ သည်မှာ ခင်မြွေက လက်ကာရင်း အမေသမီးနဲ့ အဖေအတွက် အပူနဲ့ သောကမ ရောက်ပါနဲ့ . . . အမေပြုသမျှ . . . ကောင်းမှုကုသိုလ်ရဲ့ အပူပေးဝေမှုကို သမီးတို့ သားအဖသာထုခေါ်ရင်း အကျိုးခံစားခွင့်ရခဲ့ပါပြီ . . .။ သမီးတို့ မြင်မြတ်တင့် တယ်တဲ့ ဘုံဘဝကို ရောက်ခဲ့ပါပြီအမေ . . .။ အမေတရား ဓမ္မနဲ့ ဖြေသိခဲ့ ပြီး ပျော်မွေ့ရစ်ပါတော့ဟု ဆို၏။

ကိုငှက်ရိုးကား . . . သူမကို . . . ပြုံးပြုံးကြိုးစိုက်ကြည့်ရင်း . . . လက်ပြန်တစ်ဆက်နေ၏။

မကြာခင် သွားတော့မယ် အမေဟုဆိုကာ ဖခင်လက်ကိုဆွဲရင်း မွန်ဝါးဝါးနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

နံနက်မိုးလင်းတော့ ညကမက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်အကြောင်းကို ဘိုးသူတော်အဘစိမ်းအား ပြောပြလိုက်သောအခါ အဘသူတော်က ကွမ်းဝါး ရင်းမှ . . .

“ဆရာကြီးတို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက် လွန်ခဲ့သည့် အချိန်ခေတ်လာမေးကတည်းက ဦးသူတော်ကြိုဟောခဲ့သားပဲ . . . ဆရာကြီး ရယ် . . . အထူးပဲဖြင့် ခင်မြွေသည် ဘဝတစ်ခုကနေ ခဏလောင်စားတာလို ပြောခဲ့တယ် . . . နဂါးနက္ကတ်နဲ့ မွေးခဲ့တော့ မြွေအကျိုးပေးမယ် . . . သူ့လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်မှာ အစက်အအိုင်တွေပါတယ် . . . ယောက်ျားဖြစ်ရင် မြွေနိုင်တဲ့ နာမည် ကျော် မြွေအလိမ္မာယ်ဆရာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့သားပဲ . . .”

သူစကားပြန်ပြောနိုင်မယ့် အချိန်နဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှာ အနေအထိုင် သတိထားရမယ်လို့ ရှေ့ဖြစ်ကိုလည်း ကျုပ်သိသင့်သမျှ ဆင်ဆင် ချင်ချင်နေနိုင်အောင် ကျုပ်ရဲ့ ဂမ္ဘီရပညာ၊ ဗေဒင်နက္ခတ်ပညာ၊ မနောအာရုံအသိ ပညာနဲ့ ကြိုပြောခဲ့ပါတယ်။

အခု သူ့ဘဝသစ်ရှိရာကို ရောက်သွားပါပြီ . . . သူမရဲ့ ကုသိုလ်

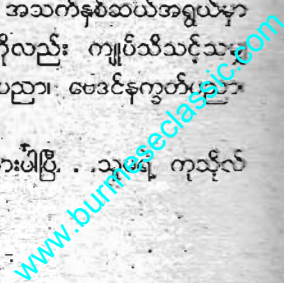
တစ်ညသော သူနိုးခေါင်ယံအကျော်မှာ သီလရှင်ဒေါ်ခေမာဝတီ တစ်ဖြစ်လည်း . . . ဒေါ်ချွေးမကို ကွယ်လွန်သူသမီးခင်မြွေက အိပ်မက်လာပေး ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သမီးဖြစ်သူ ခင်မြွေသည် တစ်ခေါင်းလုံးပန်းများ ဝေအောင်ပန်လျက် လှပသောအင်္ကျီအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ အမွှေးနံ့တကြိုင်ကြိုင်နှင့် ရှိနေ၏။

“သမီး”

“အမေ”

ဒေါ်ချွေးမ သမီးဟု . . . ရင်ထဲမှ လှိုက်သံ . . . ဗိုကြီးချက်မသံနှင့် အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့နံ့ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ ကွယ်လွန်သူလင်ယောက်ျား ကိုငှက်နီ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဝမ်းသာစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကို . . . ငှက် . . . ရိုး . . .”

၂၆၈ **နှစ် မောင်ချိုမြိုင်**

ကောင်းမှုများကြောင့်လည်း... ပစ္စုပ္ပန်နောက်ဆုံးနေ့ မတိုင်ခင်မှာရော... သံသရာမှာရော... သင့်တင့်လှသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက ဟောခဲ့သားပဲ... ဘဝသံသရာတဲ့...။ အဖန်ဖန်လည်ပတ်နေတဲ့ လောက ဝဲထြက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးတို့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံကြောင့်၊ သေခါနီး အစွဲအလမ်းကြောင့်၊ ဘဝသံသရာမှာ တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်လိုက်၊ လူဖြစ် လိုက်၊ ပြိတ္တာတစ္ဆေဖြစ်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုး အသစ်တစ်ဖန် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အသစ်တစ်ဖန်ဖြစ်ရင် ဒုက္ခသံသရာပဲ၊ ဝဋ်တွေပဲ၊ အဲဒီဒုက္ခတွေ ချုပ်ငြိမ်းမှ သံသရာတွေ ချုပ်ငြိမ်းမှ အဖန်ဖန်အခါခါလည်နေရတဲ့ ဘဝ အကြွေးပြတ်မှ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ရရောက်ရမှာပဲ...။

နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့လမ်း... သံသရာပြတ်တဲ့လမ်း ရှိတယ်၊ ဆရာကြီး အဲဒါ ဒါနသီလနှင့် ဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာပဲ...။ ဝိပဿနာက နောက်ဆုံး ခရီးသွားရထားပဲ...။ ဒီရထားကြီးစီးပြီး သံသရာကို သံယောဇဉ်ဖြတ်လို့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုကြပါစို့ ဆရာကြီးရယ်... နော်...။

ပြီးပါပြီ။

စိတ်ကူးသစ်စာမေ့မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာပြန်ရုပ်ပြများ

စဉ်	စာအုပ်အမည်	စာရေးသူ	မူပိုင်ပြုချက်အမှတ်
၁	လူသန်ကြီးဟု	သက်ဦးလွင်	၇၄၃/၂၀၀၄(၆)
၂	စူပါမင်း၊ အခြားကမ္ဘာမှညွှန်သည်	သက်ဦးလွင်	၇၁၈/၂၀၀၄(၈)
၃	စူပါမင်း၊ ကမ္ဘာဖျက်သတ္တဝါကြီး ဒွန်းစံစံဒေး	သက်ဦးလွင်	၇၁၉/၂၀၀၄(၈)
၄	လင်းနီလူသား	သက်ဦးလွင်	၈၆၉/၂၀၀၄(၉)
၅	စူပါမင်းအတု ဘစ်စာရီ	သက်ဦးလွင်	၉၀၈/၂၀၀၄(၉)
၆	သူရဲကောင်းများစွာ	သက်ဦးလွင်	၁၀၄၉/၂၀၀၄(၁၁)
၇	မျိုးဆက်သစ်အမွေ	သက်ဦးလွင်	၁၀၄၈/၂၀၀၄(၁၁)
၈	ပင့်ကူမယ်	သက်ဦးလွင်	၃၀၀၉၄၀၅၀၂

ဝတ္ထုများ

၁	ငရဲပြည်မှာ ငှက်နာရီ အပါအဝင် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ	ကလောင်စုံ	၅၀၀၃၆၁၀၅၀၃
၂	ရှေ့နေပလေး မေစ်ရှားနှင့် ပတ္တမြားဖြစ်သွားတဲ့ သွေး	နေရိုးသော်	၁၂၇၈/၂၀၀၄(၁၁)
၃	သူစိမ်းစကား ကျိန်စာလားနှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ	ကလောင်စုံ	၅၀၀၅၀၆၀၅၀၄
၄	မြေဝင်စား မခင်နေနှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ	ကလောင်စုံ	၅၀၀၅၅၁၀၅၀၅
၅	အစွမ်းထက်သော နေ့စင်တစ်ခွက် နှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ	ကလောင်စုံ	၅၀၀၅၄၇၀၅၀၅
၆	မြေအလွယ်ကျောက်ခဲနှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ	ကလောင်စုံ	၅၀၀၅၉၁၀၅၀၅